

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"MacLean rakipsiz."
Chicago Tribune

"Enfes bir hikâye."
Eloisa James

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

RİTA
ÖDÜLLÜ

İntikam Atesi

www.facebook.com/groups/ekitaphane

nemesis
KİTAP

HASRET =)

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

İntikam Ateşi

TOPRAKLARIN KADERİ, BİR GÜN YENİDEN
GERÇEK SAHİPLERİNİN ADIMLARI ALTINDA
UZANMAKTIR.

Michael Bourne, topraklarını kumarda kaybedince elinde malikânesi ve unvanından başka hiçbir şeyi kalmaz. Ancak aradan geçen yıllar ona iyi davranır ve kaybettiklerinden daha fazlasını aynı yolla kazanır: kumarla. Elde edemediği tek şey çocukluğunu geçirdiği Falconville topraklarıdır.

ÇOCUKLUK GÜNLERİNDEN KALMA ESKİ BİR KİPİRTİ,
İNSANIN KALBİNİ YENİDEN ATTIRABİLİR.

Penelope Marbury'nin evlilik yaşı geçmiştir. Babası onun hayat arkadaşı bulmasını kolaylaştıran bir toprak sahibi olduğu Falconville topraklarını da kızının çeyizi olarak vermiştir. Bu haber kısa sürede yayılır ve birçok erkek gibisi gibi onun da dikkatini çeker. Kendisini, bir vakitler kaybettiği topraklarına götürecek yolu bulduğunu düşünmektedir.

"Enfes bir hikâye."

Eloisa James

₺ 20.00

ISBN 978 605 5092 14 6

9 786055 092146

nemesis
K İ T A P

facebook.com/emsskitap
twitter.com/nemesiskitap

Ücretsiz PDF Kitap İndirimi: <https://rantev.org>

İntikam Ateşi

Kıtabın Özgün Adı: A Rogue by Any Other Name

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 152

Yazan: Sarah Maclean

Çeviren: Ezgi Akın

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak

Düzeltili: Ceylan Türk

Son Okuma: Yağmur Yavaş

Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştu

ISBN: 978-605-5092-14-6

© Sarah Maclean

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Eylül 2013

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaası

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul

Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://antey.org>

K İ T A P

İntikam Ateşı

Sarah Maclean

Çeviren: Ezgi Akın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Bourne

Londra, 1821 Kışı

Onu karo sekizli mahvetti.

Altılı olsaydı, kurtulabilirdi. Yedili olsaydı, elindekinin üç katı parayla kalkacaktı masadan.

Ama sekizli geldi.

Genç Bourne Markisi, kartın onunla dalga geçercesine yeşil çuha üzerinde uçup masanın üzerinde açık duran sinek yedilinin yanına konmasını izledi. Gözleri kapanmaya başlamıştı bile, içerideki hava bir anda dayanılmaz bir hızla odayı terk etmişti.

Vingt et deux.

Onun parasını yatırdığı *vingt et un*'dan bir fazla.

Bütün parasını yatırdığı...

O, kartın hareketini parmağının ucuyla durdururken herkes soluğunu tutmuş bakıyordu. İzleyenler, yaşanan dehşeti, felaketten kıl payı kurtulmuş kişilerin zevkiyle seyrediyorlardı.

Sonra konuşmalar başladı.

"Bütün parasını mı yatırdı?"

"Kendisine miras kalan her şeyi."

"Aklı bundan iyisine ermeyecek kadar genç."

"Artık büyümüştür, hiçbir şey insanı bundan hızlı olgunlaştırılmaz."

"Gerçekten henseini kayan mı etti?"

“Her şeyini.”

Gözlerini açtı ve masanın karşısında oturan adama dikti. Bakışları, kendini bildi bileli tanıdığı soğuk, gri bakışlarla buluştu. Vikont Langford babasının dostu ve komşusuydu. Eski Bourne Markisi tarafından tek oğlu ve varisini koruması için seçilmişti. Bourne’un anne babasının ölümünden sonra Bourne Markiliğini Langford korumuş, markiliğin mal varlıklarını on katına çıkarmış, refahını güvence altına almıştı.

Sonra da orayı ele geçirmişti.

Komşu olabilirdi ama asla dost olmamıştı.

İhanet, genç markinin içini dağlıyordu. “Bunu bilerek yaptın.” Yirmi bir yıllık ömründe ilk kez kendi sesindeki toyluğu duydu ve bundan nefret etti.

Masanın ortasında duran bahis kâğıdını alırken rakibinin yüzünde en küçük bir duygu belirtisi yoktu. Bourne, her şeyi kaybettiğinin kanıtı olan beyaz sayfanın üzerine kibirli bir karalamayla atılmış imza karşısında geri dönüp kaçmamak için kendini zor tuttu.

“Senin tercihindir. Kaybetmeye razı olduğundan daha fazlasını ortaya koymayı sen tercih ettin.”

Resmen soyulmuştu. Langford ona baskı yapmış, onu zorlamış; kaybedebileceğini hayal bile edemeyecek kadar kazanmasına izin vermişti. Çok eski bir numaraydı bu, Bourne da bunu anlayamayacak kadar toydu. Ayrıca fazla hevesliydi. Bourne bakışlarını kaldırdı, sözleri öfke ve hayal kırıklığı doluydu.

“Kazanmak da senin seçimindir.”

“Ben olmasaydım, kazanacak hiçbir şey olmazdı,” dedi daha yaşlı olan adam.

“Baba.” Vikontun oğlu ve Bourne’un en yakın arkadaşı olan Thomas Alles bir adım öne çıktı, sesi titriyordu. “Bunu yapma.”

Langford oğlunu duymazdan geldi ve kâğıdı katlayarak ağır ağır masadan kalktı. Yüzünde buz gibi bir ifadeyle Bourne ile göz göze geldi. “Bu genç yaşında sana böyle bir ders verdiğim için bana teşekkür etmen gerek. Ne yazık ki artık

üzerindeki kıyafetlerinden ve bomboş, eski bir evden başka hiçbir şeyin yok.”

Vikont, masadaki para yığınının şöyle bir baktı, o akşam kazandıklarının bir simgesi idi bu yığın. “Parayı sana bırakabilirim, ne dersin? Ayrılık hediyesi olarak. Hem baban seni sersefil bıraktığını bilse neler derdi kim bilir?”

Bourne iskemlesini devirerek ayağa fırladı. “Babamın adını ağzına alma.”

Langford, bu kontrolsüz gösteri karşısında tek kaşını kaldırdı ve uzun bir süre sessiz kaldı. “Sanırım parayı da alacağım. Bu kulüpteki üyeliğini de. Gitme vaktin geldi.”

Bu sözler karşısında Bourne’un yanakları alev alev yanmaya başlamıştı. Kulüp üyeliği. Toprakları, hizmetkârları, atları, giysileri, her şeyi. Geriye bir ev, birkaç dönüm toprak ve bir unvandan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Artık saygınlığı kalmamış bir unvan...

Vikont ağzının bir tarafını alaycı bir gülümsemeyle çarpıttı ve bir bozuk parayı Bourne’a doğru fırlattı. Bourne içgüdüsel olarak uzandı ve White’ın kumar salonunun parlak ışıklarında parıldayan altın parayı yakaladı. “Bunu akıllıca harca, evlat. Benden alacağın son para bu.”

“Baba,” demeye çalıştı Tommy yine.

Langford ona döndü. “Tek kelime etme. Onun için yalvarmana izin veremem.”

Bourne’un en eski arkadaşı kederli gözlerini ona çevirdi ve çaresizliğini göstermek istercesine ellerini kaldırdı. Tommy’nin babasına ihtiyacı vardı. Onun parasına ihtiyacı vardı. Desteğine ihtiyacı vardı.

Bourne’un artık sahip olmadığı şeylerdi bunlar.

İçinde bir nefret kıvılcımı çakıp söndü. Bourne soğukkanlılığını korumaya çalışarak parayı cebine koydu ve arkadaşlarına, kulübe, dünyasına ve ömrü boyunca bildiği yaşama sırtını döndü.

O anda intikam yemini etti.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ocak ayı başları, 1831

Özel odanın kapısının sessizce açılıp kapandığını duyduğunda yerinden kımıldamadı.

Karanlıkta, Londra'nın en özel ve dışarıya kapalı kumarhanesinin ana salonuna bakan boyalı camın önünde dikiliyordu. Kulübün içinden bakıldığında bu pencere, çarpıcı bir sanat eseri gibi görünüyordu; Lucifer'in düşüşünü yansıtan kocaman bir vitraydı. Parlak renklerle, dev melek -ortalama bir insanın altı katı irilikteydi- çukura doğru sendeliyor, Cennetin Ordusu tarafından Londra'nın karanlık köşelerine itiliyordu.

Düşmüş Melek...

Yalnızca kulübün adının değil, içeri girenlerin paralarını yeşil çuhanın üzerine bırakırken, fildişi zarları ellerine alırken, ruletin bir renk dalgası içinde baştan çıkarıcı dönüşünü izlerken girdikleri riskin de simgesiydi bu.

Ve her zamanki gibi Melek kazandığında cam, ne kadar uzağa düştüklerinin farkında olmayanları hatırlatıyordu.

Bourne'un bakışları çukurun öbür ucundaki piket¹ masasına takıldı. "Croix daha fazla borç istiyor."

Kumarhane yöneticisi, kumarhanenin sahibinin odasına açtı-

¹ İki, üç veya dört kişi arasında ve otuz iki kâğıtla oynanan bir tür iskambil oyunu. (TDK) (c.n.)

lan kapının hemen yanındaki yerinden kımıldamadı. "Tamam."

"Hiçbir zaman ödeyemeyeceği kadar borcu var."

"Tamam."

Bourne başını çevirdi ve en güvendiği çalışanının gölgeli bakışlarıyla karşılaştı. "Daha fazla borç karşılığında ne teklif ediyor?"

"Galler'de iki yüz hektar."

Bourne, kararın verilmesini beklerken terleyen ve gerginlikten yerinde duramayan lordu izledi.

"Daha fazla borç verin. Kaybettiğinde onu dışarı atın. Üyeliğini de iptal edin."

Kararları nadiren sorgulanırdı, Melek'in çalışanları tarafından ise hiç sorgulanmazdı. Diğer adam, içeri girdiği gibi sessiz bir şekilde kapıya doğru yürüdü. O çıkmadan önce Bourne, "Justin," dedi.

Sessizlik.

"Önce topraklar."

Kapının pervazla buluşurken çıkardığı hafif tıkırtı, kumarhane yöneticisinin orada bulunmuş olduğunun tek göstergesiydi.

Dakikalar sonra yönetici alt katta belirdi ve Bourne, patronun talimatının kâğıtları dağıtan adama iletilmesini izledi. El dağıtıldı ve kont kaybetti. Yine.

Bir kez daha.

Anlamayanlar vardı.

Kumar oynamayanlar, kazanma heyecanını hissetmeyenler kendileriyle bir tur daha dönmek, bir el daha oynamak; bir zar daha atmak; yüz, bin, on bin kazanana kadar devam etmek için hesaplaşmayanlar vardı.

Bir masanın ne kadar çekici olabileceğini bilmeyen tutkulu, coşkulu, eşsiz duygusunu yaşamayanlar, tek bir kartın bir gecede her şeyi değiştirebileceğini bilmeyenler vardı.

Onlar Croix Kontu'nu iskemlesinde tutan, onu şimşek hızıyla tekrar tekrar bahse girmeye ikna eden, bunu; her şeyini kaybedene dek yapmasına neden olan şeyin ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Bir kez daha. Sanki ortaya koyduğu şeyle-

rin hiçbirini, en başından beri onun olmamış gibi.

Bourne ise anlıyordu.

Justin, Croix'e yaklaştı ve mahvolmuş adamın kulağına pervasızca bir şeyler fısıldadı. Asilzade ayağa fırladı, öfkeyle kaşları çatıldı. Utançla yöneticiye yöneldi.

Hata.

Bourne onun söylediklerini duyamıyordu. Duymasına gerek de yoktu. Daha önce yüzlerce kez duymuş; sayısız adamın ilk paralarını kaybetmesini, sonra da Melek'e öfkelenmesini izlemişti. Bir de ona tabii.

Justin adamın öne çıkmasını izledi, ellerini havaya kaldırmıştı, evrensel dilde tedbir işaretiydi bu. Yöneticinin durulup sakinleşmek için dudaklarını kıpırdatışını ve başarısız oluşunu izledi. Diğer oyuncuların bu hareketlenmeyi fark ettiğini ve kendisinin iri yarı ortağı Temple'ın kavgaya hevesli bir halde ortaya çıktığını gördü.

Sonra Bourne harekete geçti, duvara uzandı ve bir düğmeye basarak çarklar ve kollardan oluşan bir sistemi devreye soktu. Kumar masasının altındaki küçük bir zil çalındı ve kâğıtları dağıtan adamı uyardı.

Bu, Temple'a o akşam kavga etmeyeceğini söylemek içindi.

Kavgayı Bourne edecekti.

Kâğıtları dağıtan adam, tek bir sözle Temple'ın gözle görülmez gücünü bastırdı. Bourne ve Lucifer'in olup bitenleri izledikleri duvara doğru başıyla işaret etti. İkisi de bundan sonra olacaklarla yüzleşmeye gönüllüydüler.

Temple'ın karanlık bakışları cama takıldı. Croix'i aşağıdaki insan kalabalığının arasından geçirmeden önce başını bir kez salladı.

Bourne, onlarla kulübün ana katından ayrılan küçük bölmede buluşmak için odasından çıktı. O kapıyı açıp içeri girdiğinde Croix bir tersane işçisi gibi küfrediyordu. Bourne'a döndü, gözleri nefretle kısılmıştı.

"Seni pic kurusu! Bunu yapamazsın. Bana ait olan şeyleri alamazsın."

Bourne kalın meşe kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Kendi mezarını kendin kazdın, Croix. Evine git. Kazandığımdan fazlasını almadığım için de şükret.”

Croix bir an bile durup düşünmeden küçük odanın karşı tarafına doğru hamle yaptı. Bourne kimsenin beklemediği bir çeviklikle atıldı, kontun kollarından birini kavrayıp arkasına doğru bükerek yüzünü kapıya bastırdı. Sıska adamı iki kez sarstı ve, “Bir sonraki hareketini çok iyi düşün. Kendimi birkaç dakika önceki kadar yüce gönüllü hissetmediğimi fark ettim çünkü,” dedi.

“Chase’i görmek istiyorum.” Sözcükler, meşenin üzerinde boğuk çıkıyordu.

“Onun yerine bizi göreceksin.”

“En başından beri buraya üyeyim ben. Bana borçlusunuz. O bana borçlu.”

“Tam tersine, sen bize borçlusun.”

“Buraya yeterince para verdim ben...”

“Ne kadar da cömertsin. Defteri istetip ne kadar borcunun olduğuna bakalım mı?” Croix hareketsiz kaldı. “Ah, bakıyorum anlamaya başladın. Topraklar artık bizim. Sabah avukatını senetle buraya gönder yoksa ben kendim gelip bulurum seni. Anlaşıldı mı?” Bourne cevabı beklemeden geri çekilip kontu serbest bıraktı. “Defol!”

Croix dönüp onlara baktı, yüzünde panik vardı. “Topraklar senin olsun, Bourne. Ama üyelik olmaz... Üyeliği alma. Evlilik arefesindeyim. Müstakbel karımın çeyizi kaybettiklerimi fazlasıyla karşılar. Ama üyeliği alma.”

Bourne onun yalvarışlarından, sözlerindeki endişe ve gerginlikten nefret etti. Croix’in bahis oynama dürtüsüne karşı koyamadığını biliyordu. Adam, kazanma güdüsüne karşı koyamıyordu.

Bourne’un içinde bir parça merhamet duygusu olsaydı, her şeyden habersiz olan kız için üzüldü. Ancak Bourne’un özelliklerinin arasında merhamet yoktu.

Croix kocaman açtığı gözlerini Temple’a çevirdi. “Temp-

Temple iri kollarını göğsünde kavuştururken siyah kaşlarını kaldırdı. "Madem bu kadar cömert bir çeyiz söz konusu, daha düşük sınıf kumarhanelerden birinin seni kabul edeceğinden eminim."

Elbette ederlerdi. Katiller ve dolandırıcılarla dolu olan düşük sınıf kumarhaneler bu sürüngen adamı ve onun kötü şansını kollarını açarak karşılardı.

"Düşük sınıf kumarhanelerin canı cehennem!" dedi Croix tükürür gibi. "İnsanlar ne düşünürler sonra? Ne istiyorsunuz? Size iki katını... üç katını ödeyeceğim. Müstakbel karımın çok parası var."

Bourne tam bir iş adamıydı. "Kızla evlen, borçlarını faiziyle öde, sonra seni yeniden üye yaparız."

"O zamana kadar ne yapacağım?" Kontun sesindeki sızlanma rahatsız ediciydi.

"Nefsine hâkim olmayı deneyebilirsin," diye önerdi Temple umursamazca.

Rahatlık, Croix'i aptallaştırmıştı. "Sen hiç konuşma. Herkes senin yaptıklarını biliyor."

Temple'in sesi tehdit doluydu. "Ne yapmışım?"

Korku, kontun içgüdüleri üzerinde etkili olan son zekâ kırıntısını da sildi. Adam, Temple'a doğru bir yumruk savurdu. Temple onun yumruğunu kocaman eliyle yakaladı ve ufak tefek adamı ürkütücü bir güçle kendine çekti.

"Ne yapmışım?" diye tekrarladı.

Kont, çocuk gibi kekelemeye başladı. "H-hiç. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Lütfen canımı yakma. Lütfen beni öldürme. Gideceğim. Şimdi, hemen. L-lütfen. Canımı yakma."

Temple içini çekti. "Sen enerjimi harcamaya değmezsin," diyerek adamı bıraktı.

"Defol," dedi Bourne. "Senin için enerjimi harcamaya değeceğine karar vermeden önce çık git buradan."

Kont uçarcasına odadan çıktı.

Bourne onun gidişini izledikten sonra yeleğini ve frak ceketini düzeltti. "Onu yakaladığımda korkudan altına yapacağımı sandım."

“Bunu yapan ilk kişi olmazdı.” Temple alçak bir koltuğa oturup ayaklarını öne uzattı ve bir botunu diğerrinin üzerine attı. “Ben de senin ne kadar sabredeceğini merak ettim.”

Bourne, ceketinin kolunun altından çıkan beyaz kıvrımı düzeltip ilgisini yeniden Temple’a yöneltti ve onun cümlesini anlamamış gibi yaptı.

“Ne için?”

“Kıyafetlerini düzeltip kusursuz hale getirmek için.” Temple’ın ağzının bir kenarı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Kadınlardan farkın yok.”

Bourne, dev gibi adama baktı. “Son derece dişli bir kadın.”

Temple’ın yüzündeki gülümseme sırtıtmaya döndü ve adamın üç kez kırılıp iyileşen burnunu belirginleştirdi. “Gerçekten beni bir kavgada yenebileceğini söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?”

Bourne yakındaki bir aynada fularının görüntüsünü inceliyordu. “Tam da bunu söylemeye çalışıyorum.”

“Seni ringe davet edebilir miyim?”

“Ne zaman istersen.”

“Kimse ringe çıkmıyor. Hele Temple ile asla.” Bourne ve Temple bu sözleri duyunca döndüler. Düşmüş Melek’in üçüncü ortağı Chase, odanın öbür ucundaki gizli kapıda durmuş; onları izliyordu.

Temple bu sözleri duyunca güldü ve dönüp Bourne’a baktı. “Gördün mü? Chase, senin bana göre olmadığını kabul ediyor.”

Chase, büfedeki sürahidten kendine bir kadeh viski doldurdu. “Bunun Bourne ile ilgisi yok. Kaya gibi bir yapın var senin. Kimse sana göre değil.” Sözleri alaycıydı. “Yani benim dışımda kimse, değil mi?”

Temple koltuğunda arkasına yaslandı. “Ne zaman istersen ringe çıkarız, Chase. Diğer bütün işlerimi iptal ederim.”

Chase, Bourne’a döndü. “Croix’i soyup soğana çevirmişsiniz.”

“Beyim, bu işi yapıyorum: hâlâ bu adamlar ve zayıflık-

ları karşısında şaşkınlığa düşüyorum.”

“Zayıflık değil. Hastalık. Kazanma arzusu humma gibidir.”

Bu benzetme karşısında Chase kaşlarını kaldırdı. “Temple haklı. Senin kadından farkın yok.”

Temple kükrercesine kahkaha attı ve ayağa kalkıp tüm heybetiyle dikildi. “Benim aşağıya dönmem gerek.”

Chase, Temple’in odanın öbür ucuna yürüyüp kapıya yönelmesini izledi. “Bu geceki kavganı etmedin mi?”

Temple başını iki yana salladı. “Bourne fırsatımı elimden aldı.”

“Hâlâ vakit var.”

“Umudu kesmemek gerek.” Temple odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Chase de bir kadeh viski daha aldı ve dalgın dalgın şömineye bakan Bourne’un yanına gitti. Bourne kadehi kabul etti ve altın rengi sıvıdan büyük bir yudum aldı. Viskinin boğazını yakması hoşuna gitmişti.

“Sana haberlerim var.” Bourne başını çevirip bekledi. “Langford ile ilgili haberler.”

Bu sözler Bourne’un içine işledi. Dokuz yıl boyunca tam bu anı, bundan sonra Chase’in dudaklarından dökülecek olan sözcükleri beklemişti. Tam dokuz yıl; kendisinden geçmişini, haklarını çalan bu adamdan haber almak için beklemişti.

Tarihini çalan.

Her şeyini çalan.

Langford o gece ondan topraklarını, tüm varlığını almış; ona yalnızca boş bir evle daha geniş bir mülkün ortasında bir avuç toprak bırakmıştı. Bourne, bütün bunların elinden kayıp gitmesini izlerken adamın niyetini anlayamamıştı. Bir mülkü canlı, zengin bir yere dönüştürmenin zevkini bilmiyordu. Toy bir oğlanı alt etmek için nasıl bir kurnazlık gerektiğini anlayamıyordu.

Şimdi, on yıl sonra, bunu umursamıyordu da zaten.

Artık intikam almak istiyordu.

Beklediği intikamı almak.

Bu Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org> yeni-

den yaratmış, hatta iki katına çıkarmıştı. Melek'teki ortaklığından gelen para, kârlı yatırımlarla birleşince ona İngiltere'nin en zenginleriyle rekabet edebilmesini sağlayacak bir varlık kazandırmıştı.

Ancak kaybettiklerini geri alamamıştı. Langford hepsini sıkı sıkı elinde tutmuş; kendisine sunulan teklifler ne kadar yüksek olursa olsun, bu tekliflerin sahibi ne kadar güçlü olursa olsun satmaya yanaşmamıştı. Üstelik çok güçlü adamlar teklifte bulunmuştu.

Şimdiye kadar.

“Anlat.”

“Biraz karmaşık.”

Bourne ateşe arkasını döndü. “Her zaman öyledir.” Ancak toprak zenginliğini Galler’de, İskoçya’da, Devinsshire’da ve Londra’da yaratmak amacıyla olmamıştı çalışırken.

Bunu Falconwell için yapmıştı.

Bir zamanlar Bourne Markiliğinin gururu olan bin hektarlık bereketli topraklar için. Babasının, büyükbabasının, büyük-büyükbabasının malikânenin etrafında topladığı, markiden markiyeye geçen topraklar için.

“Ne?” Sözcüklerden önce, cevabı Chase’in gözlerinde gördü ve uzun, okkalı bir küfür savurdu. “Ne yapmış?”

Chase duraksadı.

“Eğer bunu imkânsız hale getirmişse onu öldürürüm.”

Yıllar önce yapmam gerektiği gibi.

“Bourne...”

“Hayır.” Bourne bir elini havada savurdu. “Tam dokuz yıl bunu bekledim ben. O her şeyimi elimden aldı. Her şeyimi Tahmin bile edemezsin.”

Chase onun gözlerine baktı. “Gayet iyi biliyorum.”

Bourne, bu sözleri idrak edince durdu. Ne kadar doğru olduklarını fark etmemişti. En zor zamanlarında onu elinden tutup kaldıran Chase olmuştu. Chase onunla ilgilenmiş, onu temizleyip paklamış, ona iş vermişti. Onu kurtarmıştı.

En azından kurtarmayı denemişti.

“Bourne...” diye söze başladı Chase, ihtiyatlı bir sesle. “O,

toprakları elinde tutmamış.”

“Ne demek elinde tutmamış?”

“Surrey’deki toprakların sahibi Langford değil artık.”

Bourne, kendini anlamaya zorlar gibi başını iki yana salladı. “Kim peki?”

“Needham ve Dolby Markisi.”

Bu ad, on yıllık bir anıyı çağrıştırmıştı. Cüsseli bir adam, elinde tüfeğiyle Surrey’de çamurlu bir tarlanın ortasında sert adımlarla yürüyordu. Peşinde de bir kızlar sürüsü vardı. Boy boy kızlardan oluşan bu grubun lideri, Bourne’un o ana dek gördüğü en ciddi mavi bakışlara sahipti.

Çocukluk komşuları. Surrey soylularının üçüncü kutsal ailesi.

“Topraklarımın sahibi Needham mı şimdi? Nasıl ele geçirmiş?”

“İşte burası komik, iskambil oyununda.”

Bourne bunda bir komiklik göremiyordu. Falconwell’in bir kez daha bir iskambil oyununda bahis olarak öne sürülüp kaybedilmiş olması fikri onu öfkeliendiriyordu hatta.

“Onu buraya getir. Needham’in oyunu hazır, Falconwell benim olacak.”

Chase arkasına yaslandı, şaşırmıştı. “Bahse mi gireceksin?”

Bourne’un cevabı gecikmedi. “Ne gerekiyorsa onu yapacağım.”

“Ne gerekirse mi?”

Bourne birden kuşkuya kapılmıştı. “Benim bilmediğim ne biliyorsun sen?”

Chase kaşlarını kaldırdı. “Neden böyle düşündün?”

“Sen her zaman benim bildiğimden fazlasını bilirsin. Bundan zevk alırsın.”

“Daha yakından ilgileniyorum o kadar.”

Bourne dişlerini sıktı. “Öyle olsa...”

Düşmüş Melek’in kurucusu, dikkatini bir kolundaki leke üzerinde yoğunlaştırdı. “Bir zamanlar Falconwell’in bir parçası olan toprakları...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Benim topraklarım...”

Chase, sözünün kesilmesini duymazdan geldi. “Öylece geri alamazsın.”

“Nedenmiş?”

Chase duraksadı. “Çünkü... başka bir şeye bağlı.”

Bourne içinde buz gibi bir nefret hissetti. On yıl boyunca bunu beklemişti; Falconwell Malikânesi’ni nihayet topraklarıyla birleştirebileceği anı. “Neye bağlı?”

“Kime bağlı demek daha doğru olur.”

“Kelime oyunları ile uğraşacak havada değilim.”

“Needham, Falconwell’in eski topraklarının, en büyük kızının çeyizine dâhil olduğunu söyledi.”

Bourne neye uğradığını şaşırmişti. “Penelope?”

“Kızı tanıyor musun?”

“Onu görmeyeli yıllar oldu... Neredeyse yirmi yıl.”

On altı... Bourne, anne babasının cenazesinden sonra Surrey’den son kez ayrıldığı gün Penelope oradaydı. Bourne o zamanlar on beş yaşındaydı ve yanında ailesi olmadan yeni bir hayata atılmak üzereydi. Penelope onun arabaya binişini izlemiş ve araba Falconwell’den uzaklaşırken ciddi mavi bakışlarını hiç ayırmadan arkasından bakmıştı.

Bourne ana yola çıkana kadar da bakmaya devam etmişti.

Bourne bunu biliyordu çünkü kendisi de bakıyordu.

Penelope onun arkadaşıydı.

Arkadaşlığa hâlâ inandığı zamanlardı.

Penelope aynı zamanda hayatı boyunca harcayabileceğinden daha fazla parası olan bir markinin kızıydı. Bunca zaman bekâr kalması için bir neden yoktu. Birçok genç aristokrat onunla evlenmek için can atardı.

“Penelope’nin çeyiz olarak Falconwell’e neden ihtiyacı var?” Bourne durdu. “Neden şimdiye kadar evlenmemiş?”

Chase içini çekti. “Keşke biriniz bizim küçük üye grubumuzun dışında da cemiyet ile ilgilenseydi. Benim için ne iyi olurdu.”

“Senin küçük üye grubumuz dediğin grupta beş yüzden fazla üyesi var.”

dolu, başparmağın kalınlığında birer dosyaya sahip.”

“Yine de akşamları sizi doğduğunuz dünya konusunda eğitmekten başka yapabileceğim daha iyi işlerim var benim.”

Bourne gözlerini kıstı. Chase’in akşamlarını yapayalnız geçirmek dışında bir şey yaptığını bilmezdi. “Ne gibi şeyler?”

Chase bu soruyu duymazdan geldi ve viskisinden büyük bir yudum daha aldı. “Leydi Penelope yıllar önce sezonun en iyi nişanını yapmıştı.”

“Ve?”

“Nişan, nişanlısının aşk evliliğiyle bozuldu.”

Bourne’un sayısız kez dinlediği, eski bir hikâyeydi bu. Yine de hatırladığı kızın, bozulan bir nişanla incinmiş olabileceği fikri karşısında hiç tanıdık olmayan bir his belirdi içinde. “Aşk evliliği,” diyerek burun kıvrırdı. “Daha güzel ya da daha zengin biri çıkmıştır karşısına herhalde. Hepsı bu kadar mı?”

“O zamandan beri çeşitli talipleri olduğunu duydum. Yine de hâlâ evlenmemiş.” Chase, hikâyeye ilgisini kaybetmeye başlamış gibi görünüyordu. Sıkıntıyla içini çekerek devam etti. “Yine de yakında, Falconwell söz konusu olunca, ortalık kızışacaktır diye tahmin ediyorum. Talipler bir anda üşüşecektir.”

“Benden önce orayı ele geçirmeye çalışacaklar.”

“Muhtemelen. Sen, önde gelen rakipler arasında ilk sıralarda değilsin.”

“Ben, önde gelen rakipler arasında hiç yokum. Yine de o toprakların sahibi ben olacağım.”

“Bunun için her türlü bedeli ödemeye hazır mısın?” Chase eğleniyor gibiydi.

Bourne, ortağının imasını fark etmişti.

Gözlerinin önüne genç, kibar, kendisinin tam zıttı olan Penelope geldi. Yani kendisinin şu andaki halinin tam zıttı.

Bu görüntüden kurtulmaya çalıştı. Dokuz yıl boyunca bu anı beklemişti. Bir zamanlar kendisi için yapılanları yeniden

kazanmıştı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kendisine bırakılanları.

Kaybettiklerini.

Kurtuluşa çok yaklaştı. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

“Ne olursa,” dedi Bourne, ayağa kalkıp ceketini düzeltti. “Bu, bir eşe sahip olmak demekse ona da hazırım.”

Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Chase, bu sesi duyunca kadehini kaldırdı ve boş odada kendi kendine konuştu. “Şerefine.”

İKİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Kesinlikle eve gelmelisin. Burası sen olmadan feci derecede sıkıcı. Victoria da, Valerie de göl kıyısı için hiç iyi arkadaş değiller.

Okula gitmek zorunda olduğundan emin misin? Benim mürebbiyem çok zeki birine benziyor. Sana da bilmen gereken her şeyi öğretebileceğinden eminim.

Sevgiler,

P.

Needham Malikânesi, Eylül 1813

Sevgili P...

Korkarım Noel'e kadar o feci sıkıntıya katlanmak zorundasın. Senin için teselli olur mu bilmiyorum ama benim bir gölün kıyısına gidebilmem bile mümkün değil. Sana ikizlere balık tutmayı öğretmeyi önerebilir miyim?

Okula gitmek zorunda olduğumdan eminim... Senin mürebbiyen benden pek hazzetmiyor.

M.

Eton Koleji, Eylül 1813

Surrey, Ocak Sonu, 1831

Asil ve terbiyeli genç bir kadın olan Leydi Penelope Marbury, yirmi sekizinci yaşının soğuk ocak ikindisinde, beşinci (ve belki de son) evlenme teklifini aldığı anda minnettar olması gerektiğini biliyordu.

Eğer saygıdeğer Bay Thomas Alles'in yanında kendisi de diz çöküp adama ve yaradanına bu son derece nazik ve cömert teklif için teşekkür edecek olursa Londra'nın yarısının bunu pek de garipsemeyeceğinin farkındaydı. Ne de olsa söz konusu olan beyefendi yakışıklıydı, candandı ve tüm dişleriyle saçları yerindeydi. Geçmişinde bir kez nişan bozmuş ve bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda talibi olmuş, yaşı pek de genç olmayan bir kadının, ender bir arada görebileceği özelliklerdi bunlar.

Thomas'ın biçimli kafasına bakarken daha önce bu nişana şaşırdığından hiç kuşku duymadığı babasının da bu adamdan hoşlandığını biliyordu. Needham ve Dolby Markisi, yirmi küsur yıl önce, kollarını kıvrımış halde Penelope'nin çocukluğunun geçtiği evin ahırına girdiğinden ve markinin en sevdiği av köpeklerinden birinin yavrulamasına yardım ettiğinden beri, babası "Şu Tommy Alles"ten hoşlanıyordu.

O günden beri Tommy iyi bir çocuktur.

Penelope'nin, babasının kendi oğlu gibi seveceğini düşündüğü türden bir çocuk. Tabii, beş kızı yerine bir oğlu olsaydı eğer...

Bir de Tommy'nin bir gün bir vikont, hem de varlıklı bir

vikont olacağı gerçeği vardı. Penelope'nin annesi de çalışma odasının kapısının ardında duruyor ve şüphesiz onları izlerken şunları söylüyordu:

Dilencilerin seçme hakkı yoktur, Penelope.

Penelope bütün bunları biliyordu.

Bu yüzden hayatı boyunca tanıdığı, artık bir oğlan çocuğu değil, bir adam olan erkeğin ılık kahverengi bakışlarıyla karşılaştığında bunun ilelebet alacağı en cömert evlilik teklifi olacağını ve evet demesi gerektiğini anlamıştı. Kesin olarak anlamıştı.

Ama evet demedi.

Bunun yerine, "Neden?" diye sordu.

Bu sözleri takip eden sessizlik, çalışma odasının kapısının ardından gelen, "Ne yaptığını sanıyor?" cümlesiyle noktalandı. Tommy ayağa kalkarken gözlerinde hem eğlendiğini hem de biraz şaşırdığını gösteren bir ifade vardı.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi. Sonra da ekledi. "Biz çok uzun zamandır arkadaşız, birbirimizin yanında olmaktan keyif alıyoruz. Benim bir eşe ihtiyacım var. Senin de öyle."

Bunlar, evlenmek için o kadar da kötü nedenler değildi. Yine de, "Ben dokuz yıldır yalnızım, Tommy. Bütün bu zaman içinde bana evlilik teklif edebilirdin," dedi Penelope.

Tommy önce üzülmüş görünme zarafetini gösterdi, sonra da gülümsedi. "Doğru. Beklememin nedenini açıklayacak iyi bir mazeretim de yok... Şey dışında... Mutlulukla söyleyebilirim ki aklım başıma geldi, Pen."

Penelope de gülümsedi. "Saçma. Senin aklın asla başına gelmez. Neden ben, Tommy?" diye üsteledi. "Neden şimdi Tommy?"

Tommy bu soru üzerine güldü ama o harika, gök gürültüsü gibi candan kahkahalarından biri değildi bu. Gergin bir gülüştü. Ne zaman bir soruya cevap vermek istemese böyle gülerdi. "Artık ev bark kurma vakti geldi," dedi. Başını yana eğip gülümseyerek devam etti. "Hadi, Pen. Yapalım bunu."

Penelope da bu öneriye dön evlilik teklifi almıştı. Çok de-

ğışık şekillerde, sayısız evlenme teklifini de hayal etmişti. Bir balonun ortasında edilen şaşaalı, dramatik tekliften bir Surrey yazının ortasında, kuytu bir kameriyede edilen özel, harika teklife kadar. Aşk ve ölmez bir tutkuya dair vaatler, en sevdiği çiçekten (şakayık) oluşan kocaman demetler, papatyalarla bezeli bir kıra sevgiyle serilmiş battaniyeler hayal etmişti. Bütün Londra onun mutluluğuna kadeh kaldırırken dilinde şampanyanın buruk tadını hissetmeyi düşlemişti. Nişanlısının kolları onu saracaktı, o da kendini bırakırken içini çekerek “Evet...” diyecekti. “Evet...”

Bunların, her birinin bir öncekinden daha imkânsız fanteziler olduğunu biliyordu. Ne de olsa yirmi sekiz yaşındaki bir kızın önünde talipleri kuyruğa girmiyordu.

Ama elbette, “Haydi yapalım bunu, olur mu?” ile yetinecek kadar umutsuz durumda da değildi.

Hafifçe içini çekti. Elinden geleni yaptığı her halinden belli olan Tommy’yi üzmemek istemiyordu. Ama ikisi çok uzun zamandır arkadaşlıklar ve Penelope yalan söyleyerek arkadaşlıklarına ihanet etmek istemiyordu. “Bana acıyorsun, değil mi?”

Tommy’nin gözleri iri iri açıldı. “Ne? Hayır! Neden böyle bir şey söyledin?”

Penelope gülümsedi. “Çünkü doğru. Eski, kız kurusu dostuna acıyorsun. Benim evlenmemi sağlamak için kendi mutluluğunu feda etmeye razı oluyorsun.”

Tommy ona gözlerinde sıkıntılı bir ifadeyle baktı, çok sevgili bir arkadaşın gözlerinde görülebilecek bir ifadeydi bu. Sonra Penelope’nin ellerini ellerine aldı ve parmaklarını öptü. “Saçma. Benim evlenme vaktim geldi, Pen. Sen iyi bir arkadaşsın.” Durdu. Üzüntüsü o kadar içten görünüyordu ki ona kızmak mümkün değildi. “Her şeyi berbat ettim, değil mi?”

Penelope kendini tutamadı. Gülümsedi. “Evet, biraz. Ölümsüz aşk vaadinde bulunman gerekiyordu.”

Tommy kuşkuyla bakıyordu. “Ağdalı cümleler mi kurma-
lıydı?”

Penelope'nin gülümsemesi sırtımaya dönüştü. "Kesinlikle. Belki de benim için bir sone yazmalıydın."

"Ah, Penelope'm benim... Yalvarırım evlen benimle sevdiğim..."

Penelope güldü. Tommy hep onu güldürüyordu. Bu iyi bir şeydi. "Pek başarısız bir deneme oldu, lordum."

Tommy yüzünü buruşturur gibi yaptı. "Belki senin için yeni bir cins köpek yetiştiririm? Adını da Leydi P. koyarım?"

"Çok romantik gerçekten," dedi Penelope. "Ama bunun için uzun bir zamana ihtiyaç yok mu?"

Bir süre sessizce durup birbirlerinin eşliğinin keyfini çıkardılar. Derken Tommy birden ciddileşti. "Lütfen, Pen. Bırak da seni koruyayım."

Bunu söylemesi de garipti ama evlilik teklifi sürecinin bütün diğer bölümlerinde başarısız olmuştu, bu yüzden Penelope onun sözlerinin üzerinde durmadı.

Bunun yerine teklif üzerinde düşündü. Ciddi ciddi.

Tommy onun en eski arkadaşıydı. En azından, en eski arkadaşlarından biriydi.

Onu terk etmeyen biri.

Onu güldürüyordu ve Penelope, Tommy'ye çok ama çok düşküncüydü. Tommy, felaketle sonuçlanan nişanından sonra onu terk etmeyen tek adamdı. Bu bile onun hakkında olumlu düşünmeye yeterdi.

Evet demeliydi.

Söyle, Penelope.

Yirmi sekiz yaşında ebediyen kız kurusu olarak kalmaktan kıl payı kurtarılmış Leydi Thomas Alles olmalıydı.

Söyle: Evet, Tommy. Seninle evlenirim. Bunu bana teklif etmiş olman ne kadar güzel...

Söylemeliydi.

Ama söylemedi.

Sevgili M.

Mürebbiyem yılanbalıklarından hazzetmiyor. Elbette kendisi, senin sırf yılanbalığı beslediğin için kötü biri olmadığını görecektir kadar kültürlü bir kadın. Günahtan nefret et, günahkârdan değil.

*Sevgiler,
P.*

Not: Geçen hafta Tommy eve ziyarete geldi. Birlikte balık tutmaya gittik. Kendisi resmen benim en sevdiğim arkadaşım. Needham Malikânesi, Eylül 1813

Sevgili P.

Bu, Rahip Compton'ın vaazından alıntıya benziyor sanki. Demek kilisede dikkatini vaaza verdin. Hayal kırıklığına uğradım.

M.

Not: Tommy senin en sevdiğin arkadaşın değil. Eton Koleji, Eylül 1813

Penelope'nin annesi, kızının durduğu yerin bir kat üstündeki sahanlıkta belirttiğinde Thomas'ın arkasından kapanan büyük meşe kapının sesi hâlâ Needham Malikânesi'nin girişinde yankılanıyordu.

"Penelope! Ne yaptın?" Leydi Needham, evin geniş ana merdivenlerinden fırtına gibi indi. Penelope'nin kız kardeşleri Olivia ve Philippa ile babasının üç av köpeği de onun peşindeydi.

Penelope derin bir soluk aldı ve annesine döndü. "Sakin bir gün geçirdim," dedi hiçbir şey olmamış gibi yemek odasına yönelerek. Annesinin de arkasından geleceğini biliyordu. "Kuzen Catherine'e mektup yazdım; Noel'den önce yakalandığı berbat soğuk algınlığı hâlâ devam ediyormuş, biliyor musun?"

Pippa kıkırdadı. Ama Leydi Needham gülmüyordu.

"Kuzen Catherine umurunda değil benim!" dedi markiz.

Artan ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rante.org>

"Ne kadar düşüncesizsin. Soğuk algınlığını kimse sevmeyiz." Penelope yemek odasının kapısını itip açtı. Babası masaya oturmuştu bile. Üzerinde hâlâ av kıyafetleri vardı. Evin kadınlarını beklerken bir yandan da sessizce gazetesini okuyordu. "İyi akşamlar, baba. Günün iyi geçti mi?"

"Dışarısı buz gibi soğuk," dedi Needham ve Dolby Markisi, başını gazetesinden kaldırmadan. "Sanırım yemeğe hazırım. Sıcak bir şeyler yemek istiyorum."

Penelope, babasının bu yemekte duyacaklarına pek de hazır olmayabileceğini düşündü. Onun iskemlesinde oturmuş bekleyen av köpeğini itti; markinin solunda, kardeşlerinin karşısındaki yerine geçti. Kardeşlerinin ikisi de gözlerini iri iri açmış, merakla bundan sonra olacakları bekliyorlardı. Penelope masum görünmeye çalışarak peçetesini açtı.

"Penelope?" Leydi Needham, yemek odasının kapsının hemen önünde, ellerini yumruk yapmış halde duruyordu. Hizmetkârlar da ne yapacaklarını şaşırmışlar, kararsızlık içinde kalakalmışlardı. Yemeği servis etsinler mi, etmesinler mi, bilemiyorlardı. "Thomas evlenme teklif etti!"

"Evet, ben de oradaydım," dedi Penelope.

Bu kez Pippa sırtışını göstermemek için sürahiye kaldırdı.

"Needham!" Leydi Needham, desteğe ihtiyacı olduğuna karar vermişti. "Thomas, Penelope'ye evlenme teklif etti!"

Lord Needham, gazetesini indirdi. "Öyle mi? Tommy Alles'i her zaman sevmişimdir." Dikkatini en büyük kızına yöneltti. "Bir sorun yok değil mi, Penelope?"

Penelope derin bir soluk aldı. "Var gibi, baba."

"Kabul etmedi!" Annesinin ses tonu ancak iç yakan bir ağıta ya da bir Yunan korosuna uygun kaçardı. Ama belli ki aynı zamanda havlayıp duran köpekleri susturmak niyetindeydi.

Köpeklerin ve kendisinin inleyip ulumaları sona erdiğinde Leydi Needham masaya yaklaştı; cildi, sanki daha az önce ısırgan otlarının arasında yürümüş gibi harelenmişti. "Penelope! Varlıklı, seçkin, genç adamlardan gelen evlilik teklifleri ağaç

Özellikle ocak ayında. Hiç sanmıyorum. Penelope, düşündüklerini söylemeyecek kadar akıllıydı.

Bir hizmetkâr, akşam yemeklerinin başlangıcı olan çorbayı servis etmek için yaklaştığında Leydi Needham iskemlesine çöktü ve, “Götür şunu!” dedi. “Böyle bir zamanda kim yemek yiyebilir ki?”

“Aslında ben oldukça açım.” dedi Olivia. Penelope gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

“Needham!”

Marki içini çekerek Penelope’ye döndü. “Onu ret mi ettin?”

“Tam olarak değil,” dedi Penelope ihtiyatla.

“Onu kabul etmedi!” diye bağırdı Leydi Needham.

“Neden?”

Bu, haklı bir soruydu. Masada oturan herkesin bu sorunun cevaplanmasını istediği kesindi. Penelope’nin bile.

Ama bir cevabı yoktu. Yani iyi bir cevabı yoktu. “Teklifi düşünmek istedim.”

“Delilik etme. Teklifi kabul et,” dedi Lord Needham. sanki bu o kadar kolaymış gibi. Sonra hizmetkâra çorbayı getirmesini işaret etti.

“Belki Penny’nin içinden Tommy’nin teklifini kabul etmek gelmiyordur,” dedi Pippa. Penelope o anda mantıklı küçük kardeşini öpebilirdi.

“Bunun içinden gelmekle filan ilgisi yok,” dedi Leydi Needham. “Fırsat varken satabilmekle ilgisi var.”

“Ne kadar duygusal bir yorum,” dedi Penelope kuru bir sesle, neşesini bozmamaya çalışarak.

“Ama doğru, Penelope. Görünüşe göre cemiyette alıcı olmaya gönüllü tek adam Thomas Alles.”

“Keşke alım satımdan daha iyi bir benzetme bulabilseydik,” dedi Penelope. “Ayrıca, doğrusunu söylemek gerekirse, Thomas’ın da benimle evlenmeyi, benim onunla evlenmek istememden fazla istediğine inanmıyorum. Bence yalnızca kibarlık ediyor.”

“Yalnızca kibarlık mı yapıyor?” dedi Lord Needham. Pene-

lope'nin bu görüşü sorgulamasına fırsat bırakmadan, Leydi Needham tekrar konuşmaya başladı.

"Evlenmeyi istemekle ilgisi yok, Penelope. Sen bunu çoktan aştın. Evlenmek zorundasın! Thomas da seninle evlenmeye gönüllüydü! Dört yıldır tek bir evlenme teklifi almadın! Yoksa unuttun mu bunu?"

"Unutmuştum, anne. Hatırlattığın için teşekkür ederim."

Leydi Needham burnunu havaya kaldırdı. "Komik olmaya mı çalışıyorsun sen?"

Olivia, sanki en büyük ablasının komik olabileceğine inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Penelope, her zaman çok güçlü olduğuna inandığı mizah duygusunu savunma dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Elbette unutmamıştı. Annesinin, medeni durumunu ona ne kadar sık hatırlattığı düşünülecek olursa bu unutulması zor bir gerçektir zaten. Penelope, markizin söz konusu teklifin üzerinden geçen günlerin ve saatlerin sayısını bilmemesine şaşıırıyordu.

İçini çekti. "Komiklik yapmak gibi bir niyetim yok, anne. Ben sadece... Thomas ile evlenmek istediğimden emin değilim. Ya da dürüstçe, benimle evlenmek istediğinden emin olmayan başka biriyle evlenmek istediğimden."

"Penelope!" diye kükredi babası. "Bu durumda senin isteklerinin bir hükmü yok!"

Elbette yoktu. Evlilik böyle işlemiyordu.

"Gerçekten. Ne kadar saçma!" Markiz kendini toplayıp doğru sözcükleri bulmaya çalışırken bir sessizlik oldu. "Penelope! Başka biri yok! Araştırdık! Ne yapacaksın?" Zarif bir şekilde iskemlesinde arkaya yaslandı. Bir elini Londra sahnelerindeki her aktrisi imrendirecek şekilde dramatik bir hareketle kaşına götürdü. "Seni kim alacak?"

Haklı bir soruydu bu. Penelope de gelecekteki medeni durumuyla ilgili kararsızlığını ortaya koymadan önce belki de bunu daha dikkatli düşünmeliydi. Ancak bunu dile getirene kadar böyle bir ifadede bulunmaya karar vermemişti.

Şimdi ise bunun çok uzun süredir verdiği en iyi karar ol-
x Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

duğunu düşünüyordu.

Penelope'nin geçen dokuz yıl içinde pek çok "alınma" fırsatı olmuştu. Bir zamanlar oldukça gözdeydi; hatırı sayılır bir güzelliği vardı, terbiyeliydi, hoşsohbetti, kibardı, gayet... Kusursuzdu işte.

Hatta nişanlanmıştı bile. Kendisi gibi kusursuz bir eş adayıyla.

Evet, kusursuz bir çift olacaklardı. Eğer, adam başka birine körkütük âşık olmasaydı.

Bu skandal, Penelope'nin nişanı hasarsız sonlandırmasını kolaylaştırmıştı. Yani en azından bir ölçüde.

Penelope bundan biraz hoşnut da olmuştu.

Ancak bunu annesine söyleyecek değildi.

"Penelope?" Markiz yeniden doğruldu ve acı dolu bakışlarını en büyük kızına dikti. "Bana cevap ver! Thomas değilse kim? Seni kim alacak sanıyorsun?"

"Görünüşe göre kendi kendimin sahibi olacağım."

Olivia'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Pippa, çorba dolu kaşığı ağzına götürürken durdu.

"Ah! Ah!" Markiz bir kez daha çöktü. "Ciddi olamazsın! Saçmalama!" Sesinde panik ve sinir vardı. "Senin kız kurusu olamayacak kadar iyi bir hamurun var! Of! Düşünmek bile istemiyorum! Kız kurusu!"

Penelope asıl kız kurularının hamurunun daha sağlam olduğunu, onların daha cesaretli olduklarını düşündü ama böyle bir şeyi, o anda umutsuzluktan iskemlesinden düşecek gibi görünen annesine söylemekten kaçındı.

Markiz üstelemeye devam etti. "Ya ben ne olacağım? Bir kız kurusunun annesi olmak için mi doğdum ben? El âlem ne düşünecek? Ne diyecekler?"

Penelope onların şimdiden neler düşündüklerini, neler söylediklerini biliyordu.

"Fırsatın vardı, Penelope! Şimdi olduğunun tam tersi durumda olabilirdin! Ben de bir düşesin annesi olurdum!"

İşte buydu. Leydi Needham ile kızı arasında hiç kaybolmayan hayale.

Düşes.

Penelope, nişanı bozduğu için annesi bir gün onu affedecek miydi, bilmiyordu. Sanki bu Penelope'nin suçuymuş gibi. Derin bir soluk aldı ve mantıklı bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Anne, Leighton Dükü başka bir kadına âşık oldu."

"Ayaklı skandal."

Ölçüsüzce sevdiği birine. Şimdi, aradan sekiz yıl geçtikten sonra bile Penelope içinde bir hafif bir haset duyuyordu. Düke karşı değil, bu duyguya karşı. Hislerini bir kenara itti. "Skandal ya da değil, o kadın artık Leighton Düşesi. Tam sekiz yıldır bu unvanı taşıyor. Bu süre içinde geleceğin Leighton Dükü'nü dünyaya getirdi. Ayrıca kocasına üç çocuk daha verdi."

"O senin kocan olmalıydı! Onlar da senin çocukların!"

Penelope içini çekti. "Ne yapmamı isterdin?"

Markiz bir kez daha yerinde hopladı. "Biraz daha çaba harcayabilirdin! Dükün teklifinden sonraki diğer teklifleri kabul edebilirdin!" Tekrar arkasına yaslandı. "Dört teklif aldın! İkiisi konttu," diye saydı, sanki aldığı evlenme teklifleri Penelope'nin aklından çıkabilirmiş gibi. "Sonra George Hayes! Şimdi de Thomas! Geleceğin vikontu! Ben, geleceğin vikontunu da kabul edebilirdim!"

"Ne kadar da yüce gönüllüsün anne!"

Penelope yeniden sandalyesine oturdu. Bunun doğru olduğunu varsaydı. Tanrı biliyordu, bir koca avlamak için çok uğraşacak şekilde yetiştirilmişti. Yani, çok uğraşıyormuş gibi görünmeden çok uğraşacak şekilde.

Ama geçen birkaç yıl içinde yüreğini buna adayamamıştı. Tam olarak yapamamıştı bunu. Nişanın bozulmasından sonraki bir yıl içinde, kendisine evlenmenin umurunda olmadığını söylemesi kolaydı. Çünkü bozulan nişan skandalının içine gömülmüş durumdaydı ve kimsenin onunla gelin adayı olarak ilgilendiği yoktu.

Sonra birkaç evlilik teklifi olmuştu. Bunlar, ya siyasi kariyerleri ya da maddi gelecekleri için Needham ve Dolby Markisi'nin kızıyla evlenmeye hevesli, art niyetleri olan erkek-

lerden gelmişti. Penelope bu teklifleri kibarca reddettiğinde marki pek de umursamamıştı.

Kızının neden hayır dediğini de önemsememişti.

Penelope'nin, Leighton Dükü'nün düşesine sevgiyle bakan gözlerinin içinde tanık olduğu ifade yüzünden adaylarına hayır demiş olabileceğine inanamıyordu. Penelope, eğer yeterince beklerse bir evlilikte daha fazlasını bulabileceğini ummuştu.

Ancak bir şekilde, kendi kendine daha fazlasını beklediğini söylediği süre boyunca, şansını kaybetmişti. Fazla yaşlı, fazla gösterişsiz, fazla donuk hale gelmişti.

Ve bugün, onun için değerli bir arkadaştan fazlası olmayan Tommy'nin, kendisinin de gerçekte evlilik niyeti olmadığı halde ona hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeyi teklif etmesini izlerken, evet diyememişti işte.

Tommy'nin de daha fazlasını isteme şansını berbat edemezdi.

Kendi beklentileri ne kadar felaketle sonuçlanmış olursa olsun.

"Ah!" Israrcı ses yine duyuldu. "Kardeşlerini düşün! Onlar ne olacak?"

Penelope, bütün bu konuşmaları bir badminton maçı izler gibi izleyen kardeşlerine baktı. Kardeşleri iyi olacaktı. "Cemiyet, daha genç ve daha güzel Marbury kızlarıyla yetinmek zorunda. Evli iki Marbury kızının birer kontes ve barones olduğu gerçeğini göz önünde bulunduracak olursak, hepsinin iyi olacağını düşünüyorum."

"Tanrı'ya şükür ikizlerin şahane kocaları var."

Penelope, Victoria'nın da Valerie'nin de unvan, çeyiz ve maddi nedenlerle yapılan evliliğini şahane olarak tanımlamazdı. Ancak kocaları nispeten zararsız, kötü niyetli olmayan adamlardı. Bu yüzden Penelope tartışmaya girmek istemedi.

Ama değişen bir şey olmadı. Annesi baskılarını sürdürdü.

"Ya zavallı baban? Onun kızlarla dolu bir evle uğraştığını unutmuş gibisin. Sen erkek olsaydın durum farklı olurdu, Penelope. Ama baban senin için üzülüp endişelenmekten hasta oldu!"

Penelope dönüp babasına baktı. Babası, çorbasına batır-
dığı bir parça ekmeği, solunda oturan ve uzun, pembe dilini
ağzının kenarından sarkıtmış halde ona bakan, iri, siyah av
köpeğine veriyordu. Adamın da, köpeğin de üzüntü ve endi-
şeden hasta olmuş bir halleri yoktu. "Anne, ben..."

"Ve Philippa! Lord Castleton onunla ilgileniyor. Philippa
ne olacak?"

Penelope'nin kafası karışmıştı. "Philippa mı ne olacak?"

"Aynen öyle!" Leydi Needham beyaz keten peçeteyi dra-
matik bir şekilde salladı. "Philippa ne olacak?"

Penelope içini çekerek kardeşine döndü. "Pippa, sence be-
nim Tommy'yi reddetmem senin Lord Castleton ile ilişkini
etkiler mi?"

Pippa gözlerini iri iri açarak başını iki yana salladı. "Hiç
sanmıyorum. Hem etkilese bile, doğrusunu söylemem gere-
kirse, yıkılmam. Castleton pek... ilgi çekici biri değil."

Penelope, "zeki biri değil" demeyi tercih ederdi ama Pip-
pa'nın kibarlığını bozmak istemedi.

"Aptallık etme, Pippa," dedi markiz. "Lord Castleton bir
kont. Dilencilerin seçme hakkı yoktur."

Penelope bu sözü duyunca dişlerini gıcırdattı. Annesinin,
evlenmemiş kızlarının aldığı evlilik tekliflerinden söz eder-
ken kullanmayı en sevdiği söz buydu. Pippa, mavi bakışlarını
annesine çevirdi. "Dilenci olduğumun farkında değildim."

"Elbette, öylesin. Hepiniz öylesiniz. Victoria ve Valerie
bile. Skandallar kolay unutulmaz."

Açıkça söylenmemiş olsa da Penelope bu sözlerde gizli
olan anlamı fark etmişti. Penelope hepiniz için her şeyi mah-
vetti.

Birden içinde beliren suçluluk duygusunu yok saymaya
çalıştı. Kendini suçlu hissetmemesi gerektiğini biliyordu.
Bunun onun hatası olmadığını biliyordu.

Ama belki...

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Öyle değildi. Adam
başkasını sevmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Uzun zaman önce yaşanan o kış boyunca evde hapsolmuşken, skandal haberlerini okurken ve adamın kendisinden daha güzel, daha çekici, daha heyecan verici birini tercih ettiğini bilirken bu soruyu kendine tekrar tekrar sormuştu. Adamın mutlu olduğunu ve kendisinin... istenmediğini bilirken.

Aslında adamı sevmemişti. Onunla pek ilgilenmediği yoktu. Ama yine de acı veriyordu işte.

“Benim dilenmek gibi bir niyetim yok,” diyerek konuşmaya katıldı Olivia. “Bu benim ikinci dönemim. Güzel ve sevimliyim. Yüklü de bir çeyizim var. Hiçbir erkeğin göz ardı edemeyeceği kadar yüklü.”

“Ah, evet. Çok sevimli,” dedi Pippa. Penelope gülümsemesini gizlemek için başını tabağına eğmek zorunda kaldı.

Olivia onun alaycılığını fark etmişti. “Sen istediğin kadar gül ama ben değerimi biliyorum. Penelope’nin başına gelenlerin benim de başıma gelmesine izin vermeyeceğim. Kendimi gerçek bir aristokrat olarak tanıtacağım.”

“İyi bir plan canım.” Leydi Needham gururla gülümsedi.

Olivia da gülümsüyordu. “Tanrı’ya şükür senden dersimi aldım, Penny!”

Penelope elinde olmadan kendini savunmaya geçti. “Onu ben sepetlemedim, Olivia. Leighton’ın kız kardeşinin skandalı yüzünden nişanı babam bozdu.”

“Saçma. Eğer Leighton seni istemiş olsaydı, skandalı umursamaz, senin için mücadele ederdi,” dedi kız kardeşi dudaklarını büzerek. Bu kız doğuştan fettandı. “Ama yapmadı. Yani seni istemedi. Gerçi senin için mücadele de etmedi ya. Bence bunları yapmamasının nedeni de senin onun ilgisi-ni üzerinde tutmak için yeterince uğraşmamış olman.”

En küçükleri olan Olivia, sözlerini hep fazla düşünmeden seçer, ağzına geleni söyler, insanı yılan gibi sokardı. Şimdi de bunu yapıyordu. Penelope, çılgılık atmamak için kendini zor tutarak yanağının içini ısırdı. Adam bir başkasını sevmişti! Yapabileceği bir şey yoktu. Bozulan nişanlar hep kadının hatası kabul edilirdi. Söz konusu kadın ablan olsa bile durum değişmiyordu.

“Evet! Ah Olivia, dışarıda yalnızca bir dönem geçirdim ve şimdiden ne kadar akıllı oldun, canım,” diye civıldadı Leydi Needham. Sonra da inledi. “Diğerlerini de unutma.”

Hepsi, Penelope’nin diğerleriyle evlenmek istemediğini unutmuş gibiydiler. Ama Penelope hâlâ kendini savunması gerektiğini hissediyordu. “Hatırlarsanız, bugün bir evlenme teklifi aldım.”

Olivia bir elini umursamazca salladı. “Tommy’den evlenme teklifi aldın. Bu iyi bir teklif değil. Onun seninle gerçekten evlenmek istediği için teklifte bulunduğu ancak bir kaz kafalı inanır.”

İnsan, Olivia’nın her zaman gerçekleri söylediğine inanabilirdi.

“Öyleyse neden teklif etti?” diye atıldı. Niyeti zalimce bir soru sormak değildi, Penelope bundan emindi. Ne de olsa o da daha bir saat önce kendine -ve Tommy’ye- aynı soruyu sormuştu.

“Çünkü beni seviyor,” demek isterdi.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Bu sözleri söylemek isterdi. Ancak Tommy için değil.

Bu yüzden teklifi kabul etmemiştii zaten.

Hayatı boyunca bir kez olsun Tommy ile evlenmeyi hayal etmemiştii.

Tommy asla onun hayalini kurduğu kişi olmamıştı.

“Neden teklif ettiği önemli değil,” diyerek araya girdi Leydi Needham. “Önemli olan, Penelope’yi almaya gönüllü olması! Ona bir ev, bir isim vermeye, onu bunca yıl boyunca babanızın yaptığı gibi koruyup gözetmeye gönüllü olması!” Penelope’ye baktı. “Penelope, düşünmek zorundasın, canım! Baban ölünce? O zaman ne olacak?”

Lord Needham başını tabağından kaldırdı. “Efendim?”

Leydi Needham, kocasının duygularını düşünecek zaman olmadığını göstermek istercesine bir elini havada salladı ve tahriklerini sürdürdü. “Baban sonsuza dek yaşamayacak, Penelope! O zaman ne olacak?”

Penelope konunun bununla ne ilgisi olduğunu anlayamı-

yordu. "Çok üzücü olacak, sanırım."

Leydi Needham öfkeyle başını iki yana salladı. "Penelope!"

"Anne, ne kastettiğin konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok!"

"Sana kim göz kulak olacak? Baban öldüğünde?"

"Babam o kadar kısa süre içinde ölmeyi mi planlıyor?"

"Hayır," dedi babası."

"Kim bilebilir ki?" Markizin gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ah, Tanrı aşkına..." Lord Needham'ın canına tak etmişti. "Ben ölmüyorum. Bu düşünceyi ağzından kaçırmış olduğunu düşünerek alınganlık da göstermiyorum." Penelope'ye döndü. "Sana gelince, evleneceksin."

Penelope omuzlarını dikleştirdi. "Orta Çağ'da yaşamıyoruz, baba. Beni evlenmek istemediğim biriyle evlenmeye zorlayamazsın."

Lord Needham kadınların haklarıyla pek ilgilenmezdi. "Benim beş kızım var ve hiç oğlum yok. İçinizden birinin bekâr kalmasına ve geri zekâlı yeğenim mülklerimi ele geçirirken sizin kendi kendinizi geçindirmeye çalışmanıza izin veremem." Başını iki yana salladı. "Senin evlendiğini ve iyi bir evlilik yaptığını görecekim, Penelope. Artık ortalıkta sürtmekten vazgeçmek ve birini eş olarak kabul et."

Penelope'nin gözleri kocaman açıldı. "Sence ben ortalıkta mı sürtüyorum?"

"Penelope, sözlerine dikkat et."

"Önce babam söyledi, anne," dedi Pippa.

"Beni ilgilendirmez! Ben kızlarımı böyle şey gibi... Neyse işte... konuşsunlar diye yetiştirmedim!"

"Elbette ortalıkta sürtüyorsun. Leighton fiyaskosunun üzerinden sekiz yıl geçti. Sen Midas'ın parasına sahip bir markinin kızıydın."

"Needham! Ne kadar kabasın!"

Lord Needham sabır dilercesine tavana baktı. "Senin ne beklediğini bilmiyorum ama sana fazla uzun zaman tanıdık. Leighton fiyaskosu senin için kısmetini kapattığı gerçeği-

nî göz ardı ettik.” Penelope kardeşlerine baktı, ikisi de gözlerini kucaklarına dikmişlerdi. Babası sözlerine devam ederken yine suçluluk duygusuna kapıldı. “Artık yeter. Bu sezon evleneceksin. Penny.”

Penelope’nin boğazı deli gibi çalışıyor, âdeta oraya takılıp düğümlenen bir toz yumağını yutmaya uğraşıyordu. “Ama dört yıldır Tommy’den başka kimse bana evlenme teklif etmedi ki.”

“Tommy yalnızca başlangıç. Bundan sonra edecekler. Penelope, babasının gözlerindeki bu kendinden emin ifadeyi hayatı boyunca, onun haklı olduğunu kabul etmesine yetecek sayıda görmüştü.

Babasının gözlerinin içine baktı. “Neden?”

“Çünkü Falconwell’i senin çeyizine ekledim.”

Bunu, “Hava da biraz soğuk.” ya da “Balık biraz tuzlu olmuş.” der gibi bir tavırla söylemişti. Sanki masadaki herkes bu sözlerin doğruluğunu öylece kabul edecekmiş gibi. Sanki dört kafa aynı anda gözleri iri iri açılmış, ağızları bir karış açık kalmış halde ona dönmeyecekmiş gibi.

“Ah! Needham!” Leydi Needham yine kendini kaybetmişti.

Penelope bakışlarını babasından alamıyordu. “Efendim?”

Birden gözlerinin önünde bir anı canlandı. Koyu renk saçlı bir çocuk kıkır kıkır gülererek heybetli bir söğüt ağacının alt dallarından birine tırmanıyor, aşağı doğru eğilip Penelope’ye de yanına, gizlenme yerine gelmesini söylüyordu.

Üçlünün üçüncüsü.

Falconwell, Michael’ındı.

Son on yıldır ona ait olmasa da Penelope hep öyle düşünmüştü. Şimdi garip bir şekilde kendisine ait olması ona doğru gelmiyordu. Bütün o güzel, bereketli topraklar, evin dışında ki her şey, bütün mülk.

Michael’in doğuştan gelen hakkı.

Şimdi ona aitti.

“Falconwell’i nasıl aldın?”

“Bunun konumuzla ilgisi yok,” dedi marki, başını tabağından kaldırmadan. “Kardeşlerinin başarılı birer evlilik

yapma olasılıklarını daha fazla riske atamam. Senin evlenmen gerek. Hayatının geri kalanını kız kurusu olarak geçirmeyeceksin. Falconwell buna engel olacak. Hatta görünüşe göre şimdiden oldu bile. Eğer Tommy'den hoşlanmıyorsan, elimde İngiltere'nin her yerindeki erkeklerden gelen, ilgilendiklerini ifade eden yarım düzine mektup var."

Falconwell'i isteyen adamlar.

Bırak da seni koruyayım.

Tommy'nin söylediği garip sözler şimdi anlamlı geliyordu. Penelope'ye, sırf çeyizi nedeniyle gelen evlilik teklifleri karmaşasından korumak için evlenme teklif etmişti. Kendisi onun arkadaşı olduğu için evlenme teklif etmişti.

Ve Falconwell için evlenme teklif etmişti. Falconwell'in öbür ucunda, Vikont Langford'a ait olan küçük bir toprak parçası vardı. Bir gün burası Tommy'ye ait olacaktı ve eğer Penelope onunla evlenirse, Tommy, Falconwell'i de buraya ekleyecekti.

"Elbette!" diye araya girdi Olivia. "Bu her şeyi açıklıyor!"

Ona söylememişi.

Penelope, Tommy'nin onunla evlenmeye gerçekten can atmadığını biliyordu ama bunun ispatı pek hoş bir keşif olmamıştı. Penelope, dikkatini babası üzerinde yoğunlaştırdı. "Çeyiz. Bu ilan edildi mi?"

"Elbette edildi. Eğer ilan etmeyeceksen kızının çeyizinin değerini üç katına çıkarmanın ne anlamı var?" Penelope, çatalıyla şalgam püresini didikledi; o anda masada olmamak için her şeyini verirdi. Ama babası ekledi. "Bu kadar mutsuz görünme. Sonunda kendine bir koca bulacağın için şansına dua et. Çeyizinde Falconwell olduğu sürece herkesi kendine prens yapabilirsin."

"Ben prens filan istemiyorum, baba!"

"Penelope! Herkes prens ister!" diye atıldı annesi.

"Ben bir prensle tanışmak isterim," dedi Olivia lokmasını düşünceli düşünceli çiğneyerek. "Eğer Penelope, Falconwell'i istemiyorsa ben seve seve çeyizimin bir parçası olarak"

Penelope bakışlarını en küçük kardeşine çevirdi. "Evet, bunu tahmin ediyorum, Olivia. Ama buna ihtiyacın olacağını pek sanmıyorum." Olivia da Penelope gibi açık renk saçlı, açık mavi gözlüydü. Ancak bu özellikler onu Penelope gibi göstermek -bulanık bulaşık suyuna benzetmek- yerine çok güzel kılıyor, genç kızı parmağını şöyle bir şıklatmasıyla erkeklere yanına çekiverecek bir kadına dönüştürüyordu.

Daha da kötüsü, bunun farkındaydı.

"Senin buna gerçekten ihtiyacın var. Özellikle şimdi." dedi Lord Needham kararlılıkla, Penny'ye dönerek. "Bir zamanlar nezih bir beyefendinin ilgisini çekecek kadar gençtin. Ama artık o günler geçti."

Penelope, kardeşlerinden birinin onu savunmak için devreye girmesini diledi. Babasının sözlerine itiraz etmek için. Belki de, "Penelope'nin buna ihtiyacı yok. Harika biri gelecek ve ona âşık olacak. Hem de ilk görüşte. Kesinlikle," demek için.

Bu sözlerin sessizce kabullenilmesi üzerine içinde hissettiği kederi yok saymaya çalıştı. Penelope, babasının gözle-rindeki gerçeği görebiliyordu. Kesinliği. Sanki Orta Çağ'da yaşıyorlarmış gibi, babasının istediği şekilde evleneceğini biliyordu. Hatta bundan emindi.

"Falconwell nasıl oldu da Needham ve Dolby Markiliği'ne ait oldu?"

"Sen bunu kafana takma."

"Ama takıyorum," diye üsteledi Penelope. "Orayı nasıl aldın? Michael biliyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi marki, şarap kadehini kaldırarak. "Ama sanırım öğrenmesi an meselesi."

"Michael'ın neler bildiğini kim bilebilir ki?" dedi Penelope'nin annesi yüzünü buruşturarak. "Kibar cemiyette hiç kimse Bourne Markisi'ni yıllardır görmedi."

Yaşanan skandalın ardından ortadan kaybolduktan sonra. Her şeyini Tommy'nin babasına kaptırdıktan sonra.

Penelope başını iki yana salladı. "Falconwell'i ona geri vermiştiniz değil mi?"

"Penelope! Nankörlük etme!" dedi markiz öfkeyle. "Falconwell'in senin çeyizine eklenmesi, babanın cömertliğinin bariz bir göstergesi"

Babasının, baş belası kızından kurtulma arzusunun göstergesi...

"Ben istemiyorum."

Penelope, bu sözleri söylerken bile yalan olduklarını biliyordu. Elbette Falconwell'i istiyordu. Falconwell'e bağlı topraklar bereketliydi, canlıydı ve çocukluğuna dair anılarla doluydu.

Michael'a dair anılarla.

Michael'ı görmeyeli yıllar olmuştu. O, yaşanan skandal Londra aristokratları ve Surrey hizmetkârları arasında günün konusu hale geldiğinde Falconwell'i terk edip ortadan kaybolmuştu. O zamanlarda Penelope daha çocuktü. Sonra da onunla ilgili, sadece dedikodulardan ibaret haberler gelmişti. Bir keresinde kuaförde bir grup geveze kadının, Michael'ın Londra'da bir kumarhane işlettiğini konuştuklarını duymuştu. Ama içinden bir ses, onların da Michael'ın gözden düştükten sonra gittiği yeri gerçekte ziyaret etmediklerini söylediği için kadınlara bunu sormamıştı.

"Seçme şansın yok, Penelope. Orası benim. Yakında da senin kocanın olacak. İngiltere'nin her yerinden erkekler oraya sahip olmak için şanslarını deneyecekler. İstersen şimdi Tommy ile evlen, istersen daha sonra bir başkasıyla. Ama bu sezon mutlaka evleneceksin." Marki iskemlesinde arkasına yaslandı. "Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Bu sezon mutlaka evleneceksin.

"Neden orayı Michael'a geri vermedin?"

Needham içini çekti, peçetesini attı ve masadan kalktı. "O en başında hata yaptı," dedi ve odadan çıktı. Leydi Needham da peşinden koştu.

Penelope, Bourne Markisi Michael Lawler'ı on altı yıldır görmemişti ama içten içe onu hâlâ sevdiği bir arkadaşısı olarak kabul ediyordu. Babasının ondan değersiz ve önemsiz biriymiş gibi söz etmesi hoşuna gitmemişti.

Ama sonuçta kendisi de Michael'ı, yirmi on altı yıldır üp

adam olmuş halini, doğru dürlüst tanımıyordu. Onu düşünmek için kendine izin verdiğinde -bunu, itiraf etmekten hoşlanmadığı kadar sık yapıyordu- Michael, her şeyini aptal bir kumar oyununda kaybetmiş yirmi bir yaşında biri oluyordu.

Hayır, Penelope'nin düşüncelerinde Michael onun çocukluğunda edindiği ilk arkadaşı olarak kalmıştı. On iki yaşındaki Michael onu çamurlu topraklarda bir maceradan diğerine sürüklüyor, olduk olmadık zamanlarda kahkahalarla gülüyordu. Penelope de sonunda kendini tutamayıp onunla birlikte gülmeye başlıyordu. Michael, evlerinin arasında uzanan tarlalarda dizlerini çamura buluyor, yaz sabahlarında Needham ve Bourne topraklarını ayıran gölde balık tutmaya gitmeden önce Penelope'nin penceresine çakıl taşları atıyordu.

Penelope şimdi gölün de kendi çeyizinin bir parçası olduğunu tahmin ediyordu.

Michael orada balık tutmak için izin istemek zorunda kalacaktı.

Orada balık tutmak için Penelope'nin kocasından izin istemek zorunda kalacaktı.

İnsan bu fikre kahkahalarla gülebilirdi... Eğer bu kadar yanlış olmasaydı...

Ve kimse bunun farkında değil gibiydi.

Penelope başını kaldırıp baktı ve önce masanın karşısında oturan Pippa'nın gözlüklerinin arkasından kırıştıtararak baktığı iri, mavi gözleriyle karşılaştı. Sonra Olivia'nın gözlerine baktı. Ne vardı bu gözlerde... Rahatlama mı?

Penelope'nin sorgulayan bakışlarını fark eden Olivia, "Evlilik konusunda başarısızlığa uğrayan bir kız kardeş fikrinden hoşlanmadığımı itiraf ediyorum. Böylesi benim için çok daha iyi," dedi.

"Günün olaylarının bir kişiyi memnun edebilmesine sevindim," dedi Penelope.

"Gerçekten, Penny," diye üsteledi Olivia. "Kabul etmek zorundasın, senin evliliğin hepimiz için iyi olacak. Victoria ve Valerie'nin sıkıcı, yaşlı kocalarına razı olmalarının en önemli nedeni sendin."

Penelope böyle olsun istememişti ki.

"Olivia!" dedi Pippa alçak sesle. "Bu pek hoş değil."

"Of, bana ne. Penny bunun doğru olduğunu biliyor."

Biliyor muydu?

Penny, Pippa'ya baktı. "Senin için de her şeyi zorlaştırdım mı?"

Pippa duraksadı. "Pek sayılmaz. Castleton geçen hafta babama haber göndermiş ve benimle niyetinin ciddi olduğunu söylemiş. Sanki evlenme çağındaki kızların en sıradanı ben değilmişim gibi."

Kendini hafife alıyordu. Pippa edebiyatı sever, bilim dallarıyla yakından ilgilenir, bitkilerden insanlara kadar bütün canlıların içlerini merak ederdi. Bir keresinde mutfaktan çaldığı kazı yatak odasında parçalara ayırmıştı. Hizmetçilerden biri içeri girip Pippa'yı dirseklerine kadar hayvan bağırsağına gömülmüş halde buluncaya dek her şey yolunda gitmişti. Kadın çığlık atmış ve sanki bir cinayet sahnesine tanık olmuş gibi odadan kaçmıştı.

Pippa bir güzel azar işitmişti. Hizmetçi de malikânenin daha alt katlarında çalışmak üzere görevlendirilmişti.

"Çok basit biri," dedi Olivia dobra dobra.

Pippa kıkırdadı. "Öyle deme. Yeterince hoş bir adam. Köpekleri seviyor." Penelope'ye baktı. "Tommy gibi."

"Geldiğimiz nokta bu mu? Müstakbel kocalarımızı köpek sevdikleri için mi seçeceğiz?" diye sordu Olivia.

Pippa tek omzunu kaldırdı. "Böyle yapılıyor işte. Çoğu karı kocanın köpek sevmek gibi bir ortak özellikleri bile yok."

Haklıydı.

Ama böyle olması gerekmiyordu. Kardeşlerinin görüntüsüne ve terbiyesine sahip genç kadınları, kocalarını köpek sevgisinden daha fazlasına dayanarak seçmeliydiler. Bütün cemiyetin gözdesi olmalıydılar.

Ama öyle değildi ve bu ironik bir biçimde cemiyete ilk takdim edildiğinde gözdelelerin en gözdesi olarak kabul edilen, son derece kibar, son derece asil Leighton Dükü tarafından eş olarak seçilen Penelope yüzündendi. Mahvolan genç kadın, gayrimutlak olarak ve yarı yarıya seçilen firt-

nası arasında ilişkilerinin sona ermesinin ardından Penelope-kardeşleri açısından da trajik bir şekilde- gözden düşmüştü. Artık cemiyette evlenilecek bir genç kız olarak değil; iyi bir arkadaş, sevilen bir tanıdık ve özellikle son zamanlarda hatırı sayılır bir konuk olarak kabul ediliyordu.

Güzel değildi. Akıllı değildi. Çok zengin, nüfuzlu bir aristokratın en büyük kızı olmak dışında pek bir özelliği yoktu. Aynı derecede zengin ve nüfuzlu bir aristokratın karısı olmak üzere doğmuş ve yetiştirilmişti.

Olmanın eşiğine de gelmişti.

Ta ki her şey değişene kadar.

Beklentileri de dâhil olmak üzere her şey.

Ne yazık ki iyi evliliklere dair beklentileri gerçek olmamıştı. Ne kendisine ne de kardeşlerine dair... Ve kendisinin neredeyse on yıl önce bozulmuş bir nişan yüzünden acı çekmesi ne kadar adil değilse, kardeşlerinin bunun cezasını çekmeleri de o kadar haksızlıktı.

"Benim sizin evlenmenizi zorlaştırmak gibi bir niyetim yok," dedi alçak sesle.

"Öyleyse bu durumu telafi edebileceğin için şanslısın," dedi Olivia, ablasının duygularını umursamadığı belliydi. "Ne de olsa, senin nitelikli bir koca bulma olasılığın zayıf. Ama benim şansım gerçekten yüksek. Hatta müstakbel bir vikontla evlenirsen daha da iyi olur."

Penelope suçluluk duygusu içinde kendisini dikkatle izleyen Pippa'ya döndü. "Sen de aynı fikirde misin?"

Pippa, seçeneklerini değerlendirir gibi başını yana eğdi. Sonunda kararını verdi. "Sorun değil, Penny."

En azından senin için, diye düşündü Penelope bir melankoli dalgası içinde, Tommy'nin teklifini kabul edeceğini fark ederken.

Kardeşlerinin iyiliği için.

Hem belki de bunu kabul etmezse çok daha kötüsü olabilirdi. Belki zaman içinde onu severdi.

Sevgili M...

Bu gece Coldharbour 'da Guy'ı yaktılar ve bütün Marbury kabilesi bu etkileyici gösteriyi izlemeye koştu. Bunu yazmak zorundaydım çünkü tek bir genç adamın bile Bay Fawke'un şapkasını çalmak için odun yığınının tırmanma becerisini sınamaya gönüllü olmadığını görmek çok canımı sıkı.

Belki sen Noel'de onlara bir iki şey öğretirsin.

Sadık arkadaşın, P.

Needham Malikânesi, Kasım 1813

Sevgili P...

Sen orada olduğun ve kusursuz bir şekilde o eski püskü şapkayı kendin çalma becerisine sahip bulunduğun sürece benim onlara bir şeyler öğretmeme gerek yok. Yoksa bugünlerde tam bir hanımefendi mi oldun?

Noel'de evde olacağım. Eğer uslu durursan sana bir armağan getiririm.

M.

Eton Koleji, Kasım 1813

O gece, bütün ev uykudayken Penelope kendisini en sıcak tutan pelerinini giydi, yazı masasından el fenerini alarak topraklarında yürüyüşe çıktı.

Tam olarak onun toprakları değildi aslında. Evlenmesi halinde onun olacak topraklardı bunlar. Tommy ya da yakışıklı genç taliplerden birinin Penelope'yi ailesinden çekip alarak kendine eş yapmanın karşılığında seve seve kabul edeceği topraklar.

Ne kadar da romantik...

Penelope yıllarca bundan çok daha fazlasını hayal etmişti. Bunu yapmamak için çok uğraşsa da o kadar şanslı olabileceğine inanmıştı. Daha fazlasını, bundan daha fazlasına sahip birini bulabileceğine inanmıştı.

Hayır. Bunu düşünmeyecekti.

Özellikle şimdi, her zaman kaçınmayı umduğu türden bir evliliğe doğru hızla yol alırken. Artık babasının, en büyük kızını bu sezon, Tommy'yle ya da bir başkasıyla evlendirmeyi kafasına koyduğundan şüphesi yoktu. Cemiyetin, başından bir nişan geçmiş yirmi sekiz yaşındaki biriyle evlenecek kadar umutsuz durumda olan bekâr erkeklerini geçirdi aklından. Hiçbiri onun ilgisini çekebilecek bir koca adayı gibi görünmüyordu.

Sevebileceği bir koca.

Demek Tommy idi.

Tommy olacaktı.

Soğuğu iyice hissedince kollarını bedenine doladı, pelerinine sarındı ve kapüşonunu alına kadar çekti. Terbiyeli hanımefendilerin gecenin köründe yürüyüşe çıkmayacaklarını biliyordu ama bütün Surrey uyuyordu. En yakın mahalle kilometrelerce uzaktaydı ve keskin soğuk, o gün yaşadığı keskin öfkeyle iyi uyuyuyordu.

Çok uzak bir geçmişte kalmış, bozulmuş bir nişanın bugünü bu kadar zorlaştırması haksızlıktı. İnsan, aradan geçen sekiz yılın, Londra'ya efsanevi 1823 sonbaharını unutturacağını düşünürdü ama bunun yerine Penelope geçmişine mahkûm olup kalmıştı. Balo salonlarında fısıltılar devam ediyordu. Kadınlar tuvaletlerinde pervaneler hâlâ kanatlarını sinekkuşlarının kanatları gibi çırpıyor; Penelope'nin de sık sık kulağına çalınan, onun, dükün ilgisini kendinden uzaklaştırmak için ne yaptığına ya da neden bütün teklifleri geri çevirecek kadar burnu büyük davrandığına dair dedikodularla dolu alçak sesli konuşmaları örtüyordu.

Elbette büyük burunluluk yapmıyordu.

Yalnızca daha fazlasının vaat edilmesini bekliyordu.

Mecbur değil, âşık olacağı bir koca ve hep seveceği bir ya da iki çocukla dolu bir hayat.

Çok şey mi istiyordu?

Belli ki öyleydi.

Karlı bir yükseltiye tırmandı, bir kayalığın tepesinde durdu ve aşağıda uzanan gölün, Neccaman ve Bourne toprakla-

rının... ya da eski Bourne topraklarının sınırını belirleyen gölün siyahlığına baktı. Orada durmuş, karanlığa bakarken ve geleceğini düşünürken pastel renklerle, kadrillerle ve ılık limonatayla dolu bir hayatı ne kadar istediğini fark etti.

O, daha fazlasını istiyordu.

Bir keder dalgası içinde, düşüncelerinde bu sözcüğün fişiltisini duydu.

Daha fazlası.

Elde edeceğinden daha fazlası olduğu anlaşılmıştı.

Hayal etmesi gerektiğinden daha fazlası.

Varlığından mutsuz değildi. Bu aslında lükstü. İyi bakılmış, iyi beslenmiş, çok az şeyin eksikliğini hissetmişti. Gayet kabul edilebilir bir ailesi, birlikte zaman geçirebileceği arkadaşları vardı. Düşünecek olursa Tommy ile evlenmesi halinde günleri şimdikinden pek de farklı olmayacaktı.

Öyleyse Tommy ile evlenme fikri neden onu bu kadar hüznlendiriyordu?

Ne de olsa Tommy kibardı, cömertti, güçlü bir mizah anlayışı ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Dikkat çekecek kadar yakışıklı ve insanı ürkütecek kadar zeki değildi. Bunların hepsi uygun özellikler gibi görünüyordu.

Penelope, Tommy'nin elini tutmasına ve onu baloya, tiyatroya, yemeğe götürmesini izin verdiğini hayal etti. Onunla dans ettiğini hayal etti. Ona gülümsediğini... Elini ellerinde hissetti.

Elleri...

Elleri nemliydi.

Tommy'nin ellerinin terli olduğunu düşünmesini gerektirecek bir neden yoktu elbette. Hatta genç adamın sıcak, son derece kuru elleri olmalıydı. Yine de Penelope eldivenli avucunu eteklerine sildi. Kocaların güçlü, sert ellerinin olması gerekmez miydi? Özellikle hayallerde? Neden Tommy'nin kiler öyle değildi? İyi bir arkadaşı Tommy. Onu nemli ellerle hayal etmesi pek de hoş değildi. Genç adam daha iyisini hak ediyordu.

Penelope...
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://rantey.org> Türk ha-

vanın keyfini çıkararak gözlerini kapattı ve yeniden denedi... Leydi Thomas Alles olduğunu hayal etmek için elinden geleni yaptı.

Kocasına gülümsüyordu. Sevgiyle.

Kocası da ona gülümsüyordu. "Hadi yapalım bunu, olur mu?"

Gözlerini açtı.

Lanet olsun.

Tepeden inip buz tutmuş göle doğru yürüdü.

Tommy ile evlenecekti.

Kendi iyiliği için.

Kardeşlerinin iyiliği için.

Bu ona o kadar da iyi gelmiyordu aslında.

Olsun varsın. Terbiyeli, akıllı uslu ablalar bunu yaparlardı.

Kendilerine söyleneni yaparlardı.

Bunu kesinlikle istemeseler bile.

Daha fazlasını isteseler bile.

O sırada uzakta, gölün öbür ucundaki ağaçların arasında ışığı gördü.

Yanaklarını ısırarak rüzgârı yok sayarak gözlerini kısıp karanlığa baktı. Belki de hayal görmüştü. Belki de karlara vuran ay ışığıydı. Yağan kar ayın önünü kapatıyor olmasaydı, mantıklı bir olasılıktı bu.

Işık yeniden yanıp söndü. Penelope şaşkınlıkla kalakaldı. bir adım geri çekildi. Kocaman açılan gözlerini hızla ağaçların arasında gezdirdi.

Gözlerini kısarak karanlığa baktı, ayaklarını hareket ettirmeden öne doğru eğildi ve bakışlarını ormanda soluk sarı bir ışığın yanıp söndüğü yere sabitledi. Sanki bir iki santimin bile, ışığın kaynağını görmesine faydası olacaktı.

"Biri var..." diye fısıldadı, sözleri soğuk sessizlik içinde boğulurken.

Orada biri vardı.

Hizmetkârlardan biri olabilirdi ama pek öyle görünmüyordu. Needham hizmetkârlarının gecenin köründe gölün kenarında olmaları için bir neden yoktu. Ayrıca son hizmetkâr

Falconwell'i terk edeli yıllar olmuştu. Onlar gittikten sonra evin içindekiler alınmış ve kocaman dev yapı boş ve ilgisiz kalmıştı. Yıllardır oraya kimse gelmemişti.

Bir şey yapmak zorundaydı.

Her şey olabilir. Ateş. Bir kaçak. Hayalet.

Büyük olasılıkla sonuncusu değildi.

Ama Falconwell'i istila etmeye çalışan bir kaçak olma olasılığı yüksekti. Eğer öyleyse birileri bir şeyler yapmalıydı. Ne de olsa kaçakların Bourne Markiliği'ni mesken tutmasına izin verilemezdi.

Madem adam kendi mülkünü güvence altına almıyordu, bu görev Penelope'ye düşüyor demektir. Bu noktada onun da Falconwell'de eşit derecede hakkı vardı, değil mi? Eğer malikâneyi korsanlar ya da haydutlar ele geçirirse bu onun çeyizinin değerini de etkilerdi, öyle değil mi?

Çeyizini kullanma olasılığı yüzünden heyecanlandığı yoktu.

Yine de bu bir prensip meselesiydi.

Işık yeniden yanıp söndü.

Işık kaynağının azlığına bakılırsa orada çok fazla haydut yok gibiydi.

Ayrıca okyanusun ne kadar uzak olduğu düşünülecek olursa korsanların ya da haydutların Falconwell'i mesken tutma olasılığı da pek yoktu.

Ama yine de.

Orada biri vardı.

Soru, onun kim olduğuydu.

Ve neden.

Penelope'nin emin olduğu bir şey vardı ama. Terbiyeli, akıllı uslu bir abla gecenin köründe garip bir ışığın kaynağını araştırmaya kalkmazdı.

Bu gereğinden fazla maceracılık olurdu.

Daha fazlası olurdu hatta.

Böylece kararını verdi.

Daha fazlasını istediğini söylemişti ve daha fazlası ayağına gelmişti. İste

Evren, muhteşem biçimde işliyordu, değil mi?

Derin bir soluk aldı, omuzlarını dikleştirdi ve ileri doğru hamle yaptı. Hareketlerinin aptallığını fark etmeden önce heyecan onu gölün kıyısındaki geniş çalılara doğru itmişti bile. Dışarıdaydı.

Gecenin ortasında.

Buz gibi soğuk havada.

Gizemli, kötü yaratıklara doğru ilerliyordu.

Ve hiç kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu.

Birden Tommy ile evlenme fikri o kadar da kötü gelmedi ona.

Korsanlar tarafından öldürülme olasılığı bu kadar yüksekken üstelik.

Yakında bir yerde karların çatırdadığını duydu. Bir an durdu, fenerini kaldırdı ve çalıların ötesine, ağaçların arasına, daha önce ışığı gördüğü yere doğru baktı.

Şimdi hiçbir şey göremiyordu.

Yağan kardan ve azgın bir ayıya ait olabilecek bir gölgeden başka hiçbir şey...

"Ne saçma," diye fısıldadı kendi kendine. Karanlıkta kendi sesini duyunca rahatlamıştı. "Surrey'de ayı olmaz ki."

Yine de ikna olmadı ama o kara gölgenin gerçekten bir ayı olup olmadığını araştırmak niyetinde de değildi. Evde yapması gereken işler vardı. Bunlardan ilki de Tommy'nin evlenme teklifini kabul etmekti.

Ve nakışıyla özenli zaman geçirmek.

Ancak tam geri dönüp eve doğru yol almaya karar verdiği anda, ağaçların arasından elinde fener tutan bir adam çıktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili M...

Bir hediye! Ne kadar da gösterişli. Okulun seni iyi bir adama dönüştürdüğü belli, geçen sene bana hediye olarak yarısı yenmiş bir dilim zencefilli ekmek vermiştin. Ne planladığını öğrenmeye can atıyorum. Sanırım bu, benim de sana verecek bir hediye bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Sevgiler, P.

Needham Malikânesi, Kasım 1813

Sevgili P...

Zencefilli ekmek harikaydı. Cömertliğimi birazcık bile olsa takdir etmeyeceğini bilmeliydim. Düşünceli olmanın güzelliğine ne oldu? Eve dönmek çok güzel olacak. Surrey'i özledim. Ve seni de, altı-peni² (gerçi bunu itiraf etmek bana acı veriyor).

M.

Eton Koleji, Kasım 1813

Kaç!

Bu sözcük sanki gecenin içinde yankılanır gibi bedeninde dolaştı ama Penelope'nin bacakları bu emre uyabilecek gibi görünmüyordu. Penelope aksine çömelerek çalıların arasına

² İngiliz pozuk parası. Penelope adının kısaltması olan Penny (İngiliz para birimi) kelimesinin göçüne yapılmış (ç.m.)

saklandı ve adamın onu görmemesi için çılgınca dua etti. Çok yakınında, karın üstünde ilerleyen ayak seslerini duyduğunda çalıların kıyısından sürünerek göle doğru ilerledi. Adamdan koşarak kaçmaya hazırlanıyordu ki pelerinin eteğine bastı, dengesini kaybetti ve doğruca bir çobanpüskülü çalısının içine düşüverdi.

Çalı epeyce dikenliydi.

"Ahhl!" Penelope yabani çalıdan kendini korumak için bir elini uzattı ama fırlamış bir dal eline battı. Ayak sesleri kesilirken Penelope dudaklarını ısırıldı.

Nefesini tuttu.

Belki de adam onu görmemişti. Ne de olsa etraf çok karanlıktı. Penelope bir de elinde fener taşıyor olmasaydı.

Işığı çalılıkların arasına doğru iterek gizledi.

Bu hiç işe yaramamıştı çünkü Penelope artık başka bir kaynaktan gelen ışıkla aydınlanıyordu.

Adamın ışığıyla.

Adam, Penelope'ye doğru bir adım attı.

Penelope keskin dalları karşısındakinin iri gölgesine tercih ederek çalılığın içine iyice sokuldu. "Merhaba."

Adam durdu ama yanıt vermedi ve aralarında uzun, katlanılmaz bir sessizlik oldu. Penelope'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, bedeninin hareket etmeyi hatırlayan tek kısmı orasıydı sanki. Sessizliğe daha fazla dayanamayacak hale gelince çobanpüskülü çalısının içindeki denge-siz haliyle olduğu yerden, elinden gelen en sert ses tonuyla konuştu. "Araziye izinsiz giriyorsunuz!"

"Öyle mi yapıyorum?" Bir korsana göre sesi oldukça hoştu. Adamın göğsünün derinliklerinden yükselen sesi, Penelope'nin aklına kaz tüylerini ve ılık brendiyi getirmişti. Penelope bu düşünceleri zihninden kovmak için başını iki yana salladı. belli ki soğuk hava zihnine oyunlar oynuyordu.

"Evet. Öyle. Şu uzaktaki ev Falconwell Malikânesi'dir. Sahibi de Bourne Markisi olur."

Bir sessizlik oldu. Korsan, "Etkileyici," dedi ama Penelope adamın hiç de etkilenmediğini belli belirsiz hissetti.

Penelope gözle görülür bir kibirle yerinden kalkmaya çabaladı. Başaramadı. Hem de iki kez. Üçüncü denemesinde eteğini silkeleyerek, "Bu son derece etkileyici. Ve sizi temin ederim, Marki sizin..." Eldivenli elini havada salladı. "...bu arazide... her ne yapıyorsanız işte... onu yaptığınızı duyunca hiç mutlu olmayacaktır."

"Öyle mi?" Korsan hiç de endişelenmişe benzemiyordu. üst bedenini gölgeler içinde bırakacak şekilde elindeki feneri aşağı indirdi ve ilerlemeye devam etti.

"Evet, öyle." Penelope omuzlarını dikleştirdi. "Hem size değerli bir tavsiyede bulunayım, marki hiç de hafife alınacak biri değildir."

"Sanki siz ve marki çok yakınmışsınız gibi konuşuyorsunuz."

Penelope elindeki feneri kaldırdı ve yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. "Ah, evet. Öyleyiz. Oldukça yakınız. Hatta çok yakınız."

Bu pek de yalan sayılmazdı. İkisi, marki henüz kısa pantolonlu bir çocukken oldukça yakındılar.

"Sanmıyorum," dedi adam alçak ve tehditkâr bir sesle. "Aslında markinin buralarda olduğunu da hiç sanmam. Hatta bence buralarda hiç kimse yok."

Adamın tehdit dolu sözcükleri Penelope'nin, bir geyiğin tüfek sesi karşısında tereddüt etmesi gibi durmasına ve önündeki seçenekleri düşünmeye başlamasına neden oldu.

Adam sanki Penelope'nin zihnini okumuş gibi, "Yerinde olsam kaçırdım," diye devam etti. "Hava karanlık, yerde kalın bir kar tabakası var. Buradan fazla uzaklaşamayabilirsin, eğer..."

Adam sustu ama Penelope cümlelerin sonunu biliyordu.

Eğer adam onu yakalayıp öldürürse.

Penelope gözlerini kapadı.

Daha fazlasını istediğini söylerken dilediği şey kesinlikle bu değildi. Burada ölecekti. Karların ortasında. Ve bedenini bahar gelene kadar bulamayacaklardı. Elbette cesedi aç kurtlar tarafından sürüklenmezse.

Bir şeyler yapmalıydı.

Gözlerini açtı ve adamın artık çok daha yakınında olduğunu gördü.

"Bayım! Daha fazla yaklaşmayın! Ben..." diye haykırdı gerçek bir tehdit oluşturabileceğini göstermek için. "Ben silahlıyım!"

Adamın onun yanıtından hiç etkilenmemiş olduğu belliydi. "Beni manşonunuzla mı boğmayı planlıyorsunuz?"

"Siz, bayım, bir beyefendi değilsiniz."

"Ah. En sonunda gerçek bir söz."

Penelope geriye doğru bir adım daha attı. "Ben eve gidiyorum."

"Hiç sanmam, Penelope."

Kendi adını duyunca önce Penelope'nin kalbi durdu, sonra da öyle kuvvetle atmaya başladı ki karşısındaki alçak adamın bile bu sesi duyacağını düşündü. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Ben pek çok şey bilirim."

"Kimsiniz siz?" Penelope sanki tehlikeyi def edebilecekmiş gibi fenerini kaldırdı, adam da aydınlığın içine doğru bir adım attı.

Korsana benzemiyordu.

Tanıdık birine benziyordu.

Yakışıklı yüz hatlarında; koyu, derin gölgelerde; çökük yanaklarında; dudaklarının düz çizgisinde; tıraş edilmesi gereken keskin kıvrımlı çenesinde bir şey vardı.

Evet, bir şey vardı. Belli belirsiz tanıdık gelen bir şey.

Üstünü ince bir kar tabakası kaplamıştı; ince çizgili şapkasının siperliği, adamın gözlerini karanlığa gömtüyordu. Gözleri kayıp birer parça gibiydi.

Penelope bu hissin nasıl oluştuğunu bilmiyordu -belki de canını alacak kişinin kimliğini keşfetme arzusuydu- ama adamın gözlerini görmek için şapkaya uzanıp onu geri itme arzusunu engelleyemedi.

Sonradan fark etti ki karşısındaki onu durdurmaya çalışmıyordu.

Adamın gözleri elaydı; oynaşan kahverengi, yeşil ve gri-leri örten ok gibi uzun ve koyu kirpiklerinin ucunda karlar vardı. Penelope o an hayatı boyunca görmediği kadar ciddi olsalar da bu gözleri her yerde tanırıdı.

Bedeninde dolaşan şok dalgası yerini sevince bıraktı.

Adam bir korsan değildi.

“Michael?” Karşısındaki adını duyunca dikleşti ama Penelope bunun nedenini düşünmek için vakit harcamadı.

Avucunun içini karşısındakinin soğuk yanağına dayadı -bu, Penelope’nin sonraları şaşkınlıkla hatırlayacağı bir hareketti- ve güldü; yağan kar, gülüşünün sesini boğuyordu. “Sensin, değil mi?”

Adam elini uzatıp Penelope’nin elini yüzünden çekti. El-diven takmıyordu ama yine de elleri öyle ılıktı ki.

Hem hiç nemli de değildi.

Penelope ona engel olamadan, karşısındaki onu kendine doğru çekti ve Penelope’nin pelerininin kapüşonunu çıkarak yüzüne ışık ve kar gelmesini sağladı. Bakışları uzun süre Penelope’nin yüzünde gezindi. Penelope bu arada rahatsız olmayı aklından bile geçirmemişti.

“Büyümüşsün.”

Penelope kendini tutamıyordu. Yine güldü. “Sensin! Seni canavar! Ödümü kopardın! Bilmiyormuş gibi yaptın! Nereden... Ne zaman...” Penelope başını iki yana sallarken gülümsemekten yanakları gerilmişti.

“Söze nereden başlayacağımı bile bilmiyorum!”

Penelope başını kaldırıp gülümsemeye devam ederken bir yandan da karşısındakini inceliyordu. Onu en son gördüğünde Michael, Penelope’dan birkaç santim uzun ve kolları ve bacakları bedenine göre fazlaca uzun olan, sırık gibi bir çocuktı. Ama artık öyle değildi. Bu Michael, uzun ve inceydi; tam bir erkekti. Ve çok, çok yakışıklıydı.

Penelope hâlâ karşısındakinin o olduğuna inanamıyordu. “Michael!”

Michael doğruca Penelope’nin gözlerine baktığında Penelope’nin bedenine, bu bakış sanki onu ısıtan gerçek bir doku-

nuşmuş gibi bir haz dalgası yayıldı. Michael'ın şapkası gözlerini bir kez daha gölgede bırakırken hazırlıksız yakalanan Penelope, onun sessizliğini kendi sözeükleriyle doldurdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Michael'ın düz bir çizgi halindeki dudakları kıpırdamadı. Aralarındaki uzun sessizlik boyunca Penelope onun ateşiyle tükendiğini hissetti. Onu görmüş olmanın yarattığı mutlulukla. Vaktin geç olması, havanın karanlık olması veya Michael'ın onu gördüğü için Penelope kadar mutlu görünmemesi hiç önemli değildi.

"Gecenin köründe, ıssızlığın ortasında niye geziniyorsun?"

Michael, Penelope'nin sorusunu savuşturmuştu; evet ama Penelope bunu umursamadı. "Burası ıssızlığın ortası değil ki. Evlerimizin ikisinden de bir kilometre bile uzakta değiliz."

"Bir eşkiya ya da hırsızla karşılaşabilirdin veya biri seni kaçırabilirdi ya da..."

"Bir korsan. Veya bir ayı. Ben bu seçeneklerin hepsini düşündüm zaten."

Bir zamanlar tanıdığı Michael buna gülümserdi. Karşısındaki gülümsemedi. "Surrey'de ayı olmaz."

"Korsan olması da çok şaşırtıcı olmaz mıydı sence?"

Yanıt gelmedi.

Penelope eski Michael'ı canlandırmaya çalışıyordu. Onu yeniden hayata döndürmeye uğraşıyordu. "Eski bir dostu ne zaman olsa bir ayı veya korsana yeğlerim, Michael."

Michael'ın ayaklarının altındaki kar gıcırdadı. Konuştuğu zaman, sesi çelik gibi sertti. "Bourne."

"Efendim?"

"Bana Bourne de."

Penelope'nin bedeni şaşkınlık ve utançla sarsıldı. Michael bir markiydi, doğru ama unvanı konusunda bu kadar sert olacağı Penelope'nin aklına gelmezdi... Ne de olsa onlar çocukluk arkadaşlarıydı. Penelope boğazını temizledi. "Elbette, Lord Bourne."

"Unvanı değil. Sadece adı. Bourne."

Penelope şaşkınlıkla yutkundu. "Bourne mu?"

Karşısındaki belli belirsiz başını salladı. "Bir kez daha soracağım, neden buradasın?"

Penelope bu soruyu duymazdan gelmeyi düşünmedi bile. "Fenerinin ışığını gördüm, araştırmaya geldim."

"Gecenin bir yarısında, on altı yıldır boş olan bir evin arkasındaki koruluğa, tuhaf bir ışığı araştırmak için geldin."

"O ev sadece dokuz yıldır boş."

Michael duraksadı. "Senin bu kadar sinir bozucu olduğunu hatırlamıyorum."

"O zaman beni pek de iyi hatırlamıyorsun demektir. Ben son derece sinir bozucu bir çocuktum."

"Değildin. Çok ciddiydın."

Penelope gülümsedi. "Demek hatırlıyorsun. Hep beni güldürmeye çalışırdın. Ben de şimdi bu iyiliğinin karşılığını veriyorum. İşe yarıyor mu?"

"Hayır."

Penelope elindeki feneri kaldırdı ve karşısındaki de yüzünün ılık, altın rengi ışıkla aydınlanmasına izin verdi. Michael hayret verici derecede büyümüş, uzun kolları ve sert hatlı yüzü irileşmişti. Penelope hep onun yakışıklı olacağını hayal ederdi ama ona artık yakışıklı demek yetmezdi... Michael'a güzel demek daha yerinde olurdu.

Fenerin ışığına rağmen karanlık yüzünden değilse, Michael'ın çenesini sıkışında, kaşının gerginliğinde, gözlerinde mutluluğu unutmış gibi görünen tehlikeli bir hal vardı; dudakları sanki gülümseme yeteneklerini yitirmiş gibiydi.

Çocukken Michael'ın bir gamzesi vardı, bu gamze sık sık görünür hale gelirdi ve neredeyse her zaman için başlayacak bir maceranın müjdecisi olurdu. Penelope bu müjdeciyi aramak için onun sol yanağına baktı. Gamzeyi bulamadı.

Aslında Penelope bu yeni sert suratı ne kadar çok incelese de bir zamanlar tanıdığı o erkek çocuğunu bulamadı. Eğer gözleri olmasaydı, karşısındakinin o olduğuna asla inanmazdı.

"Ne üzücü," diye fısıldadı kendi kendine.

Michael bunu duymuştu. "Ne?"

Penelope, ona tanıdık gelen tek yer olan gözlere bakarak başını iki yana salladı. "O gitmiş."

"Kim?"

"Arkadaşım."

Penelope bunun mümkün olabileceğini düşünmese de gölgeler içindeki yüz hatları daha da sertleşerek daha katı, daha tehlikeli bir hal aldı. Küçük bir an için Penelope, belki de onu biraz fazla zorladığını düşündü.

Michael, her şeyi izleyebiliyormuş gibi görünen karanlık bakışlarıyla Penelope'yi izlemeye devam etti.

Penelope'nin tüm içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Hemen. Bir daha da geri dönme diyordu. Ama yine de olduğu yerde kaldı. "Surrey'de ne kadar kalacaksın?" Karşısındaki yanıt vermedi. Penelope bunu yapmaması gerektiğini bile bile ona doğru bir adım attı. "Evin içinde hiçbir şey yok."

Michael onu duymazdan geldi.

Penelope ısrarla devam etti. "Nerede uyuyorsun?"

Şeytani, kara kaş havaya kalktı. "Neden? Beni yatağına mı davet edeceksin?"

Bu kaba sözcükler canını yakmıştı. Penelope sanki üzerine doğru rüzgâr esiyormuş gibi dikleşti. Karşısındakinin özür dileyeceğinden emin, bir süre bekledi.

Sessizlik.

"Değişmişsin."

"Belki gece macerasına çıkacağın bir dahaki sefere bunu hatırlarsın."

Karşısındakinin, Penelope'nin bir zamanlar tanıdığı Michael'la alakası yoktu.

Penelope topukları üstünde dönerek karanlığa, Needham Malikânesinin bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Yalnızca birkaç adım ilerlemişti ki Michael'a bakmak için geri döndü. Michael hiç kıpırdamamıştı.

"Seni gördüğüm için gerçekten sevinmiştim." Penelope arkasını dönerek eve doğru yürüdü. Soğuk, kemiklerine işlerken kendini tutamayarak son bir kez daha bakmak için dön-

dü. Onu, aynı Michael'ın onu kırdığı gibi incitmek istiyordu. "Ve Michael?"

Penelope onun gözlerini göremiyordu ama Michael'ın onu izlediğinden adı gibi emindi. Dinliyordu.

"Benim toprağımdasın."

Penelope bu sözcükler ağzından çıktığı an söylediğine pişman olmuştu. Bunlar yirmi sekiz yaşına gelmiş bir kadından ziyade, kötü kalpli bir çocuğa yakışan alayla hayal kırıklığı ve rahatsızlığın bir ürünüydü.

Michael gecenin karanlığından fırlayan bir kurt gibi üstüne atıldığında Penelope daha da pişman oldu. "Senin toprağın mı?"

Sözcükler nefret doluydu. Penelope hemen geri çekildi. "E-evet."

Evden hiç ayrılmamalıydı.

"Babanla birlikte, toprağı mı kullanarak bir koca bulacağınızı mı düşünüyorsunuz?" Michael bilmişti.

Penelope, karşısındakinin oraya Falconwell için geldiğini fark etmenin acısını yok saymaya çalıştı.

Michael oraya Penelope için gelmemiştir.

Michael gittikçe yaklaşıyordu, Penelope de aynı hızla ondan uzaklaşmaya çabalarken nefesi tıkanı. Uzaklaşamıyordu. Başını iki yana salladı. Duyduğu sözcükleri inkâr etmeliydi. Michael'ı rahat ettirmek için acele etmeliydi. Onu, kar üstünde kovalayan korkunç canavarı sakinleştirmeliydi.

Ama bunları yapmadı.

Bunları yapamayacak kadar sinirliydi. "Senin değil. Bura'yı kaybettin. Üstelik ben çoktan kendime bir koca buldum bile." Michael'ın, onun teklifi reddettiğini bilmesine gerek yoktu.

Michael duraksadı. "Sen evli misin?"

Penelope başını iki yana sallayarak, aralarındaki mesafeyi artırma şansını değerlendirip koştururken sözcükler ağzından ok gibi fırladı. "Hayır, ama evleneceğim... Hem de çok yakında. Sonra da burada, kendi toprağıımızda mutluluk içinde yaşayacağız."

Penelope'nin nesi vardı böyle? Sözcükleri hızlı ve sertti, üstelik geri alınamaz cinstendi.

Michael bir kez daha, bu sefer kararlılıkla ilerledi. "Londra'daki her erkek Falconwell'i ister, eğer toprak için değilse, o zaman benim üstümde hâkimiyet kurmak için."

Penelope daha hızlı hareket ederse karın içine batabilirdi ama bunu denemeye değerdı çünkü birdenbire Michael onu yakalarsa neler olabileceğı düşüncesi onu fazlasıyla endişelendirmeye başlamıştı.

Sendeledi, karın altına gizlenmiş bir ağaç kökü yüzünden ufak bir haykırıyla geriye doğru düşerken dengesini bulmak için yaptığı tuhaf denemede elindeki feneri düşürdü.

Michael hemen öne atıldı; iri, kuvvetli elleri Penelope'nin bedenine dolanarak onu yakaladı, kaldırdı, sırtını geniş bir meşe ağacına yasladı ve Penelope kuvvetini toparlayıp kaçmayı başaramadan, onu kolları ve meşe ağacı arasına hapsetti.

Penelope'nin hatırladığı küçük çocuk gitmişti.

Onun yerine gelen adam hiç de hafife alınacak biri değildi.

Penelope'nin çok yakınındaydı. Daha da yaklaşarak eğildi; fısıltıdan farklı olmayan sesi, yanağına çalınan sözcüklerin buğusu, Penelope'nin gerginliğini iyiden iyiye artırıyordu. Michael'ın sıcaklığına, söylediklerine öyle dikkat kesilmişti ki nefes bile alamıyordu. "Burayı almak için ihtiyar bir kız kurusuyla bile evlenirler."

Penelope ondan nefret ediyordu. Sade bir zalimlikle söyleyiverdiği sözcüklerden nefret ediyordu. Gözlerine yaşlar doldu.

Hayır. Hayır. Ağlamayacaktı.

Bir zamanlar tanıdığı çocukla, bir gün döneceğini hayal ettiği kişiyle alakası bile olmayan bu canavar adam için ağlamayacaktı.

Böyle olmayacaktı.

Penelope, artık oldukça rahatsız olmuş bir şekilde, özgür kalmak için bir kez daha çırpındı. Michael ondan iki kat kuvvetliydi ve onu bırakmayı reddediyordu, Penelope'nin sırtını

ağaca yasladı ve eğilerek ona yaklaştı... Çok fazla yaklaştı. Penelope'nin bedenine yayılan korkunun yerini, neyse ki hemen öfke aldı. "Bırak beni."

Michael kıpırdamadı. Aslında Penelope uzunca bir süre onun kendisini duymadığını sandı.

"Hayır."

Cevap son derece duygusuzdu.

Penelope tekmeler atarak direnmeye devam etti, Michael'ın kaval kemiğine denk gelen botlu ayakkabının şiddeti, genç adamın homurdanmasına neden olacak kadar şiddetliydi. "Lanet olsun!" diye bağırdı Penelope. Hanımefendilerin küfretmemesi gerektiğini biliyordu, bu günah yüzünden sonsuza dek arafta kalabileceğini biliyordu ama karşısındaki vahşi yabancıyla başka türlü nasıl iletişim kurabileceğini bilmiyordu. "Ne yapacaksın, beni karların içinde donmaya mı terk edeceksin?"

"Hayır." Alçak sesle ve sertçe söylenen bu sözcük Penelope'nin kulaklarına, Michael'ın onu tuttuğu gibi ulaşmıştı, kolaylıkla. Ama pes etmeyecekti. "Beni kaçırarak mısın yani? Falconwell'i de fidye olarak mı isteyeceksin?"

"Hayır, gerçi bu pek de fena bir fikir değilmiş." Michael o kadar yakınındaydı ki Penelope onun kokusunu alabiliyordu, bergamot ve sedir kokuyordu. Penelope yanağını yalayıp geçen nefesi hissettiğinde durdu. "Ama aklımda çok daha kötü bir şey var."

Penelope donup kalmıştı. Michael onu öldüremezdi.

Ne de olsa bir zamanlar arkadaşlıklar. Çok uzun zaman önce, Michael bir şeytan kadar yakışıklı ve iki katı kadar soğuk biri haline dönüşmeden önce.

Penelope'yi öldürmezdi.

Öldürür müydü?

"Ne... Nedir o?"

Michael parmağının ucunu, dokunduğu yerde alevden bir iz bırakarak Penelope'nin boynu boyunca gezdirdi. Bu dokunuş karşısında Penelope'nin nefesi kesilmişti... Günah dolu bir ılık ve neredeyse dayanılmaz bir heyecan hissediyordu.

Kulağına, "Toprağıımı elimden aldın, Penelope," dedi. Sesi hem alçak hem çok yoğundu, üstelik bedenini titreten endişeye rağmen Penelope için fazlaca dikkat dağıtıcıydı. "Ben de onu geri istiyorum."

Penelope o gece evden hiç ayrılmamalıydı.

Eğer buradan canlı kurtulursa evden hiç ayrılmayacaktı.

Michael onun hislerini yerle bir etmişken gözlerini kapatmış olan Penelope başını iki yana salladı. "Sana bunu ben veremem."

Michael bir eliyle onun kolunu yavaşça okşadıktan sonra bileğini sertçe kavradı. "Hayır... Ama ben alabilirim."

Penelope gözlerini açınca Michael'ın karanlıkta iyice koyulaşmış gözleriyle karşılaştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani sevgilim..." Bu sevgi sözcüğü bir alaydan ibaretti. "Bizim evlenmemiz gerekiyor."

Michael onun kolunu kaldırıp bedenini omzunun üstüne atarak ağaçların arasından Falconwell Malikânesi'ne yöneldiğinde Penelope şaşkınlıktan dilini yutmuş haldeydi.

Sevgili M...

Bana sınıf başkanı olduğumu söylemediğine ve bunu annenden (seninle gurur duyduğunu söylemeliyim) duymak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Bunu benimle paylaşmadığın için çok şaşırdım ve kızdım... Ayrıca bunun yüzünden böbürlenmediğin için de bir parça bile etkilenmedim. Bana okul hakkında anlatmadığın kim bilir ne kadar çok şey var. Bekliyorum.

*Her zaman sabırlı olan P.
Needham Malikânesi, Şubat 1814*

Sevgili P...

Korkarım okuldaki ilk yılında sınıf başkanlığı pek de mühim bir unvan değil, etüt salonunda olmadığım zamanlarda

hâlâ büyük çocukların kaprislerine maruz kalıyorum. Korkma, gelecek sene sınıf başkanı olduğumda arsızca böbürleneyeceğim. Anlatacak çok fazla şey var... Ama kızlara değil.

M.

Eton Koleji, Şubat 1814

Bourne, Penelope'yi babasının elinden alıp toprağını geri almak için onunla evlenmek üzerine yarım düzine kadar senaryo üretmişti. Onu baştan çıkarmayı, tehdit etmeyi, hatta -son çare olarak- kaçırmayı bile düşünmüştü. Ama bu senaryoların hiçbirinde üstü karla kaplanmış, tehlike meraklısı bir kadın ve Surrey'de ocak ayında gecenin bir yarısı üstüne çöreklenen bu his yoktu.

Genç kadın onu uğraşmaktan kurtarmıştı.

Elbette kendisine bahsedilen bu hediyeye paha biçmek yanlış olurdu.

Böylece Bourne kızı aldı.

"Seni vahşi!"

Penelope yumruklarını onun omzuna gömüp ayaklarını savurunca Bourne irkildi; aralarındaki tuhaf açı, iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle bedeninin kritik noktalarını kaybetmesini engelleyen tek şeydi.

"Beni yere indir!"

Kızı duymazdan geldi, onun yerine bir koluyla Penelope'nin bacaklarını yakaladı, kızı nefes nefese kalıp dengede kalmak için bir haykırışla onun paltosunun arkasına tutunana kadar kaldırdı, sonra Penelope'yi omzunun üstüne yerleştirdi. Kızın yumuşak karnı omzuna değdiğinde duyduğu "Aah!" iniltisi Bourne'da en ufak bir zevk hissi yaratmamıştı.

Belli ki küçük hanım gecenin gidişatından hiç memnun değildi.

"Kulakların sağır mı senin?" diye diklendi Penelope; elbette bir adamın omzunun üstünden sarkarken ne kadar dıkenebilir, tartışabilirdi.

Bourne yanıt vermedi.

Yanıt vermek zorunda değildi. Penelope sessizliği homur-

tularıyla pekâlâ dolduruyordu. "Evden hiç çıkmamalıydim... Tanrı biliyor, senin dışarıda olduğunu bilseydim camları kapıları kilitleyip polise haber verirdim... Düşünüyorum da... Seni gördüğüme gerçekten de sevinmiştim!"

Onu gördüğü için sevinmişti; gülüşü gün ışığı gibi, heyecanı elle tutulabilecek kadar gerçektir. Bourne birinin onu gördüğüne sevindiği en son anı hatırlamaya çalıştığını fark ederek kendini durdurdu.

Onu gördüğü için mutlu olan kimse olmuş muydu, diye sorgulamayı bıraktı.

Penelope dışında.

Penelope'den mutluluğu; sakince, etkili biçimde, beceriyle. Penelope'nin bundan korkmasını ve zayıflamasını bekleyerek almıştı.

Ve Penelope yumuşak ve sade sözcüklerle konuşmuştu, sözcükleri göl boyunca yankılanmış; düşen karla, Bourne'un kulaklarına akın eden kanla ve bildiği acı gerçeklikle perçinlenmişti.

Benim toprağımdasın.

Burası senin değil.

Burayı kaybettin.

Bu kadının zayıf bir tarafı yoktu. Penelope çelik kadar sertti.

Sadece birkaç kelimeyle Bourne'un tüm hayatı boyunca arzuladığı şeyin önünde duran tek kişi olduğunu ona hatırlatmıştı.

Falconwell.

Onun, babasının, büyükbabasının ve daha sayılamayacak kadar çok neslin geldiği topraklar.

Kaybettiği ve geri almak için yemin ettiği topraklar.

Bedeli ne olursa olsun.

Hatta evlilik bile.

"Beni böyle bir... bir koyun gibi taşıyamazsın!"

Michael kısacık bir an için durdu. "Koyun mu?"

Penelope duraksadı. "Çiftçiler koyunları omuzlarında taşımaz mı?"

"Hiç öyle bir şey görmedim ama sen taşrada benden daha uzun süre yaşadın, yani... Eğer sana bir koyun gibi muamele ettiğimi düşünüyorsan öyle olsun."

"Bana kötü davrandığını hissetmem, belli ki senin hiç umurunda değil."

"Eğer seni rahatlatacaksa merak etme, seni kırkmayı düşünmüyorum."

"Aslında hiç de rahatlamadım," dedi Penelope sertçe. "Son kez söylüyorum! Beni! Yere! İndir!" diye haykırdı bir kez daha. Neredeyse Bourne'un kollarından kurtuluyordu, bir ayağı onu kaçırان adamın çok değerli bir bölgesine tehlikeli derecede yaklaşmıştı.

Bourne homurdandı ve Penelope'yi daha sıkı kavradı. "Kes şunu!" Bir elini kaldırdı ve kızın arkasını bir kez, sertçe tokatladı.

Bunun üzerine Penelope'nin tüm bedeni gerildi.

"Sen bunu... Ben... Bana vurdun!"

Bourne, Falconwell mutfağının arka kapısını tekmeleyerek açtı ve Penelope'yi içeri götürdü. Fenerini yakındaki bir masanın üstüne koyarak omzundaki kızı odanın ortasına bıraktı.

"Yarım düzine kıyafet, bir de kışlık pelerin giymişsin. Hissetmene bile şaşırdım."

Penelope'nin gözleri öfkeyle ışıldıyordu. "Neyse ne, bir beyefendi böyle bir şeyi hayal bile edemez. Bu... Bu..."

Bourne karşısındakinin uygun kelimeyi aramasını izledi, onun rahatsızlığından zevk almışa benziyordu. En sonunda, "Sanırım aradığın kelime 'şaplak' olmalı."

Bu sözcük üzerine Penelope'nin gözleri irileşti. "Evet, o. Beyefendiler asla..."

"Birincisi, bir beyefendi olmadığım konusunda anlaştığımızı sanıyordum. O gemi çoktan kaçtı. İkincisi, beyefendilerin yaptığı ve hanımefendilerin hoşlandığı şeyleri duysan şaşkınlıktan küçük dilini yutardın."

"Bu hanımefendi hoşlanmıyor. Bana bir özür borçlusun."

"Ben olsam bunun için fazla beklemezdim." Michael ak-

şamın erken saatlerinde bıraktığı viski şişesini almak için mutfak boyunca ilerlerken Penelope'nin öfkeyle soluduğunu duydu.

"İçki ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ne kadar kibarsın."

"Birimizin kibar olması lazım, öyle değil mi?"

Penelope'nin lafazanlığından hem etkilenmiş hem de buna şaşırılmış olan Michael, o tarafa döndü.

Karşısındaki uzun değildi, en fazla onun omzuna gelirdi ama şu anda tam bir amazon gibi görünüyordu.

Pelerinin kapüşonu düşmüştü, loş ışıktaki altın gibi ışıltıyan saçları dağılmış; omuzlarına sarkmıştı. Çenesi evrensel bir meydan okuma işareti olarak öne fırlamıştı, omuzları sert ve dikti. Pelerinin altındaki göğsü sert bir öfkeyle inip kalıyordu.

Michael'a sanki zarar verebilecekmiş gibi bakıyordu.

"Buna adam kaçırma denir."

Michael şişeyi kafasına dikti, elinin tersiyle ağzını silerken Penelope'ye baktığında bu davranışının karşısında kızın yüzünde beliren şaşkınlık onu eğlendirdi.

Uzun bir sessizliğin ardından konuşan yine Penelope oldu. "Beni kaçıramazsın!"

"Dışarıda da söylediğim gibi seni kaçırmak gibi bir niyetim yok." Penelope'nin yüz hizasına gelinceye kadar öne eğildi. "Niyetim seninle evlenmek, hayatım."

Penelope uzunca süre ona baktı. "Ben gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun."

"Elim kolum bağlı değil. İstersem gidebilirim."

"Bağlar amatörler içindir." Michael sırtını yan taraftaki büfeye yasladı. "Denemen için ısrar ediyorum."

Penelope güvensiz gözlerle karşısındakine baktı, sonra bir omzunu silkerek kapıya yöneldi. Michael kapının önüne geçti. Penelope durdu. "Uzunca bir süredir cemiyette olduğunun farkındayım ama komşularını öylece kaçıramazsın."

"Söylediğim gibi, bu bir kaçırma değil."

“Şey, her neyse işte,” dedi Penelope hırçın bir ses tonuyla. “Şu anda sona erdi.”

“Sona eren şeyleri ne kadar umursamadığımı fark ettiğini sanıyordum.”

Penelope bir an için düşündü. “Umursamalısın.”

Dimdik durarak ona edepli davranmayı öğreten bu kadının duruşunda belli belirsiz bir aşinalık vardı.

“İşte geldi.”

“Kim?”

“Çocukluğumdaki Penelope. Görgü kurallarıyla aklını bozmuş kız. Hiç değişmemişsin.”

Penelope çenesini kaldırdı. “Bu doğru değil.”

“Değil mi?”

“Hem de hiç değil. Ben oldukça değiştim. Tamamen farklı biriyim.”

“Nasıl?”

“Ben...” diye söze başlayan Penelope duraksadı. Michael onun ne söyleyeceğini merak ediyordu. “Değiştim işte. Şimdi bırak da gideyim.” Michael’ı geçmek için hareketlendi. Michael yerinden kıpırdamayınca ona dokunmak istemeyen Penelope durdu.

Bir parça şefkat. Eldivenli ılık elin, soğuk yanağa dokunduğu anın hatırası canlanıverdi. Belli ki Penelope’nin dışarıdaki davranışı onda şaşkınlık yaratmıştı.

Ve haz.

Michael onun zevk aldığı anda içgüdüsel olarak başka neler yapabileceğini merak etti. Gözünün önünde bir görüntü çıktı: Koyu, ipek çarşafa saçılmış sarı saçlar; kuralcı, ciddi Penelope’ye karanlık ve sarhoş edici hazzı tattırdığında şaşkınlıkla dolan buz mavisi gözler...

Karanlığın içinde onu neredeyse öpüyordu. En başta onu korkutmak, sessiz, alçakgönüllü Penelope Marbury’nin taviz vermeyen tavrını alaşağı etmek için yola çıkmıştı. Ama şimdi boş mutfağın ortasında dikilirlerken dudaklarının tadını merak ediyordu. Nefesi Michael’ın tenine değerken titreyecek miydi? Michael’a sokulduğunda ne hissedecekti? Onu sar-

maladığında...

"Bu saçmalık."

Bu sözcükler Michael'ı bulduğu ana geri getirmişti. "İçki istemediğine emin misin?"

Penelope'nin gözleri irileşti. "Ben... Hayır!"

Onu hayal kırıklığına uğratmak çok kolaydı. Hep öyle olmuştu. "Birinin misafirlerine içki ikram etmesi kibar bir davranıştır, değil mi?"

"Viski değil! Ve doğrudan şişeden içmeyi teklif etmek de kesinlikle değil!"

"O halde sanırım her şeyi berbat ettim. Belki de böyle bir durumda misafirime ne ikram etmem gerektiğini bana sen hatırlatırsın."

Penelope'nin ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. "Gecenin bir yarısı kaçırılıp viran taşra evlerinde tutulmaya alışık olmadığım için bilmiyorum." Sıkıdığı dudakları düz bir çizgi halini almıştı. "Evime gitmek istiyorum. Yatağıma."

"Evine gitmeden de bu isteğinin yerine gelebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Hayal kırıklığı dolu bir ses çıktı. "Michael..."

O dudaklardan dökülen isimden nefret ediyordu.

Hayır, etmiyordu. "Bourne."

Gözleri birleşti. "Bourne... Ne demek istediğini mükemmel anlattın." Michael sessizce, merak içinde beklerken Penelope devam etti. "Gecenin bir yarısı korulukta dolaşmanın hiç de iyi bir şey olmadığını anladım. Artık birinin saldırısına uğrayabileceğimi biliyorum. Ya da kaçırılabilceğimi. Ya da daha kötüsünün olabileceğini... Ve bana iyi bir ders verdiğini kabul etmeye de hazırım."

"Aman ne lütuf!"

Penelope sanki karşısındaki hiç konuşmamış gibi Michael'ın yanından dolanarak çıkışa yöneldi. Michael hareketlenerek onun önünü kesti. Penelope durdu ve Michael'ın gözlerine baktı; mavi gözleri, karşısındakinin hayal kırıklığı olduğunu düşündüğü bir pırıltıyla dolmuştu. "Ayrıca beni kamuya açık bir yerde omuzunda taşımanı -ki bu çok uygun-

suz- ve kesinlikle özel bir yere getirip görgü kurallarına son derece aykırı hareket ettiğini unutmaya hazırım...”

“Şaplağı da unutma.”

“Onu da. Son derece... Kesinlikle... tamamen uygunsuz.”

“Bu uygunluk meselesi sana pek yol aldırmamış anlaşılan.”

Penelope durdu ve Michael o anda bir damara bastığının farkına vardı. İçinde hiç de hoş olmayan bir şeyler uyandı. Kendisine direndi.

Onunla evlenmeyi planlıyor olabilirdi ama onu umursamayı hiç de düşünmüyordu.

“Korkarım seninle ilgili planlarım var, Penelope ve bu gece hiçbir yere gitmiyorsun.” Şişeyi uzattı ve büyük bir ciddiyetle konuşmaya devam etti. “Bir yudum al. Yarına kadar sinirlerini yumuşatır.”

“Yarın ne olacak ki?”

“Yarın evleneceğiz.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Penelope uzandı ve viski şişesini Michael'ın elinden alırken kısacık bir an için viskinin tamamını içmeyi düşündü çünkü alkol dolu bir hayata başlamak için bundan daha uygun bir an olamazdı.

"Seninle evlenmeyeceğim!"

"Korkarım o iş bitti bile."

Genç kadın, Michael'ı kapıya doğru itmeye başladı. Karşısındaki yerinden kıpırdamayınca Penelope durdu, ona öyle yakındı ki pelerini onun kine değiyordu. Michael'ın saçma sapan arzusuna boyun eğmeyi reddederek doğruca ciddi, ela gözlerine baktı. "Kenara çekilin, Lord Bourne. Ben eve dönüyorum. Siz delirmişsiniz."

Sinir bozucu kara kaş kalktı. "Şu tavra bakın." diye dalga geçti. "Canım yerimden kıınıldamak istemiyor. Başka bir yol bulmak zorundasın."

"Bana pişmanlık duyacağım bir şey yaptırma."

"Neden pişmanlık duyasın ki?" Michael bir elini kaldırdı. İlık parmağıyla karşısındakinin çenesini kaldırdı. "Zavallı Penelope." dedi. "Risk almaktan ne çok korkuyor."

Zavallı Penelope...

Kendine söylenenler karşısında Penelope'nin gözleri kııldı. "Riskten korkmuyorum. Senden de korkmuyorum."

Kara kaş tekrar yükseldi. "Öyle mi?"

"Evet."

Michael öne doğru eğilerek yaklaştı. Çok yakındı. Pene-

lope'yi bergamot ve sedir kokusuyla saracak kadar yakındı. Penelope'nin, karşısındaki gözlerin sıcacık bir kahverengiye döndüğünü görebileceği kadar yakın.

“Kanıtla.”

Alçak ve çatlak çıkan bu ses, Penelope'nin bedeninden bir heyecan dalgası geçmesine neden oldu.

Michael daha da yaklaştı, ona dokunacak kadar yaklaştı -sıcaklığının Penelope'yi soğuk bir dolapta ısıtabileceği kadar yakındı-, parmaklarını Penelope'nin ensesine götürerek bir yandan onu sabit tutarken bir yandan da üstüne doğru kapandı. Korkutucuydu. Heyecan vericiydi.

Sanki Penelope'yi istiyordu.

Sanki buraya onun için gelmişti.

Elbette bu doğru değildi.

Falconwell olmasaydı, Michael da burada olmazdı.

Penelope bunu unutmamak için kendini zorladı.

Michael onu, hayatına giren diğer erkeklerden daha fazla istemiyordu. O da tıpkı diğerleri gibiydi.

Bu haksızlıktı.

Ama Penelope ondan kaçmak için eline geçecek tek fırsatı değerlendiremezse kendinden nefret ederdi. Ellerini kaldırdı, viski şişesini sol eliyle sıkı sıkı kavramıştı. sonra bütün kuvvetiyle onu itti. Normalde böyle iri bir erkeği yerinden kıpırdatacak bir gücü yoktu ama şaşırtma avantajı onun elindeydi.

Michael geriye doğru sendeledi, Penelope onun yanından koşup mutfak kapısına ulaşmak üzereyken Michael kendini toparladı. “Ah, hayır, gitmiyorsun!” diyerek onu yakaladı ve kendine doğru çevirdi.

Penelope öfkeyle dolmuştu. “Bırak beni!”

“Yapamam,” dedi Michael sadece. “Sana ihtiyacım var.”

“Falconwell için.” Michael yanıt vermedi. Vermesi gerekmiyordu. Penelope derin bir nefes aldı. Michael onunla uzlaşmaya çalışıyordu. Tıpkı karanlık çağlardaki gibi. Sanki Penelope bir eşyadan başka bir şey değilmiş gibi.

Sanki kendi başına hiç değeri yokmuş da asıl değerli olan, evlilikle ona bağlanmış toprakmış gibi.

Bu düşünceyle duraksayan Penelope'nin içi hayal kırıklığıyla doldu.

Karşısındaki adam diğerlerinin hepsinden beterdi.

"Şey, ne yazık, şansına küs," dedi. "Çünkü ben çoktan nişanlandım."

"Bu geceden sonra nişanlı kalamayacaksın," dedi Michael. "Geceyi benimle yalnız geçirdikten sonra seni kimse almayacak."

Bunlar içleri kötülük dolu sözcükler olmalıydı. Tehditle yüklü olmalıydı. Ama sanki basit bir gerçeği belirtir gibi söylenmişlerdi. Bu adam çapkınların en korkuncuydu, Penelope'nin adı yarın kirlenmiş olacaktı.

Michael ona seçme şansı bırakmamıştı.

Daha önce babasının yaptığı gibi.

Yıllar önce Leighton Dükü'nün yaptığı gibi.

Bir kez daha bir erkek tarafından kapana kısıtılmıştı.

"Onu seviyor musun?"

Bu soru Penelope'nin artan öfkesini bölüvermişti. "Efendim?"

"Nişanlını. Ona âşık olduğunu mu düşünüyorsun?" Sanki aşk ve Penelope sözcükleri komik bir bileşimmiş gibi Michael'ın kelimeleri alay doluydu. "Mutluluktan başın dönüyor mu?"

"Senin için fark eder mi?"

Penelope onu şaşırtmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturup kaşını kaldıran Michael'ın gözlerinde bunu görebiliyordu. "Hiç fark etmez."

Mutfakta serin bir rüzgâr esince Penelope pelerinine iyice sarındı.

Michael bunu fark etti ve sertçe homurdandı. Penelope onun kullandığı sözcüklerin kibar insanlar için olmadığını düşündü. Michael önce kalın paltosunu, sonra da redingotunu çıkardı. Kıyafetlerini geniş lavabonun kenarına yerleştirdikten sonra mutfağın ortasındaki büyük, meşe masaya döndü. Masanın bir bacağı eksikti ve eskimiş yüzeyine saplanmış bir balta vardı. Penelope'nin parçalanmış mobilyaları görünce

şaşırması gerekirdi ama zaten bu gecenin neresi normaldi ki.

O daha ne söyleyeceğini düşünürken Michael baltayı kavradı ve ona doğru döndü. Fenerden yayılan ışıktaki yüzü sert gölgelerle doluydu. "Geri çekil."

Bu dikkat edilmesi gereken bir erkekti. Baltayı başının üstüne kaldırmadan önce Penelope onun söylediğini yapmış mı diye görmek için dönüp bakmadı bile. Penelope karanlık odanın köşesine doğru sığınırken Michael büyük bir hınçla masayı parçalamaya başladı, Penelope'ye kendini onu izlemekte alıkoymadığını fark ederek şaşırmıştı.

Michael'ın bedeni çok güzeldi.

Muzaffer bir Yunan tanrısı heykeli gibiydi, kasları gömleğinin ince keteniyle örtülmüştü. Elindeki baltayı başının üstüne kaldırdı, elleri özellikle aletin sapında gezindi, sonra parmaklarıyla sıkıca kavrayarak çelik bıçağı eski meşenin üstüne kuvvetli bir gürültüyle vurdu. Bir meşe kıymığı mutfak boyunca uçarak uzun zamandır kullanılmamış olan ocağın üstüne düştü.

Michael uzun parmaklı elini masanın üstüne koydu, bir kez daha ahşaba vurmak için diğer eliyle baltayı sıkıca kavradı. Geriye doğru çekildi, Penelope'nin olası bir kazadan korunmak için uzakta durup durmadığına baktı -nedense bu hareket Penelope'ye oldukça rahatlatıcı gelmişti-, mobilyanın önüne geçti ve bir sonraki kuvvetli vuruşunu yaptı.

Balta, meşeye saplandı ama masa yıkılmadı.

Michael başını iki yana salladı ve baltayı bir kez daha, bu sefer masanın bacaklarından birini hedef alarak savurdu.

Tak!

Fenerin ışığı, Michael'ın kalın bacaklarını sıkıca saran yün pantolonu aydınlatırken Penelope'nin gözleri irileşti. Dikkat etmemeliydi... Erkeklikle bu kadar alakalı bir şeyi fark etmemeliydi bile.

Ama şimdiye kadar böyle bacaklar görmemişti.

Tak!

Bu kadar... çekici olabileceklerini hayal bile etmemişti.

Tak!

Elinde değildi.

Tak!

Son vuruşla ahşap parçalandı, ağır masa eğilirken bacağı da masanın altına doğru büküldü. Masanın bir tarafı tamamen yere inerken Michael baltayı bir kenara bırakarak çıplak elleriyle masanın bacağına kavradı ve yerinden ayırmak için bükmeye başladı.

Michael, masanın bacağıının ucunu boş olan avucuna vurarak Penelope'ye döndü.

"Başardım," dedi.

Sanki Penelope daha azını bekliyormuş gibi.

Sanki Michael daha azına razı olabilirmiş gibi.

Söyleyecek bir şey bulamayan Penelope, "Aferin," dedi.

Michael, odunu geniş omzuna koydu. "Kaçma fırsatını değerlendirmedin."

Penelope donup kalmıştı. "Hayır, değerlendirmedim." Fakat bunu neden yapmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Michael masanın bacağıını geniş lavabonun içine koydu, dikkatle redingotunu kaldırdı, kırıksıklıkları gidermek için silkeledi ve giydi.

Michael üstüne tam oturan harika kumaşı omuzlarına geçirirken Penelope onun kusursuz bedenine önem vermemeye çabalayarak seyretti. Vitruvius" adamına benzeyen bu bedeni daha fazla görmezden gelemeyecekti.

Hayır.

Başını iki yana salladı. Onu bir Leonardo olarak düşünemezdi. Michael fazlasıyla korkutucu bir adamdı.

Başını iki yana salladı. "Seninle evlenmeyeceğim."

Michael kollarını düzeltti, paltosunun düğmelerini dikkatlice ilikledi ve paltosunun kollarındaki toz zerreciklerini silkeledi. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Penelope itiraz etmeye çalıştı. "Senden korkunç bir koca olur."

"İyi bir koca olacağımı hiç söylemedim ki."

"Yani beni mutsuz bir evliliğe mahkûm etmek mi istiyorsun?"

"Leonarda da Vinci'nin notları arasında bulunan eskiz. (e.n.)

“Öyle olması gerekiyorsa öyle olur. Ama... Eğer bu seni teselli edecekse asıl hedef senin mutluluğun değil.”

Penelope gözlerini kırpıstırdı. Karşısındaki ciddiydi. Söylediklerinde samimiydi. “Öyle olunca benim sevinmem mi gerekiyor?”

Michael umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Evliliğin amacının, taraflardan birinin ya da her ikisinin birden mutluluğu olduğunu düşünerek kendimi kandırmıyorum. Benim planım Falconwell topraklarının malikâneye dönmesini sağlamak ve senin şanssızlığın, bunun için ikimizin evlenmesinin gerekmesi. Ben iyi bir koca olmayacağım ama seni avucumun içinde tutmak gibi bir niyetim de yok.

Karşısındakinin dürüstlüğü karşısında Penelope’nin ağzı açık kaldı. Kibarlık numarası bile yapmıyordu. İlgi. Alaka. Penelope ağzını kapattı. “Anlıyorum.”

Michael devam etti. “Ne istiyorsan, ne zaman istiyorsan onu yapabilir; istediğin her şeye sahip olabilirsin. Senin ayarında kadınlar ne yapmak istiyorsa onu gerçekleştirmek için sokağa atacak yeterince param var.”

“Benim ayarımda kadınlar mı?”

“Hep daha fazlasının hayalini kuran kız kuruları.”

Odanın içindeki hava bir vınlamayla boşalmış gibiydi. Bu ne kadar korkunç, sevimsiz ve tamamen yerinde bir tanımdı böyle. Daha fazlasının hayalini kuran kız kurusu. Michael sanki o akşamüstü kabul salonuna gelmiş ve Tommy’nin evlilik teklifi karşısında hayal kırıklığıyla dolan Penelope’yi izlemiş gibi konuşmuştu.

Daha fazlasını umut ediyordu.

Daha farklı bir şey istiyordu.

Şey, işte bu kesinlikle farklıydı.

Michael elini uzatarak parmağıyla Penelope’nin yanağına dokundu, o da bu dokunuşla irkildi. “Yapma.”

“Benimle evleneceksin, Penelope.”

Onun kendisine dokunmasını istemeyen Penelope başını geriye atarak Michael’ın ulaşamayacağı kadar uzaklaştı. “Neden evlenmek zorunda olayım ki?”

"Çünkü hayatım," diyerek yaklaştı Michael. Kuvvetli, ılık parmağını Penelope'nin boynunda, elbisesinin dekoltesinin üstünde gezdirirken Penelope'nin kalbi çarpıyor, nefesi ke-siliyordu. "Bu gece seninle birlikte olmadığuma kimse inan-mayacak."

Penelope'nin elbisesinin kenarından tuttu ve kuvvetli bir çekişle elbisesini ve iç gömleğini ikiye ayırarak onu beline kadar çıplak bıraktı.

Penelope çığlık atarak elbisesiyle göğsünü kapatmak için davranırken şişeyi düşürdü, düşen viski ön tarafına sıçradı. "Seni... seni..."

"Acele etme, tatlım," diye mırıldandı Michael eserini seyretnmek için birkaç adım geri çekilirken. "Sen doğru kelimeyi bulana kadar beklerim."

Penelope gözlerini kıstı. Kelimeye ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey bir kırbaçtı.

Aklına gelen tek şeyi yaptı. Eli sanki kendi iradesiyle havalandı ve bir şaklama duyuldu. Eğer şu an korkudan ölüyor olmasaydı Penelope bu sestten keyif bile duyabilirdi.

Tokat karşısında Michael'ın kafası geriye doğru savruldu. Elini daha şimdiden kızarmaya başlamış olan noktaya getirdi. Penelope geri geri giderek kapıya yöneldi, sesi titriyordu. "Asla... Asla senin gibi biriyle evlenmeyeceğim. Eskiden nasıl biri olduğunu unuttun mu? Nasıl biri olabileceğini? Gören. seni kurtların yetiştirdiğini zanneder."

Arkasını döndü ve Michael'ı evin civarında gördüğü ilk anda yapması gereken şeyi yaptı.

Kaçtı.

Kapıyı iterek açtı ve önünde uzanan karlara bata çıka, nereye gittiğini görmeden Needham Malikânesi'ne yöneldi. Daha birkaç metre gitmişti ki çelik gibi sert bir kol onu arkadan yakaladı ve yerle bağlantısını kesiverdi. "Bırak beni! Seni canavar! İmdat!"

Tekmeler atmaya başladı. Topuğu Michael'ın tam dizine gelince genç adam Penelope'nin kulağına eğilerek küfretti. "Direnmeyi bırak, seni sersem."

Hayatta olmazdı. Penelope çabasını iyice artırdı. “İmdat! Kimse yok mu!”

“Bir kilometre yakında yaşayan hiçbir canlı yok. İlerisinde de uyanık kimse yok.” Bu kelimeler Penelope’yi iyice sinirlendirdi. Mutfağa girerlerken dirseğiyle genç adamın yanına vurdu ve Michael homurdandı.

Penelope, Michael kulağının içine doğru avazı çıktığı kadar bağırdı: “Beni yere bırak!”

Michael başını çevirdi ve yürümeye devam etti, mutfaktan geçerken feneri ve masadan ayırdığı bacağı da yanına aldı. “Hayır.”

Penelope mücadele etmeye devam etti ama karşısındaki onu çok sıkı tutmuştu. “Bu işi nasıl yapmayı planlıyorsun?” diye sordu. “Burada, boş bir evde beni kirletip sonra da perişan haldeyken babamın evine mi götüreceksin?”

Hizmetkârların merdivenine çıkan sahanlık olduğunu gösteren, bir yanda ahşap tırabzanların olduğu uzun bir koridora çıktılar. Penelope uzandı ve can havliyle tırabzana tutundu.

Michael durarak onun tırabzanı bırakmasını bekledi. Konuştuğunda ses tonunda sonsuz bir sabır hissediliyordu. “Ben kadınları kirletmem. En azından son derece güzelce sormadan.”

Bu bilgi Penelope’nin durmasına neden oldu.

Michael elbette onu kirletmeyecekti.

Sadece kuralcı Penelope’yi ailesinden gelen hakkını elde etmek için yolunda duran tek şey olarak görüyordu.

Penelope bunun durumunu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değildi.

Ama bu kalbini ağrıtmaya yetiyordu. Michael onu umursamıyordu. Onu istemiyordu. Öyleymiş gibi davranacak kadar bile önemsemiyordu. Ona ilgi göstermeyecekti. Onu baştan çıkarmayı denemeyecekti.

Onu Falconwell için kullanıyordu.

Tommy de öyle yapmamış mıydı?

Elbette yapmıştı. Tommy uzun uzun Penelope’nin gözlerine bakıp gözlerinin mavisini değil, Falconwell’in üstünde

uzanan Surrey göğünü görmüştü. Elbette arkadaşını görmüştü ama evlenme teklif etmesinin asıl nedeni bu değildi.

En azından Michael bu konuda dürüsttü.

"Bu alabileceğin en iyi teklif, Penelope," dedi yavaşça ve Penelope onun sesindeki tınıyı, telaşı duydu.

Gerçeği.

Penelope tutunduğu yeri bıraktı. "Namını gerçekten de hak ediyorsun."

"Evet, öyle. Ve bu yaptığım en kötü şey değil. Bunu bilmelisin."

Bu sözcükler gururlu olmalıydı. O da değilse duygusuz olmalıydı. Ama ikisi de değildi. Sadece dürüsttü.

Ve bu sözcüklerde bir şey vardı, önce hissedilip sonra kaybolan; Penelope'nin duyduğundan tam olarak emin olmadığı bir şeyler. Tanınmasına kendisinin bile izin vermediği bir şeyler. Ama tırabzanları bıraktı ve Michael da onu birkaç basamak önünde yere bıraktı.

Penelope bunu gerçekten de düşünüyordu. Delirmiş bir kadın gibi.

Hakikaten; bu yeni, tuhaf Michael'la evlenmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu. Ama bunu hayalinde canlandıramadı. Tereddüt bile etmeden mutfak masasının üstüne balta-
tayı geçiriveren bir adamla evlenmenin nasıl olacağına akıl erdiremiyordu. Bir de elbette çılgınlık atan kadınları ıssız evlere götüren bir adamla.

Bu cemiyet için normal bir evlilik olmayacaktı, orası kesindi.

Penelope, üstüne konduğu basamağın yüksekte olması sayesinde doğrucu Michael'ın gözlerine baktı. "Seninle evlenirsem mahvolurum."

"Sosyetenin büyük sırrı, mahvolma kavramının onların ifade ettiği kadar korkunç bir şey olmamasıdır. Lekeli bir adla birlikte gelen tüm özgürlüklere sahip olacaksın. Bunlar hiç de önemsiz şeyler değil."

Michael bunu bilirdi.

Penelope başını iki yana salladı. "Mesele yalnız ben de-

ğilim. Kardeşlerimin de adları lekelenecek. Eğer evlenirsek asla iyi birer eş bulamazlar. Tüm cemiyet onların da benim kadar karalanmış olduğunu düşünecek.”

“Kardeşlerin beni ilgilendirmiyor.”

“Ama beni ilgilendiriyor.”

Michael kaşını kaldırdı. “Bir şeyler talep edebileceğin bir konumda olduğuna emin misin?”

Değildi. Hem de hiç. Her şeye rağmen omuzlarını dikleştirerek devam etti. “Unutma ki eğer ben reddedersem bizi Londra’daki hiçbir papaz evlendirmez.”

“Eğer bunu yaparsan tüm Londra’ya bu gece seni kirlettiğimi anlatmayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Yanlış düşünce. Uyduracağım hikâye en yollu fahişenin bile yanaklarının kızarmasına yol açacak.”

Yanakları kızaran Penelope oldu ama yılmayacaktı. Derin bir nefes aldı ve en kuvvetli kartını oynadı. “Buna şüphem yok ama beni mahvedersen Falconwell’i elde etme şansını da mahvedersin.”

Michael dikleşmişti. Penelope onun yanıtını beklerken heyecandan nefesi kesiliyordu.

“Bedelini söyle.”

Penelope kazanmıştı.

Kazanmıştı.

Başarısını; bu büyük, yenilmez, canavar adamı alt etmesini kutlamak istiyordu. Ama kendini korumak için sakın olması gerekiyordu. “Bu gece kardeşlerimin adını lekeleyecek bir şey yapmamalısın.”

Michael başıyla onayladı. “Söz veriyorum.”

Penelope yırtılmış elbisesinin kumaşını sıkarak elini yumruk yaptı. “Kötü şöhretli bir alçağın sözü mü?”

Michael bir adım atarak karanlığın içinde Penelope’ye yaklaştı. O konuşurken Penelope kendini sakın olmaya zorladı, Michael’ın sesi tehlikeli ve umut doluydu. “Hırsızların da onuru vardır. Penelope. Kumarbazlarda onların iki katı vardır.”

Michael'ın o kadar yakınında olmasıyla cesareti kırılan Penelope yutkundu. "Ben... Ben bunların ikisi de değilim."

Michael, "Saçmalık," diye fısıldadı. Penelope onun dudaklarını şakaklarında hissedebiliyordu. "Belli ki sen doğuştan kumarbazsın. Sadece biraz derse ihtiyacın var."

Michael'ın ona hayal bile edemeyeceği kadar çok şey öğretebileceğine şüphe yoktu. Zihninden bu düşünceyi -ve beraberinde gelen görüntüleri- uzaklaştırırken Michael ekledi: "Anlaştık mı?"

Zafer hissi kaybolmuş, yerini endişeye bırakmıştı.

Keşke Michael'ın gözlerini görebilseydi. "Başka şansım var mı?"

"Hayır." Bu sözcükte hiç duygu yoktu. Üzüntü ya da suçluluk hissinden iz bile yoktu. Sadece tamamen dürüstlüktü bu.

Michael bir kez daha elini uzattı ve geniş, düz avuç onu çağırdı.

Nar taneleri sunan Hades.

Eğer Penelope bunu kabul ederse her şey değişecekti. Her şey farklı olacaktı.

Bunun dönüşü olmayacaktı. Ama zihninin bir köşesinde Penelope zaten geri dönüş olmadığını biliyordu.

Elbisesini toparlayarak Michael'ın elini tuttu.

Michael onun önünde basamakları tırmanmaya başladı; zifiri karanlıkla arasındaki tek sığınak, aradaki fenerdi ve Penelope, Michael'a dört elle sarılmaktan başka bir şey yapamadı. Onu bırakacak, kendi kontrolünü eline alacak, bu ufakık konuda ona karşı çıkacak cesareti olmasını isterdi ama bu yürüyüşte, kendini zorlasa da Michael'ı bırakamayacağını hissettiği bir şey -ışıkla hiç ilgisi olmayan gizemli ve karanlık bir şey- vardı.

Merdiven başında arkasına dönen Michael'ın gözlerinde mum ışığı yüzünden gölgeler oluşmuştu. "Hâlâ karanlıktan korkuyor musun?"

Çocukluklarıyla ilgili bir konuda gelen bu yorum Penelope'yi rahatsız etmişti. "O bir tilki iniydi. Orada her şey olabilirdi."

Michael basamakları tırmanmaya başladı. "Mesela?"

"Mesela bir tilki?"

"O delikte tilki falan yoktu."

Deligi önce Michael kontrol etmişti. Penelope'nin ikna olmasının tek nedeni buydu. "Eee... O zaman başka bir şey olabilir. Belki de bir ayı."

"Belki de sen karanlıktan korkuyordun."

"Belki de. Ama artık korkmuyorum."

"Öyle mi?"

"Bu gece dışarıdayken karanlığın ortasıdaydım, değil mi?"

Uzun bir koridora doğru döndüler. "Öyleydin." Michael, Penelope'nin elini bırakıp yakındaki bir kapının kolunu iterek uzun, uğursuz bir gıcırtyla açarken onun dokunuşunu özlediğini düşünmek Penelope'nin hiç hoşuna gitmedi. Michael onun kulağına eğilerek sessizce, "Bence Penelope, karanlıktan korkman gereksiz olsa da karanlığın içinden gelen şeylerden korkmakta son derece haklısın."

Penelope önündeki odanın içini görebilmek için gözlerini kıstı, gerginlik bütün bedenini sarmıştı. Eşikten içeri girerken nefes alışları hızlı ve düzensizdi. Karanlığın içinden gelen şeyler... Michael gibi.

Yavaşça onun yanından geçti, bu hareket birdenbire bir okşama ve tehdide dönüşmüştü. Yanından geçerken Michael, "Çok kötü blöf yapıyorsun," dedi. Sözcükler duyulamayacak kadar belli belirsizdi ve Penelope'nin teninde hissettiği nefes, söylenen hakaretin etkisini yok ediyordu.

Fenerin ışığı bu minik, yabancı odanın duvarlarına yansdı; tatlı bir pembe renge sahip, bir zamanlar zarif ama artık üzücü şekilde solmuş duvarlar altın sarısı bir ışıltıyla aydınlandı.

Oda ikisinin birden sığamayacağı kadar küçüktü. Şömine, duvarın birini neredeyse tamamen kaplamıştı ve karşı taraftaki ufak pencere koruluğa bakıyordu.

Michael ateş yakmak için eğilirken Penelope de önündeki karlı manzaranın ilerisindeki incecik olmuş hilali izlemek

için pencereye gitti. "Bu oda neydi? Burayı hatırlamıyorum."

"Görme şansın hiç olmamıştı. Burası annemin çalışma odasıydı."

Geniş, tatlı gülümsemesi, sevecen bakışlarıyla uzun boylu ve güzel markizin anısı gözlerinin önüne geliverdi. Elbette bu sessiz ve huzurlu oda ona aitti. Şöminenin yanında çömelmiş, saman ve çıraları dizmekte olan genç adama dönen Penelope, "Michael," dedi. "Söylemeye hiç şansım olmadı..." Doğru kelimeleri arıyordu.

Michael onun bu arayışını sonlandırdı. "Gerek yok. Hepsi yaşandı, bitti."

Sesindeki sakinlik yanlış geliyordu. Kötü. "Yine de... yazdım. Eline geçti mi..."

"Büyük ihtimalle." Bedeninin yarısı şöminenin içindeydi. Penelope kav kutusuna sürtülen çakmak taşının sesini duydu. "Birçok kişi yazdı."

Sözcüklerin insanı yaralamaması gerekir ama yaralıyordu işte. Penelope, Bourne Markisi ve eşinin ölüm haberini aldığı anda yıkılmıştı. Aralarında oldukça edepli davranan kendi ailesinden farklı olarak Michael'ın annesiyle babası birbirlerini, oğullarını ve Penelope'yi çok severlerdi.

Fayton kazasını duyduğunda Penelope kaybedilenleri, yaşanabilecekleri düşünerek üzüntüsüne yenilmişti.

Michael'a mektuplar yazmıştı, babasının daha fazla mektup göndermeyi reddettiği güne kadar yıllar içinde düzinelerce mektup göndermişti. Ondandır da Michael'ın onu düşündüğünü bir şekilde biliyor olmasını umarak yazmaya devam etmişti. Kendini ne kadar yalnız hissederse hissetsin... Surrey'de... Falconwell'de hep arkadaşları olacağını yazmıştı. Bir gün eve döneceğini hayal etmişti.

Ama Michael dönmemişti. Asla...

En sonunda Penelope onu beklemeyi bırakmıştı.

"Üzgünüm."

Çakmak taşı parladı, samanlar alev aldı.

Michael ayağa kalkarak ona döndü. "Şöminenin ateşiyle idare etmen gerekecek. Fenerin karların üstünde kaldı."

Penelope üzüntüsünü içine gömerek başını salladı. "Sorun değil."

"Bu odadan ayrılma. Ev harap halde ve henüz seninle evlenmedim."

Arkasını döndü ve odadan çıktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Penelope ateşten gelen loş ışıktaki uyandı. Burnu dayanılmaz derecede üşüyor, geri kalan her yeri de dayanılmaz derecede yanıyordu.

Uyku sersemliğiyle birkaç kez göz kırttı, şöminede ısıldayan amberler ve gül renkli duvarlar netleşmeye başlayınca kadar kendisine yabancı gelen çevreye bakındı.

Uykuya dalmadan önce hazırladığı battaniye yığının üstünde sırtüstü yatıyor, harika kokan büyük ve sıcak bir battaniye de üstünü örtüyordu. Buz gibi olmuş burnunu battaniyenin altına soktu ve derin derin nefes alınca duyduğu kokuyu tanımaya çalıştı: Bergamot ve sedir...

Başını çevirdi.

Michael...

Önce şaşırdı, sonra da telaşlandı.

Michael yanı başında derin bir uykuya dalmıştı.

Şey, tam olarak yanı başında sayılmazdı. Daha çok ona yaslanmıştı.

Ama sanki her tarafını sarmalıyormuş gibi geliyordu.

Yan tarafına dönmüş, bir kolunu bükerek başının altına koymuştu. Diğer kolu Penelope'nin üzerinde boyu boyunca uzanmış, eli onun bedenini sıkıca kavramıştı. Penelope, Michael'ın elinin, bedeninin dokunulmaması gereken belli bölgelerine ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde sert bir şekilde nefes aldı.

Elbette bu, bedeninde başkalarının dokunabileceği çok

yer olduğu anlamına gelmiyordu ama konu bu değildi.

Tek sorun Michael'ın kolu değildi. Genç adam bütün gövdesiyle ona yaslanmıştı; göğsü, kolu, bacakları... ve başka taraflarıyla da. Penelope korkması mı yoksa fena halde heyecanlanması mı gerektiğine karar veremedi. Yoksa ikisini birden mi yapmalıydı?

Bu soruyu ince eleyip sık dokumamak en iyisiydi.

Gereksiz hareketler yapmak ve sesler çıkarmaktan kaçınmaya çalışarak ona döndü. Dönerken bedeninin tam ortasındaki kolun onu okşuyor olduğu hissini duymazdan gelmiyordu. Yüzünü Michael'a döndüğünde uzun, dikkatli bir nefes verdi ve bir sonraki hamlesini düşünmeye başladı.

Ne de olsa insan her gün bir beyefendinin kollarında -en azından kolunun altında- uyanmıyordu.

Karşısındaki artık pek de beyefendi sayılmazdı, değil mi?

Uyanırken yüzü sinirli ve keskin hatlıydı, kendini sürekli geri çekiyor olsa bile çenesindeki kaslar yay gibi gergindi. Ama şimdi, uyurken, ateşin aydınlığında, Michael...

Güzeldi.

Yüz hatları, sanki usta bir heykeltıraş tarafından yaratılmış gibi hâlâ keskin ve mükemmeldi. Çene hatları, çenesinin çukuru, uzun, düz burun, kaşlarının mükemmel eğimi ve o kirpikler, aynı çocukluğundaki gibi inanılmaz derecede uzun ve gür, neredeyse yanaklarına kadar uzanan kara bir okşayış gibiydi.

Ve dudakları... Şu anda sıkı, ciddi bir çizgi halinde değil, tatlı ve dolgundu. Eskiden ne kolay gülerdi bu dudaklar ama şimdi çocukken olduğunun aksine artık tehlikeli ve çekiciydi. Penelope, alt dudağındaki tepe ve çukurları takip ederken Michael'ı kaç kadını öptüğünü merak etti. Ağzı nasıldı acaba? Yumuşak mı, sert miydi?

Penelope nefes aldı, duyduğu istek yüzünden derin ve içli bir nefes olmuştu bu.

Ona dokunmak istiyordu.

Bu düşünceyle donakaldı, fikir çok yabancı ama bir o kadar da doğrudu.

Michael'a dokunmayı istememeliydi. O bir canavardı. Soğuk, kaba, bencildi ve eskiden tanıdığı çocuktan tamamen farklıydı. Hayal ettiği kocaya hiç benzemiyordu. Penelope'nin düşünceleri o günün akşam saatlerine; sade, sıkıcı ihtiyar kocasını hayal ettiği anlara döndü.

Hayır. Michael'ın o adamla alakası yoktu.

Belki de bu yüzden Penelope ona dokunmak istiyordu.

Bakışları Michael'ın dudaklarında asılı kaldı. Belki o çekici, muhteşem dudaklara değil... Belki de her zamanki gibi koyu ve kıvrıkcık olan ama gençlikteki asiliğini yitirmiş saçlarına dokunmak istiyordu. Bukleler, kulaklarını okşasa ve kaşının üstüne dökülse de -kar ve şapkaların altında yapılan koca bir yolculuğun ardından bile- uysal görünüyordu.

Asilik etmemenin iyi bir şey olduğunu anlamışlar.

Evet. Michael'ın saçına dokunmak istiyordu.

Evleneceği erkeğin saçı...

Eli kendi iradesiyle hareket ediyor, kara buklelere doğru ilerliyordu. Parmak uçları ipeksi buklelere dokununca Penelope bilinçsizce, "Michael," diye fısıldadı.

Michael sanki onun bir şey söylemesini bekliyormuş gibi gözlerini açıverdi ve yıldırım hızıyla Penelope'nin bileğini sertçe kavradı.

Bu hareket karşısında Penelope donup kalmıştı. "Özür dilerim... İstemedim..." Elini bir kez çekti, bir kez daha çekti: Michael da onun elini bıraktı.

Kolunu Penelope'nin bedeninin orta bölgesine, o hiç de uygun olmayan yere geri koydu ve bu hareket, Michael'ın dokunduğu her noktayı hissetmesine neden oldu. Adamın şaşırtıcı şekilde Penelope'ye yasladığı bacakları ve düşüncelerini mükemmelen gizleyen bir renk cümbüşü olan gözleri.

Penelope yutkundu, duraksadı, sonra düşünebildiği tek şeyi söyledi. "Benim yatağımdasın."

Michael yanıt vermedi.

Penelope ısrar etti. "Bu hiç..." Doğru sözcüğü arıyordu.

"Uygun değil?" Uyku yüzünden Michael'ın sesi çatallı ve yumuşak çıkıyordu ve Penelope de duyduğu sözcüğün heye-

canıyla bedeninden geçen ürpermeyi durduramıyordu.

Başını bir kez salladı.

Michael çok yavaşça kolunu onun üzerinden aldı ve Penelope de üzerindeki ağırlığın kalkması yüzünden duyduğu pişmanlığı duymazdan gelmeye çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uyuyordum."

"Yani, benim yatağında ne yapıyorsun?"

"Bu senin yatağın değil, Penelope. Benim yatağım."

Aralarına bir sessizlik çöktü ve Penelope'nin sırtı gerginlikle ürperdi. Şimdi ne yanıt verecekti? Michael'ın yatağı hakkında tartışmak kesinlikle uygunsuz bir hareket olurdu. Elbette bu anlamda, kendi yatağını da.

Michael sırtüstü yattı, daha önce yatağının altına almış olduğu kolunu iyice uzatıp gererek sırtını Penelope'ye döndü.

Penelope uyumaya çabaladı. Gerçekten de çabaladı.

Yanındakinin kıvrımlı omuzlarına, gergin gömleğine bakarak derin bir nefes aldı.

Bir yataktaydı. Bir adamla birlikte. Kısa süre sonra kocası olacak olsa da henüz elinde unvan bulundurmayan bir adamdı. Bu durum korkunç bir skandala dönüşecekti. Çok heyecanlıydı. Ama yine de -annesi bunu duyduğunda ne düşünecek olursa olsun- durum Penelope'ye hiç de rezil gelmiyordu.

Aslında bu biraz üzücüydü. Görünüşe göre Penelope macerayla burun buruna bile gelse bunu doğru düzgün yaşayamıyordu.

Gelecekteki kocasının ne kadar rezil biri olduğu önemli değildi... Penelope rezalet çıkması için onu teşvik edecek bir kadın değildi. Orası açıkça belli olmuştu.

Şimdi, viran bir malikânenin içindeyken bile, bir beyefendinin dikkatini çekmeyi başaramıyordu.

Seslice iç geçirince Michael başını ona doğru çevirdi, Penelope onun mükemmel kıvrımlı kulağını gördü. Daha önce hiç kimsenin kulağına dikkatlice bakmamıştı.

Alçak, çatal çatal sesiyle Michael, "Yine ne oldu?" dedi.

"Yine mi?" diye sordu Penelope.

Michael tekrar arkasını döndü. Dönerken battaniyeyi de çekti ve Penelope'nin kollarından birini buz gibi odanın içinde açıkta bıraktı. Michael yanıt verirken tavana doğru konuşuyordu. "İç geçirmenin sadece iç geçirmek anlamına gelmediğini bilecek kadar kadınları tanıyorum. Bunun iki anlamı olabilir. Seninki kadın memnuniyetsizliğini anlatan iç geçir-melerdendi."

Penelope dayanamadı. "Bu sesi bu kadar iyi tanıyor olma-na şaşırmadım. Diğerinin anlamı ne?"

Michael güzel, ela gözlerini Penelope'ye dikti. "Kadın hazzı."

Penelope'nin yanaklarını ateş basmıştı. Michael'ın bunu da kolaylıkla tanıdığına şüphe yoktu. "Ah!"

Michael yeniden tavana doğru döndü. "Seni tam olarak neyin mutsuz ettiğini bana söyleyecek misin?"

Penelope başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Rahat edemedin mi?"

"Ondan değil." Bedeninin altındaki battaniyeler, ahşap döşemenin üstünde oldukça rahat etmesini sağlamıştı.

"Korkuyor musun?"

Penelope soruyu iyice düşündü. "Hayır. Korkmalı mıyım?"

Michael ona kaçamak bir bakış attı. "Ben kadınlara zarar vermem."

"Kadınları kaçırıp onlara şaplak atıyorsun ama."

"Canın yandı mı?"

"Hayır."

Sohbetten bıkmış olan Michael bir kez daha sırtını döndü. Penelope uzunca süre onun sırtını seyrettikten sonra, ya öfke ya da yorgunluktan konuşuverdi. "Bir kadın kaçırılıp evlen-meye zorlandığında biraz daha fazla... heyecan bekliyor. Bu yaşadıklarına göre yani."

Michael yavaşça -çıldırırcasına- dönerek ona baktı, arala-rındaki hava ağırlaşmıştı ve Penelope aniden ne durumda ol-duklarının farkına vardı. Birbirlerinden birkaç santim uzakta.

boş bir evdeki ufak bir odada bir yatakta, aynı battaniyenin -ki bu battaniye de aslında Michael'ın kalın paltosuydu- altındaydılar. O gecenin heyecanlı olmadığını iddia etmenin pek de iyi bir fikir olmadığını yeni anlıyordu. Çünkü bundan daha fazla heyecana hazır olduğundan hiç emin değildi. "Demek istiyorum ki..." dedi aceleyle söylediklerini toparlamak için.

"Ah, bence ne demek istediğini gayet güzel anlattın." Sözcükler sessiz ve karanlıktı, Penelope aniden aslında korkmadığından o kadar da emin olmadığını anladı. "Sana yeterince ilgi göstermiyor muyum?"

"Konu sen değilsin..." diye fazlasıyla hızlı bir yanıt verdi Penelope. "Bütün bu..." Bir elini sallayıp paltoyu havalandırırken devam etmemenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündü. "Boşver."

Michael'ın istek dolu, sabit bakışlarını hissetti; hiç kıpırdamıyor olsa da adam sanki bir anda irileşmiş, ağırlaşmıştı. Sanki odadaki bütün havayı içine çekmiş gibiydi. "Bu geceyi sizin için nasıl daha zevkli bir hale getirebilirim, leydim?"

Bu yumuşacık soru Penelope'nin bütün bedenini ürpertti... Bourne'un dilinden ağır ağır dökülen o sözcük -zevki- Penelope'nin kalp hızını artırmış, midesinin kasılmasına neden olmuştu.

Ve her şey Penelope'nin tahammül edebileceğinden çok daha hızlı geliyordu. Endişe verici derecede ince bir ses tonuyla, "Gerek yok." dedi. "Böyle iyiyim."

"İyi mi?" Kelime Michael'ın dilinde tembellikle dolanmıştı.

"Çok heyecanlı." Penelope başını sallayarak elini ağzına doğru götürdü ve esnedi. "Aslında o kadar heyecanlı ki kendimi inanılmaz derecede yorgun hissediyorum." Michael'a sırtını döndü. "Sanırım sana iyi geceler dilemeliyim."

"Hiç sanmam." dedi Michael. Sözcükleri, aralarındaki kısacık mesafede silah sesleri gibi yankılanmıştı. Sonra Penelope'ye dokundu.

Penelope'nin bileğini kavrayarak onun hareketini yarım

bıraktı, onu kendine doğru çevirerek korkusuz gözlerine bakmasını sağladı. "Bu gece arzularının hepsini yerine getirmezsem üzülürüm."

Arzular...

Bu sözcük Penelope'nin bedenini sarstı, derin bir nefes alarak hislerini dizginlemeye çalıştı.

İşe yaramıyordu.

Michael'ın eli, bileğinden ayrılarak hareket etmeye devam etti ve kalçasına kondu. O an Penelope tüm dikkatini o noktaya vermişti ve etekliğinin, iç gömleğinin ve pelerinin altından Michael'ın iri elinden yayılan ısıyı hissettiğine emindi. Michael elini gevşetmedi, onu kendine doğru çekmeye çalışmadı, onu herhangi bir şekilde hareket ettirmedi. Penelope ondan uzaklaşabileceğini biliyordu... Uzaklaşması gerektiğini biliyordu... Ama yine de...

Bunu istemiyordu.

Bunun yerine yeni, farklı ve heyecan dolu bir şeyin eşiğinde, orada kaldı.

Şöminenin loş ışığında Michael'ın gözlerine bakarak bir şeyler yapması için sessizce yalvardı.

Ama o hiçbir şey yapmadı. Yalnızca, "Hamleni yap, Penelope," dedi.

Bu sözcükler karşısında Penelope'nin ağzı açık kalmıştı, Michael şu an gücü onun eline veriyordu ve Penelope hayatında ilk defa bir erkeğin ona gerçekten de seçme şansı tanıdığını fark etti.

Onun bu adam olması ne tuhaftı, değil mi? Bu adam daha birkaç saat önce elinden tüm seçeneklerini alan kişiydi.

Ama şimdi, bir özgürlükten bahsediyordu. Bir macera vaat ediyordu. Güç çarpıcıydı. Dayanılmazdı.

Tehlikeliydi.

Ama bu Penelope'nin umurunda bile değildi çünkü bu tehlikeli, muazzam kuvvet sayesinde konuşma cesareti bulmuştu. "Öp beni."

Adamın hareket eden dudakları Penelope'nin sözlerini yuttu.

Sevgili M...

Burası son derece sefil bir hal aldı. Şu anda hava -gecenin bir yarısı bile- Hades kadar sıcak. Uyanık kalan tek kişinin ben olduğuna eminim ama en korkunç Surrey yazlarından birinde kim uyuyabilir ki? Eğer burada olsaydın, eminim göle gidip biraz yaramazlık yapardık.

İtiraf ediyorum, bir yürüyüş hoşuma giderdi... Ama sanırım bu genç hanımefendilerin yapmaması gereken bir şey, değil mi?

Sevgiler,

P.

Needham Malikânesi, Haziran 1815

Sevgili P...

Saçmalık! Eğer ben orada olsaydım, kesinlikle yaramazlık yapardım. Bence mümkün olan bütün yaramazlıkları yapmalısın çünkü yaramazlıklarımız yüzünden yakalanıp cezalandırılmamız uzun sürmeyecektir.

Genç hanımefendilerin ne yapıp ne yapmaması gerektiğini bilmiyorum ama mürebbiyen onaylamasa da bütün sırların benimle güvende. Özellikle ona karşı güvende.

M.

Eton Koleji, Haziran 1815

Penelope Marbury'nin bir sırrı olduğunu söylemek gerekirdi.

Parlamentoyu dağıtıp kralı tahtından edecek... Ailesini ya da başka birini mahvedecek, öyle büyük bir sır değildi... Ama kişisel olarak yıkıcı bir sırdı. Elinden gelen her anda unutmak için çabaladığı bir sır.

Penelope'nin o geceye kadar örnek -her anlamıyla edepli- bir hayatı olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Çocukluğundaki usluluğu, yaşı ilerledikçe kız kardeşleri için mükemmelleşen bir yetişkin adabı şeklini almıştı ve Penelope tam olarak iyi yetiştirilmiş genç hanımların davran-

ması gerektiği gibi davranırdı.

Bu nedenle birkaç erkekle flört etmiş, hatta içinden geldiğinde tutkusunu dışa vurmadan hiç çekinmeyen, İngiltere'nin en nüfuzlu erkeklerinden biriyle nişanlanmış olan Penelope Marbury'yi hiç kimse öpmemişti. O ana kadar.

Bu gerçekten gülünçtü. Penelope bunun farkındaydı.

Tanrı aşkına, sene 1831 olmuştu. Genç hanımlar iç etekliklerini ıslatarak vücutlarını sergiliyorlardı ve Penelope kız kardeşleri sayesinde uygun bir adayla dudakların arada bir masumca birleşmesinde hiçbir sakınca olmadığını biliyordu.

Ama bu Penelope'nin başına daha önce hiç gelmemişti ve yaşananların hiç de masum olmadığını hissediyordu.

Bu, bir kadının müstakbel kocasını öpmesine hiç benzermiyordu ve kesinlikle çok edepsizce geliyordu.

Bu, birinin müstakbel kocasıyla asla tartışmayacağı bir şeymiş gibi geliyordu.

Michael hafifçe geri çekilerek Penelope'nin dudaklarına doğru fisildadı. "Düşünmeyi bırak."

Nereden anlamıştı?

Önemli olan bu değildi. Önemli olan, Michael'ın teklifini görmezden gelmenin kabalık olmasıydı.

Böylece kendini bu tuhaf, yeni, öpülme hissinin kucığına bıraktı; Michael'ın dudakları hem sert hem de yumuşaktı, yanağında hissettiği nefesi yakıcıydı. Parmakları nazikçe boynunda dolanıyor, ağzına daha kolayca erişebilmek için çenesini hafifçe yana yatırıyordu. "Çok daha iyi." Michael dudaklarını onun dudaklarına bir kez daha dayayıp tek bir şaşırtıcı, ateşli öpücükle aklını başından alınca Penelope inledi.

Bu onun dili miydi?

Penelope'nin kapalı dudaklarını boylu boyunca okşayan dil, dudaklarını araladı ve onu yakıp bitirdi. Penelope de buna izin vermeye can atıyordu. Michael onun alt dudağı boyunca ardında bir alev bırakarak dolandı ve Penelope birinin zevkten delirimesinin mümkün olup olmadığını merak etti.

Elbette erkeklerin hepsi böyle öpmüyordu... Yoksa kadınlar hiçbir işlerini tamamlayamazlardı.

Michael geri çekildi. "Yine düşünüyorsun."

Düşünüyordu. Michael'ın ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyordu. "Elimde değil." Başını iki yana sallayarak Michael'a uzandı.

"O zaman doğru yapmıyorum demektir."

Ah, Tanrım! Eğer Michael onu bundan daha mükemmel bir şekilde öperse Penelope aklını yitirecekti.

Belki de yitirmişti bile.

Ve bu, gerçekten de hiç umurunda değildi.

Yeter ki Michael öpmeye devam etsin.

Penelope'nin elleri kendi iradesiyle hareket ediyor gibiydi, uzandı, Michael'ın saçını okşadı, dudakları tekrar onun oluncaya kadar Michael'ı kendine doğru çekti ve bu sefer kendini tamamen ona bıraktı.

Ve onu öptü... Michael'ın boğazının derinliklerinden gelen iniltide kendini kaybetti. Bu sesle -bütün deneyimsizliği- ne rağmen- sözlere ihtiyaç olmadan doğru bir şey yaptığını anladı.

Michael'ın elleri yukarılara çıkmaya devam etti, ta ki Penelope, o dokunmazsa öleceğini düşününceye kadar... Göğsünün kıvrımına dokunuyordu, kendini Penelope'yi baştan çıkarma riskinden kurtarmak için yırttığı kumaşların arasından, elini elbisesinin içine soktu.

Penelope okşayarak Michael'ın kolundan aşağı doğru indi ve elini onun eline bastırdı; Michael'ın adını fısıldayarak daha kuvvetle, daha sıkıca bastırdı.

Michael bu ses üzerine hafifçe geri çekilerek paltoyu çekti ve bedenlerini azalan şömine ışığında açıkta bıraktı, kumaşları kenara iterek soyduğu bedene baktı, elini tekrar bu bedenine üstüne koyarak okşamaya. Penelope'nin sırtı yay gibi olana kadar onu kaldırmaya devam etti.

"Bu hoşuna gitti mi?" Penelope bu sorunun içindeki yanıtı duymuştu. Michael onun hayatı boyunca kendini böyle güçlü hissetmediğini biliyordu. Bu kadar baştan çıkarıcı.

"Yapmamalıyım." Penelope'nin eli Michael'ın elinin üstüne giderek onu bedeninin üstünde tuttu.

"Ama yapıyorsun." Penelope'nin ensesinin kıvrımına yumuşak bir öpücük kondururken deneyimli parmakları da kızın dokunması için yanıp tutuştuğu noktayı buldu. Penelope onun adını söyleyerek inledi. Michael, o zevkten titreyene kadar dişlerini Penelope'nin yumuşak kulak memesi boyunca gezdirdi. "Konuş benimle."

Anı mahvetmek istemeyen, Michael'ın durmasını istemeyen Penelope, "Bu harika," dedi.

"Konuşmaya devam et," diye fısıldadı Michael kumaşı sıyırıp Penelope'nin göğsüne bastırarak zonklayan göğüs ucunu odanın serinliğine çıkarırken.

Sonra Penelope'ye baktı, hava ya da onun bakışı veya her ikisi yüzünden iyice büzüşen göğüs ucunu inceledi. Penelope inanılmaz derecede utanmıştı; kusurlarından nefret ediyordu, bu mükemmel erkekle birlikte olmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı ne çok isterdi.

Penelope, Michael'ın onu görmesinden korkarak paltoyu almak için uzandı. Michael'ın onu yargılamasından korkuyordu. Fikrini değiştirmesinden korkuyordu.

Michael hızlı davranarak Penelope'nin bileklerini kavradı ve onu durdurdu. "Yapma," diye gürledi kuvvetli bir sesle. "Kendini asla benden gizleme."

"Elimde değil. İstemiyorum... Bakmamalısın."

"Eğer sana bakmaktan vazgeçeceğimi sanıyorsan delirmişsin demektir." Yerinden kalkarak paltoyu ulaşılamayacak bir mesafeye fırlattı, sonra mahvolmuş elbise üzerinde hızla çalışarak yırtılmış kenarları sıyıırıverdi.

Sonra uzun uzun Penelope'ye baktı. Ta ki Penelope karşısındakinin onu reddedebileceği korkusuyla ona daha fazla bakamayacak hale gelene kadar. Çünkü konu cinselliğe geldiğinde Penelope'nin en alışkın olduğu şey reddetmekti.

Kabul etmemek, reddetmek ve ilgilenmemek. Penelope artık bunlara dayanabileceğini düşünmüyordu. Michael bunu yapamazdı. Bu gece olmazdı.

Gözlerini sıkıca kapatarak derin bir nefes aldı ve Michael'ın; sadeliği, kusurları karşısında onu reddetmesi fikrine

kendini hazırlamaya başladı. Michael'ın ona sırt çevireceğinden emindi.

Michael'ın dudakları onun dudaklarına kapandığında Penelope ağlayacağını hissetti.

Bir an sonra Michael uzun bir öpücükle onu kendinden geçirdi, tüm utanç hissinin yerini tutku alıncaya kadar onu öptü. Penelope, ceketinin yakasını kavrayınca Michael onu okşamayı bıraktı.

Ateşli bir parmak, sanki dünyanın bütün zamanı ona aitmiş gibi Penelope'nin göğüs ucunda tembelce gezindi, Penelope sönmekte olan ateşin koyu turuncu ışığında zorlukla görülebilen hareketi izledi. Sert, büzüşmüş göğüs ucu bir zevk havuzuydu ve diğer özel bölgelerde ifletten uzak hisler uyanıyordu.

"Bunu sevdi mi?" diye sordu alçak ve karanlık bir sesle. Penelope dudağını ısırdı ve başını salladı. "Anlat bana."

"Evet... Evet bu mükemmel." Penelope kulağa basit ve incelikten uzak geldiğinin farkındaydı ama sesindeki hayreti engelleyemiyordu.

Michael'ın parmakları durmadı. "Mükemmel olmalı. Eğer değilse haber ver, ben de durumu hemen düzelteyim."

Penelope'nin boynunu öperek dişlerini yumuşak teni boyunca gezdirdi. Başını kaldırıp baktı. "Bu da mükemmel mi?"

Penelope'yi boynuna öpücükler kondurarak, omuzlarını emerek ödüllendirdi. Sonra bir göğsünün kıvrımına doğru ilerledi ve sertleşip dikleşmiş göğüs ucuna ulaştı. Tüm zaman boyunca Penelope'nin en çok dokunmasını istediği yeri es geçmişti. Bir eli Penelope'nin karnına doğru yol alırken dokunuşuyla gerilen ve kasılan tüm kasları hissederek, "Seni baştan çıkaracağım," diye fısıldadı. "Seni aydınlıktan karanlığa, iyiden kötüye geçireceğim. Seni mahvedeceğim." Penelope'nin umurunda değildi. O Michael'ındı. Michael o an, dokunuşuyla Penelope'ye sahip olmuştu. "Ve kendini nasıl hissedeceğini biliyor musun?"

Bu sefer fısıldayan Penelope'ydi. "Mükemmel."

Daha da fazlası.

Hayal ettiği her şeyden daha fazlası.

Michael, Penelope'nin gözlerine baktı ve bakışlarını kaçırılmadan bir göğsünü ılık ağzına aldı, dili ve dişleriyle kurbanının etini okşadıktan sonra şehvet dolu darbelerle, kızın adını söylemesini ve parmaklarını saçlarına dolmasını sağladı.

"Michael..." diye fısıldadı Penelope, bu haz büyüsunü bozmaktan korkarak. Gözlerini kapadı.

Michael başını kaldırıncı durması Penelope'nin hiç hoşuna gitmedi. "Bana bak!" Sözcükler emirdi. Bir kez daha göz göze gelince Michael'ın eli, Penelope'nin elbisesinin kumaşları arasında dolaşmaya başladı, parmakları bukelerini okşuyordu. Penelope de şaşkınlık dolu bir iniltiyle bacaklarını birbirine yapıştırdı. Yapıyor olamaz... Oraya dokunamaz...

Ama Michael dikkatini tekrar Penelope'nin göğsüne vererek öpmeye ve emmeye devam etti. Penelope'nin tüm kısıtlamaları yok olup bacaklarını açana, Michael'ın parmaklarını oraya götürmesine kadar devam etti bu. Michael'ın parmakları tenine dokunuyor ama hiç kıpırdamıyordu, günah dolu, harika bir duyguydu. Penelope tekrar gerildi ama bu sefer Michael'ın içine girmesine itiraz etmedi. "Bunu seveceksin. Söz veriyorum."

Michael'ın parmakları ilerleyip bacaklarını açarak en sıcak noktasına ulaşırken Penelope titrek bir gülümsemeyle, "Dedi aslan kuzuya," dedi.

Michael onun göğsünün altındaki yumuşak tenini yalayaarak diğer göğsüne geçti. Penelope onun altında kıvranıyor ve adını fısıldıyordu. Michael'ın arzu dolu parmakları Penelope'nin gizli katmanlarını yavaşça açtı ve nazikçe, yavaşça içine açılan ılık, ıslak girişi buldu. Başını kaldırdı, Penelope'yle göz göze geldi. Uzun parmağını onun derinliklerine doğru sokarken Penelope'nin bedenine hiç beklemediği bir haz dalgası yayıldı. Michael onun göğüslerinin arasını öperken parmağıyla aynı hareketi tekrarlayarak fısıldadı. "Benim için ıslanmışsın bile. Harika bir ıslaklık bu."

Penelope'nin utancını gizlemesi imkânsızdı. "Özür dile-
rim."

Michael dilini Penelope'nin ağzının derinliklerine kaydırarak yavaşça ve uzun uzun onu öperken parmakları onu okşamaya devam ediyordu. Sonra geri çekilip alnını Penelope'nin alnına dayadı. "Bu, beni istediğin anlamına geliyor. Tüm bu yıllardan, yaptığım her şeyden sonra, dönüştüğüm kişiye rağmen beni istemeni sağlayabiliyorum."

Penelope sonradan düşündüğünde o an yanıt vermiş olmayı diledi ama Michael parmağının yanına ikinci bir parmak daha ekleyip başparmağıyla daireler çizmeye başlayarak kulağına fısıldadığında Penelope ağzını bile açamadı. "Seni keşfedeceğimi... Sıcaklığını ve yumuşaklığını, çöküşünün her bir parçasını ele geçireceğim." Okşamaya devam etti, parmağının çevresinde atan nabızı hissediyor, zevk noktasına bastırarak daireler çizdiği parmağının hareketine karşı Penelope'nin kalçasını hareket ettirmesine bayılıyordu. "Ağzımı sulandırıyorsun."

Bu sözler üzerine Penelope'nin gözleri irileşti ama Michael ona düşünmesi için zaman tanımayacaktı. Eli tekrar harekete geçerek kalçasını kaldırdı, elbisesini çekerek indirdi, Penelope'yi tamamen çıplak bıraktı, sonra bacaklarını yavaşça açarak aralarına geçerken mümkün olan en edepsizce sözcüklerle ellerini Penelope'nin bacaklarına koydu. Dizlerinin üstünde onun bacaklarının arasına sokularak bacaklarını iyice araladı; çoraplarının hemen üstünden çıplak bacaklarına uzun, yumuşak ateşli öpücükler kondurmaya başladı. "Aslında..." Durarak diliyle yavaş, nefis bir daire çizdi. "...bunu bir başka sefer yapabileceğimi sanmıyorum..." Diğer bacağı da aynı şeyi yaptı. "Hem de..." Biraz yukarı, zonklamanın olduğu yere doğru çıktı. "...seni tatmadan..."

Sonra ağzını tekrar Penelope'nin bedenine dayadı. Diliyle uzun uzun, yavaşça yalıyor; hazzın biriktiği, rahatlamayı bekleyen, bunun için yalvaran noktada daireler çiziyordu. Penelope inleyerek doğrulunca Michael kafasını kaldırdı ve ıri elini onun karnına yasladı. "Uzan... Seni tatmama izin

ver. Bırak da bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu göstereyim. İzle. Bana ne istediğini söyle. Neye ihtiyacın var.”

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Penelope onun dediğini yaptı. Michael mükemmel dili ve tutku dolu dudaklarıyla yalayıp emerken Penelope sonucun ne olacağından emin olamasa da ne istediğini öğrenerek fısıldıyordu.

Daha fazla Michael...

Elleri Michael'ın buklelerine kayarak onu kendine doğru çekti.

Michael, bir daha...

Bacakları arzuyla kendiliğinden ardına kadar açıldı.

İşte Michael...

Michael...

Michael onun dünyasıydı. Bu andan başka hiçbir şey yoktu.

Michael'ın parmakları da diline katıldı ve Penelope o biraz daha sertçe bastırса, biraz daha fazla okşаса, nasıl isteyeceğini bilmediği şeylerin hepsini yapmaya biraz daha devam etse öleceğini düşündü. Gözleri fal taşı gibi açıldı, inlemeye başladı.

Michael'ın dili daha da hızlı hareket ediyor, tam da Penelope'nin istediği noktayı daha fazla okşuyordu. O an Penelope hareket etmeye başladı; tüm kısıtlamalar yok olmuş, yerini artan, sarsıcı hazza bırakmıştı... Bundan sonra olacakları öğrenmekten başka hiçbir şey istemiyordu.

“Lütfen durma,” diye fısıldadı.

Michael durmadı.

Penelope dudaklarında onun adı, kendini iyice geriye atarak tüm bedenini Michael'a yaslayarak hareket etmeye başladı; Michael dili, dudakları ve parmaklarıyla ona istediği her şeyi verirken Penelope daha fazlası için yalvardı, en sonunda Michael'ın ona verdiği müthiş haz denizinin içinde kayboldu.

Penelope zirveden yavaş yavaş inerken Michael onun bacaklarının iç tarafına uzun, sevgi dolu öpücükler kondurdu. Penelope onun adını fısıldadı ve kahverengi buklelerine

uzandı, şu anda onun yanında uzanmaktan başka bir şey istemiyordu... Bir saat... Bir gün... Bir ömür boyunca.

Michael durdu, Penelope'nin parmakları onun saçının arasında dolaştı ve uzun süre öyle kaldılar. Penelope duyduğu hazdan bitkin düşmüştü, tüm dünyada tek önem verdiği şey Micheal'ın kıvrıkcık saçları, bacağındaki yumuşak deriyi gıcıklayan sakallarıydı.

Michael.

Penelope onun konuşmasını bekledi. Düşündüklerini... Bu deneyimin ne kadar harika olduğunu ve eğer bu gece bir göstergeyse evliliklerinin kim bilir ne kadar harika olacağını söylemesini bekledi.

Her şey iyi olacaktı. Öyle olmalıydı. İnsan böyle deneyimlerle her gün karşılaşmıyordu.

Michael en sonunda hareket etti. Paltosunu Penelope'nin üstüne örtüp onu kokusu ve sıcaklığıyla sararken Michael'ın hareketlerinde bir gönülsüzlük sezdi. Michael tek bir hareketle ayağa kalktı, daha önce özenle katlayıp yerleştirdiği yün redingotunu koyduğu yerden aldı.

Şimşek hızıyla giyindi. "Artık iyice ve tamamen mahvol-dun," dedi soğuk bir ifadeyle.

Penelope olduğu yerde doğrularak paltoya sarınırken Michael ona sırtını dönerek kapıyı açtı, geniş omuzları karanlığın içinde kaybolmaya başladı. "Artık evlenmemizin önünde engel kalmadı."

Sonra çıkıp gitti, kapıyı sözlerini vurgulamak ister gibi sertçe kapatırken Penelope'yi olduğu yerde, bir kumaş yığınının ortasında oturmuş; kapıya bakıp onun geri dönmesini, söylediklerini yanlış duyduğunu, en azından yanlış anladığını umarken bıraktı.

Her şeyin iyi olmasını umdu.

Uzun dakikalar sonra Penelope yırtılmış kumaşa dokunan parmaklarıyla elbisesini topladı. Gözyaşlarının akmasını engellemek için yüzünü battaniyelerden oluşan yatağa gömdü.

ALTINCI BÖLÜM

Sevgili M...

Okula döndüğünden beri sürekli sıkkın bir halde olduğumu düşünüyor olabilirsin ama tamamen yanılıyorsun. Nere-deyse heyecandan bunalacağım.

İki gece önce bir boğa, Lord Langford'un otlağından kaçtı ve o, (vikont değil, ökiüz) sabah Bay Bullworth tarafından yakalanana kadar çitleri devirerek ve bölgedeki diğer sürülere arkadaşlık ederek çok güzel zaman geçirdi.

Eminim şu anda evde olmayı diliyorsundur değil mi?

*Sevgiler,
P.*

Needham Malikânesi, Eylül 1815

Sevgili P...

Bay Bullworth'ün adaşımı yakaladığını söylediğin yere kadar sana inanmıştım. Ama şu anda, beni eve çekmek istediğin için böyle abartılmış çiftlik hikâyeleri anlattığına eminim. Şunu da söylemeliyim ki işe yaramıyor dersem yalan olur. Langford'un yüzündeki ifadeyi görebilmek için orada olmayı isterdim. Ve tabii senin yüzündeki gülümsemeyi.

M.

Not: Mürebhiyenin sana bir şeyler öğrettiğini görmek beni mutlu etti. Très bon.

Eton Koleji, Eylül 1815

Bourne odanın dışında, dün akşam Penelope'yi bıraktığı yerde dururken gün ağarmak üzereydi; soğuk ve düşünceleri bir araya gelip dinlenmesine engel oluyordu. Boş odaların hatıraları ile dolu olan evin içinde dolaşmış, Falconwell'in doğru ve gerçek sahibine iade edileceği günün güneşinin yükselmesini beklemişti.

Bourne, Needham ve Dolby Markisi'nin Falconwell'den vazgeçeceklerine emindi. Adam aptal değildi. Üç bekâr kızı vardı ve bir tanesinin geceyi terk edilmiş bir evde bir adamla -terkedilmiş bir evde, Bourne'la- geçirmesi, diğer bekâr Marbury kızlarının talipleri için pek de çekici gelmeyecekti.

Çözüm evlenmekti. Hem de hemen. Ve evlilikle birlikte Falconwell'in devri... Falconwell ve Penelope'nin...

Başka bir adam, bu oyunun içinde Penelope'nin oynamaya zorlandığı talihsiz rol nedeniyle vicdan azabı duyabilirdi ama Bourne işin aslını biliyordu. Kesinlikle onu kullanıyordu ama evlilikler zaten bu şekilde yürümüyor muydu? Bütün evlilikler bu prensip üzerine kurulmuyor muydu? Karşılıklı çıkar? Penelope, Bourne'un parasına, özgürlüğüne ve sahip olduğu ne varsa ona ulaşacaktı. Bourne da Falconwell'e ulaşacaktı.

Bu kadardı. Arazi için evlenen ilk çift değillerdi, son da olmayacaklardı. Bu, Bourne'un Penelope'ye sunduğu olağanüstü bir teklifti. Zengin ve çevresi genişti. Bourne ona geleceğini, evde kalmış bir kadın olarak değil; bir markinin karısı olarak geçirebileceği bir teklif sunuyordu. İsteddiği her şeye sahip olabilirdi.

Bourne bunu ona büyük bir zevkle sunabilirdi. Sonuçta, Penelope de ona istediği tek şeyi verecekti. Tam olarak da öyle değil aslında. Kimse Bourne'a bir şey vermemişti. O her şeyi kendisi alırdı. Penelope'yi de.

Gözünün önünde bir görüntü çaktı. Mavi gözleri, ifade-siz yüzünde kocaman olmuştu, keyif ve daha belirgin bir şey vardı. Duyguya çok yakın bir şey. Şefkat gibi. Bu nedenle Penelope'yi orada tek başına bırakmıştı. Planlayarak. Soğukkanlılıkla. Hesaplayarak. Evliliğin sadece bir iş anlaşması

olduğunu kanıtlamak için.

Kalmak istediği için değil.

Ağzını ve ellerini üzerinden çekmesi şu güne kadar yaptığı sanki en zor şeymiş gibi geldiği için değil. Tersini yapmak için yanıp tutuştuğundan değil. Bir kadının olması gerektiği kadar yumuşak ve tatlı içine gömülmek ve orada kendinden geçmek... Öpüşürlerken boğazının arkalarından gelen küçük inleme seslerinin bugüne kadar duyduğu en iç gıcıklayıcı şey veya tadının masumiyet gibi olduğu için değil.

Kendisini Penelope'nin kapısından uzaklaşmaya zorladı. Kapısını çalmak için bir neden yoktu. Uyanmadan Penelope'yi en yakındaki papaza götürmek, iyi bir meblağ ödeyerek onun için aldığı özel lisansı sunmak ve onunla evlenmek için geri dönmüş olacaktı. Sonrasında İngiltere'ye dönecekler ve ayrı hayatlarını yaşamaya devam edeceklerdi. Keskin sabah havasının ciğerlerine batışından keyif duyarak derin bir nefes aldı, planından memnundu.

Tam bu sırada cam kırılmasının sesiyle pekişen kalp durdurabilecek bir çığlık duyuldu.

Michael içgüdüsel olarak hızla kapıya atıldı, açmaya çalışırken neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecekti.

Yüreği güm güm atarak hızla odanın içine daldı.

Penelope kırık camın yanında duruyordu; sırtı duvara dayanmış, ayakları çıplaktı. Michael'ın kalın paltosuna sarınmıştı, paltonun önü açılmıştı, yırtılmış elbisesi ve şeftali renkli teninin bir kısmı görünüyordu.

Bourne bir an için bu tene bakakaldı; sarışın bir bukle Penelope'nin göğsüne düşmüş, Michael'ın dikkatini soğuk odanın içinde dikleşen gül renkli göğüs ucuna çekiyordu.

Bourne'un ağzı kurudu ve kendini, şimdi bir camı eksik olan büyük pencerenin yanında şaşkınlık ve şüpheyle gözlemleri kırıştıran Penelope'nin yüzüne bakmaya zorladı. Cam parçalanmıştı...

Bir kurşunla...

Saniyeler içinde odanın diğer ucuna gitti, bedenini siper ederek Penelope'yi arka taraftaki koridora doğru itti. "Bura-

da bekle.”

Penelope başıyla onayladı, belli ki yaşadığı şok onu Michael’in düşündüğünden daha söz dinler yapmıştı. Michael odaya, pencerenin yanına döndü ama daha hasarı incelemeye vakit bulamadan ikinci bir silah sesiyle yan taraftaki cam paramparça oldu. Bourne’un kendini hiç de rahat hissetmeyeceği kadar yakın bir atıştı bu.

Bu da nesiydi böyle?

Ağır bir küfür savurdu ve pencerenin bitişiğindeki duvara sindi. Biri ona ateş ediyordu.

Asıl soru, kimdi bu?

“Dikkatli ol!”

Penelope başını odanın içine soktuğunda Bourne, Londra’nın en sert kabadayılarını bile kaçıştıracak bir bakışla ona doğru geliyordu. “Dışarı çık!”

Penelope yerinden kıpırdamadı. “Burası senin için güvenli değil. Başına...” Dışarıdan gelen bir başka silah sesi onu böldü ve Bourne, kurşundan önce ulaşmak için dua ederek Penelope’nin üstüne kapandı. Kendini siper edip koridorun karşı duvarına yapışana kadar onu itti.

Uzunca bir süre sonra konuşan Penelope’nin sesi Michael’in geniş gövdesinin altında boğuk çıkıyordu. “Yaralanabilirsin!”

Aklını mı kaçırmıştı bu kadın?

Her zaman kontrol altında tuttuğu sinirin gün yüzüne çıkmasına umursamadan Penelope’nin omuzlarını kavradı.

“Aptal kadın! Sana ne söyledim?” Penelope’nin yanıt vermesi için bekledi. Yanıt gelmeyince kendini daha fazla tutamadı. “Ne söyledim?”

Penelope’nin gözleri irileşti.

Güzel. Penelope ondan korkmalıydı.

“Cevap ver, Penelope!” Sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Bu umurunda bile değildi.

“Sen...” Sözcükler Penelope’nin boğazına tıkanmıştı. “Burada beklememi söyledin.”

“Bu kadar basit bir talimatı bile anlayamayacak bir soru-

nun mu var?"

Penelope gözlerini kıstı. "Hayır."

Michael onu aşağılamıştı. Hâlâ umurunda değildi. "Burada kal. Tanrı'nın belası! Burada!" Penelope'nin irkilmesini görmezden gelerek odaya döndü, duvarın kenarından pencereye doğru ilerledi.

Muhtemel katiline bakmak için pencereden dışarı göz atmak üzereyken aşağıdan bir ses duydu. "Teslim oluyor musun?"

Teslim olmak mı?

Belki de Penelope haklıydı. Belki de Surrey'de gerçekten korsanlar vardı.

Bu konuyu düşünmeye fazla vakti olmadı çünkü Penelope, "Ah, Tanrı aşkına!" diye bağırarak koridordan odaya girdi, paltoya sarınmış halde doğruca pencereye gitti.

"Dur!" Bourne onu durdurmak için atılarak Penelope'yi belinden yakaladı ve geriye doğru çekti.

"Eğer o pencereye yaklaşırsan seni pataklarım. Beni duydu mu?"

"Ama..."

"Hayır."

"Sadece..."

"Hayır."

"Bu benim babam!"

Duyduğu bu sözcükleri anlamak, Bourne'un düşündüğünden uzun sürdü.

Penelope haklı olamazdı.

"Kızım için geldim, seni haydut! Ve buradan onunla birlikte ayrılacağım!"

"Hangi odanın camına ateş edeceğini nereden bildi?"

"Ben... Ben camın önünde duruyordum. Hareket ettiğimi görmüş olmalı."

Odanın içine camları parçalayarak giren bir kurşun daha oldu ve Bourne, Penelope'ye kendini siper ederek ona iyice sarıldı. "Seni vurabileceğinin farkında mı acaba?"

"Belli ki değil."

Michael tekrar küfretti. "Kendi tüfeğiyle kafasından vurulmayı hak ediyor."

"Sanırım hedefini vurduğunu düşünüyor. Üç kere. Elbette hedefinin bir ev olduğu düşünüldüğünde asıl vuramaması şaşırtıcı olurdu."

Penelope eğleniyor muydu?

Olamazdı. Bir silah sesi daha duyuldu ve Bourne sabrının sınırına geldiğini hissetti. Yolda vurulabileceği ihtimaline aldırmandan pencereye yöneldi. "Kahretsin, Needham! Kızı öldürebilirsin!"

Needham ve Dolby Markisi ikinci bir tüfekte nişan aldığı yerden başını kaldırmadı, yanındaki adamı ilk tüfeği yeniden doldurmakla meşguldü. "Seni de öldürebilirim. Şansıma güveniyorum!"

Penelope onun arkasından göründü. "Eğer içini rahatlatacaksa söyleyeyim, seni öldürebileceğini hiç sanmıyorum. Çok kötü bir nişancıdır."

Michael ona kötü bir bakış attı. "Pencereden uzaklaş. Hemen."

Bir mucize eseri, Penelope onun dediğini yaptı.

"Kızım için geldiğini anlamalıydım, seni haydut. Kötü namına yaraşır bir şey yapacağını bilmeliydim."

Bourne kendini sakın olmaya zorladı. "Hadi ama Needham, müstakbel damadınla böyle mi konuşuyorsun?"

"Önce cesedimi çığnemen lazım!" Öfke, adamın sesinin çatlamasına neden olmuştu.

"O da ayarlanabilir," diye bağırdı Bourne.

"Kızı aşağı gönder. Hemen. Kızım seninle evlenmeyecek."

"Dün gecedен sonra bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Needham."

Tüfeğin namlusu kalktı ve kurşun bir başka camı parçalarken Bourne pencereden uzaklaşarak Penelope'yi odanın köşesine sıkıştırdı.

"Seni ahlaksız!"

Kızına karşı bu kadar dikkatsiz hareket eden babaya sö-

vüp saymak istiyordu. Onun yerine Michael pencereye yö-
neldi, mümkün olan en kayıtsız ses tonuyla bağırdı. "Onu
ben buldum. Bende kalıyor."

Uzun bir sessizlik oldu, o kadar uzundu ki Michael marki-
nin gidip gitmediğini anlamak için başını pencerenin çerçe-
vesinden dışarı çıkardı.

Gitmemiştir.

Michael'ın başının hemen yanına, pencerenin yanındaki
duvara bir mermi gömüldü. "Falconwell'i almıyorsun, Bour-
ne. Kızımı da almıyorsun!"

"Evet, dürüst olacağım, Needham... Kızını çoktan al-
dım..."

Sözü, Needham'ın haykırışıyla kesildi. "Seni haysiyetsiz
herif!"

Penelope'nin nefesi kesilmişti. "Babama, bana sahip ol-
duğunu söylemiş olamazsın."

Bu olası sonucu görmüş olmalıydı. Bunun kolay olma-
yacağını biliyor olmalıydı. Her şey kontrolden çıkıyordu ve
Bourne kontrolden çıkmaktan hoşlanmazdı. Sabırlı olmaya
çalışarak derin, yavaş bir nefes aldı. "Penelope, babanın ka-
famı nişan alarak ateş ettiği bir evin içinde kısıp kalmış du-
rumdayız. Bu olaydan ikimizin de sağ kurtulması için yaptı-
ğın şey yüzünden beni affedebileceğini düşünüyorum."

"Peki ya adımız ne olacak? Onlar da kurtulacak mı?"

Michael sırtını duvara yapııştırarak, "Adımın cehenneme
kadar yolu var," dedi.

"Benimkinin yok!" diye bağırdı Penelope. "Senin aklın
başından mı gitti?" Duraksadı. "Ayrıca kullandığın dil de son
derece iğrenç."

"Dilime alışmak zorundasın, hayatım. Ayrıca evlendiği-
mizde senin adın da cehenneme yollanmış olacak zaten. Ba-
ban bunu iyi biliyordu."

Penelope'ye dönüp sözlerinin onu nasıl etkilediğini gör-
mekten kendini alamadı... Gözlerindeki ışığın sönmesini...
Sanki ona vurmuş gibi dikleşen sırtını... "Sen çok korkunç-
sun," dedi sadece. Dürüsttü.

O an, Penelope ona sessiz bir suçlamayla bakarken Michael her iki nedenden ötürü kendinden nefret ediyordu. Ama duygularını gizlemek konusunda ustaydı. "Öyle görünüyor." Sözcükler küstahtı. Zorlamaydı.

Penelope'nin yüzü buruştu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Tek sebebi vardı. Şimdiye kadar yaptığı her şeyi tek bir nedenle yapmıştı. Onu soğuk, hesapçı bir adama çeviren tek bir şey vardı.

"Falconwell o kadar önemli mi?"

Dışarıda sessizlik hâkimdi ve Michael'ın midesine, ona çok tanıdık gelen karanlık ve rahatsızlık verici bir şey çörek-lendi. Dokuz yıl boyunca bu toprakları geri kazanmak için gereken her şeyi hesaplamıştı. Kendi tarihini temize çıkarmak için. Geleceğini güvence altına almak için. Ve şimdi de durmayacaktı.

"Elbette önemli," dedi Penelope küçümseyici bir gülüm-semeyle. "Ben senin için sadece bir aracım."

Gölün yanında Penelope'ye rastladığından beri onun ra-hatsız olduğunu, şaşırdığını, hakarete maruz kaldığını ve heyecanlandığını görmüştü ama sesinin böyle çıktığı bir an olmamıştı.

Boyun eğdiğini görmemişti.

Bourne bundan hoşlanmamıştı.

Uzun zamandan beri ilk defa -dokuz yıldan beri- Bourne kullandığı birinden özür dilemek istiyordu. Bu hissi bastır-mak için kendini zorladı.

Göz ucuyla onu görebilecek kadar -göz göze gelmeyecek şekilde- Penelope'ye döndü. Kadının başının eğildiğini, ka-lın paltoya sıkı sıkı sarındığını görebiliyordu. "Gel buraya," dedi ve Penelope'nin, dediğini yaptığını görünce de biraz şa-sırdı.

Penelope ona doğru yaklaştı. Michael onun sesiyle tüken-diğini hissetti. Eteğinin hışırtısı, yumuşak ayak sesleri, ger-ginlik ve beklentiyle düzensizleşen nefesi...

Michael zihnindeki bu satranç oyununda ileriki birkaç hamleyi oynarken Penelope onun arkasında durup bekledi.

Michael bir süreliğine onun gitmesine izin vermeyi düşündü.
Hayır.

Olanlar olmuştu.

“Benimle evlen, Penelope.”

“Sen cümleyi bu şekilde söyleyince bana seçenек bırakmamış oluyorsun.”

Penelope'nin bu rahatsızlık dolu kelimelerine gülmek istedi ama kendini tuttu. Uzunca bir süre onu izledi ve -çevresindekilerin yüzüne bakarak doğruları söylemesiyle bir servet kazanan adam- Penelope'nin ne düşündüğünü anlayamadı. Uzunca bir süre Penelope'nin onu reddedeceğini düşündü ve karşı koymak için hazırlandı. Ona borcu olan din adamlarını saydı ve gönülsüz bir gelini evlendirecek kadar melek gibi olanları düşündü. Ona sahip olmayı garantilemek için ihtiyacı olanları hazırladı.

Oldukça uzun olan yanlışlar listesine bir madde daha eklenecekti, o kadar.

“Dün gece verdiğin sözü tutacaksın, değil mi? Kardeşlerim bu evlilik yüzünden zarar görmeyecekler.”

Şimdi, onunla birlikte geçireceği bir ömür söz konusu olduğunda bile, kız kardeşlerini düşünüyordu.

Penelope onun hak etmediği kadar iyi biriydi.

Michael bu düşünceyi zihninden kovdu. “Sözümü tutacağım.”

“Kanıtı ihtiyacım var.”

Akıllı kız. Elbette kanıt falan yoktu. Penelope ondan şüphe etmekte haklıydı.

Elini cebine attı ve dokuz yıl boyunca yanından ayırmadığı, dokunulmaktan kaplaması neredeyse tamamen dökülmüş bir İngiliz altını çıkardı. Penelope'ye uzattı. “Benim uğurum.”

Penelope parayı aldı. “Bununla ne yapacağım?”

“Kardeşlerin evlendiğinde geri verirsin.”

“Bir altın mı?”

Britanya'daki erkekler için bu yeterli olacaktır, hayatım.”

Penelope kaşlarını kaldırdı. “Bir de erkeklerin daha akıllı

olduklarını söylerler.” Derin bir nefes alarak parayı cebine koyduğunda Michael paranın ağırlığını özlemeye başlamıştı bile. “Seninle evleneceğim.”

Bourne başını salladı. “Peki ya nişanlın?”

Michael’ın söylediklerini düşünen Penelope omzunun üstünden geriye bakarken duraksadı. “Kendisine başka bir gelin bulur,” dedi şefkatle. Hatta fazla şefkatle. Bourne birdenbire Penelope’yi korumayan bu adama karşı saçma bir öfke duydu. Onu dünyaya karşı yalnız bırakan adama. Bourne’un gelip ona sahip olmasını son derece kolay hale getiren adama.

Omzunun arkasında, kapı ağzında bir hareketlenme oldu. Penelope’nin babasıydı. Belli ki Needham binanın dışına çıkmalarını beklemekten sıkılmıştı, bu yüzden onları yakalamak için içeri girmişti. Bourne için bu, evlilik tabutuna çakılacak son çivi için bir ipucuydu. Bunu yaparken Penelope’yi kullandığını biliyordu. Penelope bunu hak etmiyordu.

Michael bunu hiç umursamıyordu.

Penelope’nin çenesini kaldırdı ve dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondururken Penelope’nin de bir parça yaklaştığını ve Michael kafasını birazcık kaldırıncı iç geçirdiğini görmezden gelmeye çalıştı.

Kapı ağzında görünen tüfek, Needham ve Dolby Maki-si’nin sözlerini vurguluyor gibiydi.

“Kahretsin, Penelope! Şu yaptığın işe bak!”

Sevgili M...

Babam artık yazışmamamız gerektiğini söylüyor. ‘Öyle çocukların’ (yani senin) ‘sersem kızlardan’ (yani benden) ‘sersem mektuplar’ almaya ihtiyacı olmadığına ısrar ediyor. Sadece iyi yetiştirilmiş biri olduğun ve kendini mecbur hissettiğin için bana yanıt verdiğini söylüyor. Neredeyse on altı yaşına geldiğini ve bana yazmaktan daha ilginç işlerin olduğunu biliyorum ama şunu unutma: Benim yapacak ilginç işlerim yok. Merhametine sığınmak zorundayım.

Saçmalayan P.
Not: Babam haklı değil, değil mi?
Needham Malikânesi, Ocak 1816

Sevgili P...

Babanın bilmediği şey; Latince. Shakespeare ve benim gibi çocukların Lordlar Kamarası'nda sahip olacakları sorumluluklar hakkında gün boyunca duyduğu saçmalıklarla dolu monotonluktan bizi kurtaran tek şeyin sersem kızlardan gelen sersem mektuplar olduğu. Tüm insanların arasında benim ne kadar kötü yetiştirildiğimi ve kendimi hiç de mecbur hissetmediğimi sen herkesten iyi bilirsin.

M.
Not: Baban haklı değil.
Eton Koleji, Ocak 1816

“Seni adi herif.”

Bourne Köpek ve Horoz adlı handa viskisinden başını kaldırdı ve müstakbel kayınpederiyle göz göze geldi. Sandalyesinin arkasına yaslanarak Needham ve Dolby Markisi'nden çok daha büyük rakipleri alt etmiş alaycı bakışlarıyla masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Baba,” diye dalga geçti. “Lütfen, oturun.”

Bourne birkaç saattir hanın karanlık bir köşesinde Needham'ın Falconwell'in devriyle ilgili kâğıtları getirmesini bekliyordu. Akşam geceye dönüp salon kahkaha ve gürültüyle dolarken Bourne -avuçları belgeleri imzalamak için kaşınarak- bir sonraki hamlesini hayal ederek bekledi.

İntikamının hayalini kurdu.

Artık nişanlı bir adam olduğu gerçeğini düşünmemek için çok çabaladı.

Nişanlandığı kadını düşünmemek içinse daha çok çabalaması gerekmişti. Samimi, masum ve onun için kesinlikle yanlış bir ești.

Kendisine uygun eşin nasıl bir kadın olduğunu da bilmiyordu gerçi.

Alakasızdı. Michael'ın başka şansı yoktu.

Falconwell'e ulaşmak için tek şansı Penelope'ydi. Bu da onu kesinlikle doğru eş yapıyordu. Ve Needham da bunu biliyordu.

İri yapılı marki oturarak devasa elini salladı ve garson kızı çağırdı. Kız yanında bir bardak ve bir şişe viski getirecek kadar zekiymiş. Elindekileri hızlıca bırakarak telaşla daha neşeli masalara yöneldi.

Needham koca bir yudum aldı ve bardağını meşe masaya hızla çarptı. "Seni adi herif! Bunun adı şantaj."

Michael bezgin bir ifadeyle baktı. "Saçma. Size güzel para veriyorum. En büyük, evlenmemiş kızınızı elinizden alıyorum."

"Onu sefil edeceksin."

"Büyük ihtimalle."

"O senin için yeterince kuvvetli değil. Onu mahvedeceksin!"

Bourne, Penelope'nin karşılaştığı en kuvvetli kadın olduğunu söylemekten vazgeçti. "Onu benim arazime bağlamadan önce bunu düşünmeliydiniz." Yıpranmış meşeye vurdu. "Asıl iş, Needham, ben tüm o mülke sahip olmadan önce kızınızla evlenmeyi kabul ettim. Şimdi istiyorum. Penelope papazın önüne çıkmadan önce bu belgelerin imzalanmasını istiyorum."

"Yoksa?"

Bourne sandalyesini döndürdü, çizmeli ayaklarını masanın altından uzattı ve bir bacağına ötekinin üstüne yerleştirdi. "Yoksa Penelope papazın önüne çıkamaz."

Needham hemen ona baktı. "Bunu yapamazsın. Bu Penelope'yi yıkar. Annesini. Kız kardeşlerini."

"O zaman bir sonraki hamlenizi iyi düşünmenizi tavsiye ederim. Dokuz yıl oldu, Needham. Bu anı iple çektiğim dokuz yıl geçirdim. Falconwell için. Ve eğer bu toprakları markiliğe devretmemi engellemenize izin vereceğimi düşü-

nüyorsanız fena halde yanılıyorsunuz demektir. *Skandal Gazetesi*'nin sahibiyle oldukça sıkı bir dostluğum var. Bir lafım yeter, sonra Marbury hanımefendilerinin yanına sosyeteden yaklaşan bir kişi bile kalmaz." Durdu ve aralarına giren soğuk havanın iyice yerleşmesine izin vererek kendine bir içki daha doldurdu. "Devam edin. Deneyin bakalım."

Needham gözlerini kıstı. "Yani yolu bu, öyle mi? İstedğin şeyi almak için sahip olduğum her şeyi tehlikeye mi atacaksın?"

Bourne sırtıttı. "Ben kazanmak için oynarım."

"Ne tuhaf değil mi, genelde kaybetmenizle tanınırsınız."

Bu iğneli söz yerini bulmuştu. Bourne elbette bunu göstermedi. Bir rakibi alt etmek için sessiz kalmanın en iyi yol olduğunu bildiği için yanıt vermedi.

Sessizliği bozan Needham oldu. "Sen haysiyetsizin teki-sin." Okkalı bir küfürle birlikte paltosunun cebinden geniş, katlanmış bir parça kâğıt çıkardı.

Kâğıdı okuyan Bourne'un zaferi görülmeye değermişti. Yarın gerçekleşecek evliliğin ardından Falconwell onun olacaktı. Tek pişmanlığı Papaz Compton'un gece çalışmıyor olmasıydı.

Bourne belgeyi cebine koyup uğurunun ağırlığını göğsünde hissedebildiğini düşünürken Needham konuştu. "Diğer kızlarımın mahvolmasına izin vermeyeceğim."

Herkes kız kardeşler konusunda endişeleniyordu.

Peki ya Penelope?

Bourne, Needham'ın söylediklerini duymazdan gelerek onunla dalga geçti. Falconwell'i ondan alıkoymaya çalışan adamla... Bourne bardağını kaldırdı. "Penelope'yle evleniyorum. Falconwell yarın benim olacak. Bana diğer kızlarınız konusunda neden endişe duymam gerektiğini söyler misiniz? Onlar sizin sorunuz, değil mi?" Viskiye kufasına dikti ve boş bardağı masaya bıraktı.

Masaya doğru eğilen Needham'ın sesi öfke doluydu. "Sen bir hainsin ve baban nasıl biri olduğunu görseydi yıkılırdı."

Bourne, Needham'a bakarak tuhaf şekilde, markinin Penelope'nin mavi gözlerine sahip olmadığını gördü. Adamın

koyu kahverengi gözleri, Bourne'un çok fazla şey bildiğinin farkındalığıyla ışıldıyordu. Bu bilgi Bourne'un rakibini fena halde yaralıyordu. Bourne kıpırtısız kaldı, babasının anısı davetsizce gözünün önüne gelivermişti. Falconwell'in muazzam antresinde pantolosu ve uzun kollu gömleğiyle duran babası, oğluna bakarak gülüyordu.

Çenesindeki kaslar gerildi. "O zaman öldüğü için şanslıyız."

Needham onun kırmızı çizgiye fazlasıyla yakın, tehlikeli bir zeminde durduğunu fark etmiş gibi görünüyordu.

Masadan uzaklaştı. "Nişanınızla ilgili detaylar asla gün yüzüne çıkmayacak. Evlenmesi gereken iki kızım daha var. Penelope'nin bir miras avcısına gittiğini kimse bilmemeli."

"Benim birikimlerin seninkilerin üç katı, Needham."

Needham'ın bakışları karardı. "Ama asıl istediğine sahip değilsin, değil mi?"

"Artık sahibim." Bourne sandalyesini masadan uzaklaştırdı. "Herhangi bir talepte bulunacak konumda değilsiniz. Eğer kızlarınız benim aileye girişimden etkilenmezse sebebi, benim buna izin vermeye tenezzül etmemden başka bir şey olmayacaktır."

Needham, onu bakışlarıyla takip ederken çenesi duyduğu ses karşısında kilitlenmişti. "Hayır, bunun nedeni bende araziden daha da çok istediğin bir şeyin daha bulunması olacak."

Bourne uzunca süre Needham'ı inceledi, sözcükler karanlık köşede yankılandıktan sonra Bourne onları bir kenara itti. "Bana Falconwell'den daha çok arzuladığım şeyi veremezsiniz."

"Langford'un mahvolması."

İntikam...

Vaat dolu bir fısıltıyla bu sözcük Bourne'un içine işledi. Bourne yavaşça öne eğildi. "Yalan söylüyorsunuz."

Sizin de tavsiyenizi istemeliyim."

"Bu benim ilk düellom olmayacak." Bekledi. Needham yeni yutmayınca, "Araştırdım," dedi. "Onu mahvedecek hiçbir şey yok."

"Doğru yerlere bakmamışsınız."

Bu bir yalan olmalıydı. "Kendi nüfuzumla, Melek'in nüfuzuyla, Langford'un pisliklerini ortaya dökcek bir skandal bulmak için Londra'nın altını üstüne getirmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Değerli cehenneminizdeki belgelerde bile bunlar yoktur."

"Yaptığı her şeyi, bulunduğu her yeri biliyorum. Haya-tının o herifin kendisinden iyi olduğunu biliyorum. Ve size söylüyorum, her şeyini aldı ve son dokuz yılını benim top-raklarımdan uzakta, inzivada geçirdi."

Needham tekrar paltosunun cebine uzandı. Bu sefer daha ufak bir belge çıkardı. Daha eskiydi. "Bu dokuz yıldan uzun zaman önce oldu."

Belgenin üzerinde Langford mührünü gören Bourne göz-lerini kıstı. Başını kaldırarak müstakbel kayınpederine baktı. Göğsünde umuda korkutucu derecede benzeyen bir hisle yü-reği çarpmaya başladı. Aralarındaki sessizlikten medet um-mak hiç hoşuna gitmemişti. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Beni eski bir mektupla kandırabileceğinizi mi düşünüyor-sunuz?"

"Bu mektubu istiyorsunuz, Bourne. Bu sizin bir düzine dosyanıza bedeldir. Ve eğer kızlarımı pislüğünüzden uzak tu-tarsanız bu belge sizindir."

Marki lafını esirgememekle ünlü bir adamdı. Tam olarak düşündüğü şeyi, düşündüğü anda söylerdi. Soylular arasın-da aynı anda iki unvana sahip olmanın bir sonucuydu bu ve Bourne elinde olmadan adamın açık sözlülüğünü takdir etti. Ne istediğini biliyor, o amaca doğru ilerliyordu.

Markinin bilmediği ise en büyük kızının bir önceki akşam aynı şey konusunda pazarlık yapmış olmasıydı. O belge her neyse, Bourne için fazladan bir ödeme gerektirmeyecekti. Ama Needham cezayı hak ediyordu, yıllar önce Langford'un yaptığını görmezden geldiği için cezalandırılmalıydı. Evlilik anlaşması için Falconwell'i kullandığı için cezalandırılma-lıydı.

Bourne'un vermek için sabırsızlandığı bir cezaydı bu. "İçinde ne olduğunu bilmeden razı olacağımı düşünüyorsanız delirmiş olmalısınız. Servetimi skandallar sayesinde elde ettim, paramı günah dolu ceplerden kazandım. O belgenin çabalarına değip değmeyeceğine ben karar vereceğim."

Needham mektubu açıp yavaşça masanın üstüne koydu. Düz tarafı Bourne'a gelecek şekilde döndürdü ve bir parmağıyla ona doğru itti. Bourne kendini tutamıyordu. İstedikinden daha hızlıca öne atılarak sayfayı taramaya başladı.

Yüce Tanrım!

Başını kaldırarak ona bakan Needham'la göz göze geldi. "Bu gerçek mi?"

İhtiyar adam başını salladı. İki kez.

Bourne satırları bir kez daha okudu. Belge otuz yıllık olsa da şüphesiz Langford'a ait olan, sayfanın sonundaki el yazısını inceledi.

Yirmi dokuz.

"Bunu neden paylaşıyorsunuz? Bana neden veriyorsunuz?"

"Bana pek şans bırakmadınız." Needham eğildi. "Çocuğu severim... Bu belgeyi sakladım çünkü Penelope'nin sonunda onunla evleneceğini ve onun da korumaya ihtiyacı olacağını düşünmüştüm. Şimdi o korumaya kızlarımın ihtiyacı var. Bir baba yapması gerekeni yapmalıdır. Eğer Penelope'nin bu evlilik yüzünden lekelenmemesini ve diğer kızlarımın iyi eşler bulmasını sağlarsanız belge sizindir."

Bourne yavaşça bardağını çevirerek uzunca süre mum ışığının bardaktaki yansımaları seyretti, sonra Needham'a baktı. "Kızların düğünlerini bekleyemem."

Needham ani bir kibarlıkla başını eğdi. "Ben nişanlanmalarına da razıyım."

"Olmaz. Duyduğuma göre konu sizin kızlarınız olduğunda nişan epeyce tehlikeli oluyor."

Needham tehditkâr bir ifadeyle, "Şu an sizin yanınızdan uzaklaşmalıyım," dedi.

"Ama bunu yapmayacaksınız. Siz ve ben tuhaf yol ar-

kadaşlarıyız.” Bourne zaferi tadarak sandalyesine yaslandı. “Diğer kızlarınızı mümkün olduğunca çabuk şehirde görmek istiyorum. Birileriyle flört etmelerini sağlayacağım. Ablalarının evliliğinden zarar görmeyecekler.

“Saygın erkeklerle flört edecekler,” dedi Needham. “Melek’e arazisinin yarısını rehin vermiş biri olmaz.”

“Onları şehre getirin. İntikam için daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

Needham gözlerini kıstı. “Onunla sizi evlendirdiğim için pişman olacağım.”

Bourne içkisini kafaya dikti ve bardağını ters çevirerek ahşap masaya bıraktı. “O halde başka bir seçeneğiniz olmasa büyük talihsizlik.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Seni kapıdan yolcu ettiğim gibi bu mektubu yazmak için içeri koştum.

Aslında söyleyecek bir şeyim yok, en azından Surrey'deki herkesin çoktan söylediği şeyler dışında. "Üzgünüm." demek aptalca geliyor; değil mi? Elbette herkes çok üzgün. Olanlar gerçekten korkunç.

Ne var ki ben sadece kaybın için üzgün değilim; sen evdeyken oturup konuşamadığımız için de üzgünüm. Cenazeye katılamadığım için de üzgünüm... Ne kadar aptalca bir kural bu! Keşke erkek olarak doğsaydım da orada bulunabilseydim (Papaz Compton'la bu aptallık hakkında küçük bir konuşma yapmayı planlıyorum). Sana daha fazla arkadaşlık edemediğim için üzgünüm.

Şimdiyse buradayım işte, bir sayfanın üzerinde... Burada kızlara izin var. Lütfen zamanın ya da isteğin olduğunda yaz.

Arkadaşın P.

Needham Malikânesi, Nisan 1816

Cevap yok

Hiç kuşkusuz dünya üzerinde bundan daha uzun bir atlı araba yolculuğu görülmemiştir. Surrey'den Londra'ya kadar ölüm sessizliğinde geçen, bitmek tükenmek bilmeyen dört uzun

saat. Penelope, Olivia ve bir dizi kadın dergisiyle birlikte bir posta arabasına tıklılıp kalmayı tercih ederdi doğrusu.

Geniş ve karanlık arabanın içine şöyle bir göz gezdiren kocasını... Sırtını koltuğuna yaslamış, uzun bacaklarını uzatmış, gözlerini kapamış, ceset gibi hareketsiz duran birkaç saatlik kocasını inceledi ve isyan halindeki düşüncelerini yatıştırmaya çalıştı. Bu düşünceleri, olağanüstü derecede huzursuzluk verici konularla ilgiliydi. Örneğin:

Evlenmişti.

Bu da...

Artık Bourne Markizi olduğu anlamına geliyordu.

Bu da...

Neden ağzına kadar kendi eşyalarıyla dolu olan ve kısa süre sonra Londra'ya ulaşması beklenen bir arabada seyahat ettiğini açıklıyordu. Yeni kocasıyla Londra'da yaşayacaklardı.

Bu da...

Michael'ın onun yeni kocası olduğu gerçeğini aklına getiriyordu.

Bu da...

Düğün gecesini *Michael*'la geçireceği anlamına geliyordu.

Belki de Michael onu tekrar öpecekti. Ona tekrar dokunacaktı.

Daha fazla dokunacaktı.

Zaten dokunması da gerekmez miydi? Yani evliyseler. Sonuçta kocalar ve karıları bunu yaparlardı.

Penelope ümit ediyordu.

Of, Tanrım.

Düşüncesi bile arabanın kapısını bütün gücüyle ardına kadar açıp kendini araçtan dışarı atabilecek kadar cesur olmayı istemesine yetmişti.

O kadar çabuk evlenmişlerdi ki yapılan töreni hayal meyal hatırlıyordu. Sevgi, rahat bir yaşam, onur ve itaat adına verilen sözleri de hayal meyal hatırlıyordu. Gerçi böylesi muhtemelen daha iyiydi, zira sevgi adına verilen söz yalandan ibaretti.

Michael onunla toprakları için evlenmişti, başka bir şey için değil.

Michael'ın ona dokunup daha önce vücudunun hissedebileceğini hayal bile etmediği şeyler hissettirmiş olmasının da bir önemi yoktu. Sonuçta bu, Penelope'nin yetişme yılları boyunca hep alıştırla geldiği evlilik türüydü: Bir mantık evliliği... Bir görev evliliği... Bir adabımuâşeret evliliği.

Michael bunu açık açık belirtmişti.

At arabası yolun tümsekli bir kısmında aniden sekip hoplayınca kapitoneye boğulmuş koltuğundan kayıp yere düşecek gibi olan Penelope heyecana kapılıp küçük bir çığlık attı. Sonra saygın duruşunu tekrar takınarak kendine çekidüzen verdi ve her iki ayağını da arabanın zeminine dikkatlice bastırıp gözlerini Michael'a doğru çevirdi. Michael sarsıntı sırasında yerinden kıpırdamamış, sadece gözlerini çizgi halinde aralayıp şöyle bir bakmıştı. Muhtemelen Penelope'nin bir yerine bir şey olmadığından emin olmak için.

Karısının doktora ihtiyacı olmadığından emin olunca da gözlerini tekrar kapamıştı.

Penelope'yi görmezden geliyordu, sessizliği rahat ve bütünüyle moral bozucuydu.

Onunla ilgileniyormuş numarası bile yapamıyordu.

Belki de Penelope bugün yaşadığı olayların gerginliği yüzünden bu denli tükenmiş olmasaydı, kendisi de sessiz kalmayı başarabilirdi; hatta onun sessizliğiyle boy ölçüşebilirdi.

Belki de.

Penelope bunu asla bilemeyecekti çünkü bir an daha sessiz kalacak durumda değildi.

Resmî bir açıklama yapmaya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizledi. Michael gözlerini açtı ve bakışlarını ona çevirdi ama bunun dışında hiç kıpırdamamıştı. "Bana kalırsa hazır zamanımız varken planımızı konuşsak çok iyi olacak."

"Planımız mı?"

"Kız kardeşlerimin başarılı bir sezon geçirmelerini güvence altına alma planı. Verdiğin sözü hatırlıyorsun, değil mi?" Penelope'nin eli seyahat elbisesinin cebine yöneldi; Micha-

el'in ona iki gece önce verdiği madeni para, bacağına üstüne ağır bir yük gibi baskı yapıyordu.

Michael'in yüzünde anlayamadığı bir ifade dolaştı. "Verdiğim sözü hatırlıyorum."

"Peki, planımız ne?"

Michael bacaklarını daha da ileriye uzatıp gerindi. "Kız kardeşlerine koca bulmayı planlıyorum."

Penelope gözlerini kırıştırdı. "Talipli demek istiyorsun herhalde."

"İstersen öyle de diyebilirsin tabii. Aklımda iki erkek var."

Penelope büyük bir meraka kapıldı. "Nasıl insanlar?"

"Unvan sahibi."

"Ve?" diye üsteledi Penelope.

"Ve kendilerine eş bulmak için piyasaya çıkmış durum-dalar."

Bu adam insanı çileden çıkarmayı iyi biliyordu. "Peki, koca olmaya uygun özelliklere sahipler mi?"

"Erkek ve bekâr olmaları anlamında evet."

Penelope'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Michael ciddiydi. "Ben bu niteliklerden bahsetmiyorum."

"Nitelikler?"

"Bir erkeği iyi bir koca yapan vasıflar."

"Gördüğüm kadarıyla bu konuda uzmansın." Michael onu taklit edencesine kafasını eğdi. "Beni aydınlatmanı rica edebilir miyim?"

Penelope oturduğu yerde doğrularak parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. "Nezaket. Cömertlik. Az da olsa hoş bir mizaç..."

"Az da olsa mı? Yani mesela salı ve perşembe günleri mizaçı kötü olabilir mi?"

Penelope gözlerini kıstı. "*Hoş bir mizaç*," diye tekrar ettikten sonra duraksadı ve ekledi. "Sıcak bir tebessüm." Kendini tutamayarak atıldı. "Tabii söz konusu sen olduğunda her türlü tebessüm kabulümdür."

Michael gülümsemedi.

"Sözünü ettiğin adamlar bu niteliklere sahip mi?" diye üs-

teledi Penelope. Michael cevap vermedi. "Kız kardeşlerim onlardan hoşlanır mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sen onlardan hoşlanıyor musun?"

"Özellikle hoşlanıyorum diyemem."

"Sen ne aksi adamsın."

"Eh, bu da benim niteliğim olsun."

Michael başını çevirirken Penelope ona bakarak kaşını kaldırdı. Elinde değildi. Şimdiye kadar hayatında hiç kimse onu bu adam kadar sinir etmemişti. *Kocası...* Onu hayatından koparıp almış ve bundan en ufak bir pişmanlık duymamış kocası... Sırf kız kardeşlerinin itibarı kendisi yüzünden bir darbe daha almasın diye evlenmeyi kabul ettiği kocası... Ona yardım etmeyi kabul eden kocası... Ne var ki Penelope, Michael'ın *yardım* derken başka bir sevgisiz evlilik daha ayarlamayı kastettiğini şimdi anlıyordu.

Bunu kabul etmeyecekti.

Fazla bir şey yapamazdı fakat Olivia ve Pippa'nın mutlu birer evlilik yapma şansına sahip olmasını güvence altına alabilirdi.

Kendisinin sahip olmadığı bir şansa.

"İlk olarak, bu sözünü ettiğin adamların onları beğenip isteyeceğini bilmiyorsun bile."

"İsteyeceklerdir." Michael koltuğuna yaslanıp bir kez daha gözlerini kapadı.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana büyük miktarda borçları var ve yapacakları evlilikler karşılığında borçlarını sileceğim."

Penelope'nin ağzı açık kalmıştı. "Onların sadakatini *satın* mı alacaksın?"

"Sadakatin pazarlığa dâhil olduğundan emin değilim."

Michael bunu gözleri kapalı söylemişti. Penelope'nin duyduğu bu korkunç sözcükleri düşündüğü uzun dakikalar boyunca da gözleri hep kapalı kalmıştı.

Penelope öne eğilip parmağıyla Michael'ın bacağına dürttü. Hem de epey sertçe.

Michael'ın gözleri açıldı.

Penelope bunun verdiği zafer duygusunu yaşayamadı çünkü içi öfke doluydu. "Hayır," dedi. Kısa sözcük, küçük arabanın içinde keskin bir yankı çıkarmıştı.

"Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrar etti Penelope. "Bana evliliğimizin kız kardeşlerimi mahvetmeyeceğine dair söz vermiştin."

"Mahvetmeyecek zaten. Hatta bu adamlarla yapacakları evlilikler onları toplum içinde hayli saygın bir konuma yükseltecek."

"Sana borcu olan ve sadakatleri kuşku götüren unvanlı erkeklerle yapacağı evlilikler onları başka açılardan mahveder. Önemi olan açılardan."

Michael'ın kara kaşlarından biri, Penelope'nin yavaş yavaş antipatik bulmaya başladığı o sinir bozucu yüz ifadesini oluşturmak istercesine yukarı kalktı. "Önemli olan açılar derken?"

Penelope korkup sinmeyecekti. "Evet. Önemli olan açılar. Kız kardeşlerim, kumarla bağlantısı olan aptal anlaşmalara dayalı evlilikler yapmayacak. *Benim* böyle bir evlilik yapmış olmam yeterince kötü zaten. Onlar kendi kocalarını kendileri seçecek. Onların evlilikleri daha fazlasını içerecek. Mesela..." Michael'ın kendisine kahkahalarla gülmesini istemeyerek duraksamıştı Penelope.

"Mesela?"

Penelope konuşmadı. Ona bir cevap almanın zevkini yaşatmayacaktı. Michael'ın üstelemesini beklemedi.

Tuhaftır ki Michael üstelemedi. "Şu sözünü ettiğin nitelikli erkekleri ele geçirmek için bir planın vardır herhalde?"

Penelope'nin herhangi bir planı olduğu söylenemezdi. "Elbette var."

"Dinliyorum?"

"Sosyeteye yeniden gireceksin. İnsanlara evliliğimizin mecburi olmadığını ispat edeceksin."

Michael kaşını kaldırdı. "Çeyizin *benim* arazimi içeriyordu. Seni evliliğe mecbur ettiğimi hemen anlamayacaklar mı sanıyorsun?"

Penelope gergin bir edayla dudağını ısırды, Michael'ın kurduğu mantıktan nefret etmişti. Ve hiç beklemeden aklına ilk gelen düşünceyi söyledi. Aklına ilk gelen, saçma ve tamamen çılgın düşünceyi. "Aşk evliliği yapmışız gibi davranacağız."

Michael, onun bu sözleri söyledikten sonra yaşadığı şoku hiç yaşamamış gibiydi. "Nasıl yani? Seni köy meydanında görüp yaramazlıklarına son vermeye mi karar verdim?"

Battı halık yan gider. "Bu kulağa gayet... mantıklı geliyor."

Michael'ın o uğursuz kaşı tekrar yukarı kalktı. "Öyle mi dersin? İşin doğrusu ben sana terk edilmiş bir mülkte sahip olmuşken, ardından da baban bir tüfekte evi basmışken insanlar buna inanır mı sanıyorsun?"

Penelope tereddüt etti. "Ben babamın yaptığına 'basmak' demezdim."

"Baban evimde kaç kere ateş etti biliyor musun? Buna 'basmak' diyemeyeceksek neye diyeceğiz bilemiyorum doğrusu."

Bunu inkâr etmek kolay değildi. "Doğru. Bastı. Ama insanlara hikâyeyi böyle anlatmayacağız." Penelope sözcüklerin ağzından etkili çıktığını ümit ederken bir yandan da *lütfe kabul et, lütfe* diye sessizce yalvarıyordu. "Eğer kız kardeşlerimin gerçek birer evlilik yapmak için şansları olmasını istiyorsak buna ihtiyaçları var. Bana söz verdin. Bana *nişaneni* verdin."

Michael uzun bir süre sessiz kalınca Penelope onun bunu reddedeceğini, kız kardeşleri için sadece evlilik sözü verdiğini söyleyeceğini düşündü. Peki, o zaman Penelope ne yapardı. Kocası olarak ona ve onun iradesine -onun iktidarına-bağımlıyken ne yapabilirdi?

En sonunda Michael bir kez daha arkasına dayandı ve alaycı bir ifadeyle, "Tamam." dedi. "Sihirli hikâyemizi tasarla bakalım. Pürdikkat seni dinliyorum." Gözlerini kapattı.

Penelope o anda karşı tarafın canını acıtacak, Michael'ı az önce söylediği kendi sözleri kadar hızla ve ustalıkla rahatsız edecek tek bir sözcük söyleyebilmek için neyi var neyi yoksa

verirdi. Ama elbette aklına hiçbir şey gelmedi. Bunun yerine, Michael'ı duymazdan gelerek öne doğru eğildi ve hikâyeyi anlatmaya başladı. "Birbirimizi çocukluktan beri tanıdığımız için St. Stephen'da tanışıklığımızı tazelemiş olabiliriz."

Michael'ın gözleri açıldı. "St. Stephen'da mı?"

"Hikâyemiz, Falconwell'in benim... çeyizime dâhil olduğunun açıklanmasından daha önce başlarsa çok iyi olur." Penelope, bu sözcükleri söylediği için boğazına oturan yumrudan, gerçek değerinin bir kez daha hatırına gelmesinden nefret ederek seyahat pelerinin üzerindeki küçük bir toz lekesini inceliyormuş gibi yaptı. "Noel'i oldum olası çok sevmişimdir, Coldharbour'daki St. Stephen Şenliği de oldukça... neşeli geçer."

"İncir pudingi falan yani?" Michael bunu soru gibi sormamıştı elbette.

"Evet. Ve bayram şarkıları da var."

"Küçük çocuklar falan?"

"Evet, hem de bir sürü."

"Ah! Tam da benim gidip görmek isteyeceğim bir şenlikmiş."

Penelope, Michael'ın sesindeki alaycılığı kaçırmamıştı ama yılmayı reddetti. Michael'a sert gözlerle baktı ve kendini tutamayıp, "Eğer bir kez Noel için Falconwell'de bulunmuş olsaydın, bence çok eğlenirdin," deyiverdi.

Michael cevap vermeyi düşünüyormuş gibi göründü ama sözcüklerini kendine sakladı. Onun soğukkanlı görünüşünde bir çatlak açtığını, küçük de olsa bir zafer kazandığını görünce Penelope içten içe sevindi. Michael gözlerini kapatıp bir kez daha arkasına yaslandı. "Evet, tamam, oraya gelmişim. St. Stephen Günü'nde şenliklere katılmışım, sonra bir de bakmışım ki çocukluk aşkım tam karşımda duruyor."

"Biz birbirimizin çocukluk aşkı değiliz ki."

"Bunun doğru olup olmamasının önemi yok. Asıl önemli olan, insanların buna inanıp inanmayacakları."

Michael'ın sözlerindeki mantık rahatsız ediciydi. "Düzenbazların ilk kuralı mı bu?"

“Kumarbazların ilk kuralı.”

“İkisi de aynı kapıya çıkar,” dedi Penelope alaycı bir edayla.

“Hadi ama, gidip hikâyemizin çocukluğumuzda başlayıp başlamadığını kontrol edecek birileri çıkar mı sanıyorsun?”

“Çıkmaz herhalde.”

“Çıkmaz tabii. Hem zaten bütün hikâyede gerçeğe en yakın olan tek yer burası.”

Öyle miydi gerçekten?

Penelope, Michael’la; tanıdığı ilk oğlanla; çocukken kendisini güldüren, kendisine kahkahalar attıran o erkek çocuğuyla evlenmeyi hiç hayal etmediğini söylese yalan söylemiş olurdu. Ama Michael onunla evlenmeyi hiç hayal etmemiştir, değil mi? Bunun önemi yoktu. Şu anda Penelope karşısındaki adama bakarken bir zamanlar tanıdığı o erkek çocuğundan... Penelope’yi tatlı bir kız olarak görmüş olabilecek o oğlan çocuğundan eser yoktu.

Michael sözlerine devam ederek onu düşüncelerinden çekip çıkardı. “Nerede kalmıştık, evet, tam karşımda duruyorsun. Gözlerin masmavi, şirin bir halin var; incir pudinginin alevleri arasında ıslıl ıslıl parlıyorsun. Bense dizginlenemeyen, kontrol altına alınamayan ve bir anda bana nahoş gelmeye başlayan bekâr hayatıma aniden dayanamaz oluyorum. Sendeki kalbimi, hayattaki amacımı, ruhumun özünü görüyorum.”

Penelope bunun saçma olduğunu biliyordu ama duyduğu sözcükler karşısında –arabanın içinde sessiz ve derinden gelen bu sözcükler karşısında– yanaklarının kızarıp sımsıcak kesilmesine engel olamadı.

“Ku-kulağa iyi geliyor.”

Michael bir ses çıkardı. Penelope bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. “Üzerimde yeşil bir kadife vardı.”

“Pek münasip.”

Penelope onu duymazdan geldi. “Senin de yakanda bir çobanpüskülü dalı vardı.”

“Noel ruhuna bir saygı duruşu.”

“Dans ettik.”

“Jig” mi yaptık?”

Michael’ın alaycı sesi, Penelope’yi küçük hayal âlemin-den koparak gerçek dünyaya geri döndürdü. “Olabilir.”

Michael bunu duyunca doğruldu. “Hadi ama, Penelope,” dedi çıkışarak. “Üzerinden birkaç hafta geçti geçmedi, he-men unuttun mu?”

Penelope ona bakarken gözlerini kıstı. “Peki. *Reel*” dansı yaptık.”

“Ah. Evet. Jig’den çok daha heyecan verici.”

Bu adam insanı çileden çıkarırdı.

“Peki, söyle bakalım, neden Coldharbour’da St. Stephen Şenliği’ni kutluyormuşum?”

Penelope bu sohbetten sıkılmaya başlamıştı. “Bilmiyorum.”

“Biliyorsun, yakama bir çobanpüskülü takmıştım... Eh, bu hikâyenin içinde ne gibi bir sebeple bulunduğumu da düşünmüşsündür herhalde?”

Penelope onun bu aşağılayıcı, neredeyse incitici konuşma tarzından nefret ediyordu. Belki de bu yüzden, “Annenle babanın mezarlarını ziyarete gelmiştin,” dedi.

Michael bunu duyunca kaskatı kesildi. Arabanın içindeki yegâne hareket, vücutlarının tekerleklerin ritmiyle sağa sola hafifçe salınmasından ibaretti. “Annemle babamın mezarı.”

Penelope geri adım atmadı. “Evet. Her yıl Noel’de ziyaret ediyorsun. Annenin mezar taşına gül, babanın kine yıldız çiçeği bırakıyorsun.”

“Öyle mi?” Penelope bakışlarını kaçırarak pencereden dışarı baktı. “Yakınlardaki bir çiçek serasında iyi bir arkadaşım olmalı.”

“Var zaten. En küçük kız kardeşim Philippa, Needham Malikânesi’nde yıl boyunca çok güzel çiçekler yetiştirir.”

Michael öne eğilerek alaycı bir fısıltıyla konuşmaya başladı. “Yalancılığın ilk kuralı, yalanlarımızı yalnızca kendi hakkımızda söylememizdir, hayatım.”

* Hareketi bir dans türü. (ç.n.)

** Jig ve Reel İrlanda folklorundan canlı bir dans türü (ç.n.)

Penelope uzaktaki beyaz karların arasına karışan, yol kenarındaki uzun huş ağaçlarını izliyordu. "Yalan değil ki. Pipa tam bir bahçivandır."

Uzun bir sessizliğin ardından Penelope, Michael'a baktı ve Michael'ın kendisini dikkatle izlediğini keşfetti. "Eğer birisi St. Stephen Şenliği sırasında annemle babamın mezarını ziyaret edecek olsa orada hangi çiçekler olurdu?"

Penelope yalan söyleyebilirdi ama söylemek istemedi. Ne kadar şapşalca olursa olsun, Michael'ı her Noel'de düşündüğünü... merak ettiğini Michael bilsin istiyordu. Onu önemsemediğini bilsin istiyordu. *Michael onu önemseme zahmetine hiç girmese bile.* "Gül ve yıldız çiçeği. Her yıl gidip mezarlarına bıraktığın gibi."

Bu kez pencereden dışarı bakma sırası Michael'daydı. Penelope de bu fırsatı değerlendirerek onun yüz hatlarını, kararlı çenesini, gözlerindeki sert bakışı, dudaklarının -kendi deneyimlerinden dolgun, yumuşak ve harikulade olduğunu bildiği dudaklarının- sımsıkı kapalı dururken düz bir çizgi halini alışını incelemeye başladı. Michael çok içe dönüktü, benliğinde inatçı bir gerilim saklıydı. Penelope onu sarsıp içinde birkaç duygu kırıntısı uyandırmak, o kontrollü ve mesafeli halinde ufak da olsa bir değişim yaratmak için neler vermezdi.

Michael bir zamanlar ne kadar canlı, ne kadar hareketli bir insandı. Oysa şu anda onu izlerken aynı insan olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı. Onun şu anda neler düşündüğünü öğrenebilmek için Penelope sahip olduğu her şeyi verirdi.

Michael konuşmaya başladığında ona bakmadı. "Eh, gördüğüm kadarıyla her şeyi düşünmüşsün. İlk görüşte aşk hikâyemizi ezberlemek için elimden geleni yapacağım. Sanırım çok fazla anlatmak zorunda kalacağız."

Penelope tereddüt etti. Sonra, "Teşekkürler, lordum," dedi.

Michael hızla kafasını çevirip baktı. "*Lordum* mu? Vay canına, Penelope. Merasime düşkün bir eş olmaya niyetin var herhalde?"

"Bir kadının kocasına hürmet göstermesi beklenir."

Michael kaşlarını çattı. "Yanılmıyorsam sana verilen terbiye bu şekilde."

"Bir düşes olacaktım, unutma."

"İtibarı lekelenmiş bir markiyle idare etmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Dayanmak için elimden geleni yapacağım," diye karşılık verdi Penelope, kum taneleri kadar kuru bir sesle. Uzun bir süre sessizlik içinde yollarına devam ettikten sonra Penelope, "Sosyeteye geri dönmek gerekecek. Kız kardeşlerim için," dedi.

"Bakıyorum da benden taleplerde bulunacak kadar rahatlamışsın."

"Ben seninle *evlendim*. Birkaç özveride bulunursun diye düşünmem normal değil mi? Sonuçta sen arazine kavuşabilesin diye *her şeyden* vazgeçtim."

"Mükemmel evliliğini kastediyorsun herhalde?"

Penelope arkasına yaslandı. "Mükemmel olmazdı bence." Michael hiçbir şey demedi ama onun keskin gözlerini görünce Penelope ekleyiverdi: "Gerçi *bundan* daha mükemmel olacağından en ufak bir şüphem yok."

Tommy onu asla bu kadar sinir etmezdi.

Uzun bir süre sessizce yol aldıktan sonra Michael, "İcap eden davetlere katılacağım," dedi. Tam bir can sıkıntısı portresi çizerek pencereden dışarı bakıyordu. "Tottenham'la başlıyorsunuz. Sonuçta arkadaşım olmasa da arkadaşına en yakın tanıdığım o."

Ne kadar rahatsız edici bir betimlemeydi bu. Michael çocukken hiçbir zaman arkadaşsız kalmazdı. Akıllı, capcanlı, etkileyici ve hayat doluydu... Ve onu çocukken tanıyanlar Michael'a bayılırdı. *Penelope de bayılırdı*. Michael onun en sevgili arkadaşıydı. Ama en sevgili arkadaşına şimdi ne olmuştu böyle? Ne olmuştu da böyle soğuk, karanlık bir adama dönüşmüştü?

Penelope bu düşüncüyü bir kenara itti. Vikont Tottenham, *cemiyetin* en gözde bekârlarındandı ve kusursuz bir anneye sahipti. "İyi bir seçim. Sana bir borcu var mı peki?"

“Hayır.” Bir sessizlik oldu. “Bu hafta onunla akşam yemeği yiyeceğiz.”

“Davet mi edildin?”

“Henüz değil.”

“O zaman nasıl oluyor da...”

Michael iç geçirdi. “Şu konuşmayı başlamadan bitirelim olur mu? Londra’nın en kârlı batakhanesini işletiyorum. İngiltere’de benimle konuşmaya zaman bulamayacak çok az adam vardır.”

“Peki ya karıları?”

“Ne olmuş onlara?”

“Seni yargılamazlar mı?”

“Bence hepsi beni yataklarında görmek istiyor, o yüzden misafir odalarında bana yer bulmakta zorlanacaklarını sanmıyorum.”

Penelope bu sözcükleri duyunca hızla kafasını çevirip Michael’a baktı. Ne kadar nezaketsiz, ne kadar kaba sözlerdi bunlar. Michael nikâhlı karısına başka kadınların yatağında zaman geçirebileceğini ima etmişti. “Bence bir kadının yatak odasındaki varlığının değerini yanlış anlıyorsun.”

Michael kaşını kaldırdı. “Bence bu geceden sonra böyle düşünmeyeceksin.

Michael’ın sözlerinde düğün gecelerinin hayaleti dolaşıyordu ve Penelope de onun yüzüne tükürmek istediği halde şu anda nabzının hızlanmış olmasından nefret ediyordu. “Bence *cemiyet* kadınlarını nasıl baştan çıkarırsan çıkar, sana şunu garanti edebilirim ki bu kadınlar özel hayatlarındaki arkadaşlarına o kadar dikkat etmeyebilirse de topluluk içinde beraber göründükleri kişilere çok dikkat eder, seçici davranırlar. Bence sen topluluk içerisinde kadınların yanında görünmeye pek uygun değilsin.”

Penelope bunu gerçekten söylediğine inanamıyordu. Ama Michael onu çok kızdırmıştı.

Michael ona baktığında, bakışlarında güçlü bir ifade vardı. Hayranlığa yakın bir şey. “Gerçeği keşfettiğine memnundum, karıcığım. Benim düzgün bir adam ya da koca olabi-

leceğime dair yersiz bir ümidi en başından rafa kaldırmamız ikimiz için de en iyisi.” Michael durup kolundaki bir toz lekesini temizledi. “Benim kadınlara ihtiyacım yok.”

“Kadınlar sosyetenin anahtarıdır. Bana sorarsan onlara gayet ihtiyacın var.”

“O yüzden seninle evlendim ya.”

“Ben yeterli değilim.”

“Neden? Mükemmel bir İngiliz hanımefendisi değil misin sen?”

Penelope bu tanımlama karşısında dişlerini birbirine bastırdı. Bu sözler, onun geçmiş ve gelecekteki tek amacını vurgulamak niyetiyle, ne kadar değersiz olduğunu vurgulamak niyetiyle söylenmişti. “Benim için iş işten geçti. Baloların gözdesi olduğum yıllar geride kaldı.”

“Artık Bourne Markizi’sin ama. Kısa sürede yeniden ilgi odağı olacağından en ufak bir kuşkum yok, hayatım.”

Penelope ona bakarken gözlerini kıstı. “Ben senin hayatın değilim.”

Michael’ın gözleri büyüdü. “Beni yaralıyorsun. St. Stephen’ı unuttun mu? Yaptığımız dansların senin için hiç mi önemi yok?”

Michael şu anda arabanın kenarından düşüp de bir hendğin içine yuvarlansa Penelope üzülmezdi bile. Hatta böyle bir şey olsa, Michael’dan geriye kalanları toplamak için arabayı durdurmazdı bile.

Michael’ın Falconwell’e tekrar kavuşup kavuşmaması umurunda bile değildi.

Ama kız kardeşleri umurundaydı ve kocasının itibarı yüzünden kız kardeşlerinin itibarına gölge düşmesine izin veremeyecekti. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Değerini tekrar kanıtlaman gerekecek. Bunu görmeleri gerekecek. *Benim gördüğüme inanmaları gerekecek.*”

Michael ona baktı. “Ben *cemiyetin* en saygın adamının üç katı ederim.”

Penelope başını iki yana salladı. “Ben senin bir marki olarak, bir insan olarak sahip olduğun değerden bahsediyorum.”

Michael duraksadı. "Hikâyemi bilen herkes sana benim bir marki olarak da, bir insan olarak da pek değerli olmadığımı söyleyebilir. Bunların hepsini on yıl önce kaybettim. Duymadın herhalde?"

Sesi ve sözcükleri aşağılama doluydu. Sorduğu soru da retorik bir soruydu, bunu çok iyi biliyordu Penelope. Ama geri adım atmayacaktı. "Duydum." Çenesini kaldırıp gözlerini dosdoğru Michael'ın gözlerine dikti. "Peki ama aptalca bir çocukluk hatasının sonsuza kadar bütün itibarına gölge düşürmesine izin mi vereceksin? Artık benim itibarıma da tabii?"

Michael yerinde kıpırdanarak ona doğru eğildi, tehdit ve tehlike saçıyordu etrafına. Penelope kendi duruşunu koruyarak arkasına yaslanmayı, başını çevirmeyi reddetti. "Her şeyimi kaybettim. Yüz binlerce pound değerinde bir kayıp. Tek bir kartla. Muazzam bir kayıptı. Tarih kitaplarına geçecek bir kayıp. Ve sen buna 'çocukluk hatası' diyorsun, öyle mi?"

Penelope yutkundu. "Yüz binlerce pound mu?"

"Aşağı yukarı."

Penelope bu paranın tam olarak ne kadar olduğunu sormak için kendini zor tuttu. "Tek bir kartla mı?"

"Tek bir kartla."

"O zaman küçük bir hata demesek daha iyi. Ama aptalca olduğunda anlaşılim." Penelope'nin bu sözlerin aklına nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama yine de geliyorlardı ve Penelope sözcük seçimlerinin ya konuyu geçiştirmesine yarayacağını ya da korkusunu göstereceğini biliyordu. Mucizevi bir şekilde bakışlarını Michael'ın yüzünde sabit tutmayı başardı.

Michael'ın alçalan sesi neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü. "Sen bana az önce aptal mı dedin?"

Penelope'nin kalbi atıyordu, o kadar sert atıyordu ki Michael'ın arabanın bu küçük mahremiyeti içinde kalp atışlarını işitmemesi şaşırtıcıydı. Penelope umursamaz bir görüntü çizdiğini umarak elini salladı. "Konu bu değil. Eğer sosyeteyi kız kardeşlerimin evlenmeye layık olduğuna ikna etmek isti-

yorsak sen de onlara eşlik etmeye fazlasıyla layık olduğunu ispat etmelisin." Duraksadı. "Kendini affettirmelisin."

Michael uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar ki Penelope bu sefer fazla ileri gittiğini düşünmeye başlamıştı. "Kendimi affettireceğim demek."

Penelope başıyla onayladı. "Sana yardım ederim, merak etme."

"Sen her zaman bu kadar iyi mi pazarlık yaparsın?"

"Alakası bile yok. Aslına bakarsan hiçbir zaman pazarlık yapmam. Hemen pes ederim."

Michael gözlerini kıstı. "Üç gündür bir kez olsun pes etmedin."

Evet, Penelope'nin her zamanki kadar yumuşak başlı davrandığı söylenemezdi. "Bu doğru değil. Mesela seninle evlenmeyi kabul ettim, etmedim mi?"

"Evet, ettin."

Penelope bu sözleri duyunca sımsıcak kesildi. Michael'ın varlığını iliklerine kadar hissetmeye başlamıştı.

Kocasının varlığını.

"Başka ne var?"

Penelope'nin kafası karışmıştı. "Anlayamadım, lordum?"

"Sanırım yaptığımız anlaşmanın sürekli sürprizlere gebe olmasından hoşlanmadım. Kartlarımızı masaya koyalım, ne dersin? Kız kardeşlerin için başarılı bir sezon, iyi birer koca adayı istiyorsun. Sosyeteye geri dönmemi istiyorsun. Başka?"

"Başka bir şey yok."

Michael'ın yüzünden bir şey -belki hoşnutsuzluğa benzeyen bir şey- gelip geçti. "Eğer rakibin senin kaybetmeni imkânsız hale getiriyorsa Penelope, bahsi artırmalısın."

"Kumarbazlığın bir başka kuralı mı bu da?"

"Düzenbazlığın bir başka kuralı. Ayrıca kocalar söz konusu olduğunda da geçerlidir. Hatta benim gibi kocalar söz konusu olduğunda geçerliliği iki katına çıkar."

Onun gibi kocalar. Penelope bunun ne anlama geldiğini merakla düşündü ama sorma fırsatı bulamadan, Michael üs-

teledi: "Başka ne istiyorsun, Penelope? Ya şimdi söyle ya da bir daha asla söyleme."

Bu soru öyle geniş ve öyle ucu açık... verilebilecek cevaplar da öyle fazlaydı ki. Penelope duraksadı, beyni yarış halindeydi. Ne istiyordu? *Gerçekten ne istiyordu?*

Ondan ne istiyordu?

Daha fazlasını.

Bu iki sözcük tüm benliğinde bir fısıltı halinde dolanmaya başladı... Ayrıca şimdiden çok uzaklarda kalmış gibi gelen o geceden geriye kalmış basit bir yankı da değildi bu... Hayatındaki her şeyi değiştiren ama yine de büyük bir fırsat olan o geceden. Michael için, kendi ailesi için ve toplum için ipin ucundaki bir kukladan daha fazlası olabilmesi için bir şans anlamını taşıyordu o gece. Farklı deneyimler yaşayabilmesi. farklı bir hayat sürebilmesi için bir şans.

Michael'ın gözlerine baktı. "Duyunca hoşuna gitmeyebilir."

"Gitmeyeceğinden eminim zaten."

"Ama sorduğuna göre..."

"Hataysa bu hatayı ben yaptım, müsterih ol."

Penelope dudaklarını büzüştürdü. "Gösterişsiz, usturuplu bir eş olmaktan; gösterişsiz, usturuplu bir hayata sahip olmaktan daha fazlasını istiyorum."

Bu sözler Michael'ı şaşırtmışa benziyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bütün hayatımı örnek gösterilen genç bir hanımefendi olarak geçirdim... Örnek gösterilen bir kız kurusu olmama ramak kalmıştı. Ve bu durum... *korkunçtu.*" Kendi ağzından çıkan sözcüklere şaşırmıştı Penelope. Daha önce bunun korkunç olduğunu hiç düşünmemişti. Daha önce hiç başka bir şey de hayal etmemişti. Ta ki şimdiye kadar. *Michael'a kadar.* Ve Michael ona bu durumu değiştirmesi için bir şans teklif ediyordu. "Ben farklı bir evlilik istiyorum. Günlerini iğne işi yaparak, kendini hayır işlerine vakfederek geçiren ve kocasının en sevdiği muhallebi dışında pek fazla bir şey bilmeyen bir hanımefendiden çok daha fazlası olabileceğim

bir evlilik.”

“İğne işi yapıp yapmaman umurumda bile olmaz. Hem zaten doğru hatırlıyorsam, iğne işi pek sana göre bir faaliyet değil.”

Penelope gülümsedi. “Mükemmel bir başlangıç.”

“Hayır işlerine gelince... İstersen bir saniyeni bile ayırma, bana göre hava hoş.”

Penelope'nin tebessümü genişledi. “Bu da gayet tatmin edici bir cevap. Sıra geldi en sevdiğin muhallebiye. Öyle bir muhallebiden söz edebilir miyiz?”

“Aklıma gelen mühim bir muhallebi türü olduğunu söyleyemeyeceğim.” Michael duraksayıp ona baktı. “Ama istediğin bundan daha fazlası, değil mi?”

Bu iki sözcüğü Michael'ın ağzından duymak hoşuna gitmişti Penelope'nin. Dudaklarından çıkarken yağ gibi kıvrılıştı. Taşıdığı vaat hoşuna gitmişti.

“Evet, var. Eğer bana gösterirsen çok mutlu olurum.”

Michael'ın bakışları neredeyse bir anda kararak şirin bir yosun yeşiline döndü. “Pek anlayamadım.”

“Gayet basit aslında. Macera istiyorum.”

“Hangi macerayı?”

“Bana Falconwell'de söz verdiğin macerayı.”

Michael arkasına yaslandı, gözlerinde bir neşe pırıltısı vardı. Penelope'nin çocukluklarından tanıdığı bir pırıltı. “O zaman istediğiniz macerayı söyleyin bakalım, Leydi Penelope.”

Penelope onu düzeltti. “Leydi Bourne der misin lütfen?”

Michael'ın gözleri hafifçe büyüdü. Ama bu kadarı bile Penelope'nin, bakışlarındaki şaşkınlığı görmesine yetmişti. Michael hemen ardından başını yana eğdi. “Leydi Bourne olsun bakalım.”

İsim Penelope'nin kulaklarına güzel gelmişti. Gelmemesi gerektiği halde. Michael ona bunun için herhangi bir sebep vermediği halde.

“Senin şu kumar batakhaneni görmek istiyorum.”

Michael bir kaşını kaldırdı. “Neden?”

“Maceralı olabilirmiş gibi geliyor.”

“Olur elbet.”

“Herhalde mekâna kadınlar gelmiyordur?”

“Senin gibi kadınlar gelmiyor, evet.”

Senin gibi kadınlar.

Penelope bu sözcüklerdeki imayı sevmemişti. Sanki kendisi gösterişsiz, sıkıcı ve macerayla işi olmayan bir kadınmış gibi. Yılmadan üsteledi: “Yine de görmek isterim.” Bir an düşündükten sonra da ekledi. “Hem de gece saatlerinde.”

“Günün hangi saati olduğunun ne önemi var ki?”

“Geceler daha maceralıdır. Daha *gayrimeşru*.”

“Sen gayrimeşruluk hakkında ne biliyorsun ki?”

“Pek fazla bir şey bildiğim söylenemez. Ama çabuk öğreneceğimden eminim.” Beraber geçirdikleri ilk gecenin -Michael’ın kolları arasında hissettiği zevkin- hatırası bir an için gözlerinin önünde canlanınca kalbi güm güm atmaya başladı ama Michael’ın evliliklerini güvence altına alıp onu o gece öylece bırakıp gitmesini anımsayınca kendine geldi. Aniden içi huzursuz olarak boğazını temizledi. “Bana bütün bu karanlık heyecanları tanıtabilecek bir kocam olması ne büyük şans.”

“Ne büyük şans gerçekten de,” diye tekrarladı Michael. “Maceraya olan tutkun, beni büründürmeye çalıştığın o saygınlık kisvesiyle çatışmasaydı isteğini seve seve kabul ederdim. Ama ne yazık ki reddetmek zorundayım.

Penelope tüm benliğinin öfkeyle dolduğunu hissetti.

Michael’ın ona daha fazlasını yaşatacağına dair yaptığı teklifin gerçeklikle alakası bile yoktu. Michael onun heveslerini avutmak; evlilikleri için, Falconwell için bir bedel ödemek istiyordu yalnızca ama bu bedele *kendisi* karar verecekti belli ki.

Diğer erkeklerden hiçbir farkı yoktu. Penelope’nin babasından, nişanlısından, ona yıllar boyu kur yapmaya çalışmış diğer centilmenlerden hiçbir farkı yoktu.

Ve Penelope buna rıza göstermeyecekti.

Kendi kontrolü dışında gelişen olaylar yüzünde mecburi

bir evlilik yapmayı kabul etmişti. Kötü şöhretli bir çapkınla evlenmeyi kabul etmişti. Ama bu evlilikte bir piyon olmaya niyeti yoktu.

Hele ki Michael bu oyunda bir oyuncu olacağını söyleyerek onu baştan çıkarmışken.

"Ama bu anlaşmamızda var. Seninle evlenmeyi kabul ettiğim gece bana söz vermiştin. İsteddiğim gibi bir yaşam sürebileceğimi, arzu ettiğim tüm maceralara atılabileceğimi söylemiştin. Dünyayı keşfe çıkabileceğime söz vermiştin, saygınlığına leke düşmüş bir unvan olan Bourne Markizi unvanını benimsemek itibarımı yerle bir edebilirse de bu unvanın yine de bana tüm dünyayı bahsedeceğini söylemiştin."

"Bu bana saygın bir centilmen olmam konusunda ısrar etmenden önceydi." Michael öne doğru eğildi. "Kız kardeşlerinin saygın birer evlilik yapmasını istiyorsun. Kaybetmek istemeyeceğin şeyleri masaya sürme, hayatım. Kumarbazlığın üçüncü kuralı."

"Düzenbazlığın da," dedi Penelope asabi bir tavırla

"Düzenbazlığın da, evet." Michael onu uzun bir an boyunca seyretti. öfkesini sınamaya çalışır gibi bir hali vardı. "Senin sorunun, gerçekten ne istediğini bilmemen. Sen yalnızca neyi istemen *gerektiğini* biliyorsun. Ama bunun gerçek arzularınla alakası olamaz, değil mi?"

Bu ne sinir bir adamdı böyle.

Michael arkasına yaslanırken neşeli bir sesle, "Kırıldın mı?" diye sordu.

Penelope öne doğru eğildi. "En azından bana anlatabilirsin."

"Neyi?"

"Şu batakhane denen cehennem."

Michael kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cehennem mi? Ruhunu macera tutkusu bürümüş bir yeni gelinle uzun bir araba yolculuğu yapmaktan çok farklı olduğunu sanmıyorum."

Penelope bu espriye şaşıracak kahrkaha attı. "Cehennem derken onu kastetmiyorum. Şu *kumar* oynanan batakhane diyorum."

“Nesini bilmek istiyorsun ki?”

“Her şeyi.” Penelope ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülümsedi. “Gerçi ilk elden görmem için beni oraya götürürsen anlatmana gerek kalmaz.” Michael’ın dudaklarının köşesi bir kereliğine, belli belirsiz yukarı kalkmıştı. Penelope bunu görmüştü. “Galiba kabul ediyorsun.”

Michael bir kaşını kaldırdı. “Tam anlamıyla kabul ediyorum denemcz.”

“Ama beni yine de götüreceksin, değil mi?”

“Sen ne inatçısın böyle!” Michael vereceği cevabı düşünürken ona uzunca bir süre baktı. En sonunda da, “Tamam, götüreceğim,” dedi. Penelope gülümseyince Michael aceleyle ekledi. “Sadece bir kere.”

Yeter de artardı bile.

“Çok heyecanlı bir yer mi?”

Michael, “Kumar oynamaktan hoşlanıyorsan öyle,” deyince Penelope burnunu buruşturdu.

“Ben hiç kumar oynamadım.”

“Saçmalık. Birlikte olduğumuz sürenin her dakikasında benimle bahse tutuştun. Önce kız kardeşlerin, bugün de kendin için.”

Penelope, Michael’ın sözlerini düşündü. “Galiba öyle oldu. Ve kazandım da.”

“Kazanmana izin verdim de ondan.”

“Sizin batakhanede pek öyle olmuyor sanırım?”

Michael küçük bir kahkaha attı. “Hayır. Batakhanede kumarbazların kaybetmesine izin veriyoruz.”

“Neden?”

Michael ona şöyle bir baktı. “Onların kaybı bizim kazanımız da ondan.”

“Parayı mı kastediyorsun?”

“Para, arazi, mücevher... Masaya sürecek kadar aptallık ettikleri her şeyi.”

Kulağa inanılmaz geliyordu. “Peki, mekânın adı gerçekten Melek mi?”

“Düşmüş Melek.”

Penelope bu ismi uzunca bir süre düşündü. "İsmi sen mi buldun?"

"Hayır."

"Sana uygun düşüyormuş gibi geldi de."

"Sanırım Chase bu ismi bu yüzden seçti. Hepimize uygun düştüğü için."

"Hepinize mi?"

Michael iç geçirerek bir gözünü açtı ve açık gözünü ona dikti. "Ne kadar doyumsuzsun!"

"Meraklı demeni tercih ederim."

Michael doğrularak ceketinin kolunu düzeltti. "Dört kişiyiz."

"Peki hepiniz... düşkün müsünüz?" Son sözcüğü fısıltı halinde söylemişti Penelope.

Michael'ın ela gözleri arabanın loş karanlığında onunkileri buldu. "Bir anlamda."

Penelope bu cevabı düşündü, Michael'ın sözcükleri herhangi bir utanç ya da gurura kapılmadan söyleyiş şeklini düşündü. Basit, pervasız bir doğruluk taşıyordu bu sözler. Ve Penelope, Michael'ın düşmüş bir... Düşmüş bir düzenbaz olmasında, her şeyini *-yüz binlerce pound!* kaybedip hepsini kısa bir süre içinde geri kazanmasında son derece ayartıcı bir taraf olduğunu fark etti. Michael her nasılsa servetini tekrar eski haline getirmişti. Sosyeteden hiçbir yardım görmeden. Davasına olan bağlılığı ve yılmaz iradesi dışında hiçbir şeye dayanmadan.

Yalnızca ayartıcı değil.

Kahramandı da.

Penelope onunla göz göze gelince Michael'ı aniden yeni bir ışık altında görmeye başladı.

Michael öne doğru fırlayınca arabanın içi bir anda küçücük oldu. "Şunu yapma!"

Penelope ondan uzaklaşarak arkasına yaslandı. "Neyi yapmayayım?"

"Olayı romantik bir hale getirdiğini görebiliyorum. Melek'i olmadığı bir şeye dönüştürdüğünü, *beni* olmadığım bir

şeye dönüştürdüğünü görebiliyorum.

Penelope başını iki yana salladı. Michael'ın bu şekilde düşüncelerini okuması cesaretini kırmıştı. "Ben öyle bir şey..."

"Elbette öyle bir şey yapıyordum. O bakışı onlarca, yüzlerce başka kadının gözlerinde de görmedim mi sanıyorsun? Bunu yapma," dedi Michael sertçe. "Hayal kırıklığına uğrarsın sadece."

Arabaya sessizlik çökmüştü. Michael uzun, çizmeli bacağına öbür bacağının üzerinden indirdi ve bu sefer ayak bileklerini çaprazlayıp tekrar gözlerini kapattı. Penelope'yi yine kendinden itip dışarıda bırakmıştı.

Penelope onu sessizce izlerken sessiz ve kıpırtısız haline: sanki birer seyahat arkadaşından başka bir şey değillermiş, bu yolculuk da sıradan bir araba seyahatinden başka bir şey sayılmazmış gibi sakince duruşuna hayretle bakıyordu. Belki de Michael haklıydı, zira ne bu adamın kocaya benzer bir hali vardı, ne de Penelope kendini bir eş gibi hissediyordu.

Eşler amaçları, kararlılıkları konusunda kendilerinden daha emin olurlardı herhalde.

Gerçi Penelope en son bir eş olmaya yaklaştığında amaçları ve kararlılığı konusunda bundan daha emin değildi. Tanımadığı bir adamın eşi olmaya yaklaştığında.

Bunu düşününce duraksadı. Michael, daha doğrusu Penelope'nin bir zamanlar tanıdığı o tatlı çocukla ilgisi bile olmayan bu yeni ve yetişkin Michael, dükten hiç de farklı değildi. Penelope durup eski arkadaşına dair bir ipucu bulmak; yanaklarındaki o derin gamzelerini, tatlı gülümseyişini, her zaman başını belaya sokmaya başaran o güçlü kahkahasını yeniden görmek; yeniden iştirmek için Michael'ın yüzünü araştırmaya başladı.

Ama o eski Michael gitmişti.

Yerine de etrafındaki insanların yaşamlarını kırıp dökmekten çekinmeyen ve istediği her şeye pervasızca sahip olan bu soğuk, sert mizaçlı, boyun eğmez adam geçmişti.

Kocası.

Penelope bir anda bu arabanın içinde anne babasından, kız

kardeşlerinden. Tommy'den ve bildiği her şeyden uzakta, bu yabancı adamla birlikte Londra'ya ve hayatının en tuhaf gününe doğru tangır tungur ilerlerken kendini çok yalnız -şimdiye kadarki hayatında hissettiğinden çok daha yalnız- hissetti.

O sabah her şey değişmişti. *Her şey.*

Hayatı sonsuza kadar iki parçaya ayrılmış olacaktı: Evlenmeden önce ve sonra.

Önceden hayatında Dolby Konağı, Needham Malikânesi ve ailesi vardı. Sonraysa... Michael.

Michael ve başka hiç kimse.

Michael ve başka hiçbir şey.

Sadece Michael, bir yabancı, kocası.

Penelope'nin göğsüne bir ağrı saplandı. Hüzün belki de? Hayır. Özlem.

Evlilik.

Derin bir nefes aldı ve ürpererek verdi, çıkardığı ses arabanın dar sınırlarında hafifçe yankılanmıştı.

Michael gözlerini açtı ve Penelope'nin uyuyormuş numarası yapmasına fırsat bırakmadan bakışlarını yakaladı. "Ne oldu?"

Penelope, Michael'dan böyle bir şey duyduğu için bile duygusallaşması gerektiğini düşündü ama onun o kaba ses tonuna karşı öfkeden başka bir şey hissedemiyordu. Michael bugünün duygusal açıdan karmaşık bir gün olduğunu anlayamıyor muydu? "Hayatımı, çeyizimi ve kişiliğimi ele geçirebilirsin, lordum. Ama düşüncülerimin kontrolü hâlâ bende. Yanılıyor muyum?"

Michael ona gözlerini dikip uzunca bir süre bakarken Penelope, sanki Michael düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi rahatsız edici bir izlenime kapıldı. "Neden o kadar büyük bir çeyizin vardı?"

"Efendim?"

"Diyorum ki neden şimdiye kadar evlenmedin?"

Penelope kahkaha attı. Kendini tutamamıştı. "Herhalde bütün İngiltere'de başımdan geçen hikâyeyi duymayan bir

tek sen varsındır.” Michael bir karşılık vermeyince Penelope sessizliği hakikatle doldurdu. “Geçmişte nişan attım. En kötü türde bozulmuş bir nişan.”

“Bozulan nişanların ‘türleri’ de mi oluyormuş?”

“Ah, evet. Benimkisi bilhassa kötüydü. Ayrılık kısmı değil... Şartlar nişanı atmama izin verdi. Ama geri kalanı... Nişanlımın gerçekte sevdiği kadınla bir haftada evlenmesi... İşte bu hiç hoş olmadı. Kulağıma çalınan fısıldaşmaları duymazdan gelmeyi öğrenmem yıllar sürdü.”

“İnsanlar fısıldaşacak ne bulmuş olabilir ki?”

“Benim çeyizi ve unvanı olan iyi yetiştirilmiş, mükemmel bir İngiliz gelini olarak neden bir dükü bir ay bile elimde tutamadığımı.”

“Peki neden? Neden tutamadın?”

Penelope gözlerini kaçırdı, söyleyeceği şeyi onun yüzüne karşı söyleyemezdi. “Çünkü dük başka bir kadına delice âşıktı. Herhalde işin sonunda her şeyin kaderini aşk belirliyor. Aristokrat evliliklerini bile.”

“Buna inanıyor musun?”

“İnanıyorum. Onları yan yana gördüm. Birlikte...” Penelope duraksayarak uygun kelimeyi bulmaya çalıştı. “Birlikte mükemmel görünüyorlar.” Michael bir karşılık vermeyince konuşmaya devam etti. “En azından ben öyle düşünmekten hoşlanıyorum.”

“Bu neyi değiştirir ki?”

“Bir şeyi değiştirmez galiba... Ama ben eğer birbirlerine o kadar yakışmasalardı, birbirlerini bu kadar sevemeselerdi, dükün yaptığı şeyi yapmayacağını ve...”

“Ve şu anda onunla evli olacağını düşünüyorsun.”

Penelope, Michael’a bakarken dudaklarında çarpık bir tebessüm vardı. “Ben zaten evliyim.”

“Ama o zaman şimdiki evliliğin yerine, yani keşfedilmeyi bekleyen bu skandal yerine yetişme çağların boyunca hazırlandığın evliliği yapmış olacaktın.”

“O zaman bilmiyordum ama o evlilik de keşfedilmeyi bekleyen bir skandalmış.” Penelope, Michael’ın gözlerini

deki sorgu dolu ifadeyi görünce, "Dükün kız kardeşi," dedi. "Evli değilmiş, hatta sosyeteye çıkışını bile yapmamış ama buna rağmen hamileymiş. Dük de benimle evlenerek Leighton ailesinin, kız kardeşinin skandalından ibaret olmadığını göstermeye çalışıyormuş."

"Skandalı örtbas etmek için seni kullanmayı mı planlamış? Hem de sana söylemeden?"

"Beni para için ya da arazi için kullanmaktan ne farkı var ki?"

"Elbette farkı var. Ben yalan söylemedim."

Bu doğrudu ve nedense önemliydi. Penelope'nin o uzun zaman önceki evliliği için şimdiki evliliğinden vazgeçmeyeceğini anlamasına yetecek kadar önemli.

Arabanın içi gitgide soğuyordu. Penelope eteklerinin ucunu yayararak ayaklarının dibindeki sıcak tuğlanın yaydığı ısıdan son zerresine kadar faydalanmaya çalıştı. Bu hareket ona düşünmesi için zaman da kazandırmıştı. "Kız kardeşlerim, Victori ve Valerie..." Michael'ın ikizleri hatırlaması için bekledi. Michael başını sallayınca sözlerine devam etti. "İlk sezonlarını benim skandalımın hemen ardından yaşadılar ve bu yüzden acı çektiler. Annem benim yaşadığım trajedi yüzünden onların itibarlarına gölge düşeceğinden öyle korkuyordu ki onlara aldıkları ilk evlilik tekliflerini kabul etmeleri için baskı yaptı. Victoria, kendine vâris isteyen yaşlı bir kontla; Valerie yakışıklı ama parası kadar akıllı olmayan bir vikontla evlendi. Kız kardeşlerimin mutlu olduğundan emin değilim ama evlilik onlar için gerçek bir ihtimal haline geldiğinde mutlu olmak gibi bir beklentileri de olmamıştır sanırım." Durup düşündü. "Hepimiz olabilecekleri biliyorduk. Evliliğin bir iş anlaşmasından ibaret olmadığına inanacak şekilde yetiştirilmedik ama yine de ben onların daha iyi bir evlilik yapmasını imkânsız hale getirdim."

Penelope konuşmaya devam etti ama neden Michael'a bütün hikâyeyi anlatması gerekiyormuş gibi hissettiğini çözemiyordu. "Benim evliliğim, gelmiş geçmiş en hesaplı kitaplı, en ticari evlilik olacaktı. Leighton Düşesi olacaktım. Sesimi

çıkarmayıp kocamın isteklerini yerine getirecek ve bir sonraki Leighton Dükü'nü yetiştirecektim. Bunu yapardım da. Hem de seve seve." Bir omzunu hafifçe silktilti. "Ama dük... Dükün başka planları vardı."

"Sen de kaçtın."

Şimdiye kadar hiç kimse bunu bu şekilde adlandırmamıştı. Penelope de bunu şimdiye kadar itiraf etmemişti, tüm dünyası başına yıkılırken bile nişanın bozulmasıyla yaşadığı sessiz huzuru kimseyle paylaşmamıştı. Annesinin onuencil olmakla suçlamasını istememişti. Şimdi bile Michael'ın söylediklerini kabul etmeyi kendine yediremiyordu. "Çoğu kadının başıma gelenleri bir kaçış olarak niteleyeceğini pek sanmıyorum. Ama nişanın bozulması gibi küçük bir şeyin her şeyi değiştirebilmesi gerçekten çok komik."

"O kadar küçük bir şey değilmiş demek ki."

Penelope onunla bir kez daha göz göze gelince Michael'ın kendisine dikkatli gözlerle baktığını gördü. "Değilmiş galiba."

"Peki, seni ne yönde değiştirdi?"

"Artık bir ödül değilim. Evlilik için ideal olan o aristokrat kızı değilim." Penelope ellerini eteğinin üzerine koyarak seyahat sırasında oluşan kırıksıklıkları düzeltti. "Artık mükemmel değilim. Onların gözünde."

"Benim deneyimlerime göre sosyetenin gözünde mükemmel olmak çok abartılıyor." Michael ona bakarken ela gözlerinde Penelope'nin ne olduğunu anlayamadığı bir pırıltı vardı.

"Senin için söylemesi kolay, sen onlara sırtını dönüp gitmişsin."

Michael konuşmanın seyrinin kendisine dönmesine izin vermedi. "Bütün bunlar -yani az önce söylediklerinin hepsinişanın bozulmasının seni *onlar* açısından nasıl değiştirdiğiyle alakalı. Ama ben sana *seni* nasıl değiştirdiğini soruyorum, Penelope?"

Penelope bu soru karşısında duraksadı. Leighton Dükü'nün asrın skandalına yol açıp Penelope'nin düşes olma

şansını tümüyle ortadan kaldırmasından bu yana geçen yıllar boyunca Penelope kendine bu olayın kendisini nasıl değiştirdiğini hiç sormamıştı.

Ama şu anda, karşı tarafında oturan yeni kocasına -gecenin bir yarısı yanına gidip birkaç gün sonra da evlendiği adama- bakarken içinde hakikatin fısıltılarını duyabiliyordu.

O olay, mutluluğu benim için bir ihtimal haline getirdi.

Bu düşünceyi hemen kafasından çıkardı ama Michael çabucak öne eğildi. "İşte. Soruyu cevapla."

"Ben..." Penelope konuşamamıştı.

"Söyle şunu!"

"Artık önemi yok."

"Artık mı? Benim yüzümden mi?"

Onların sahip olduğu şeye sahip olmak hiçbir zaman kaderimde olmadı. Penelope kelimelerini dikkatle seçti. "Evliliğin illa bir anlaşma, bir kontrat olmak zorunda olmadığını anlamamı sağladı. Mesela düğün karısını çok seviyor. Evliliklerinde de durgunluktan ya da sıkıcılıktan eser yok."

"Sen de bunu mu istiyordun?"

Yalnızca bunun bir seçeneğe olabileceğini anladığım zaman.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Hafifçe omzunu silkti Penelope. "Ne istediğimin ne önemi var, değil mi? Sonuçta artık evli bir kadınsın."

Cümlesinin sonuna geldiğinde dişleri takırdamıştı. Michael bunu duyunca hoşnutsuzluğunu belirten bir şeyler homurdandı ve yerinden kalkıp karşı tarafa, onun yanına oturdu. "Üşüyorsun." Uzun kolunu Penelope'nin omzuna atıp onu kendine doğru çekti, sıcaklığı bedeninden dalgalar halinde yayılıyordu. Etraflarına bir seyahat battaniyesi dolarken, "İşte..." diye ekledi, "...bu işimizi görür."

Penelope ona sokulurken birbirlerine en son bu kadar yakın olduklarında yaşananları hatırlamamaya çalıştı. "Bakıyorum da battaniyelerinizi sürekli benimle paylaşıyorsunuz, lordum."

Michael, "Bourne," diye düzeltti ve sert yün battaniyeyi

ikisinin etrafına koza gibi sıkıca sardı. Sesi, Penelope'nin kulağında bir gümbürdeme gibiydi. "Ya paylaşıyorum ya da sana çaldırıyorum."

Penelope kendini tutamayarak kahkaha attı.

Uzunca bir süre sessizlik içinde yol aldıktan sonra Michael tekrar konuşmaya başladı: "Demek bunca yıl mutlu bir evlilik yapmayı bekleyip durdun."

"*Beklemek doğru bir sözcük mü, bilmiyorum. Ümit etmek, desek daha doğru olur sanki.*" Michael herhangi bir karşılık vermeyince Penelope paltosunun düğmesiyle oynamaya başladı.

"Peki nişanlın, seni çaldığım nişanlın, sana böyle mutlu bir evlilik verebilir miydi?"

Belki verirdi.

Belki de veremezdi.

Penelope'nin ona Tommy hakkındaki gerçeği, aslında hiçbir zaman dürüstçe nişanlanmadıklarını söylemesi gerekiyordu. Ama bir şey bunu yapmasına engel oldu.

"Artık bunu düşünmeye değmez. Ama kız kardeşlerimin de mutsuz evlilikler yapmasına izin vermeyeceğim. Gerçi aşkı bulabileceklerini düşünüp kendimi kandırmıyorum, fakat pekâlâ mutlu olabilirler, değil mi? Kendilerine uyum sağlayacak birilerini bulabilirler... Yoksa çok şey mi istiyorum?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi Michael. Bir elini Penelope'nin beline dolayarak onu iyice yakınına çekti. Bu sırada araba da onları Thames'in üzerinden geçirip Londra'ya götürecek olan köprüye doğru ilerliyordu. "Ben insanların birbirlerine uyum sağlayıp sağlamadığını anlayacak türden bir adam değilim."

Penelope'nin aslında Michael'ın kolunu vücudunun etrafında hissetmekten hoşlanmaması gerekirdi ama kendine engel olamayarak onun sıcaklığına sokulup, bir an için bile olsa, yaptıkları bu sessiz sohbetin, gelecekte yapacakları sayısız sohbetin ilki olduğunu hayal etti. Michael'ın eli, kolunu aşağı yukarı hafifçe okşuyor; o tatlı ve sıcak okşayışlarının

her biriyle, Penelope'ye sıcaklık -hatta bundan daha da harika bir şey- aktarıyordu. "Pippa, Lord Castleton'la neredeyse nişanlı sayılır; Pippa'nın Londra'ya dönmesinin ardından birkaç gün içerisinde Castleton'un evlilik teklifinde bulunmasını bekliyoruz."

Michael'in eli bir an için hareketsiz kaldıysa da sonra o uzun ve yavaş okşamalarına kaldığı yerden devam etti. "Pippa ve Castleton nasıl tanıştılar?"

Penelope gösterişsiz, sönük bir adam olan kontu düşündü. "Aslında herkes nasıl tanışıyorsa öyle. Balolar, akşam yemekleri, danslar. Gayet kibar bir adama benziyor ama onu Pippa'yla birlikte düşünemiyorum."

"Neden?"

"Bazıları Pippa'nın garip bir kız olduğunu söyler ama hiç de garip değildir. Sadece kitaplara ve bilime düşkünlüğü vardır, o kadar. Dünyanın işleyişi onu büyülüyor. Kont ise pek ona ayak uydurabilecekmiş gibi durmuyor. Ama... Sonuçta Pippa'nın, evlenip evlenemeyeceği ya da kiminle evleneceği konusunda en ufak bir endişeye kapıldığını sanmıyorum. Evleneceği adamın bir kütüphanesi ve birkaç köpeği olduğu sürece kendini mutlu etmeyi bilecektir. Ben sadece biraz daha... Şey, zalimlik etmekten nefret ediyorum ama... Biraz daha zeki bir erkek bulmuş olmasını isterdim."

"Hımm." Michael herhangi bir fikir beyan etmemiştir. "Peki ya diğer kız kardeşin?"

"Olivia..." diye karşılık verdi Penelope. "O çok güzeldir."

"Çoğu erkek için uygun bir eş adayı olduğunu söyleyebiliriz o halde."

Penelope oturduğu yerde doğruldu. "O kadar basit mi?"

Michael onunla göz göze geldi. "Güzellik her zaman işe yarar."

Penelope hiçbir zaman güzel bir kadın olarak görülme-yecekti. Gösterişsizdi, evet. Belki iyi bir gününde yeni bir elbise giymişse geçer not alabilirdi ama asla güzel değildi. Leighton Düşesi olmaya hazırlandığı günlerde bile güzel değildi. Yalnızca ideal bir gelin adayydı.

Michael'ın sözlerindeki dürüstlük hiç hoşuna gitmemişti. Hiç kimse kendisinden daha güzel bir kadının gölgesinde kalmaktan ve bunun kendisine hatırlatılmasından hoşlanmazdı.

"Evet işte, Olivia güzel ve bunu biliyor..."

"Kulağa harika bir kızmış gibi geliyor."

Penelope, Michael'ın ses tonundaki alaycı ifadeyi duymazdan geldi. "...ve ona çok çok iyi davranacak bir adama ihtiyacı var. Çok parası olup onu parasıyla şımartmaktan geri duymayacak bir adama."

"Bana Olivia'nın bunun tam tersine ihtiyacı varmış gibi geliyor."

"Hayır. Kendin göreceksin zaten."

Bir sessizlik oldu. Penelope de bunu umursamayarak Michael'ın sıcak vücuduna iyice sokuldu. Onun vücudunu bu şekilde hissetmeye bayılıyordu. Michael'ın bedeninden yayılan sıcaklık, arabanın içini rahatlık ve huzurla dolduruyordu. Tam arabanın tatlı tatlı salınmasıyla uykuya dalacakken Michael konuştu. "Peki ya sen?"

Penelope hemen gözlerini açtı. "Ben mi?"

"Evet. Sen. Senin için ne tür bir erkek uygun olur?"

Penelope, Michael nefes alıp verirken göğsünün üzerinde yükselip alçalan battaniyeyi izledi; battaniyenin ağır ağır inip kalkması garip bir şekilde içine huzur aşılıyordu.

Ben senin bana uygun olmanı isterim.

Ne de olsa Michael kocasıydı. Michael'ın geçici bir yol arkadaşından çok daha fazlası olabileceğini hayal etmek en doğal hakkıydı. Bir tanıdıktan çok daha fazlası. Daha iyi bir arkadaş. Gelecekte olmasını beklediği o soğuk ve sert adamdan çok daha fazlası. Sonuçta bu Michael'ı; şu anda yanında oturan, onu ısıtan, onunla konuşan Michael'ı seve seve kabul edebilirdi.

Elbette bunların hiçbirini söylemedi. Onun yerine, "Artık çok fazla bir önemi yok, değil mi?" dedi.

"Diyelim ki önemi var?" Michael belli ki onun soruyu geçiştirmesine izin vermeyecekti.

Penelope sıcaktan mı, sessizlikten mi, yolculuktan mı, yoksa yanındaki adamdan mı bilinmez, düşünmeden karşılık verdi. "Sanırım ilginç birisi olmasını, nazik biri olmasını isterim. İsterim ki bana şeyi göstereyim..."

Nasıl yaşanacağını.

Bunu söyleyemezdi. Söyleyecek olsa Michael kahkahalarıyla onu arabadan kaçırırdı. "Dans edebileceğim, beraber gülebileceğim, önemseyebileceğim biri."

Beni önemseyecek biri.

"Nişanlın gibi biri mi?"

Penelope, Tommy'yi düşündü. Bir anlığına da olsa Michael'a, sözünü ettiği bu isimsiz adamın aslında bütün hayatları boyunca tanıdıkları arkadaşları olduğunu söylemeyi aklından geçirdi. *Michael'ın elinden her şeyini alan adamın oğlu olduğunu.* Ama huzur verici bir sıcaklığın içinde bu kadar sessiz sakin otururlarken ve Penelope birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyorlarmış hayalleri içindeyken Michael'ı allak bullak etmek istemedi.

Bunun yerine fısıldayarak, "Kocam gibi biri olmasını isterim." dedi.

Michael uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar ki Penelope, *acaba ne dediğimi duymadı mı,* diye düşündü. Kirpiklerinin arasından ona bakmaya cesaret edince Michael'ın gözlerinde rahatsız edici bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Ela gözleri, azalan ışıktaki neredeyse altın rengine dönmüştü.

Penelope yalnızca bir an için Michael'ın uzanıp kendisini öpebileceğini düşündü.

Keşke öpse.

Ama bu düşünce karşısında yanakları kızarak hemen bakışlarını kaçırdı ve başını tekrar Michael'ın göğsüne yaslayıp gözlerini sıkıca kapattıktan sonra bu utanç anının -tüm aptallığıyla birlikte- geçip gitmesi için dua etti.

Birbirlerine uygun olsalar hiç de fena olmazdı!

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Sana kısaca hepimizin aklında, en çok da benim aklımda olduğunu söylemek için yazıyorum. Babama Eton'a bir ziyarette bulunabilir miyiz, diye sordum ve o da elbette bir aile olmadığımız için bunun uygunsuz kaçacağını söyledi. Ne kadar aptalca! Bana her zaman en az kız arkadaşlarım kadar yakın gelmişsindir. Hele hele Hester Halamdan çok daha yakın.

Tommy yaz tatili için evde olacak. Bize katılabilmen için dua ediyorum.

Arkadaşın P.

Needham Malikânesi, Mayıs 1816

Cevap yok

Evlendiği günün gecesi Bourne, yeni karısını eve yerleştirir yerleştirmez şehirdeki evinden çıktı ve Düşmüş Melek'e doğru yollandı.

Penelope'yi yeni bir evde, hiç tanımadığı hizmetkârların arasında böyle çabucak bırakıp gittiği için kendini bir alçak gibi hissetmediğini söylese yalan söylemiş olurdu fakat sıkı sıkıya bağlı olduğu tek bir amacı vardı ve bu amacına ne kadar çabuk ulaşırsa herkes için o kadar iyi olacaktı.

Evliliklerini *Times* gazetesine haber verecek, Marbury al-

lesinin iki genç hanımefendisine uygun birer eş bulacak ve intikamını alacaktı.

Yeni karısı için zamanı yoktu.

Onun o sessiz tebessümleri için, sivri dili için zamanı yoktu. Penelope ona hayatında şimdiye kadar yaşadığı kayıpları hatırlatıyordu. Sırtını dönüp gittiği ne varsa hepsini hatırlatıyordu.

Onunla oturup konuşmaya yer yoktu hayatında. Onun söyleyeceği şeylere ilgi göstermeye yer yoktu. Onunla eğlenip neşelenmeye ya da onun kız kardeşleriyle ilgili neler hissettiğini yahut yıllar önce bozulan nişanı yüzünden nelere göğüs gerdiğini önemsemeye yer yoktu.

Tabii hiç kuşkusuz, o nişanı bozarak Penelope'nin kendisinden ve değerinden şüphe etmesine neden olan adamı bulup öldürmeye de yer yoktu.

Penelope'nin Noel'de Bourne'un anne babasının mezarlarına çiçek koyması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Bourne'un onunla belli bir mesafeyi koruması gerekiyordu: bu mesafe sayesinde evlilik hayatlarının kuralları belirlenmiş olacak, yani Bourne kendi hayatına kaldığı yerden devam ederken Penelope de kendine yeni bir hayat kuracaktı. Ve Penelope'nin kız kardeşlerini evlendirecek olmalarına rağmen bunu ikisi de kendi bireysel amaçları için yapmış olacaktı.

Böylece Bourne gözlerinden uyku akan karısını seyahat pelerininin içinde öylece bırakarak Melek'e doğru yola çıkmıştı. Penelope'nin, evliliklerinin daha ilk gecesinde yalnız kalmış olmasını ve kendisinin de Penelope'yi evde bıraktığı için batakhane muhtemelen vicdan azabı çekeceğini görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Bir arabanın içinde birlikte dört saat geçirdiler diye şimdiden Penelope'ye karşı fazla yumuşamıştı.

Mayfair'den Regent Caddesi'ne doğru yürürken ocak ayının sisleriyle sararık yoğunlaşan akşam havasının dondurucu ıslaklığını içine çekerek derin bir nefes aldı. Regent Caddesinde solmakta olan ışıkların arasında birkaç seyyar satıcı

vardı. Bourne'la aralarında bir kol boyu mesafe kaldığında pusların arasında beliriveriyor ama Bourne'la konuşmuyorlardı. Gelişmiş içgüdüleri onlara Bourne'un buraya alışveriş yapmak için gelmediğini söylüyor olmalıydı. Bu yüzden sislerin arasında belirir belirmez tekrardan kayboluyorlardı. Bourne da böylece St. James's üzerindeki büyük, taş binaya doğru yoluna devam etti.

Kulüp henüz açık değildi ve Bourne patron girişinden içeri süzülüp kumarhane katına inince mağaraya benzeyen salonun boş olduğunu görüp bundan memnun oldu. Kenarlarda fenerler yanıyor; hizmetçi kızlar halıları silerek, aplikleri parlatarak ve duvarlardaki çerçeveli tabloların tozlarını alarak günlük işlerini tamamlıyordu.

Bourne yürümeye devam ederek kumar salonunun ortasına geldi ve orada öylece durarak mekânı inceledi. Son beş yıldır evi olmuştu burası.

Çoğu öğleden sonra patronlar arasında Düşmüş Melek'e ilk gelen o olur ve böyle olmasından hoşlanırdı. Salonun o saatlerdeki sessizliği ona keyif verirdi. Ondan sonra da krupiyeler gelmeye başlayarak zarların ağırlığını, çarkların yağın, kartların parlaklığını kontrol eder; mekâna çekirgeler gibi akın edip kumarhaneyi bağırış çağırışlarıyla, kahkahalarıyla ve gevezelikleriyle dolduracak olan kumarbazları karşılamak için hazırlanırlardı.

Bourne kulübün boş olmasını seviyordu. Boş ama imkânlarla dolu olmasını.

Boş ama ayartıcı olmasını.

Yeleğinin cebine uzanarak her zaman orada olan uğurunu; bu masaların dolup taşmasını sağlayan, insanı mahva sürükleyen şeyin sadece ayartı olduğunu, insanın kaybetmeye dayanamayacağı şeyleri riske atmaması gerektiğini hatırlatan madeni parayı yokladı.

Para gitmişti. İstemededen evlendiği karısının başka bir hatırlatıcısı.

Rulet masasına doğru ilerleyerek parmaklarını rulet çarkının gümüşten yapılma ağır koluna sürttü. Çarkı çevince

üzerindeki renkler büyük bir hız ve şaşaayla birbirine karıştı. Ardından Bourne şimdiye kadar nice umutların bağlandığı -ve kaybedildiği- fildişinden yapılmış rulet topuna uzandı. Bileğinin aşına bir hareketiyle topu rulet tablasının içine fırlattı. Kemik topun metal çarkın içinde dönerken çıkardığı sese bayılıyordu. İçini ürperten bu ses, pürüzsüzlüğüyle günahı hatırlatıyordu.

Kırmızı.

Fısıltı, davetsiz ve önü alınamaz bir misafir gibi tüm benliğinde yankılanmaya başlamıştı.

Buna şaşırılmamıştı Bourne.

Çark yavaşlamaya başlamadan, yerçekimi ve takdiri ilahinin yardımıyla top bölmesine oturmadan önce başını çevirdi.

“Dönmüşsün.”

Salonun karşı tarafında, muhasebe odasının kapısının önünde, Düşmüş Melek’in dördüncü ortağı olan Cross silüet halinde durmuş, ona bakıyordu. Cross kulübün parasal işlerine bakar, batakhanenin kapısından içeri giren her kuruşun hesaplara girmesini sağlardı. Sayılar söz konusu olduğunda bir dâhi sayılırdı ama ne benzersiz bir finans adamı gibi duruyor ne de öyle bir adamın hayatını yaşıyordu. Uzun boylu, Michael’dan on beş santim kadar daha uzun boylu bir adamdı, hatta Temple’dan bile uzundu. Ama Temple küçük bir ev ebadındayken Cross ince uzun, kemikli bir adamdı. Bourne onun yemek yediğini nadiren görürdü. Ayrıca gözlerinin altındaki karanlık çukurlara bakılacak olursa Cross bir-iki gündür uyumamış olmalıydı.

“Erkencisin.”

Cross bir eliyle tıraşı gelmiş çenesini sıvazlarken, “Aslında geç geldim sayılır,” dedi. Kenara çekilerek arkasındaki odadan güzel bir kadının çıkmasına izin verdi. Kadın, Bourne’a utangaç bir tebessümle baktıktan sonra yüzünü saklamak için pelerininin devasa kapüşonunu kafasına çekti.

Bourne kadının kulübün giriş kapısına doğru aceleyle yürüyüp hemen hemen hiç ses çıkarmadan dışarı süzülmesini izledikten sonra Cross’la göz göze geldi. “Bakıyorum da çok

yoğun çalışıyorsun.”

Cross’un dudaklarında çarpık bir gülümse belirdi. “Hesap kitap işlerinde çok iyi.”

“Eminim öyledir.”

“Bu kadar çabuk geri dönmeni beklemiyorduk.”

Michael da bu kadar çabuk geri döneceğini beklemiyordu. “Bazı değişiklikler oldu.”

“İyi yönde mi, kötü yönde mi?”

Penelope’nin karşısında ettiği evlilik yeminini hatırlamak Bourne’un tüylerini diken diken etti. “Duruma hangi taraftan baktığına bağlı.”

“Anlıyorum.”

“Pek sanmıyorum.”

“Falconwell’i aldın mı?”

“Artık benim.”

“Kızla evlendin mi?”

“Evlendim.”

Cross alçak sesle uzun bir ıslık çaldı. Bourne da onunla aynı fikirdeydi.

“Peki, şu anda nerede?”

Çok yakında. “Evde.”

“Senin evinde mi?”

“Onu buraya getirmem uygun kaçmaz, diye düşündüm.”

Cross bir süre sessiz kaldı. “İtiraf etmeliyim ki senin gibi soğuk, sert mizaçlı bir adamla evlilik ihtimalini gözden geçirdikten sonra arkasına bakmadan kaçmadığı için bu kadınla tanışmak istiyorum. Hatta tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Penelope’nin başka bir seçeneği yoktu ki.

Eğer Michael onu zorla bölge papazının yanına götürmemiş olsaydı... Eğer Penelope’nin düşünmek için daha fazla zamanı olmuş olsaydı... Michael’la evlenmeyi kabul etmesinin imkânı yoktu. Michael Bourne, Penelope’nin tam zıddı bir karakterdi: İçine doğduğu dünyaya, *Penelope’nin* içine doğduğu dünyaya geri dönmek gibi bir niyeti olmayan, kaba, öfkeli bir adamdı.

Penelope ise düzgün bir kızdı, o dünyada bir yaşam sür-

mek için mükemmel bir terbiyeyle yetiştirilmişti. Kumarla, içkiyle, seksle ve daha kötülerıyla dolu olan bu dünya ise onun ödünü koparırdı. *Michael* onun ödünü koparırdı.

Ama *Penelope* bu dünyayı görmek istiyordu.

Michael da ona gösterecekti.

Çünkü *Penelope*'yi yoldan çıkarmanın ayartısına direnmiyordu. Bu o kadar dayanılmaz, o kadar tatlı bir şeydi ki...

Penelope ne istediğini bilmiyordu. Macerayı, çocukluk evinin etrafındaki korulukta gece geç saatte çıkılan bir yürüyüş sanıyordu. Oysa herhangi bir gece *Melek*'in ana kumar salonunu görse histeri krizine girerdi.

"Peki ya değişiklikler?" dedi *Cross*, kollarını göğsünde kavuşturup duvara dayanarak. "İşler planlandığı gibi gitmedi demiştin."

"*Penelope*'nin kız kardeşlerine koca bulmayı da kabul ettim."

Cross'un kaşları havaya kalktı. "Kaç kişiler?"

"İki. Kolay olacağını sanıyorum." *Bourne*, *Cross*'un ciddi gri gözleriyle karşılaştı. "Bizimkisi aşk evliliği. Bu sabah evlendik. Ondan bir saniye daha ayrı kalmaya dayanamazdım."

Ne var ki *Cross* söylenen yalanı duymuş, bu yalanın ne anlama geldiğini kavramıştı. "Çok ama çok âşık olduğun için."

"Kesinlikle."

"Bu sabah demek." *Cross* sözcükleri test ediyordu âdeta. *Bourne* bakışlarını kaçırarak avuçlarını rulet masasına koydu ve üzerindeki yeşil çuhaya sertçe bastırdı. Daha hiçbir şey duymadan *Cross*'un neler söyleyeceğini biliyordu. "Evliliğinizin ilk gecesinde onu yalnız bıraktın yani."

"Evet."

"At suratlımın teki mi yoksa?"

Hayır.

Penelope tutkunun pençelerindeyken nefes kesici oluyordu. *Michael* onu yatağına yatırmak, ona sahip olmak istiyordu. *Falconwell Malikânesi*'nde *Penelope*'nin altında nasıl kıvrandığını hatırlayınca pantolonunun ön tarafı bir anda sıkımaya başlamıştı. Bunu gizlemek için olduğu yerde kıpırdandı.

Söyleyeceği yalandan önce eliyle suratını ovuşturdu.
 “Temple’la ringe çıkıp biraz ter atsam iyi olacak.”

“Ha, demek at suratlı.”

“Hayır.”

“O halde belki de eve dönüp tutkuyla sevdiğin bu kadınla yaptığın evliliği tamamına erdiren iyi olur. Temple’a gidip kendine dayak attırmaktan çok daha zevkli olacağından emimim.”

O dayağı hak etsen bile.

Bir an için Bourne, Cross’un söylediklerini düşündü. Eve dönüp yeni ve masum karısının karşısına çıktığında neler olabileceğini hayal etti. Penelope’yi yatağına yatırıp ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. *Onu istediğinden bile habersiz olduğu o macerayı yaşatmak nasıl olurdu acaba?* Penelope’nin ipeksi saçları, Michael’in çenesindeki sert sakallara takılır; Michael onun yumuşak tenini okşarken Penelope dolgun dudakları arasından yaşadığı zevkle çığlık atardı.

Ne hain, ne harika bir ayartmaydı bu!

Fakat Penelope yaşadıklarını olduğu gibi kabul etmezdi. Michael’dan daha fazlasını isterdi. Michael’ın vermek isteyeceğinden çok daha fazlasını.

Bakışlarını tekrar rulet çarkına çeviren Bourne’un gözleri ister istemez, küçük beyaz topun durduğu renk bölümüne yöneldi.

Siyah.

Elbette.

Başını tekrar çevirdi. “Dahası da var.”

“Her zaman vardır zaten.”

“Sosyeteye geri dönmeyi kabul ettim.”

“Aman Tanrım. Neden?”

“Kız kardeşlere koca bulmak gerekiyor.”

Cross küfretti. Tek kelimelik küfründe hayret vardı. “Sosyeteye geri dönüşünü Needham mı talep etti? Harika.”

Bourne doğruyu, yani anlaşmalarının şartları konusunda pazarlık yapan (ve bunda da büyük başarı sağlayan) kişinin

karısı olduğunu söylemedi. Bunun yerine, "Needham, Langford'u mahvedecek bilgilere sahip."

Cross'un gözleri büyüdü. "Nasıl yani?"

"Doğru yere bakmıyormuşuz."

"Sen bundan..."

"Eminim, Langford'u mahvedecek."

"Needham da sana bu bilgiyi kızları evlendiği zaman verecek. öyle mi?"

"Çok uzun sürmez, zaten anladığım kadarıyla kızlardan biri Castleton'la evlilik yolundaymış."

Cross'un kaşları havaya kalktı. "Castleton budalanın tekidir."

Bourne omuz silkti. "Kendisinden daha zeki bir kadınla evlenecek ilk aristokrat o değil. Sonuncusu da olmayacak."

"Bekâr kız kardeşinin onunla evlenmesine izin verir misin?"

"Benim bekâr kız kardeşim yok ki."

"Bana artık var gibi gelmişti."

Bourne, Cross'un sözlerindeki suçlamayı duymuştu... Cross'un ne demek istediğini biliyordu. Castleton'da evlenmenin, akıllı olan her kadını yaşam boyu sürecek bir can sıkıntısına mahkûm edeceğini biliyordu.

Bu durumda Penelope de kız kardeşlerinin birinin daha kötü bir evlilik yapmış olmasından dolayı acı çekecekti. *Gerçi aşkı bulabileceklerini düşünüp de kendimi kandırmıyorum fakat pekâlâ mutlu olabilirler, değil mi?*

Michael bu sözlerin yankısını duymazdan geldi. "İş olmuş bitmiş sayılır. Böylece Langford'a bir adım daha yaklaşmış olacağım. Buna kendi ellerimle engel olacak halim yok. Kaldı ki aristokrat kadınların çoğu zaten kocalarından şikâyetçidir."

Cross kaşlarından birini kaldırdı. "Şunu itiraf etmelisin ki... Castleton'la evlenmek her kadın için tam bir azap olur. Özellikle de... Mesela eşiyle sohbet edebilmeyi umut eden genç bir hanımefendi için. Bence o kıızı başka biriyle tanıştırmalısın. Kafasının içinde birkaç fikir kırıntısı bulunan biriyle."

Bourne kaşını kaldırdı. "Kendini mi öneriyorsun yoksa?" Cross ona sert gözlerle baktı. "Kesinlikle böyle birisi vardır."

"Castleton hazır elimizdeyken neden başka birini arayalım ki?"

"Sen tam bir piç kurususun."

"Elimden geleni yapıyorum. Belki de sen gitgide yumuşuyorsundur."

"Sense her zamanki sertliğini koruyorsun." Bourne bir karşılık vermeyince Cross üsteledi. "Bazı balolara ve akşam yemeklerine kimsenin yardımı olmadan davet edilebilirsin ama sosyeteye gerçek bir dönüş yapmak istiyorsan geri kalanları için Chase'in yardımına ihtiyacın olacak. Açman gereken kapıların tümünü ancak o şekilde açabilirsin."

Bourne bir kez başını evet anlamında salladı, dimdik durdu, derin bir nefes aldı ve ceketinin kolunu dikkatle düzetti. "Eh, o halde Chase'i bulmam gerekecek." Cross'un gri bakışlarıyla karşılaştı. "Sen de haberi etrafa..."

Cross başıyla onayladı. "Aştan bitap düşmüş haldesin demek."

Bourne başını sallamadan önce bir an tereddüt etti.

Cross bunu görmüştü. "Eğer insanların sana inanmasını istiyorsan bundan daha iyi rol yapmalısın." Bourne başını çevirerek Cross'un söylediklerini duymazdan geldi, derken Cross tekrar konuşmaya başladı. "Ayrıca bir şey daha var. Eğer almak istediğin intikam evliliğine ve tertemiz itibarına bağlıysa her ikisini de çabucak güvence altına almanda yarar var."

Bourne'un kaşları çatıldı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Cross güldü. "Karının eline nikâhı iptal ettirmek için gerekçe verme diyorum. Onunla yatağa gir, Bourne. Hem de hiç vakit kaybetmeden."

Bourne'un buna cevap verecek fırsatı olmadı, zira kulübün ana giriş koridorunda, yarı açık duran geniş bir meşe kapının arkasında aniden bir patırtı kopmuştu. "Üye değilsem değilim! Ya beni içeri bırakırsınız gider onunla görüşürüm ya

da burayı başınıza yıkmak için elimden geleni ardıma koymam.”

Bourne, Cross’un gözlerine bakınca uzun boylu arkadaşı, “Fark ettiysen hepsinin ağzında aynı tehdit,” dedi. “Ama hiçbir tehdidini yerine getirecek kadar yürekli çıkmadı şimdiye kadar.”

“Az önceki arkadaşının kocası var mıydı?”

Cross’un suratı kaskatı kesildi. “Her işi yaparım ama o taraklarda bezim yoktur.”

“O zaman herif senin için gelmemiş.” Bourne yürüyüp kapıyı itince karşısında batakhanein iki fedaisi, Bruno ve Asriel’i buldu. Fedailer, ortalama bir boya ve vücut yapısına sahip bir adamın yüzünü duvara bastırmış öylece tutuyordu. “Beyler,” dedi Bourne. “Neler oluyor?”

Asriel ona doğru döndü. “Sizi arıyormuş.”

Bu sözler üzerine adam bütün gücüyle mücadele etmeye başladı. “Bourne! Ya benimle şimdi görüşürsün ya da şafak vakti karşıma çıkarsın.”

Bourne bu sesi tanıdı.

Tommy.

Tommy Alles’i dokuz seneden beri görmemişti, babasının Bourne’un sahip olduğu her şeyi zevkle kendi malvarlığına kattığı gecedan beri. Tommy kendi mirasını -*Bourne’un mirasını*- arkadaşına tercih ettiğinden beri.

Aradan dokuz yıl geçmiş olmasına rağmen Bourne, arkadaşının kendisine arkasını dönmesini, babasının eylemlerine o şekilde suç ortaklığı edişini kallesçe bir ihanet olarak görüyordu.

“Şafak vakti senin karşıma çıkmayı seve seve kabul ederim, bir saniye olsun bunun aksini düşünme,” dedi. “Hatta senin yerinde olsam, böyle bir teklifte bulunmadan önce oturup enine boyuna düşünürdüm.”

Tommy başını kadife kaplı duvarın üzerinde çevirerek Bourne’un yüzüne baktı. “Çek şu köpeklerini üzerimden.”

Asriel bunu duyar duymaz boğazından bir hırıltı sesi çıkardı. Bruno da sinirlenerek Tommy’yi hızla duvara vurdu.

Bourne da, "Sözlerine dikkat et, Tommy," dedi. "Bu arkadaşlar terbiyesizlik yapanlardan pek hoşlanmazlar."

Bir kolu yukarı bükülüp omuzlarının arasına dayanınca Tommy acıyla yüzünü buruşturdu. "Bu onların savaşı değil. Bizim savaşımız."

Needham, Tommy'yi Bourne'un planlarından ve yaptıkları anlaşımadan haberdar etmiş olmalıydı. Langford'un oğlunu buraya kadar getirtip Bourne'un ve öfkesinin karşısına çıkaracak başka bir şey olamazdı. "Aradığın şey burada değil."

"Umarım. Umarım o burada değildir."

O.

Bu küçücük sözcükle her şey yerli yerine oturdu.

Tommy buraya Needham'ın belgesi için gelmemiştii. Hatta muhtemelen varlığından bile haberdar değildi.

Buraya Penelope için gelmişti.

Falconwell için gelmişti.

"Bırakın!"

Tommy serbest kalınca hemen üstünü başını düzelitti, iki adam tiksinti dolu gözlerle baktı. "Teşekkürler." Bruno ve Asriel geri çekildiler ama küçük koridoru terk etmeyerek ihtiyaç halinde patronlarının yardımına koşmak üzere beklemeye geçtiler.

Önce Bourne konuştu. "Çok açık konuşacağım. Bu sabah Penelope'yle evlendim ve bunu yaparak Falconwell'i mülklerime katmış oldum. Sen de, baban da artık oraya dokunamazsınız. Hatta ikinizden birinin araziye ayak bastığını duyacak olursam, sizi özel mülke tecavüzden tutuklatırım."

Tommy eliyle şişmiş dudağını ovuştururken kahkaha attı. Sesi kof ve keyifsizdi. "Senin o arazi için geri döneceğini bilmiyor muydum sanıyorsun? Babamın elinden çıkar çıkmaz o araziye tekrar ele geçirmek için ne gerekirse yapacağını biliyordum. Penelope'yle neden ilk ben evlenmek istedim sence?"

Sözcükler duvarlarda yankılanırken Bourne yüzündeki şaşkınlığı gizleyen loş ışığa müteşekkirdi.

O nişanlı, Tommy'ydi demek.

Bourne'un bunu önceden görmesi gerekirdi elbette. Thomas Alles'in hâlâ Penelope'nin dünyasında olduğunu tahmin etmesi gerekirdi. Mirasından çıkar çıkmaz Falconwell'in peşine düşeceğini bilmesi gerekirdi.

Demek Penelope'ye evlilik teklifinde bulunmuş ve o aptal kız da muhtemelen Tommy'yi -ezelden beridir arkadaşı olduğu oğlanı- sevdiğini düşünerek bu teklife evet demişti. Şapşal kızlar böyle hayaller kurmazlar mıydı? Çocukluklarından beri tanıdıkları çocukla evlenmeyi hayal etmezler miydi? Kahkaha dışında hiçbir şey talep etmeyen o güvenilir arkadaşlarıyla, o basit ve candan yoldaşlarıyla?

"Hâlâ babanın eline mi bakıyorsun, Tom? Kendine mal mülk edinmek için, *benim* malımı mülkümü edinmek için koşa koşa bir kızla evlenmeye mi kalkıştın?"

Tommy, "O mülk on yıldır senin değil," diye çıkıştı. "Zaten hak etmiyorsun da, Penelope'yi de öyle."

Bourne'un gözlerinde bir anı canlandı. Tommy ve Penelope'yle birlikte Falconwell'deki gölün ortasında ufak bir kayığın içindeydiler. Tommy kayığın başında tehlikeli bir şekilde dikilmiş, mükemmel bir açık deniz kaptanıymış taklidi yapıyor; Penelope de sarı saçları akşam güneşinin altında ıslıl ıslıl parlarken kahkahalar atıyordu; tüm dikkati Tommy'nin üzerindeydi.

Bourne onu izlerken kayığın kenarlarını kavramış; bir, iki, üç kere salladıktan sonra da Tommy dengesini kaybederek suya düşmüştü. Penelope, *Tommy* diye bağırarak kayığın kenarına koşarken çocuk da nefes nefese kahkahalar atarak yüze çıkmıştı. Penelope gözlerinde öfkeyle arkasına dönüp Bourne'a bakmıştı. *Bu çok kahaydı.*

Bourne anıyı kafasından çıkararak tekrar bugüne, Tommy'yi tekrar tepetaklak etmeye odaklandı. Tommy'nin elinden bir şeyi daha aldığı için aslında mutlu olması gerekirdi ama tüm benliğiyle hissettiği duygu keyif değil, öfkeydi.

Tommy'nin az daha Bourne'a ait olan şeylere -Falconwell'c. *Penelope*'ye- sahip olacak olması karşısında duyduğu öfke. Gözlerini kısarak Tommy'ye baktı. "Sonuçta ara-

zi de, kız da benim. Sen ve baban çok geç kaldınız.”

Tommy ona doğru bir adım yaklaşıp karşısında dimdik durdu, boyları eşitti. “Bunun Langford’la alakası yok.”

“Kendini kandırma. Her şeyin Langford’la alakası var. Nedenham, Falconwell’i kazanır kazanmaz benim Falconwell’in peşine düşeceğimi tahmin etmemiş midir sanıyorsun? Elbette etmiştir. Ayrıca onu mahvedene kadar durmayacağımı da tahmin ediyordur.” Bourne duraksayarak bir zamanlar arkadaşları olan adama baktı. “Bu arada seni de mahvedeceğim.”

Tommy’nin gözlerinden bir şey gelip geçti, anlayışa benzeyen bir şey. “Bundan büyük bir zevk duyacağından en ufak bir kuşku yok. Tabii Penelope’yi mahva sürüklemekten de zevk duyacaksın.”

Bourne kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Hedeflerim belli: Falconwell’e sahip olup babamdan intikam almak. Sen ve Penelope’nin bu yolda ayağıma dolanmış olmanız büyük bir talihsizlik gerçekten.”

“Penelope’yi incitmene izin vermeyeceğim.”

“Ah ne kadar asilce bir hareket. Peki ne yapacaksın, onu kaçırarak mısın? Guinevere’yle Lancelot gibi mi olacaksınız? Söylesene, Lancelot da evli olmayan bir ana babadan mı doğmuş?”

Tommy bu sözcükler karşısında bir an sessiz kaldı. “Demek planın bu! Bana zarar vererek babama da zarar vermeyi düşünüyorsun.”

Bourne kaşını kaldırdı. “Benim mirasıma karşılık onunki. Babaminkine karşılık oğlu.”

“Babamın beni sevdiğini düşünüyorsan hatalı bir hafızan olduğunu söyleyebilirim.” Tommy doğru söylüyordu. Beraber geçirdiği tüm çocukluk ve gençlik yılları boyunca Langford bir kez olsun Tommy’yle sıcak bir konuşma yapmamıştı. Her zaman soğuk ve sert bir baba olmuştu.

Gerçi artık Bourne’un umurunda değildi tüm bunlar. “Onun seni sevip sevmemesi önemli değil. Önemli olan, dünyanın geri kalanının ne düşüneceği. Sen olmadan baban bir hiç.”

Tommy bir adım geriye çekilirken çenesini sımsıkı sık-
mıştı. "Sen bir düzenbazsın; bense bir centilmen. Sana kimse
inanmaz."

"Kanıtını gösterdiğimde herkes inanır, merak etme."

Tommy kaşlarını çatı. "Kanıt manıt yok."

"Bu teorini test etmekte serbestsin."

Dişlerini sımsıkı sıkı Tommy bir adım atıp öfkeyle
Bourne'un üzerine atıldı. Bourne gelen darbeyi savuşturur-
ken Bruno karanlığın içinden çıkarak kaçınılmaz kavgayı
engelledi. İki adam, fedainin devasa kollarının arasından bir-
birlerine bakıyorlardı. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu
Tommy.

"Sende benim istediğim hiçbir şey yok." Bourne durak-
sayarak düşmanını sessizlik içinde izledi. "Falconwell artık
benim. intikamımı aldım, Penelope de bana ait. Seninse hiç-
bir şeyin yok."

"Penelope senden önce benimdi," dedi Tommy öfkeyle.
"Onca yıldır sen yokken ben vardım onun yanında. Ve senin
kim olduğunu, kime dönüştüğünü gördüğünde tekrar bana
dönecek."

Bourne, Tommy ve Penelope'nin bunca yıl dost kaldığını
düşününce büyük bir tiksinti duydu. Kendisi her şeyini kay-
betmesine; Surrey'e dönemeyecek, üçlü arkadaşlıklarındaki
yerini tekrar alamayacak duruma gelmesine rağmen o ikisi
arkadaşlıklarını sürdürmüştü. "Beni tehdit edebildiğine göre
epey cesur bir adamsın, Tommy." Michael, Bruno'ya baktı.
"Beyefendiye kapıyı göster."

Tommy iri yarı adamın ellerinden kurtularak, "Ben ken-
dim çıkabilirim." dedi. Dış kapıya doğru yürüdükten sonra
orada birkaç saniye oyalanıp arkasına döndü ve Bourne'la
göz göze geldi. "Onu Surrey'e geri gönder, Michael. Öfken
ve intikamınla mahvetmeden onu rahat bırak."

Bourne bu varsayımı reddetmek istedi. Ama aptal değildi.
Elbette mahvedecekti Penelope'yi. Edecekti çünkü mahvet-
mek onun işiydi. "Senin yerinde olsam başkasının karısını
korumaya kalkışacağıma kendi itibarımı korumaya özen gös-

terirdim. Çünkü babanla işim bittiğinde Londra'da insan içine çıkamayacaksın."

Tommy cevap verdiğinde sesinde çelik sertliği vardı, Michael'ın bir zamanlar tanıdığı o çocukta hiç tanımadığı bir kararlılık vardı. "Çıkarmayı planladığın skandaldan kendimi koruyabileceğimi düşünerek kendimi kandırmıyorum ama seninle savaşmak için, Penelope'yi korumak için elimden gelen her şeyi yapağım. Ona bir zamanlar arkadaşlarının onu korumak için her şeyi yaptıklarını hatırlatmak için."

Bourne kaşını kaldırdı. "Ama o seferinde de eline yüzüne bulaştırmıştın galiba?"

Tommy'nin yüzünde hüznü bir ifade belirip hemen kayboldu. "Evet. Ama o görevin asla bana ait olmaması gerekiyordu."

Bourne izin vermiş olsaydı bu sözcükler onu yaralayabilirdi. Bunun yerine alaycı bir ifadeyle, "Rahat ol, Tom," dedi. "En azından ben o skandalı gazetelere haber verdiğimde Penelope sizin skandalınız yüzünden acı çekmeyecek. Bununla avunabilirsiniz."

Tommy arkasına dönerek karanlıkta Bourne'un bakışlarını buldu ve son sözlerini söyledi. "Evet, çıkacak skandaldan etkilenmeyecek... Ama seninle evlenmenin pişmanlığını yaşayacak. Bundan şüphen olmasın."

Bundan en ufak bir şüphem yok zaten

Ağır kapı Tommy'nin arkasından kapanırken Bourne ruhunda hissettiği seslerden, öfkeden, kızgınlıktan ve başka bir şeyden -tanımlamak istemediği bir şeyden- yüz çevirip içeri döndü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sevgili M...

Sana bunu bir atlı arabadan yazıyorum. Son altı günümü annemle ve dört kız kardeşimle bu arabada geçirdik. North Country üzerinden Hester Halamı ziyarete gidiyoruz (kendisini son mektubumdan hatırlayacaksınız). Romalıları kuzeye doğru yollarına devam edip Hadrian Duvarı'nı inşa etmeye iten sebebin ne olduğunu bilmiyorum. Ama herhalde yanlarında kız kardeşleri yoktu, yoksa Toskana'dan öteye geçemezlerdi.

Sevgiyle,

P.

Büyük Kuzey Yolu üzerinde bir yerler; Haziran 1816

Cevap yok

Michael onu bırakıp gitmişti.

Penelope'nin, üst üste yığılmış eşyalarıyla birlikte Michael'ın Londra'daki evinin giriş holünde öylece dikilirken kendine gelmesi bir çeyrek saatini almıştı.

Michael üstünkörü bir, "Hoşça kal," dedikten sonra onu bırakıp gitmişti.

Penelope, Michael'ın çıkıp gittiği devasa meşe kapıya, itiraf etmek isteyeceğinden daha da uzun bir süre boş gözlerle bakarken gerçeklerle mücadele etmeye çalışıyordu.

Michael onu bırakıp gitmişti.

Penelope'nin onun Londra'daki evinde geçireceği ilk gecesinde.

Gitmeden önce Penelope'yi evin çalışanlarıyla bile tanıştırmadan.

Hem de evlendikleri günün gecesinde.

Penelope bu sonuncusunu çok fazla düşünmek istemiyordu.

Bunun yerine kocasının evinin giriş holünde, çok küçük görünen ve böylesi bir olayda ne yapmaları gerektiğinden emin olamıyorlarmış gibi tedirgin bir halleri olan iki uşak dışında hiçbir refakatçisi olmaksızın bir aptal gibi dikilmekte olduğu gerçeğine odaklandı. İki genç uşağın bu evde yalnız bayanlarla çok sık karşılaşmadıkları fikrinden teselli mi bulsa, yoksa ne yapacaklarını düşünürlerken onu bir misafir odasına almayı akıl etmedikleri için gücense mi, emin olamıyordu.

Bir şeyler yapması gerektiğini düşünerek zorlama bir tebessümle gülümsedi ve iki uşaktan daha büyük görünenine -çocuk on beş yaşından büyük olamazdı- dönüp, "Herhalde bu evin bir baş hizmetçisi vardır?" diye sordu.

Delikanlının rahatladığını görünce küçük bir kıskançlık hissetti. Keşke böyle bir durumda nasıl davranacağını bilseydi. "Var, hanımefendi."

"Harika. Gidip çağırabilirsin, değil mi?"

Uşak iki kez eğilerek selam verdi, belli ki elinden geleni yapmaya hevesliydi. "Baş üstüne, hanımefendi. Nasıl isterseniz, hanımefendi." Çocuk fırlayıp gitmişti. Ama arkadaşı gitgide daha da tedirgin bir görüntü çiziyordu.

Bu duyguyu biliyordu Penelope.

Ama sırf kendisi mutlak bir belirsizlik içinde olduğu için önünde duran zavallı çocuğun da acı çekmesi gerekmiyordu. Küçük, teşvik edici bir gülümsemeyle, "Burada kalmana gerek yok," dedi. "Baş hizmetçinin az sonra geleceğinden eminim."

Doğrusu uşak olamayacak kadar küçük görünen çocuk bir şeyler mırıldanarak neredeyse bir anda ortadan kayboldu.

Penelope uzun bir nefes verip evin giriş holünü incelemeye başladı. Her yer mermer ve yaldız kaplıydı. Son moda olması için büyük bir masraftan kaçınılmadığı ortadaydı. Kendi zevkine göre biraz fazla abartılıydı ama Penelope bu dekorun ne anlattığını hemen anlamıştı.

Michael, o meşum şans oyununda her şeyini kaybetmiş olabilirdi ama sonradan bunun yirmi katını kazandığı kesindi, evine giren herkes bunu kolayca görebilirdi.

Genç markinin servetini geri kazanmak için ne kadar çok çalışmış olduğunu düşününce Penelope'nin göğsü sıkıştı. Kim bilir Michael ne kadar büyük bir çaba harcamıştı... Amacına sadık kalmak için ne kadar büyük bir emek sarf etmişti.

Aynı sadakati karısına göstermemesi ne kötüydü.

Penelope bu düşünceyi bir kenara atarak o akşam arabalarıyla birlikte gelmiş olan devasa yük sandığına doğru yürüdü. Eh, bir odası olmayacaksa da rahatına bakabilirdi pekâlâ. Seyahat pelerinin düğmelerini çözüp sandığın üzerine oturdu. Acaba burada, bu giriş holünde mi yaşayacaktı bundan sonra?

Evin arka tarafında bir gürültü kopmuştu... Heyecanlı fısıltılara ayak sesleri eşlik ediyordu. Penelope bu sesleri duyunca gülümsemesine engel olamadı. Görünüşe bakılırsa evdeki hizmetkârlardan hiçbiri, efendilerinin evlendiğinden haberdar edilmemişti. Penelope buna şaşırması gerektiğini düşündü, ne de olsa iki gün öncesine kadar kendisi de böyle bir şeyin olacağını hiç beklememişti. Ama kocasına hafifçe kızgınlık duymasına engel olamadı.

Michael en azından bir dakikasını ayırıp onu evin baş hizmetçisiyle tanıştıracaktır, sonra da gecenin o saatinde hangi önemli işinin başına dönmesi gerekiyorsa dönebilirdi.

Evlendikleri günün gecesinde.

Penelope içini çekerken boğazından yükselen seste belli bir sabırsızlık ve öfkenin yankısını işitti. Ne var ki hanımefendiler öfkelerini göstermezdi.

Tek umudu, eğer söz konusu hanımefendi düşmüş bir aris-

tokratla evlendiyse bu kuralın o kadar da katı olmayabileceğiydi.

Bir hanımefendi yeni evinde oturmuş; bir odaya, hatta herhangi bir odaya götürülmeyi bekliyorsa bu kural yoruma açık olmalıydı.

Eldivenli elinin avucuna bakarken Michael'ın bundan birkaç saat sonra dönüp de onu bir sandığın üstünde kocasını bekler halde görürse nasıl bir tepki vereceğini merak etti.

Michael'ı gözleri şaşkınlıkla açılmış halde düşününce kendini tutamayıp kıkırdadı.

Buna değebilirdi. Sırtındaki ağrıyı görmezden gelerek oturduğu yerde kıpırdandı.

Herhalde markizler sırtlarındaki rahatsızlıkları pek düşünmezlerdi.

“Leydim?”

Penelope ayağa fırlayarak arkasından tedirgin ve meraklı bir sesle söylenmiş olan bu sözcüğün sahibine doğru döndü. Karşısında şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın duruyordu.

Kadının -tüm İngiltere’de baş hizmetçi kıyafeti olarak tanınan- basit bir üniforma giymiş olmasının ya da alev kızılı saçlarının geriye doğru taranarak başının tepesinde mükemmel bir topuz halinde toplanmış olmasının hiçbir önemi yoktu. Penelope’nin şimdiye kadar gördüğü en iri ve en güzel mavi gözlere sahip olan bu genç ve kıvrak kadın nefes kesiciydi.

Hollandalı bir ressamın elinde çıkma enfes bir tabloya benziyordu.

Penelope’nin şimdiye kadar gördüğü hiçbir hizmetkârla uzaktan yakından alakası yoktu.

Ve Michael’ın evinde yaşıyordu.

“Ben...” diye konuşmaya başlayan Penelope, kadına bön bön baktığını fark ederek duraksadı. Kafasını iki yana sallayarak, “Ben... Evet?” dedi.

Baş hizmetçi, Penelope’nin garip davranışını fark ettiğini belirten hiçbir davranış sergilemeden birkaç adım daha öne çıktı ve reverans yaptı. “Sizi karşılayamadığımız için özür

dileriz. Fakat biz..." Durma sırası ondaydı.

Fakat biz sizi beklemiyorduk. Penelope söylenmese bile duymuştu bunu.

Baş hizmetçi tekrar denedi. "Bourne bize..."

Bourne.

Lord Bourne değil. Sadece Bourne.

Penelope sıcak ve tanımadığı bir duyguya kapılmıştı. *Kıskançlık.*

"Anlıyorum. Lord Bourne son birkaç gündür çok yoğun-du." Penelope *lord* kelimesini bastıra bastıra söylerken diğer kadının gözlerindeki anlayış ifadesini görebilmişti. "Evin baş hizmetçisi siz olmalısınız?"

Güzel kadın gülümseyerek bir reverans daha yaptı. "Bayan Worth."

Penelope merakla düşündü. Acaba Bayan Worth evli miydi, yoksa "bayan" unvanını baş hizmetçilik pozisyonuyla mı elde etmişti? Michael'ın; evinde nefes kesici, genç ve bekâr bir baş hizmetçi çalıştırıyor olabileceği düşüncesi hiç hoş değildi.

"Evi görmek ya da personelle tanışmak ister misiniz?" Bayan Worth ne yapılması gerektiğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Penelope, hiç şüphesiz efendisinin evliliği karşısında en az onun kadar şaşırmış olan kadına acıyarak, "Şimdilik odalarımı görsem yeter," dedi.

"Elbette." Penelope'nin isteğini başıyla onaylayan Bayan Worth önden yürüyerek geniş merdivenlere yöneldi. Merdivenler evin özel odalarına çıkıyor olmalıydı. "Eşyalarınızı derhâl yukarı çıkarmaları için çocuklara haber vereceğim."

Merdivenleri çıkarırken Penelope kendini tutamayarak sordu. "Kocanız da Lord Bourne'un yanında mı çalışıyor?"

Baş hizmetçi uzunca bir duraksama yaşadıktan sonra yanıtladı. "Hayır, leydim."

Penelope üstelememesi gerektiğini biliyordu. "Yakınlarıdaki başka bir evde, o halde?"

Bir duraksama daha. "Benim kocam yok."

Penelope bu açıklamayı duyar duymaz içinde alevlenen nahoş kıskançlığa ve evin güzel baş hizmetçisine daha fazla soru sorma dürtüsüne karşı koydu.

Yanından ayrılmış olan Bayan Worth de loşça aydınlatılmış bir yatak odasının kapısını aralıyordu zaten. "Elbette şöminede hemen bir ateş yakacağız, leydim." Kadının öne çıkarak odanın içerisindeki mumları yakmaya başlamasıyla mavi ve yeşil renklerde döşenmiş güzel ve rahat bir yatak odası yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. "Ayrıca sizin için bir de tepsi hazırlatacağım. Karnınız aç olmalı." Bayan Worth mumları yakmayı bitirdikten sonra Penelope'ye doğru döndü. "Personelimiz arasında bir nedime yok ama isterseniz memnuniyetle..." Cümlesini yarıda bırakmıştı.

Penelope başını iki yana salladı. "Nedimem yolda, yakında o da burada olur."

Yüzünde bariz bir rahatlama ifadesi beliren hizmetçi uysal bir edayla başını eğdi. Penelope de hem işinin ehli bir hizmetkâra benzeyen hem de aslında hiç hizmetkâra benzemeyen bu güzel yarattığı dikkatle inceledi.

"Ne kadar zamandır buradasınız?"

Başını hızla yukarı kaldıran Bayan Worth'ün gözleri hemen Penelope'yi buldu. "Bourne'un..." Duraksayarak kendini tuttu. "Yani Lord Bourne'un yanında mı?" Penelope başını evet anlamında salladı. "İki yıldır."

"Baş hizmetçi olmak için oldukça gençsiniz."

Bayan Worth'ün bakışları temkinli bir ifadeye büründü. "Lord Bourne bana burada bir görev bulabildiği için çok şanslıyım."

Aklında düzinelerce soru dolaşan Penelope bu soruları sormamak, bu güzel kadının nasıl olup da Michael'in yanında yaşamaya başladığını ortaya çıkarmamak için tüm enerjisini kullanmak zorunda kaldı.

Ne kadar merak ederse etsin şimdi sırası değildi.

Bunun yerine elini kaldırıp şapkasının iğnesini çıkardı ve yakındaki bir tuvalet masasına doğru yürüyüp şapkasını masanın üzerine koydu. Arkasına dönerek baş hizmetçiye yol

verdi. "Sandıklarımı yukarı yollayıp bana bir yemek hazırlatacak olmanız çok hoş. Bir de banyo istiyorum mümkünse."

"Nasıl isterseniz, leydim." Bayan Worth hemen odadan çıkarak Penelope'yi yalnız bıraktı.

Derin bir nefes alan Penelope kendi etrafında yavaşça dönerek odayı incelemeye koyuldu. Güzel bir odaydı, duvarlarına asılan ipekler ve Şark halısına benzeyen devasa bir halıyla şatafatlı bir dekorasyonu vardı. Duvarlardaki tablolar zevклиydi, mobilyalar da mükemmel şekilde tasarlanmıştı. Şöminede bir ateş vardı ama havadaki serinlik ve duman kokusu, evin Penelope'nin gelişi için hazırlanmamış olduğunu ispatlıyordu.

Penelope, geniş ve gösterişli bahçeye bakan bir pencerenin yanına yerleştirilmiş lavaboya doğru yürüdü, tasın içine su döktü ve ellerini beyaz porselenin içine sokarak suyun ellerinin rengini ve şeklini bozmasını, onlara kırık bir görüntü vermesini izledi. Derin bir nefes alarak soğuk suyun yüzeyine odaklandı.

Kapı açıldığında lavabodan geriye doğru sıçrayarak suyu hem kendi üzerine hem de halıya su sıçrattı. Dönüp baktığında karşısında -en fazla on üç, on dört yaşında görünen- bir kız buldu. Kız çabucak reverans yaptıktan sonra, "Ateşi yakmaya gelmiştim, leydim," dedi.

Penelope, kızın elindeki çakmak kutusuyla şöminenin önünde çömelmesini izlerken gözlerinin önünde Michael'ın görüntüsü belirdi. Michael da daha birkaç gün önce Falconwell'deki şöminenin önünde öyle eğilmişti. Şömine alev alırken o gece ve ertesi sabah olanları hatırlayan Penelope'nin yanakları sımsıcak oldu. Ama bu hatıra beraberinde hüznü de getirmişti.

Michael'ın şu anda burada olmamasının hüznü.

Kız ayağa kalkarak Penelope'ye doğru döndü. Başını hafifçe eğmişti. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Penelope tekrar meraka kapıldı. "Senin adın ne?"

Kız çabucak başını yukarı kaldırdı. "Be-benim adım mı?"

Penelope rahatlatıcı bir tebessüm takınmaya çalıştı. "Pay-

laşmak istersen elbette.”

“Alice.”

“Kaç yaşındasın, Alice?”

Kız tekrar reverans yaptı. “On dört, leydim.”

“Peki, kaç yıldır burada çalışıyorsun?”

“Cehennem Konağı’nda mı?”

Penelope’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Cehennem Konağı mı?”

Ulu Tanrım.

“Evet, leydim.” Küçük kız, bu isim bir ev için son derece makul bir isimmiş gibi aceleyle cevap vermeye girişti. “Üç yıldır. Erkek kardeşimle birlikte bir iş bulmamız gerekiyordu. Anne babamızın öl...” Kız cümlesinin sonunu getirememiş olsa da Penelope gerisini tahmin etmekte hiç zorlanmadı.

“Kardeşin de burada mı çalışıyor?”

“Evet, leydim. Kendisi uşaktır.”

Bu uşakların neden o kadar küçük olduğunu açıklıyordu.

Alice aşırı derecede heyecanlı görünüyordu. “Benden istediğiniz başka bir şey daha var mı?”

Penelope başını iki yana salladı. “Bu gece yok, Alice.”

“Teşekkürler, efendim.” Kız kapıya doğru döndü. Tam özgürlüğüne kavuşacaktı ki Penelope ona seslendi.

“Ah, bir şey var.” Kız arkasına döndü. Gözlerini dört açmış, bekliyordu. “Markinin odasının nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Bourne’un odasını mı diyorsunuz?”

İşte yine aynı şey. Bourne.

“Evet.”

“Çoğumuz koridordaki, hemen sizinkinin yanındaki kapıyı kullanırız ama sizin odanızdan oraya direkt bir kapı açılıyor,” diyen Alice, neredeyse soyunma paravanının arkasına gizlenmiş olan, odanın uzak ucundaki bir kapıyı işaret etti.

Direkt bir kapı.

Penelope’nin kalbi biraz daha hızlı atmaya başlamıştı. “Anlıyorum.”

Elbette doğrudan kocasının odasına açılan bir kapısı ola-

cağı.

Ne de olsa Michael onun kocasıydı.

Belki de Michael o kapıyı kullanacaktı.

İçinde garip bir duygu dolaşmaya başlamıştı, tanımlayamadığı bir duygu. Korku belki de.

Heyecan.

Macera.

"Sizin burada olmanızı sorun edeceğini sanmam, leydim. Kendisi burada pek uyumaz."

Penelope yanaklarının tekrar ısındığını hissetti. "Anlıyorum," diye tekrar etti. Michael başka bir yerde uyuyordu. *Başka biriyle.*

"İyi geceler, leydim."

"İyi geceler, Alice."

Kız çıkıp gitmişti. Penelope ise öylece durmuş, o kapıya bakıyor, ardında neler olduğunu merak ediyordu. Önce sandıkları; ardından da taze ekmek, peynir, sıcak jambon ve enfes bir biber sosundan oluşan basit akşam yemeği getirildiğinde de merakı devam ediyordu. Yemeğini yerken, az önce gelmiş nedimesi sandıkların içinden en önemli kıyafetlerini çıkarırken, sandıklarını getirmiş olan çocuklar küvetin içini doldururken ve en sonunda kendi başına banyosunu yapar, kurulanır, giyinir ve kuzeni Catherine'e çaresizce mektup yazmaya çalışırken merakı içini kemiriyordu.

Saat gece yarısını vurup da Penelope düğün gününün -ve düğün gecesinin- gelip geçtiğini fark ettiğinde o kapının ardında neler olduğuna dair merakı hayal kırıklığına dönüşüverdi.

Sonra da öfkeye. Gözlerini bir kez daha bitişikteki kapıya çevirdi. Maun kapıyı incelerken içinde büyük bir öfke olsa da utançtan eser yoktu. Ve o bir saniye içerisinde kararını verdi.

O tarafa doğru yürüyüp kapıyı hızla açtı. Ama karşısında büyük bir karanlık buldu.

Hizmetkârlar Michael'ın o gece eve dönmek gibi bir niyeti olmadığını biliyor olmalıydı, yoksa onun için şömineyi yanar halde tutarlardı. Michael'ın geri döneceğini beklemiş

olan tek kişi, Penelope'ydi. Evlilik gecelerinin bundan *duha fazlasını* içereceğini düşünen tek kişi.

Aptal Penelope.

Michael onunla evlenmek istememişti.

Onunla sadece Falconwell için evlenmişti. Bunu hatırlamak Penelope'ye neden bu kadar zor geliyordu? Boğazına oturan yumruya rağmen yutkunarak derin bir nefes aldı Penelope. Ağlamayacaktı. Bu gece olmazdı. Meraklı hizmetkârla dolu bu yeni evde olmazdı. Düğün gecelerinde olmazdı.

Hayatının geri kalanının ilk gecesinde.

Bourne Markizi olarak geçirdiği ilk gecesinde. Unvanıyla gelen özgürlüklere sahip olmuşken.

Yani hayır, ağlamayacaktı. Bunun yerine bir macera yaşayacaktı.

Yakındaki bir masadan büyük bir şamdan alarak odaya girdi. Arkasında tuttuğu şamdandan yayılan ışığın yardımcıla raflarla kaplı uzun bir duvar gördü. Raflar tıka basa kitapla doldurulmuştu. Bunun yanı sıra önüne iki güzel koltuk yerleştirilmiş mermer bir şömine gördü. Şöminenin önünde durarak hemen üst tarafındaki devasa tabloyu incelemeye koyuldu. Resmi daha iyi görebilmek için şamdanı yukarı kaldırmıştı.

Bir anda karşısındaki manzarayı tanıdığını fark etti.

Falconwell'di burası.

Ama evden ziyade, araziler görülüyordu. Gür yeşilliklerle kaplı mülkün -Surrey'in orta yerindeki pırlantanın- batı ucunu belirleyen o nefes kesici, ıslıl ıslıl göl ve gölün ardındaki tepeler.

Michael her sabah Falconwell'e uyanıyordu demek.

Tabii kendi odasında uyuduğu zamanlar.

Bunu düşününce Penelope o an Michael için hissetmiş olabileceği şefkat duygusunu kaybetti ve içinde büyük bir öfkeyle arkasına döndü. Elindeki şamdanın ışığı, o zamana kadar görmüş olduğu tüm yataklardan daha büyük olan devasa **bir** yatağın üzerine düşmüştü. Penelope yatağın büyüklüğü, dört köşesindeki ince oymalı meşe karyola direkleri ve en az

iki metre yüksekliğindeki karyola sayvanı karşısında nefesini tuttu. Yatağın üzeri şarap ve gece mavisi renklerinde kumaşlarla örtülmüştü. Penelope kendini tutamayarak parmaklarını kadife karyola perdelerinde gezdirdi.

Kalın ve son derece gösterişliydi.

Ve insanın aklını başından alacak kadar erkeksi.

Bu düşüncenin etkisiyle arkasını dönerek odanın geri kalanına göz gezdirdi. Şamdanın ışığını takip eden gözleri koyu bir sıvıyla dolu olan büyük, kristal bir içki sürahisine ve sürahiyle takım olan bir çift kısa içki bardağına takıldı.

Acaba Michael hangi sıklıkla kendine bir parmak viski doldurup bu büyük yatağa uzanıyordu? Ve acaba Michael hangi sıklıkla bir "misafirine" de yine bir parmak viski koyuyordu?

Michael'ın yatağına, güzellik ve cüret bakımından Michael'dan aşağı kalır yanı olmayan zevk düşkünü karanlık kadınların girdiğini düşünmek Penelope'nin içini büyük bir öfkeyle doldurdu.

Michael onu burada, kendi evinde bırakıp gitmişti. Hem de Penelope'nin onun karısı olarak geçireceği ilk gecesinde.

Evet, Michael çıkıp gitmişti. Bir tanrıçayla viski içmek için.

Penelope'nin bu konuda somut bir kanıta sahip olmaması önemli değildi, düşüncesi bile Penelope'yi kızdırmaya yetmişti.

Arabadaki konuşmalarının hiç mi değeri yoktu? Michael, geceleri iffetsiz kadınlarla düşüp kalkacaksa bu düzmece evliliğin skandalla uzaktan yakından ilgisi olmadığını Londra'ya ve sosyeteye nasıl kanıtlayacaklardı?

Ve Michael bir hovarda gibi yaşarken Penelope ne yapacaktı?

Michael onu varlığıyla şereflelendirmeye karar verene kadar Penelope burada oturup oya mı işleyecekti?

Hayır.

Bunu yapmayacaktı.

"Kesinlikle yapmayacağım," dedi, karanlık odanın içinde

yumuşak ama kararlı bir sesle. Sanki sözcükler yüksek sesle söylenirse bir daha geri alınamazlardı.

Kim bilir, helki de alınamazlardı gerçekten.

Gözleri bir kez daha sürahinin üzerinde durdu, kristal camının üzerinde derin kesme desenler vardı. Tabanı da oldukça geniş tutulmuştu, dalgalı denizlerde devrilip yere düşmesini önlemek için özellikle böyle tasarlanmıştı sanki. Michael bu odada, pekâlâ kendisine saygısı olan bir korsana ait olabilecek bu günah sığınağında, bir gemi kaptanı sürahisini bulunduruyordu demek.

Öyle olsun. *Penelope ona dalgalı denizleri gösterecekti.*

Çok fazla düşünmeden içkinin durduğu büfeye yöneldi, şamdanını kenara koydu, kısa bardaklardan birini çevirip içine viski doldurdu. Hem de düzgün bir kadının tek seferde içeceğinden çok daha fazla.

Düzgün bir kadının tek seferde ne kadar viski içebileceğine dair en ufak bir fikri olmaması ise konuyla tamamen ilgisizdi.

Kehribar rengi sıvının kristal bardağı dolduruş şeklinden sapkınca bir zevk aldı. Sonra da aklına gelen bir düşünceyle kıs kıs güldü. Acaba yeni kocası o an eve dönüp de kız kurusu olacakken son anda kurtarıp evlendiği o pek düzgün karısını elinde bir bardak viskiyle yakalayacak olsa ne düşünürdü?

Penelope gülümseyerek sürahinin arkasındaki duvara asılmış geniş aynada kendine kadeh kaldırdı ve viskisinden büyük bir yudum aldı.

Ve ölecek gibi oldu.

Boğazını kasıp kavurduktan sonra midesinde biriken o yakıcı acılığa hiç hazır değildi. Birkaç kez ögürdüktan sonra kendini zar zor toparlayabildi. Boş odaya, "İğrenç!" diye bağıırırken elindeki bardağı bakıp merakla düşündü. Bir insan -özellikle de İngiltere'nin en zengin adamları- bu kadar acı ve yakıcı bir sıvıyı içmeyi neden tercih ediyor olabilirlerdi?

Tadı ateş gibiydi. Ateş ve ağaçlar.

Ve iğrençti.

Bu deneyim bir macera sayılabilecek olsa bile pek ümit

vaat etmiyordu.

Penelope her an kusabilirdi.

Büfenin kenarına tüneyip iki büklüm olurken iç organlarına ciddi ve geri dönüşü olmayan bir hasar vermiş olabileceğini düşündü. Derin derin birkaç nefes aldıktan sonra o yanma hissi ardında baygın ve belli belirsiz teşvik edici bir sıcaklık bırakarak yatışmaya başladı.

Penelope doğruldu.

O kadar da kötü sayılmazdı.

Tekrar ayağa kalkarak şamdanını bir kez daha eline aldı ve kitap raflarına yöneldi. Rafları tepeleme dolduran deri ciltli kitapların isimlerini okumak için başını yana eğmişti. Michael'ın kitaplarının olması tuhaf geliyordu. Onun bir şeyler okuyacak kadar durup işlerine ara verebileceğini hayal edemiyordu. Ama her yer kitap doluydu işte: Homer, Shakespeare, Chaucer, tarım üzerine çeşitli Almanca kitaplar ve yalnızca Britanya kralları üzerine yazılmış tarih kitaplarıyla dolu koca bir raf. Ve bir de *Debrett's Peerage*.

Elini İngiliz aristokrasisinin tüm tarihini anlatan bu ünlü kitabın yaldızlı harfleri üzerinde gezdirdi. Kitabın sırtı kullanıla kullanıla yıpranmıştı. Michael sosyeteden uzak durduğu için bu kadar mutlu görünmesine rağmen kitabı elinden düşürmüyordu belli ki.

Penelope cildi yerinden çekip bir elini deri kapağının üzerinde gezdirdikten sonra rastgele bir sayfa açtı. Açılan sayfa, sık sık okunduğu belli olan bir sayfaydı.

Bourne Markiliği maddesi.

Penelope parmaklarını harflerin, Michael'dan önce Bourne Markisi unvanını taşıyan erkeklerin uzun listesi üzerinde gezdirdi. İşte oradaydı. *Michael Henry Stephen, 10. Bourne Markisi, 2. Arran Kontu, doğum 1800. 1816'da Bourne Markisi olmuştur, unvanını kendi kanından erkek vârisleri devralacaktır.*

Michael unvanını önemsemiyormuş gibi davranıyor olabiliirdi fakat bir şekilde kendini bu unvana yakın hissediyordu, yoksa bu kitap bu kadar çok kullanılmış olmazdı. Michael'ın

hâlâ Surrey'deki günlerini, oradaki topraklarını, çocukluğunu ve onu düşünüyor olabileceği fikri karşısında Penelope büyük bir sevince kapıldı.

Belki de Michael onu unutmamıştı, tıpkı kendisinin Michael'ı hiç unutmadığı gibi.

Penelope parmağıyla satırı takip etti. *Kendi kanından olan erkek vârisler.* Penelope koyu saçlı, yanakları gamzeli ve kıyafetleri karmakarışık olmuş oğlan çocuklarından oluşan bir eşkiya çetesi hayal etti.

Minik Michael'lar.

Sadece Michael'ın kanını değil, Penelope'nin de kanını taşıyacak olan çocuklar.

Tabii Michael arada bir eve uğrarsa!

Kitabı yerine geri koydu ve yatağa biraz daha yaklaşıp bu devasa mobilyayı incelemeye başladı. Acaba yatağın üzerindeki bu koyu renkli örtü de kadife miydi, yatağın etrafındaki perdeler kadar kalın mıydı? Şamdanı kenara bırakıp elini uzattı, yatağa dokunmak istiyordu. Michael'ın uyuduğu yeri hissetmek istiyordu.

Örtü kadife değildi.

Kürkten yapılmıştı. Yumuşacık, kalın bir kürkten.

Elbette öyleydi.

Avucunu örtünün üzerinde dolaştırırken bir an için bu yatakta karanlık ve kürk tarafından, *Michael tarafından*, sarmalanmış halde uzanmanın nasıl bir his olacağını düşündü.

Michael çapkın bir erkekti, hovardaydı, dolayısıyla yatağı da başlı başına bir maceraydı.

Yumuşak kürk Penelope'yi çağırıyor, yatağa çıkıp örtünün o zevk vadeden sıcak dokunuşunu hissetmesi için onu ayartıyordu. Bu fikrin aklına gelmesiyle birlikte Penelope hemen harekete geçti. Bu sırada bardağının yere düşmesini de umursamadan kurabiye çalmak için kilerin üst raflarına tırmanan bir çocuk gibi yatağa tırmandı.

Hayatında görüp dokunduğu en yumuşak, en lüks şeydi bu yatak.

Sırtüstü uzanarak kollarını ve bacaklarını açtı. Tüylü örtü-

nün onu âdeta kucağına alıp sarmalaması, yatağın içine gömülmesine izin vermesi çok hoşuna gitmişti.

Hiçbir yatak bu kadar rahat olmamalıydı.

Ama elbette Michael'ınki öyleydi.

Yüksek sesle, "Bu adam tam bir ahlaksız," diyen Penelope, sözcüklerinin odanın karanlığında usulca yankılandığını işitti.

Her zamankinden daha ağır gelen kollarını yukarı, karyola sayvanına doğru kaldırıp yattığı yerde kıpırdanarak örtülerin arasına biraz daha gömüldü ve gözlerini kapattıktan sonra başını yan çevirip yanağını yumuşak kürke sürttü.

İç geçirdi. Böylesi bir yatağın kullanılmaması haksızlık gibi geliyordu.

Düşünceleri sanki sualtından yüzeye çıkıyormuş gibi yavaştı. Yatağın içine gömülen vücudu birdenbire ağırlaşmışa benziyordu.

İnsan bu muhteşem gevşeme hissi için içki içiyor olmalı.

Kesinlikle içki içme fikrine artık daha açıktı Penelope.

"Yolunu kaybettin galiba."

Karanlığın içinde usulca ve kısık sesle söylenen bu sözcükleri duyunca Penelope gözlerini açtı. Kocasını yatağın kenarında öylece durmuş, ona bakıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Sevgili M...

Senden İngilizce olarak herhangi bir cevap alamadığımdan belki de farklı dillerde yazarsam bir karşılık verirsin diye düşündüm. Uyarıyorum, aşağıda (muhtemelen yanlış olan) Latince bir cümle de yer alıyor.

Ecrivez, s'il vous plaît

Placet scribes

Bitte schreiben Sie

Scrivimi, per favore

Ysgrifennwch, os gwelwch yn dda

İtiraf ediyorum, şu sonuncusu için mutfaktaki Galli kızların birinden yardım aldım ama fikir aynı fikir.

Lütfen yaz, P.

Needham Malikânesi, Eylül 1816

Cevap yok (hiçbir dilde)

Londra'nın en lüks kumar batakhanesinin ortağı olarak Bourne, ayartıya hiç de yabancı sayılmazdı. Günah konusunda uzmanlaşmıştı. Ahlaksızlığın yakın ahabıydı. Bilardo masasının üzerine gerilmiş zümrüt yeşili çuhanın çekiciliğini bilir, ellerindeki kumar zarları birbirine vurup takırdayınca insa-

nın kalbinin nasıl gümbür gümbür attığını anlar, kendisine koca bir servet kazandıracak ya da kaybettirecek o tek kartı beklerken bir kumarbazın şans uçurumunun kenarında nasıl bocaladığını bilirdi.

Fakat hayatında hiç bu kadar güçlü bir ayartıya kapılmamıştı. Üzerinde keten bir iç gömleği dışında hiçbir şey olmayan bakire karısının, kendi kürklü yatak örtülerinin üzerinde kıvranışını izlerken günahın ve kötülüğün çağrısı kafasının içinde çinliyordu.

Tüm ruhu tutkuyla çalkalanırken Bourne uzanıp Penelope'nin iç gömleğini yırtmamak; onu karşısında çıplak bırakmamak; kendi gözlerine, ellerine ve ağzına gecenin geri kalanı boyunca eksiksiz bir ziyafet çekmemek; ona sahip olmamak için kendini zor tutuyordu.

Penelope titreyen mum ışığının aydınlığında ona baygın gözlerle bakıp kirpiklerini kırıştırdınca Bourne'un ilk baştaki öfkesine artık sarhoş edici bir tutku da karışmıştı. Penelope'nin bir fısıltıyı andıran gülümsemesi karşısında Bourne aniden soyunmak, yatakta onun yanına yatıp kürklü örtüleri Penelope'nin el değmemiş tenine sürtmek ve ona günahkârlığın ne kadar harika bir şey olabileceğini göstermek istedi.

Penelope tekrar gözlerini kırıştırdınca Michael bir anda sertleştiğini hissetti. Terzi elinden çıkma mükemmel pantolonunun önü bir anda dar gelmeye başlamıştı. Penelope, "Michael," diye fısıldarken sesinde o kabartıyı gördüğünü belirten bir zevk iması vardı ve bu da işleri hiç kolaylaştırmıyordu. "Senin burada olmaman gerekiyordu."

Ama Bourne oradaydı, tıpkı kümese dalan bir tilki gibi. "Başka birini mi bekliyordun?" Penelope'nin anlamayacağı bir anlam taşıyan bu sözcükler Bourne'un kulağına bile sert gelmişti. "Burası hâlâ benim yatak odam, yanılıyor muyum?"

Penelope gülümsedi. "Şaka yapıyorsun. Elbette senin yatak odan."

"O halde neden burada olmayacakmışım?"

Bu soru Penelope'yi rahatsız etmişe benziyordu. Genç kadın burnunu buruşturdu. "Senin tanrıçanın yanında olman

gerekiyordu.” Gözlerini kapatıp küçük bir zevk iniltisi çıkararak tekrar kürklerin arasına gömüldü.

“Tanrıçam mı?”

“Hı hı. Alice bana senin burada uyumadığını söyledi.” Penelope doğrulup oturmayı denedi ancak kürkly yatak örtüsü ve kuş tüyü yatak hareket etmesini bir hayli zorlaştırıyordu. Michael da bu esnada Penelope’nin iç gömleğinin çıplak göğüslerinden birinin kıvrımlarından aşağı doğru hafifçe ve insanı çıldırtırcasına kaymasını izledi. “Her zaman çok sessizsin, Michael. Benim gözümü korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Bourne sesindeki sükûneti korumaya çalıştı. “Senin gözünü mü korkutuyorum?”

“Bazen. Ama şu anda değil.”

Penelope yatağın üzerinde emekleyerek ona doğru ilerledi. Bourne’un önünde dizlerinin üstünde durduğunda dizlerinden birinin altında kalan iç gömleği iyice gerilmişti. Bourne ise Penelope’nin üzerindeki gömleğin bir santimetre, hatta yarım santimetre daha kayıp o pespembe göğüs uçlarından birini ortaya çıkarması için durmadan dua ediyordu.

Ancak kafasını iki yana sallayıp bu düşünceyi aklından çıkardı. On iki yaşında bir oğlan çocuğu değil, otuz yaşında bir yetişkindi. Şimdiye kadar bir sürü göğüs görmüştü. Önünde sağa sola salınırken aynı anda hem kendi iç gömleğinin sağlamlığını hem de Bourne’un akıl sağlığını test eden karısının ardından şehvetle koşmasına gerek yoktu.

Eve şehveti yüzünden geri dönmüş değildi zaten. Öfkeli olduğu için geri dönmüştü. Penelope’nin neredeyse Tommy’yle evlenecek olmasına rağmen bundan hiç söz etmemesine öfkeleniği için.

Penelope, “Mükemmel olmadığımı için özür dilerim,” diyerek onun düşüncelerini bölerken Bourne da karısını sakinleştirmek için kolunu onun beline doladı.

Şu anda Penelope’nin mükemmel olmayan yegâne tarafı, üzerinde iç gömleğinin olmasıydı.

“Neden böyle söyledin ki şimdi?”

“Bugün evlendik,” dedi Penelope. “Yoksa hatırlamıyor

musun?"

"Hatırlıyorum." Penelope bunun unutulmasını imkânsız kılıyordu zaten.

"Gerçekten mi? Çünkü beni bırakıp gittin de."

"Bunu da hatırlıyorum." Bourne evliliğini tamamına erdirmek için geri dönmüştü. Penelope'ye sahip olmak ve evlilikleri konusunda, Falconwell'in kendisine ait olduğu konusunda öne sürülebilecek herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için geri dönmüştü.

Penelope'nin kendisine ait olduğunu güvence altına almak için. Tommy'ye değil, kendisine ait olduğunu.

"Yeni gelinler düğün gecelerinde tek başlarına bırakılmaz, Michael." Bourne cevap vermeyince Penelope ilerleyerek ellerini kaldırdı ve onun kat kat kıyafetle kaplı olan kollarını kaldırdı. "Biz yeni gelinler bundan hoşlanmayız. Özellikle de kocamız siyah saçlı güzel metreslerinden biriyle zaman geçirmek için bizi gece vakti yapayalnız bırakıyorsa."

Penelope anlaşılmaz konuşuyordu. "Kimle zaman geçirmek için dedin?"

Penelope elini salladı. "Hep siyah saçlı olurlar, yani kazananlar..."

"Neyi kazananlar?"

Penelope konuşmaya devam ediyordu. "Siyah saçlı olup olmaması önemli değil aslında. Önemli olan, böyle birinin var olması. Ve bundan hiç hoşlanmadım."

"Anlıyorum." dedi Bourne. Penelope onun başka bir kadınla beraber olduğunu mu düşünüyordu yani? Belki de Bourne başka bir kadınla beraber olsaydı, buraya gelmez: Penelope'yi bu kadar fazla arzuluyor olmazdı.

"Anladığımı pek sanmıyorum aslında." Penelope duraksayarak onu dikkatli gözlerle süzdü. "Bana gülüyor musun sen?"

"Hayır." Bourne en azından *hunun* doğru cevap olduğunu biliyordu.

"Sana yeni gelinlerin evliliklerinin ilk gecesinde başka nelerden hoşlanmadığını söyleyeyim mi?"

“Kesinlikle.”

“Evde tek başımıza oturmaktan hoşlanmayız. Yalnız başımıza oturmaktan.”

“Sanırım kocalarınız tarafından evde tek başınıza bırakılmaktan pek farkı yok bunun.”

Penelope gözlerini kısıp ellerini indirdikten sonra arkaya doğru sendeler gibi olunca Bourne belini daha da sıkı kavrayarak onu sabit tuttu. Penelope’nin iç gömleğinin altındaki yumuşak sıcaklığı hissetmek ona Penelope’nin o gece ellerinin altında nasıl şekil aldığını hatırlattı. Ellerinin, ağzının ve diğer yerlerinin altında. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Yemin ederim geçmiyorum.”

“Biz yeni gelinler bizimle dalga geçilmesinden de hoşlanmayız.”

Bourne aklını kaçırmadan önce kendine hâkim olmak zorundaydı. “Penelope.”

Penelope gülümsedi. “İsmimi söyleyiş şeklin hoşuma gidiyor.”

Bourne flörtöz bir sıcaklığı olan bu sözcükleri duymazdan geldi. Penelope ne yaptığını bilmiyordu. “Neden kendi yatağında değilsin?”

Penelope başını yana eğerek soruyu düşündü. “Evliliğimiz baştan aşağı yanlış sebeplere dayanıyor. Ya da bir mantık evliliği arıyorsan... baştan aşağı doğru sebeplere. Ama her iki durumda da birbirimize olan tutkulu aşkımız yüzünden evlenmiş değiliz. Düşünsene. Falconwell’de bana gerçekten zarar vermedin.”

Bourne bir an Penelope’nin nasıl kıvrandığını; kendisini Bourne’un ellerine, ağzına nasıl bastırdığını hatırladı. Penelope’nin tadını hatırladı. “Ben gerçek bir zarar verdiğimden eminim.”

Penelope başını iki yana salladı. “Hayır, vermedin. O işlemin aslında neler içerdiğini gayet iyi biliyorum.”

Bourne bu bilgiyi keşfetmek istiyordu. Derinlemesine. “Anlıyorum.”

“Yani o yaşadıklarımızdan... daha fazlasının olduğunu

biliyorum.”

Hem de çok daha fazlası. Bourne da zaten eve bunun için dönmüştü. Ona bütün bunları göstermek için. Ama... “Sen içki içmişsin.”

“Birazcik içtim sadece.” Penelope içini çekerek Bourne’un omzunun üzerinden odanın karanlığına doğru baktı. “Michael, bana macera sözü vermiştin.”

“Doğru, verdim.”

“Bir gece macerası.”

Penelope’nin belini daha da sıkı kavrayan Bourne onu kendine doğru çekti. Veya belki de Penelope zaten o tarafa doğru salınıyordu. Her halükârda Bourne hareketi engellemiştir. “Sana kulübümü gezdireceğimi söylemiştim.”

Penelope başını iki yana salladı. “Onu bu gece istemiyorum. Artık istemiyorum.”

Mavi gözleri çok güzeldi. Bir erkek o mavi gözlerde kaybolabilirdi. “Peki, ne istiyorsun?”

“Bugün evlendik.”

Evet. Evlenmişlerdi.

“Ben senin karınım.”

Bourne elini, belinden yukarı doğru kaydırarak parmaklarını altın sarısı buklelerinin arasına soktu; başını kavradı ve ona sahip olacak, ona kocası olduğunu hatırlatacak şekilde başını yana eğdi.

Sonra da yaklaşarak dudaklarını hafifçe ve baştan çıkarıcasına onun dudaklarına sürttü.

Penelope iç geçirerek kendini ona bastırды ama Bourne geri çekildi. Penelope’nin kontrolü ele geçirmesine izin vermeyecekti. Penelope onunla evlenmişti. Ona itibarını ve arzilerini geri kazanma şansı vermişti. Ve bu gece, Bourne onu zevk dünyasının kapılarından içeri sokarak tüm yaptıkları için ona teşekkür etmek istiyordu.

“Penelope.”

Penelope’nin gözleri usulca açıldı. “Evet?”

“Ne kadar içtin?”

Penelope başını iki yana salladı. “Sarhoş değilim. Sanırım

yalnızca sana ne istediğimi söyleme cesareti bulacak kadar içtim.”

O halde epey içmişti. Penelope'nin sözcükleri tüm vücuduna ucu tutkuyla zehirlenmiş bir mızrak gibi saplanırken Bourne bunu anlamıştı. “Peki ne istiyorsun, hayatım?”

Penelope gözlerini onun gözlerine dikti. “Düğün gecemi istiyorum.”

Bu kadar basit, bu kadar dolambaçsız. Bu kadar dayanılmaz. Bourne yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen Penelope'nin dudaklarını tekrar kendi dudaklarının arasına aldı ve sanki dünyanın sonuna kadar zamanları varmış; sanki Penelope'nin bir parçası olmak, onun içine girmek, ona sahip olmak için büyük bir özlem duymuyormuş gibi onu öpmeye başladı. Daha dolgun olan alt dudağını dişlerinin arasına alıp emerken bir yandan da diliyle dudağını yalıyor, okşuyordu. En sonunda Penelope boğazının derinliklerinden gelen bir zevk inlemesiyle kıpırdandı.

Bourne da onun ağzını serbest bırakıp yanaklarını öptü ve bu sırada, “İsmimi söyle,” dedi.

Penelope hiç tereddüt etmeden, “Michael,” dedi. Kulağının dibinde titreşen bu sözcük Bourne'u tüm benliğini hazla doldurdu.

“Hayır. Michael değil, Bourne.” Bourne. Penelope'nin kullak memelerinden birini ağzına alarak hafifçe ısırıktan sonra geriye çekilip, “Söyle hadi,” dedi.

“Bourne,” diyerek kıpırdanan Penelope daha fazlasını istiyormuş gibi kendini ona doğru bastırdı. “Lütfen.”

“Bunun geri dönüşü olmayacak,” diye karşılık verdi Bourne. Dudaklarını Penelope'nin şakağına sürterken elleri genç kadının yumuşak teninin zevkini çıkarıyordu.

Penelope karanlıkta inanılmaz bir parlaklığı olan mavi gözlerini açarak fısıldadı. “Neden geri dönmek isteyeyim ki?”

Bourne soruyu duyar duymaz, Penelope'nin sözcüklerindeki samimi kafa karışıklığını iştirir iştirmez duraksadı. Penelope içkinin etkisiyle böyle konuşuyor olmalıydı. Evet,

öyle olmalıydı. Yoksa Bourne'un kastettiği şeyi anlamamış olması, onun daha önce kendisine kur yapan erkeklerden çok farklı olduğunu göremiyor olması pek akla yatkın değildi.

"Ben senin evlenmeyi planladığın erkek değilim." Bourne'un aslında Tommy'yi gündeme getirmesi gerekiyordu. Ama bu romantik anda başka bir erkeğin adını zikretmek istemiyordu.

Penelope şimdiden onu zayıf düşürmeye başlamıştı.

Penelope hafifçe, belki de biraz hüznle gülümsedi. "Ama yine de seninle evlendim. Beni önemsemediğini biliyorum, Michael. Benimle sırf Falconwell için evlendiğini biliyorum. Ama artık dönüp geçmişe bakmak için çok geç, öyle değil mi? Artık evliyiz. Ve ben de bir düğün gecesi istiyorum. Bunca yıldan sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Lütfen. Sakıncası yoksa."

Bourne, Penelope'nin iç gömleğinin yakalarını kavradı ve bütün gücüyle iki yana çekip giysiyi ikiye ayırdı. Penelope bu hareket karşısında nefesini tuttu, gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. "Gömleği mahvettin." Bourne, bu sözcüklerdeki hayret ifadesini, zevk ifadesini duyar duymaz inledi.

Kumaştan çok daha fazlasını mahvetmek istiyordu.

Aşağı doğru çektiği gömlek Penelope'nin kollarından kayarak dizlerinin dibine düştü. Genç kadın zayıf mum ışığında bembeyaz ve çırılçıplak kalmıştı. Ama mum ışığı çok zayıftı. Bourne onun her santimetrekaresini görmek istiyordu. Ona dokununca Penelope'nin nabzının nasıl hızlandığını, bacaklarının iç taraflarını okşayınca Penelope'nin nasıl titrediğini, içine girip *ona sahip olunca* erkekliğini nasıl kavrayacağını izlemek istiyordu.

Onu kürklü örtülerin üzerine sırtüstü yatırdı. Sırtı yumuşak tüylere sürtünürken çıplak teninin kürke temas etmesinin o mükemmel zevki tüm ruhuna sinerken Penelope'nin iç geçirdiğini görünce de içi müthiş bir heyecanla doldu. Üzerine eğilip Penelope'nin dudaklarını kendi dudaklarının arasına hapsetti; ta ki Penelope onun saçlarını kavrayıp kendini yukarı doğru, ona doğru bastırınca kadar. Bourne ancak

o zaman dudaklarını onun dudaklarından ayırdı ve fısıldadı. "Seninle bu kürklü örtünün üzerinde sevişeceğim. Onu vücudunun her santimetrekaresinde hissedeceksin. Ve sana yatacağım zevk de şimdiye kadar hayal ettiğinden çok daha şiddetli olacak. O zevk gelmeye başlarken adımı haykıracaksın."

Bunu söyledikten sonra Bourne onu bırakarak kendi kıyafetlerini çıkardı ve hepsini derli toplu bir halde yakındaki bir koltuğun üzerine yerleştirdikten sonra yatağa geri döndü. Ne var ki Penelope kendini örtmeye çalışıyordu; bir elini göğüslerinin üzerine kapamış, diğeriyle de vücudunun en mahrem kısmının üzerindeki tüylü üçgen alanı kavramıştı. Bourne yatakta yan tarafı üzerine uzanıp bir eliyle kafasına destek olurken diğer eliyle de Penelope'nin bacasının yumuşak üst kısmını okşayarak belinin kıvrımını geçip yuvarlak göbeğinin üzerinde durdu. Gözleri sıkı sıkıya kapalı olan Penelope kısa kısa nefesler alıyordu. Bourne kendine engel olamayarak eğilip onun kulağının kıvrımını yaladı ve kulak memesini hafifçe ısırdıktan sonra, "Asla benden saklanma," dedi.

Penelope başını iki yana sallarken mavi gözleri de açılmıştı. "Yapamam. Burada... böyle... çırılçıplak yatamam."

Bourne tekrar onun kulak memesini ısırdı. "Ben sana sadece öyle çırılçıplak yat, demedim ki, hayatım." Penelope'nin göğüslerini kapatan elini kaldırıp bir parmağını ağzına götürdü ve parmağının alttaki yumuşak kısmını hafifçe yaladıktan sonra nazikçe dişlerinin arasına alıp ısırdı.

"Ah..." Penelope içini çekerken gözleri mest olmuş bir ifadeyle Bourne'un dudaklarındaydı. "Bunu çok güzel yapıyorsun."

Bourne parmağı ağzından yavaşça çıkardı ve eğilerek Penelope'yi uzun uzun öptü. "Güzel yaptığım tek şey bu değil."

Bu sözcüklerdeki şehvet vaadini duyunca göz kapakları titreşen Penelope usulca, "Benden çok daha dencyimlisin herhalde," dedi.

O anda, Bourne'un başka kadınlarla birlikte olmuş olmasının bir önemi yoktu. Bourne'un tek istediği, Penelope'yi

keşfe çıkmaktı. Ona zevki yaşatmak, ona zevk almasını öğretmektir. "Beni nerende istiyorsun, göster bana!" diye fısıldadı.

Penelope kızarak gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Gösteremem."

Bunun üzerine Bourne onun parmağını ağzına götürerek tekrar emmeye başladı. Ta ki Penelope o mavi gözlerini açıp onu mum ışığında tekrar bulana kadar. Penelope, onun dudaklarının hareketlerini izliyordu. Bu öyle yoğun bir andı ki Bourne o anı hemen oracıkta harcayabileceğini düşündü. "Göster bana. 'Lütfen, Bourne,' de ve bana göster."

Penelope'nin gözlerinde bir cesaret ifadesi canlandı ve Bourne az önce 'seviştiği' parmağın Penelope'nin göğsünün üzerine gelmesini ve gerilip sertleşmiş meme ucunun etrafında daireler çizmesini zevkle izledi. Penelope'nin bu hareketini, onu akıl almayacak şekilde baştan çıkarmasını izlerken bir elinin arkasını dudaklarına sürttü.

"Lütfen..." Penelope cümlesinin sonunu getirememiştir.

Bourne başını kaldırdı. "Lütfen, kim?"

"Lütfen, Bourne." Ve Bourne, Penelope onun ismini, başkasının değil onun ismini söylediği için onu ödüllendirmek istedi. Eğilip göğsünü usulca emerken Penelope'nin parmağı diğer göğsüne hareket etti. Derken genç kadın uzun bir nefes verip ürpererek, "Evet..." diye fısıldadı.

Bourne onun karnını okşayarak gitgide aşağı indi ve ardından elini oradan çekerek Penelope'nin göğsünün alt tarafındaki yumuşak kısmı hafifçe ısırdı. "Şimdi sakın durma, hayatım."

Penelope durmadı, parmağı yuvarlak karnının yumuşak teni üzerinde gezindikten sonra bacaklarının arasındaki o muhteşem yeri gizleyen kıvrıkcık tüylerin arasına girdi. Penelope kendi vücudunu keşfeder, kendi bilgi ve yeteneğini sınarken Bourne da ona fısıltıyla tavsiyeler vererek sakince izledi. Ancak en sonunda, onun içine girmezse ölebilirmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Penelope'nin önce yuvarlak karnına, sonra da bacaklarının

arasındaki bileğine uzun, acelesiz öpücükler kondurduğu zaman Penelope'nin bu dokunuşlar karşısında nefessiz kalması başlı başına bir ödüldü. Bourne dudaklarını onun teninden ayırmadan sorusunu fısıltı halinde sordu: "Şuraya dokununca nasıl hissediyorsun?" Bir parmağını Penelope'nin elinin arka tarafının üzerine kaydırıp eklem yerlerinin üzerinde oyalandı. Penelope cevap vermeyince bu sefer başını kaldırıp karısının gözlerine baktı ve orada utancı gördü.

Penelope başını iki yana sallarken fısıldadı. "Yapamam."

Bourne o ipeksi sıcaklığın içinde onun parmaklarıyla buluşarak, "Ben yapabilirim," dedi. Bir parmağını onun içine bastırıp derinlere inince Penelope yaşadığı heyecanla nefesini tuttu. "Sen ıslanmışsın, hayatım... Benim için hazırsın. Benim için. Sadece benim için."

Penelope, "Michael," diye fısıldayarak onun ilk ismini söyleyince bu basit anın zevki neredeyse dayanılmaz olmaya başladı. Penelope utangaç ve tedirgin bir gülümsemeyle bacaklarını açıp onu Bourne'un neredeyse dayanamayacağı bir güvenle karşıladı. Bourne onun üzerinde hareket ederken erkekliğinin pürüzsüz başı Penelope'nin kadife ıslaklığına dokundu ve Michael orada oyalanırken ağırlığını kollarına vererek aşağıya, Penelope'nin yüzüne baktı. Orada iç içe girmiş bir gevşeme, zevk ve şaşkınlık ifadesi görünce kendine engel olamayarak Penelope'yi öptü. Dilini, onun dilinin üzerinde gezdirdikten sonra geriye çekti. Yaşayacağından emin olduğu o muhteşem anın kıyısında durmak... Penelope'nin üzerinde gevşedikten sonra çok az içine girip sonra hemen dışarı çıkmak o zamana kadar yaptığı en zor şeydi.

Yaşadığı zevkten öleceğini düşünüyordu.

Penelope gözlerini kapatınca Bourne fısıldadı. "Gözlerini aç. Beni izle. Beni görmeni istiyorum." Penelope söyleneni yapınca Bourne mümkün olduğunca nazik davranmaya çalışarak yavaş yavaş onun içine girdi. Penelope kısa bir nefes alıp durduğunda gözlerinde acı vardı. Bunu görür görmez Bourne durdu, onun canını yakmak istemiyordu. Penelope'nin dikkatini kazanmak için eğilip onu bir kez daha uzun

uzun öptü. "İyi misin?"

Penelope gülümsediğinde gözlerinde zorlandığına dair bir ifade vardı. "İyiyim!"

Bourne başını iki yana sallarken sesindeki tebessüme engel olamadı. "Yalancı." Elini aşağı uzatıp sert erkekliğinin etrafındaki Penelope'nin küçük ve dar kadınlığına dokundu. Kadınlığının merkezindeki gergin ve sertleşmiş çıkıntıyı bulduktan sonra etrafında yavaşça daireler çizerken Penelope'nin gözlerinin zevkle kısılmasını izledi. İçine yavaşça girerken de elinin hareketini devam ettirdi.

Sonra kendine zorlukla engel olarak durdu. "Peki ya şimdi?" diye sordu. Penelope derin bir nefes alınca Bourne her ikisini de şaşırtarak daha da derinlere indi. Alnını Penelope'nin alnına dayadı. "Bana canının acımadığını söyle. Bana hareket edebileceğimi söyle."

Masum karısı parmaklarını onun ensesindeki saçlara dolayarak fısıldadı. "Lütfen, Michael."

Ve Bourne bu küçük yakarışa karşı koyamadı. Islak bir öpücükle Penelope'nin dudaklarını yakaladı. Dikkatle karısının içine girip sonra yavaşça, neredeyse dışarı çıkana kadar kendini geri çekerken boğazının derinliklerinden şehvetli bir hırıltı geldi. Tekrar tekrar ve nazıkçe Penelope'nin içinde hareket ederken başparmağıyla onun kadınlığını okşamaya devam ediyor, kendine hâkim olup olamayacağını merak ederken Penelope'nin zevk aldığından emin olmaya çalışıyordu.

Penelope, "Michael," diye fısıldayınca Bourne canını yaktığından endişelenerek hemen onun gözlerine baktı ve hareket etmeyi bıraktı.

Penelope'nin sırtı yay gibi gerilmişti. "Durma. Hareket etmeye devam et. Haklıymışsın..." Gözlerini kapatırken zevkle inil dedi. Bourne da uzun bir darbeye onun derinliklerine indi. O kısık ve şehvet dolu iniltinin etkisiyle kontrolünü kaybedebileceğini düşünse de durmadı.

Penelope başını iki yana sallayarak elleriyle Bourne'un omuzlarını kavrayıp oradan beline doğru indi ve sonunda kalçalarının üzerinde durdu. Elleri Bourne'un hareketlerine,

başparmağının okşayışlarına ayak uydurarak kapanıp açılıyordu. "Michael!"

Aynı şey Bourne'a da oluyordu.

Bourne hiçbir zaman kendi orgazmını partnerininkine göre zamanlamaya dikkat etmemişti. Bu deneyimi partneriyle paylaşmayı önemsememişti. Ama bir anda, Penelope'yle orada, onun alacağı zevkin kıyısında buluşmaktan, aynı zevkin ikisini de aynı anda boyunduruğu altına almasına izin vermekten başka bir şey düşünemez olmuştu. Penelope'nin kulağına, "Beni bekle," diye fısıldayarak sert bir darbeyle tekrar içine girdi. "Bensiz gitme."

"Bekleyemem. Engel olamıyorum!" Penelope yattığı yerde kıvranırken hızlı ve nefes kesici bir ritimle onu içine alıyor, "Michael" diye fısıldarken Bourne'u kendinden geçiriyordu. Bourne en sonunda daha önce yaşadıklarının hiçbirine benzemeyen dehşet verici, ölçsüz bir zirveye ulaşarak haz uçuğunun içine düştü.

Penelope'nin üzerine yıkıldığında hızlı hızlı nefes alıyordu. Yüzünü Penelope'nin boynuna gömerken yaşadığı bu olağanüstü zevkin tüm vücuduna yayılmasına izin verdi.

Birkaç uzun dakikanın ardından vücudunun ağırlığıyla Penelope'yi inciteceğinden korkan Bourne karısının üzerinden kalkıp yatakta onun yanına uzandı ve bir kolunu boynunun altından geçirip onu kendine doğru çekti. Henüz Penelope'yi bırakmaya hazır değildi.

Ulu Tanrım. Bu, hayatının en olağanüstü seksiydi.

Tüm düşünceleri değişmişti.

Böylesi bir deneyimi Penelope ile yaşamış olmasının düşüncesi bile içine soğuk bir korku salmaya yetmişti.

Bu kadın. Bu evlilik. Bu akşam.

Hiçbir anlam taşımıyordu.

Taşıyamazdı.

Penelope, amacına ulaşmak için kullandığı bir araçtan ibaretti. İntikamını alma yolunda kullandığı bir araçtı sadece.

Daha ötesi de olamazdı.

Bourne ömrü boyunca değer verdiği her şeyi yıkıp kulla-

nılmaz hale getirmişti.

Penelope bunu anladığı zaman... Bourne'un tam bir hayal kırıklığı olduğunu fark ettiği zaman ona kendisini çok fazla yakınına yaklaştırmadığı için teşekkür edecekti. Bourne onun istediği her şeye sahip olabileceği ve kocası hakkında endişelenmesine gerek kalmayacağı basit ve sessiz bir dünyada yaşamasına izin verdiği için Penelope minnettar olacaktı.

Onu hak etmiyorsun.

Tommy'nin sözcükleri Bourne'un düşüncelerinde yankılandı. Eve, karısının yanına dönüp Penelope'nin hayatındaki yerini kanıtlamasına bu sözcükler neden olmuştu. Penelope'nin kendisine ait olduğunu, karısının vücuduna daha önce başka bir adamın yapmadığı şekilde hâkim olabileceğini kanıtlamak istemesinde bu sözcüklerin payı büyüktü.

Ama o Penelope'nin vücuduna hâkim olacağı yerde, Penelope onun vücuduna hâkim olmuştu.

Penelope, Bourne'un göğsüne doğru, "Michael," diye fısıldarken bir eliyle de kocasının gövdesinin üst kısmını okşadı. Bu uzun dokunuş Bourne'a ikinci bir zevk dalgası yaşattırken karısının uykulu ve yumuşak bir sesle, "Bu *muhteşem*," diye fısıldaması da Bourne'un tekrar büyük bir tutkuya kapılmasına yol açtı.

Bourne, Penelope'ye bu yatakta çok fazla rahatlamamasını söylemek istiyordu.

Bu hayatta, Bourne'un hayatında çok fazla rahatlamamasını.

Bu gecenin amaca giden yolda bir araç olduğunu.

Evliliklerinin hiçbir zaman Penelope'nin istediği türden bir evlilik olmayacağını.

Ama Penelope çoktan uyumuştı.

Sevgili M...

Mektuplarıma cevap vermek istemiyor olabilirsin, anlıyorum fakat ben yine de sana mektup yazmaya devam etmeyi

planlıyorum. İsterse aradan bir, iki, hatta on yıl geçsin; asla seni unuttuğumu düşünmeni istemem. Gerçi sen de böyle bir şeye inanmazsın, değil mi?

Gelecek hafta doğum günün. Yapabilsem senin için bir mendil işlerdim ancak oya işinin pek bana göre olmadığını çok iyi bilirsin.

Hatıralarımdasın, P.

Needham Malikânesi 1817

Cevap yok

Ertesi sabah Penelope kahvaltı odasına kocasını görme umu-
duyla girdi. Tek bir muhteşem gün ve gecede her şeyi değiştiren, Penelope'yi evliliklerinin çok daha fazlasına tekabül edebileceğine, belki de düzmece aşklarının o kadar da düzmece olmayabileceğine... Hatta... Eh, gerçek bir aşk birlik-teliği olabileceğine inandıran adamı görme umuduyla.

Zira Michael'ın ona dün gece kendi yatağında hissettirdikleri harikuladeydi, hatta bundan daha harikulade bir şey olamazdı. Penelope'nin, kalın kürklü örtülerin arasında değil de kendisine tahsis edilmiş olan yatak odasında, mükemmel ütülenmiş bembeyaz çarşafların arasında uyanmış olması pek o kadar önemli değildi.

Hatta Michael'ın geceleyin onu uyandırmadan odasına taşımış olabileceğini düşününce Penelope oldukça hisleniyordu. Belli ki Michael nazik, şefkatli ve sevecen bir kocaydı ve korkunç bir maskaralık olarak başlayan evlilikleri de çok daha saygın bir görünüm kazanacaktı.

Penelope zevkli ve gösterişli bir şekilde döşenmiş kahvaltı odasındaki uzun ve kaliteli masaya oturup Michael'ın -çocukluğundaki gibi- hâlâ kahvaltıda sosis yemekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederken kocasının birazdan gelip kendisine eşlik edeceğini umut etti.

Genç uşaktan içinde yumurta ve kızarmış ekmek olan (görünürde sosis yoktu) bir kahvaltı tabağı kabul ederken de kocasının birazdan gelip kendisine eşlik edeceğini umut etti.

Tabağı hanımefendisine uzatan genç uşak topuklarını abartılı bir tavırla birbirine vurduktan sonra odanın köşesindeki yerine geri dönmüştü.

Penelope, kızarmış ekmeğini yavaş yavaş yerken de Michael'ın gelip kendisine katılacağını ümit etti.

Hızla soğuyan çayını yudumlarken de.

Kısa-sürede-gözüne-çok-uzun-görünmeye-başlayan-masanın uzak ucundaki boş sandalyenin sol tarafına düzgünce katlanıp konmuş gazeteye göz atarken de...

Ne var ki beklemeyle geçen bir saatin ardından Penelope ümit etmeyi bıraktı.

Michael gelmeyecekti.

Penelope yalnız kalmıştı.

Aniden köşedeki uşağın farkına vardı. İşi aynı anda hem hanımının neye ihtiyacı olabileceğini bir çırpıda anlamak hem de onu tamamen görmezden gelmek olan genç uşağın orada olduğunu fark edince Penelope yanaklarının kızardığını hissetti.

Çünkü genç uşak hiç kuşkusuz korkunç derecede utandırıcı şeyler düşünüyordu.

Penelope onun olduğu tarafa şöyle bir göz attı.

Uşak bakmıyordu.

Ama kesinlikle *düşünüyordu*.

Michael gelmiyordu.

Salak, salak Penelope...

Michael elbette gelmeyecekti.

Önceki gece yaşananların onun için büyüğü bir tarafı yoktu. Olanlar bir zorunluluğun sonucuydu. Penelope'yi resmi olarak karısı yapmıştı. Sonra da tüm iyi kocaların yapacağı gibi karısını kendi haline terk etmişti.

Yalnızlığına.

Penelope boş tabağına göz attı, sevinçle yediği yumurtasının sarısı iyice katılaşıp porselene tuhaf bir şekilde yapışmıştı.

Evli bir kadın olarak adım attığı yeni hayatının ilk tam günüydü ve kahvaltısını tek başına yapıyordu. Evvelden beri

kendisini pek az tanıyan bir kocayla yapacağı kahvaltının aslında yalnızlık içinde geçeceğini düşündüğü hesaba katılacak olursa bu bir hayli ironikti. Şimdiyse onu görmemek için elinden geleni yapan küçücük bir uşağın dikkatli gözleri altında kahvaltısını tek başına yapacağına, kocasıyla kahvaltı etmeyi zevkle kabul ederdi.

Zira görünüşe bakılırsa onu sıradan bir eşten beklenenlere kıyasla çok daha fazlası için isteyen bir adamla evlenmeyi arzularken ondan alelade şeyler bile istemeyen bir adamla evlenivermişti.

Belki de dün gece yanlış bir şey yapmıştı.

Yüzünün kızarıklığı kulaklarına ulaşmıştı ve Penelope nerede yanlış yapmış olabileceğini, neyi yapmamış olsa düğün gecesinin daha farklı bir seyir izleyebileceğini düşünmeye çalışırken kulaklarının yandığını, hem de muhtemelen kırmızı güller gibi yandığını hissediyordu.

Ancak ne zaman kafasını toparlayıp düşünmeye çalışsa her seferinde genç uşağı hatırlıyordu. Durduğu köşede kendi kendine kızaran, hanımına ne söylemesi gerektiğini bilemeyen ve çok büyük ihtimalle içinden, "Keşke hanımım kahvaltısını bitirse de odadan çıksa," diye düşünen genç uşağı.

Bu odadan çıkmak zorundaydı Penelope.

Bir markizin tüm zarafetiyle masadan kalktı ve yaşadığı utancı görmezden gelmeye çalışarak kapıya yöneldi. Bereket versin ki yalnızca bir koşuya mümkün olduğunca yakın olarak nitelendirilebilecek bir hızla odayı geçerken uşak onun gözlerine bakmamıştı.

Ancak Penelope kapıya ulaşmadan kapı açıldı ve Bayan Worth içeri girdi. Aniden durmaktan başka bir seçeneği kalmayan Penelope'nin, bu soğuk ocak gününde mantığa dayanmaktan ziyade oyunu güzellikten yana kullanarak seçtiği sarı gündüz elbisesinin etekleri bacaklarının etrafında hışırdayarak dalgalanmıştı.

Nefes kesici güzellikteki genç hizmetçi odanın eşliğinde durdu ve herhangi bir duygu emaresi vermeden hızlıca revans yaptıktan sonra, "Günaydın, leydim," dedi

Penelope aynısını yapmamak için kendisini zor tutarak ellerini vücudunun ön tarafında kenetledi ve, "Size de günaydın, Bayan Worth," diye karşılık verdi.

Nezaket sözcüklerini arkalarında bırakan iki kadın birbirlerine uzunca bir süre baktıktan sonra baş hizmetçi, "Lord Bourne benden size çarşamba günü Tottenham Konağı'ndaki akşam yemeğine katılacağınızı bildirmemi istedi," dedi.

Yemeğe üç gün vardı.

"Ya," Michael'ın böylesine basit bir mesajı ona bir hizmetkârla ulaştırmış olması, Penelope'nin önceki gece yaşananlar hakkında ne kadar yanıldığını anlamasını sağlamıştı. Eğer Michael karısına basit bir akşam yemeği davetini bizzat haber verecek zamanı bulamıyorsa o halde karısına pek az ilgi duyuyor olmalıydı.

Penelope derin bir nefes alarak yaşadığı hayal kırıklığını aklından çıkarmaya çalıştı.

"Ayrıca Lord Bourne size bu akşam yemeğinin karı-koca olarak katılacağınız ilk davet olacağını hatırlatmamı da istedi."

Penelope'nin, yaşadığı hayal kırıklığını aklından çıkarmaya çalışmasına gerek kalmamıştı; zira hayal kırıklığının yerini bir anda öfke almıştı. Penelope gözlerini hızla baş hizmetçiye çevirdi. Bir an için böylesi bariz bir açıklamada bulunmayı uygun görenin Bayan Worth olup olmadığını düşündü. Sanki Penelope salağın tekiymiş de önceki günün olaylarını hatırlamaktan acizmiş gibi. Sanki henüz karı-koca olarak sosyeteye takdim edilmediklerini bir şekilde unuttuğu gibi.

Fakat Bayan Worth'e bakınca bu uyarıyı gerekli gören uyuz şahsiyetin kocası olduğunu mutlak bir kesinlikle kavradı. Kocasını belli ki onun yemek davetlerine cevap verme ya da bu davetlerin önemini idrak etme yeteneğine pek az güveniyordu.

Düşünmeden bir kaşını kaldırıp baş hizmetçiyle göz göze geldi ve, "Ne harika bir hatırlatma," dedi. "Evleneli henüz yirmi dört saat bile olmadığını ve bu süre boyunca evden di-

şarı çıkmadığını fark edememiştim. Bana böyle basit şeyleri hatırlatmaya hevesli olan bir kocaman olması ne büyük şans. öyle değil mi?" Bu sözlerdeki alaycılığı sezen Bayan Worth'ün gözleri kocaman açıldı ancak kadın herhangi bir cevap vermedi. "Bunu bana bizzat, kahvaltı sırasında hatırlatmamış olması ne kötü. Kendisi evde mi?"

Bayan Worth kısa bir tereddüdün ardından yanıtladı. "Hayır, leydim. Surrey'den döndüğünüzden beri eve gelmedi."

Bu doğru değildi elbette. Fakat Penelope'nin bundan çıkardığı anlam şuydu. Michael gece geç saatte eve dönmüş ve ilişkilerinin hemen ardından çıkıp gitmişti.

Elbette gitmişti.

Penelope öfkesinin arttığını hissetti.

Michael eve evliliklerini tamamına erdirmek için gelmiş ve hemen ardından tekrar çıkıp gitmişti.

Penelope'nin hayatı böyle olacaktı demek. Kocasının geçici heveslerine bağımlı olacak. onun isteklerini yerine getirecek, davet edildiğinde onunla yemeklere katılacak ve edilmediğindeyse evde tek başına oturup bekleyecekti.

Ne büyük felaket.

Başını kaldırıp Bayan Worth'ün gözlerine baktığında orada bir anlayış ifadesi gördü ve bundan nefret etti.

Michael'in onu bu denli utandırmasından nefret etti. Michael'in ona kendisini bu kadar talihsiz... Bu kadar az hissettirmesinden nefret etti.

Ama evlilikleri böyle olacaktı işte. Bunu Penelope tercih etmişti. Aslında tercih Michael'a ait olsa bile Penelope de bir yanıyla bu evliliği istemişti. Evliliklerinin daha fazlasına tekabül edeceğine inanmıştı.

Aptal Penelope!

Aptal ve zavallı Penelope...

Omuzlarını dikleştirerek, "Kocama kendisiyle çarşamba günü, Tottenham Konağı'ndaki yemek için görüşeceğimi söyleyebilirsiniz," dedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Tommy seni tatilinin başında kasabada gördüğünü söyledi ama konuşacak zaman bulamamışsın. Buna çok üzüldüm, Tommy de öyle.

Pippa üç ayaklı bir köpeği sahiplendi ve (kulağa ne kadar nahoş gelirse gelsin) küçük köpeğin göl kenarında hoplayıp zıplamasını izlerken sakat ayağı bana seni hatırlatıyor. Sen olmadan Tommy ve ben üç bacaklı bir köpeğiz. Ulu Tanrım! Bu, senin yokluğunda hazırcevaplılığımı korumak için başvurmam gereken türden bir benzetme; durum gittikçe kötüleşiyor.

*Çaresizlikle,
P.*

Needham Malikânesi, Haziran 1817

Cevap yok

Yalanların en kötü tarafı, onlara inanmanın fazlasıyla kolay olmasıdır.

Söz konusu yalanları siz söylemiş olsanız bile.

Belki de *bilhassa* siz söylemişseniz.

Üç gün sonra Penelope ve Michael, Tottenham Konağı'ndaki akşam yemeğinin onur konukuydular. Bu yemek onlara, aşk evliliklerinin özenle geliştirdikleri hikâyesini *cemiyetin* en geveze dedikoducularına anlatmaları için mükemmel bir

fırsat sağlıyordu.

Penelope ve Michael'ın söylediği her bir cümleye nasıl büyük bir dikkat gösterdikleri göz önüne alınırsa söz konusu dedikoducu şahsiyetlerin isimlerinin hakkını vermeye dünden razı oldukları söylenebilirdi.

Eh, tabii bir de *bakışlar* vardı.

Penelope bu bakışları hiç özlememişti... Özellikle de yola çıkışlarını davete çok erken ya da çok geç ulaşmaktan kaçınacak şekilde planladıkları için Tottenham Konağı'na yalnızca birkaç dakika önce giriş yaptıklarında davetlilerin geri kalanlarının konağa erkenden gelmiş olduklarını gördükleri zaman. Belli ki davetliler Bourne Marki ve Markizi'nin sosyetedeki ilk gecelerinin tek bir anını bile kaçırmak istememişti.

Michael düşünceli bir şekilde iri ve sımsıcak elini Penelope'nin beline yerleştirip onu davetlilerin yemek servisini bekledikleri kabul salonuna yönlendirdiği zaman çevredekilerden gelen merak dolu bakışları da hiç özlememişti Penelope. Michael elini öyle hassas bir şekilde beline yerleştirmiş ve bunu da -Penelope'nin hayal meyal hatırladığı- sıcacık bir tebessümle o kadar münasip bir şekilde desteklemişti ki Penelope hem kocasının stratejik zekâsına duyduğu hayranlığı hem de kendisinin bu küçük hareketten aldığı beklenmedik zevki saklamakta zorlanmıştı.

Bu bakışları, salon fazlasıyla soğuk olmasına rağmen hızla sallanan yelpazeler ve Penelope'nin duymazdan geldiği fısıldaşmalar takip etmişti. Penelope herhangi bir tepki vermek yerine başını kaldırıp kocasına bakmış ve gözlerinde bir eşe münasip görülecek sevecen bir ifade olmasına özen göstermişti. Bunu da başarmış olmalıydı çünkü Michael kulağına eğilip, "Harika götürüyorsun." diye fısıldamış ve Penelope, kocasının onun üzerindeki gücüne direneceğine yemin etmiş olmasına rağmen Michael bu fısıltısıyla Penelope'nin içini zevkle doldurmuştu.

Penelope bu sıcacık, vicık vicık duygu yüzünden kendi kendini azarlamıştı.

Michael'ı düşün gecelerinden beri görmediğini ve Micha-

el'in, sergileyeceği tüm kocalara özgü hareketlerin bir gösteriden ibaret olduğunu gayet açık bir şekilde ifade ettiğini kendine hatırlatmış ama yanaklarının kıpkırmızı kesilmesine yine de engel olamamıştı. Kocasıyla göz göze geldiğinde Michael'in yüzünde müthiş bir tatmin ifadesiyle karşılaşmıştı. Michael eğilip, "Yanaklarının kızarması mükemmel oldu, küçük masum çocuğum," demesiyle Penelope'nin yanaklarını kızartan alevleri daha da körüklemişti. Sanki -tam tersi doğru olduğu halde- birbirlerine son derece âşıklanmış ve aralarında büyük bir bağlılık varmış gibi.

Elbette akşam yemeği için birbirlerinden ayrılmışlar ve esas zorluk o zaman başlamıştı. Penelope'ye yerine kadar Vikont Tottenham ve de Britanya'nın en fazla okunan iki gazetesinin yayıncısı olan Bay Donovan West eşlik etmişti. West, Penelope'nin tedirginliği de dâhil her şeyi fark eden sarı saçlı bir yakışıklıydı.

Yalnızca Penelope'nin duyabileceği bir sesle konuşuyordu. "Sizi şişe geçirmeleri için onlara şans vermeyin. Verirseniz bu şansın üzerine atlarlar. O zaman da işiniz biter."

West, kadınları kastediyordu.

Masanın etrafına serpiştirilmiş altı kadın vardı ve hepsi büzülmüş dudaklarıyla etrafa kibirli bakışlar atıyorlardı. Gayriresmî sohbetlerine, söylenen her sözcüğün iki farklı anlamı varmış gibi bir hava hâkimdi; sanki topluluk üyelerinin hepsi, Michael ve Penelope'nin bilmediği bir şakayı paylaşıyordu.

Eğer Michael ve Penelope kendilerine ait büyük bir sırrı paylaşmıyor olsaydı, Penelope bu duruma sinirlenebilirdi.

Yemeğin sonuna doğru sohbet dönüp dolaşıp onlara geldi.

"Anlatın, Lord Bourne." Dul Tottenham Vikontesi'nin tüm masaya yayılan sözcükleri, mahrem bir konuşma için fazla yüksek çıkmıştı. "Siz ve Leydi Bourne nasıl bir araya geldiniz. Aşk evliliklerine bayılırım."

Elbette bayılırdı. En iyi skandallar aşk evliliklerinden çıkardı.

Tabii taşrada kaybedilen bekâretler hâlâ ilk sıradaydı.

Penelope bu alaycı düşüncüyü bir kenara itti. Sohbet kesilmiş, herkes sessizlik içinde Michael'ın vereceği cevabı bekliyordu.

Michael'ın sıcak ve samimi gözleri Penelope'ninkilere kaydı. "Leydimle çeyrek saatten fazla zaman geçirip de ona hayran kalmayacak insana şaşarım." Bu sözler tam bir kepazelikti; aristokrasinin görmüş geçirmiş, tecrübeli üyeleri böyle bir şeyi asla yüksek sesle söylemezdi, inansalar bile söylemezlerdi. Masadaki insanlar şaşkınlık içinde nefeslerini tutmuşlardı. Michael umursamayarak ekledi. "St. Stephen gününde orada bulunduğum için gerçekten çok şanslıydım. Tabii eşim orada bulunduğu için de öyle... Hanımefendinin kahkahaları bana tamir etmem gereken tüm hatalı yönlerimi hatırlatıverdi."

Bu sözler ve Michael'ın dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılması karşısında Penelope'nin kalbi büyük bir hızla atmaya başladı.

Sözcüklerin gücü inanılmazdı. *Her ne kadar sahte olsalar bile.*

Penelope kendini tutamayarak Michael'a gülümsedi. Ayrıca başını eğerken de rol yapmasına gerek kalmadı, zira Michael'ın kendisine olan ilgisi karşısında aniden utanmıştı.

"Ayrıca hanımefendinin çeyizinin, markiliğe ait olan arazilere bitişik olması da büyük şans." Bu sözler, diğer insanların acı çekmesinden zevk alan ve Penelope'nin hiç sevmediği sefil bir kadın olan Holloway Kontesi'nden gelmişti. Penelope kontese bakmadı. Bunun yerine kocasına odaklandıktan sonra söze başladı.

"Daha çok benim açımdan bir sürpriz oldu. Leydi Holloway," dedi, gözlerini kocasından ayırmadan. "Zira çocukken birbirimize komşu olmasaydık, eminim ki eşim beni asla bulamazdı."

Gözleri hayranlıkla parlayan Michael kadehini ona doğru kaldırdı. "Bir noktada nelerden mahrum kaldığımı fark ederdim, hayatım. O zaman da seni aramaya çıkardım."

Sözcükler içini ısıtsa da Penelope bütün bunların bir oyun

olduğunu çabucak hatırlayıverdi.

Michael kontrolü eline alıp hikâyelerini detaylandırmaya; o zamana kadar aklını, kalbini ve birine âşık olma sebebini kaybetmiş olduğu konusunda davetlilere güvence vermeye başlayınca Penelope derin bir nefes aldı.

Michael yakışıklı ve zekiydi, etkileyici ve eğlenceliydi; ayrıca yaşadığını söylediği pişmanlık da tam kararındaydı... Geçmişteki hatalarını telafi etmeye çalışıyormuş ve yeni karısının hatırı için aristokrasiye geri dönmek adına ne gerekiyorsa yapmaya hazırmış gibi bir hali vardı.

Mükemmeldi.

Penelope, onun gerçekten de orada, etrafını çevreleyen şenlik katılımcıları ve çobanpüskülü çelenkleriyle birlikte St. Stephen festivali için Coldharbour papaz evinin içinde bulunduğu inanmaya başlamıştı. Michael'ın odanın karşı tarafından onunla göz göze geldiğine inanmaya başlamıştı. Michael'ın o gün gerçekten orada olsa kendisine bahşedeceği o uzun ve ciddi bakışı, bu bakışın kendisini nasıl nefessiz bırakacağını, başını nasıl döndüreceğini, kendisini nasıl dünyadaki tek kadın olduğuna inandıracağını hayal ederken karnındaki düğümü hissedebiliyordu.

Kim bilir Michael güzel sözleriyle onu nasıl tavlardı?

Tıpkı diğerlerini tavladığı gibi.

"...Doğrusunu söylemek gerekirse hayatımda hiç *reel* yapmamıştım. Ama hanımefendiyi görünce içimden sonsuza kadar dans etmek geldi."

Masa kahkahalarla çınlarken Penelope kadehini kaldırdı ve alkolün bulanık midesine iyi geleceğini ümit ederek şarabından küçük bir yudum aldıktan sonra masadaki davetlileri fırtınalı aşklarının hikâyesiyle eğlendirmekte olan kocasını izledi.

"Sanırım kısa süre sonra Coldharbour'a döndüm ve geride bıraktığım tek şeyin Falconwell Malikânesi olmadığını kavradım." Michael'ın gözleri masanın karşı tarafındaki Penelope'ninkileri bulurken Penelope o gözlerde gördüğü ışıltı karşısında nefesini tuttu. "Başka birisi bulmadan onu buldu-

güm için Tanrı'ya şükrediyorum.”

Penelope'nin kalbi güm güm atarken masadaki kadınlar hep bir ağızdan iç geçirdi. Michael tüm hovardalar gibi tatlı dilliydi.

Leydi Holloway sinsi bir tavırla, “Gerçi talipleriniz de kapınızda sıraya girmiş değildi herhalde,” derken biraz fazla yüksek bir sesle kahkaha attı. “Öyle değil mi, Leydi Bourne?”

Evde kalmışlığına yapılan bu zalim dokundurma karşısında zihninin bomboş kaldığını hisseden Penelope, iğneleyici bir karşılık arıyordu ki kocası yardımına koşarak hemen söze girdi. “Onların düşüncesine bile dayanamadım,” dedi, ciddi bir tavırla dosdoğru Penelope'nin yüzüne bakıp onu utandırarak. “Bu kadar çabuk evlenmemizin sebebi de bu.”

Leydi Holloway homurdanarak şarabını dudaklarına götürürken Bay West gülümsedi. “Peki ya siz, Leydi Bourne?” diye sordu. “Aranızdaki etkileşim sizin için sürpriz oldu mu?”

Michael yeşil-gri gözlerinde parlak bir ışıltıyla araya girdi. “Dikkatli ol, hayatım. Beyefendi birazdan söyleyeceklerini yarınki gazetelere taşımaktan çekinmeyecektir.”

Davetlilerden kahkahalar yükselirken Penelope gözlerini Michael'dan alamadı. Michael onu yakalamış ve usta bir şekilde ağına düşürmüştü. Penelope gazete sahibinin sorusuna karşılık verirken dosdoğru kocasına bakıyordu. “Hiç sürpriz olmadı. Doğrusu, yıllardır Michael'ın geri dönmesini bekliyormuşum gibi geldi.” Duraksayıp kafasını salladı. “Şey, özür dilerim; Michael değil, Lord Bourne.” Suçluymuş gibi küçük bir kahkaha attı. “En başından beri onun harika bir koca olacağını biliyordum. *Benim* harika kocam olacağı için de çok mutluyum.”

Michael'ın gözlerinde beliriveren sürpriz ifadesi görüldüğü gibi kayboldu ve bunu -Penelope'nin hiç aşına olmadığı- sıcak bir kahkaha takip etti. “Görüyorsunuz ya? Hatalı yönlerimi tamir etmeyecektim de ne yapacaktım?”

“Gerçekten de öyle.” Bay West şarabından bir yudum alırken bir an için kadehinin üzerinden Penelope'yi süzdü.

Penelope de bunu görünce bazı şeylerden emin oldu. Adam -Penelope sanki gece elbisesinin üzerine *Yalancı* yazdırmış gibi- onların sahteliğini görmüş ve Penelope'yle Michael'ın aşkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir nedenle evlendiklerini, Michael'ın evliliklerini tamamına erdirip onu tekrar yatak odasına taşıdıktan sonra Penelope'yle tek bir anını bile paylaşmadığını anlamıştı.

Ona yalnızca evliliklerini yasal hale getirmek için el sürdüğünü ve şimdi de gecelerini ondan uzakta, Tanrı bilir kimlerle ne yaparak geçirdiğini...

Penelope krem karameliyle ilgileniyormuş gibi yaparak Bay West'in daha fazlasını öğrenmek için üstüne gelmeyeceğini ümit etti.

Michael tüm etkileyiciliğiyle söze girdi. "Bu doğru değil elbette. Son derece başarısız bir koca olduğumu söyleyebilirim. Penelope'nin benden ayrı olmasının düşüncesine bile katlanamıyorum, diğer erkeklerin onun dikkatini çekmesinin fikrinden bile nefret ediyorum. Ve sizi uyarıyorum, sezon başlayıp Penelope'yi başka dans partnerlerine ve yemek arkadaşlarına teslim etmem gerektiğinde tam bir kabalık timsali olacağım." Michael duraksayınca Penelope onun bu sessizliği nasıl da ustalıkla kullandığına dikkat etti. Kocasının gözleri, çocukluğundan beri görmediği bir neşeyle parlıyordu. *Aslında olmayan bir neşeyle*. "Hepiniz unvanımı tekrar kullanmaya karar verdiğim için üzüleceksiniz."

Dul vikontes, "İlgisi bile yok," diyerek araya girdi. Normalde soğuk bir ifadesi olan gözleri heyecanla ışıldıyordu. "Sizi tekrar sosyetenin içine kabul etmekten çok mutluyuz, Lord Bourne. Çünkü hiçbir şey bir aşk evliliğinden daha arındırıcı olamaz."

Bu bir yalandı elbette. Aşk evlilikleri başlı başına skandal sayılırdı ama Michael ve Penelope soyluluk bakımından kadının üstünde yer alıyordu. Aldıkları davet ise genç Tottenham'dan gelmişti, yani yaşlı kadının bu konuda yapabileceği hemen hemen hiçbir şey yoktu.

Michael yine de bu sözlere gülümsedi. Penelope ise o

anda gözlerini kocasından ayıramadı. Michael'ın dudaklarındaki gülümseme etrafındaki her şeyi aydınlatıyordu âdeta. yanağında beliren gamzesi ve dolgun dudaklarının kıvrılması onu daha yakışıklı bir adam yapmıştı.

İnsanlarla rahatça şakalaşıp etkileyici tebessümlerle gülen bu adam kimdi böyle?

Ve Penelope onu kalmaya nasıl ikna edecekti?

“Gerçekten de tam bir aşk evliliği olmalı... Eşiniz her sözcüğünüze nasıl da ilgi gösteriyor, baksanız.” Konuşan Vikont Tottenham'dı, bariz bir şekilde onlara desteğini sunuyordu. Michael dudaklarındaki tebessüm solarken dönüp Penelope'ye baktığında Penelope'nin utanmış gibi yapmasına gerek kalmadı.

Dul vikontes oğluna imalı imalı bakarak söze girdi. “Eh, sen de Bourne'u örnek alıp kendine bir eş bulsan ne iyi olacak.”

Michael alaycı bir sesle, “Eşimin kız kardeşleri var, Tottenham,” diye ekledi.

Tottenham kibarca gülümsedi. “Onlarla tanışmayı sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

Penelope bir anda anladı. Michael, bir bebeğin elinden şekerini alır gibi Olivia'nın Lord Tottenham'la tanışıp mümkünse evlenmesinin temellerini atıvermişti.

Gözleri açılarak şaşkınlıkla kocasına baktı, Michael ise onun bakışını pek önemsemeden konuşmasına devam etti. “Sonuçta karıma o kadar âşığım ki etrafındaki erkekleri kendi aşklarını aramaya teşvik etmekten kendimi alamıyorum.”

Yalanlar... Mükemmel yalanlar...

İnanılası...

Dul vikontes karşılık verdi. “Doğrusu ben kendi hesabıma bunun harikulade bir fikir olduğunu düşünüyorum.” Yaşlı kadın ayağa kalkınca masanın etrafındaki erkekler de hemen ayaklandı. “Galiba beyefendileri kendi sohbetleriyle baş başa bıraksak çok iyi olacak.”

Hanımefendiler bu imayı anlayarak hemen masadan ayrıldılar ve şeri içip dedikodu yapmak üzere başka bir oda-

ya çekildiler. Penelope dedikoduların ilgi odağı olacağından emindi.

Dul vikontesi takip ederek ağır adımlarla şirin bir salona doğru yürüdü fakat içeri adımını atmıştı ki iri ve sıcak bir el parmaklarını kavradı. Bunu da Michael'ın tok ve aşına sesi izledi. "Affedersiniz, hanımlar, bir saniyeliğine karıma ihtiyacım var. Tabii sizin için bir sakıncası yoksa. Dedim ya, ondan bir saniye bile ayrı kalmaya dayanamıyorum." Michael, Penelope'yi odadan koridora çıkarıp salonun kapısını arkalarından kaparken içerideki kadınlar heyecanla nefeslerini tutmuştu.

Penelope elini Michael'ın elinden kurtararak kimsenin onları görmediğinden emin olmak için koridorun her iki tarafına da göz attı. "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı. "Bu hiç şık değil."

"Bana neyin şık olup neyin olmadığını söylemeyi keser misin lütfen?" diye karşılık verdi Michael. "Beni daha fazla kışkırttığını görmüyor musun?" Penelope'yi kapıdan daha da uzaklaştırarak loş bir duvar oyuğuna soktu. "Zaten sana ne kadar hayran olduğumla ilgili dedikodu yapmaları bizim yararımıza olur, hayatım."

"Bana 'hayatım' demene gerek yok, bunu sen de biliyorsun," diye fısıldadı Penelope. "Ben senin hayatın değilim."

Michael elini onun yüzüne doğru kaldırdı. "İnsanların arasındayken öylesin."

Penelope elini salladı. "Kes şunu." Duraksadıktan sonra sesini alçalttı. "Sence bize inanıyorlar mı?"

Michael ona dargın gözlerle baktı. "Neden inanmasınlar ki, sevgilim? Anlattıklarımızın her sözcüğü doğru."

Penelope gözlerini kıstı. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Michael yaklaşarak fısıldadı. "Duvarın kulağı vardır, sevgilim; olduğunu biliyorum." Sonra da Penelope'yi *yaladı*. Gerçekten yaladı! Kulağını diliyle enfes bir şekilde okşadı ve Penelope de bu beklenmedik zevk karşısında onun kollarını kavradı. Herhangi bir karşılık veremeden Michael dudaklarını onun kulağından çekti ve elini tekrar çenesine götürerek Penelope'nin yüzünü kendisinininkine bakacak şekilde yana

eğdi. "İçeride harikuladeydin."

Harikulade. Sözcük ruhunda dalgalar halinde yankılanırken Penelope büyük bir hazza kapıldığını hissetti. Bu sırada Michael da eğilerek boynuna, nabzının deli gibi attığı yere sıcak bir öpücük kondurdu.

"Bizi yargılamalarından hoşlanmadım," dedi Penelope. "Özellikle de Holloway'in sözlerinden."

"Holloway kaltağın tekidir." Penelope "kaltak" sözcüğünü duyunca nefesini tutarken Michael fısıldamaya devam etti. "İyi bir dayağı hak ediyor. Kocasını olacak kontun bunu yapamayacak kadar çelimsiz olması çok yazık."

Penelope bu cümleden büyük bir keyif duydu ve kendine engel olamayarak gülümsedi. "Kadınları şaplamak konusunda hiçbir tereddüdün yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Sadece hoşuma gidenleri." Michael hareketsiz kalarak başını kaldırdı ve karanlık bakışları küçük duvar girintisinde Penelope'ninkileri buldu.

Penelope bu sözlerdeki kadife vaadi duymazdan gelmeye çalıştı. Bunun gerçek olmadığını hatırlamaya çalıştı. Bu gecenin bir paravan olduğunu, bu yabancı adamın kocası olmadığını, kocasının onu kendi kazancı için kullanmak dışında bir şey yapmadığını hatırlamaya çalıştı.

Ama bu gecenin Michael'la ilgisi yoktu. Her şey Penelope ve kız kardeşleri içindi. "Teşekkürler, Michael," diye fısıldadı Penelope karanlıkta. "Anlaşmanın bu kısmını yerine getirmek zorunda olmadığını, kız kardeşlerime yardım etmek zorunda olmadığını biliyorum."

Michael uzunca bir süre sessiz kaldı. "Elbette zorundayım."

Michael'ın sözünü tutmak konusundaki kararlılığı Penelope'yi şaşırtırken aynı zamanda ona anlaşmalarını da hatırlattı. "Demek hırsızların arasından da namuslular çıkabiliyormuş." Penelope tereddüt ettikten sonra ekledi. "Peki ya anlaşmanın geri kalanı?"

Michael'ın koyu kaşlarından biri havaya kalktı.

"Beni ne zaman tura çıkaracaksın?"

"Bakıyorum da sıkı pazarlık yapmayı öğreniyorsun."

"Başka yapacak neyim var ki?" diye karşılık verdi Penelope.

"Yoksa sıkılıyor musun, karıcığım?"

"Neden sıkılayım ki? Evinin duvarlarını seyretmek o kadar zevkli ki."

Michael onun bu sözlerini duyunca kıkırdadı ve çıkardığı sesle Penelope'nin içine sıcak bir ürperti yayıldı. "Pekâlâ. Aradığın heyecanı neden şimdi yaşamayasın ki?"

"Çünkü şu anda insanları senin değiştiğine ikna etmeye çalışıyoruz, bir anda ortalıktan kaybolmamız hiç yararlı olmaz."

"Ah, bence hanım hanımcık karıcığım ile ortadan kaybolmamın büyük yararı olur." Michael biraz daha yaklaştı. "Daha da önemlisi, bundan senin de hoşlanacağını biliyorum."

"Tottenham Konağı'nın koridorunda bir hırsız gibi saklanmaktan mı?"

"Hırsız gibi değil." Michael duvar girintisinin kenarından başını çıkarıp koridora baktıktan sonra gözlerini tekrar Penelope'ye çevirdi. "Gizli saklı bir ilişki yaşayan tatlı bir hanımefendi gibi."

Penelope alaycı bir ses çıkardı. "*Kendi kocasıyla.*"

"Bir kadının kocasıyla kaçamak yapması..." Michael cümlesini yarım bırakırken gözleri kararmıştı.

"Gayet normaldir mi diyecektin?"

Michael'ın ağzının bir kenarı seğirdi. "Hayır, 'tam bir maceradır' diyecektim."

Macera.

Penelope bunu duyunca hareketsiz kaldı, başını kaldırıp kocasına baktı. Dudaklarında yaramaz bir sırıtma olan Michael onun yüzünü avucunun içine aldı. Her şeyiyle, sıcaklığıyla, kokusuyla, *bedeniyle* Penelope'yi sarmalıyordu.

Penelope'nin onu geri çevirmesi gerekirdi. Ona düğün gecelerinin en az Tottenham Konağı'ndaki bu davet kadar basit ve sıkıcı geçtiğini söylemesi gerekirdi.

O küstah tavrını yüzüne vurması gerekirdi.

Ama yapamadı. Çünkü bunu tekrar istiyordu. Michael'ın kendisini öpmesini, tenine dokunmasını istiyordu. Michael sanki hiçbir duygu beslemiyormuş gibi onu bırakıp gitmeden önce o gece yatak odasında neler yaşadıysa hepsini yeniden hissetmek istiyordu.

Bu adam öylesine yakın, öylesine yakışıklı, öylesine *erkeksi*ydi ki... Ve Penelope, bir an heyecan verici ve komik olup bir dakika sonra karanlık ve tehlikeli bir varlığa dönüşen bu adamın gözlerine baktığında bir şey fark etti: Michael'ın teklif edeceği her türlü maceraya hazırdı.

Tottenham Konağı'nın koridorundaki bu duvar girintisinin bile olabilirdi.

Yanlış olduğunu bilse bile bunu yapabiliirdi.

Avuçlarını Michael'ın göğüslerine dayayıp oradaki sert ve güçlü kasları hissetti. Tam Michael'ın üzerine göre dikilmiş kat kat kıyafetlerin altındaki kasları... "Bu gece o kadar farklısın ki. Seni tanıyamıyorum."

Michael'ın gözlerinde bir şey parladı ama o kadar hızlı gelip geçmişti ki Penelope ne olduğunu anlayamadı. Michael konuştuğunda sesi alçak ve yumuşaktı, ayartıcıydı. "O halde neden beni daha iyi tanımaya çalışmıyorsun?"

Gerçekten neden?

Penelope parmak uçlarında yükselirken Michael da ona doğru eğildi ve yakıcı bir öpücükle dudaklarını kavradı.

Sonra da vücudunu vücuduna dayayarak onu duvara yasladı. Penelope'nin; ellerini yukarı kaldırıp kollarını onun boynuna dolamaktan, onu kendine doğru çekmekten başka şansı kalmamıştı. Michael sert ama ipeksi dudaklarıyla ona, istediğinden bile habersiz olduğu, mümkün olabileceğinden bile habersiz olduğu bir şey verdi: Penelope'nin asla unutmayacağı sert ve tüketici bir öpücük. Penelope onun dokunuşlarıyla, gücüyle tükenmişti gerçekten. Michael ise tekrar çenesini kavrayarak Penelope'nin ağzını kendi ağzının duruşuna göre hizalamakla meşguldü.

Penelope'nin dudaklarını yalarken dili öylesine baştan

çıkartıcıydı ki Penelope bir an nefesini tuttu ve Michael da bu sestten yararlanarak onun açık dudaklarını yakalayıp dilini içeri kaydırıldı. Onu gıcıklıyor, onun tadına bakıyordu. Öyle ki Penelope en sonunda yaşadığı heyecandan ölebilirmiş gibi hissetti. Parmakları kendi iradeleriyle Michael'ın ensesindeki saçların arasına girerken Penelope de doğrulup kendini ona doğru bastırdı; bu sefer daha sıkı, *daha ahlaksız bir şekilde... Ama umurunda bile değildi.*

Hem de hiç değildi... Michael durmadığı sürece bunu umursayamazdı.

Kendini ona doğru biraz daha bastırırken Michael da ellerini Penelope'nin vücudundan aşağı doğru işkence edercesine kaydırarak göğüslerinin dış tarafına belli belirsiz bastırdı. Ama bu Penelope'nin daha önce hiç aklına gelmeyen yerlerinin acıyla sızlamasına yetmişti. Derken Michael ellerini daha da aşağı kaydırarak kalçalarını kavradı ve hem şoke edici hem de baştan çıkarıcı bir güçle Penelope'yi kendine doğru bastırdı.

O bu hareketin verdiği zevkle inlerken Penelope duyduğu sesle kafasını geriye çekti. Acaba Michael da bu okşayıştan onun kadar tükenmiş olabilir miydi? Michael bir an için gözlerini açıp ona baktıktan sonra Penelope'nin dudaklarını tekrar tutsak edip bu sefer daha derinden, daha sertçe öpmeye başladı. Ta ki Penelope yaşadığı zevkle kendinden geçene kadar. Yaşadığı macera, Michael, hepsi onu kendinden geçir-miştı.

Saniyeler geçiyordu. Dakikalar... Saatler... Önemi yoktu. Bir tek bu adam önemliydi. Bu öpüşme.

Bu.

Birbirlerinden ayrılınca Michael kafasını yavaşça kaldırdı ve onun dudaklarına yumuşak, acelesiz bir öpücük kondurdu. Derken Penelope'nin kollarını boynundan çözüp ona gülümsedi. Bakışları nefes kesiciydi. Penelope bir şeyin daha farkına varmıştı: Michael çocukluklarından beri ona -sadece ona- ilk kez gülümüştü.

Bu büyümlü bir şeydi.

Michael konuşmak için ağzını açtı. Penelope ise diken üstündeydi. Michael'ın dudakları az sonra söyleyeceği sözcüğü şekillendirirken içindeki beklenti duygusunu kontrol edemiyordu.

"Tottenham."

Kafası karışan Penelope'nin kaşları çatıldı.

"Normalde koridorumda hanımefendilerle fazla içli dışlı olan centilmenleri hiç tasvip etmem."

"Peki ya eşlerini öpen kocaları?"

"Gerçeği mi istiyorsun?" Tottenham'ın sesi tatsızdı. "Onlar daha da çok tepkimi çeker."

Penelope gözlerini kapattı, büyük bir utanca kapılmıştı.

"Bahse girerim, baldızım Olivia'yla tanışınca fikrini değiştirirsin."

Bu sözleri duyunca Penelope bir anda Michael'a zarar vermek istedi. Gerçek, fiziksel bir zarar.

Michael bütün bunları kasten yaptı.

Sırf Tottenham'ı etkilemek için.

Karısıyla aşk evliliği yaptığı safsatasını sürdürmek için.

Penelope'den uzak kalamadığı için değil.

Penelope aldanmamayı ne zaman öğrenecekti?

"Eğer baldızın da ablası gibiyse korkarım bu bahsi kazanmam düşünülemez bile."

Michael kahkaha atarken Penelope irkildi, bu sestten nefret etmişti. En çok da sahteliğinden. "Bizi biraz yalnız bırakma ihtimalin olabilir mi acaba?"

"Sanırım bırakmak zorundayım zaten, yoksa Leydi Bourne bir daha asla benim yüzüme bakamayabilir."

Penelope gözlerini dikmiş, Michael'ın boyunbağının katlarına bakıyordu. Kayıtsız görünmenin şu an için imkânsız olduğunu bildiği için sadece sesini sakın tutmaya çalışarak. "Bizi yalnız bıraksanız da bu gerçeğin değişeceğini sanmıyorum, lordum."

Michael onu bir kez daha kullanmıştı.

Tottenham kıkırdadı. "Brendi servisi başladı."

Ve bunu söyledikten sonra gitti. Penelope yalnız kalmıştı.

Onu hayal kırıklığına uğratmayı kendine görev bilmiş gibi görünen kocasıyla yapayalnız. Gözlerini Michael'ın boyundaki sert kumaştan ayırmadı. "Çok güzel oynadın," dedi hüzünlü bir sesle. Michael bu hüznü duyduysa bile hiç belli etmedi.

Konuştuğundaysa sanki az önce karanlık bir köşede öpüşmüşler gibi değil de hava durumunu tartışmışlar gibi bir hali vardı. "Falconwell için değil, birbirimizi sevdiğimiz için evlendiğimizi ispat etmek istiyorsak gidecek uzun bir yolumuz var daha."

Penelope az önce yaşadıklarının gerçek olduğuna neredeyse inanmıştı.

Gerçekten de ne zaman akıllanacaktı? Michael'a bu kadar kızması, bu kadar incinmesi hiç adil değildi. Sonuçta bu şapşal aşk evliliği kendi fikriydi! Şu anki hisleri için ancak kendisini suçlayabilirdi.

Ucuz... Kullanılmış... Kendini böyle hissediyordu işte. Ancak kız kardeşleri bu sayede saygın evlilikler yapacaktı. Ve buna değecekti. Buna inanmak zorundaydı.

Penelope hüznünü bir kenara bıraktı. "Bunu neden yapıyorsun?" Michael'ın kaşları merakla yukarı kalkınca Penelope devam etti. "Bu maskaralığa devam etmeyi neden kabul ediyorsun?"

Michael gözlerini kaçırdı. "Çünkü sana söz verdim."

Penelope başını iki yana salladı. "Sanki... Sanki senden yararlanıyormuşum gibi hissetmiyor musun?"

Michael'ın ağzının bir köşesinde çarpık bir tebessüm belirdi. "Ben seninle evlenerek senden faydalanmış olmadım mı?"

Penelope bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. "Oldun galiba. Ama yine de..." *Bu daha kötü bir his, demek istedi Penelope. Tüm varlığımı, sahip olduğum her şey başkalarının hizmetine koşulmuş gibi hissediyorum.* Başını iki yana salladı. "Farklı geliyor. Ve her şeye rağmen pişmanım; kardeşlerim için, benim için böyle bir şey yapmanı istemiş olmaktan dolayı pişmanım."

Michael kafasını iki yana salladı. "Asla pişman olma."

"Bu da başka bir kural mı?"

"Sadece düzenbazlar için geçerli. Kumarbazlar kaçınılmaz olarak pişman olurlar."

"Olabilir ama ben yine de pişmanım."

"Gerek yok. Bu maskaralıkta sana ortak olmamın kendi açımdan iyi bir sebebi var."

Penelope hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

Michael başıyla onayladı. "Öyle. Hepimiz bu kumardan bir şeyler kazanıyoruz."

"Sen ne kazanıyorsun ki?" Michael sessiz kalınca Penelope ruhunun derinliklerinde büyük bir belirsizliğe kapıldı. "Kazandığını kimden kazanıyorsun?" Michael karşılık vermedi ama Penelope aptal değildi. "Babamdan. Başka bir şey daha var. Söyle bana, ne?"

"Önemli değil," dedi Michael. Ama öyle bir ifadeyle söylemişti ki Penelope aksine bunun çok önemli olduğunu düşünmeye başladı. "Şu kadarını söyleyeyim, yaptığımız anlaşmadan pişmanlık duymana gerek yok çünkü bu anlaşma sayesinde benim de kazanacağım şeyler olacak. Seni diğer hanımların yanına geri götüreyim," diyen Michael elini uzattı.

Tuhaf bir şekilde, Michael'ın bu oyunu kendi kazancı için oynadığı fikri, Penelope'nin kendini daha da kötü hissetmesine yol açtı. Sanki o da Michael'ın yalanlarının kurbanı olmuş gibi.

İçinden yükselen ihanet duygusuyla kendini geriye çekti. "Bana dokunma."

Michael bu sözlerdeki öfkeyi anlayamamış gibi kaşlarını çatı. "Efendim?"

Penelope onu yanında istemiyordu. Kendisinin de kandırıldığını hatırlamak istemiyordu. "Onlar için romantik aşık rolü oynuyor olabiliriz ama *ben* onlar değilim. Bana bir daha dokunma. Onlar görmeyecekse dokunma."

Buna katlanabileceğimi sanmıyorum.

Michael, bu isteği duyduğunu ve söyleneni yapacağını kanıtlamak ister gibi her iki elini de havaya kaldırdı.

Penelope ise bir şey daha söyleyip de duygularını ele vermemek için dönüp yürümeye başladı.

Loş koridora adımını atmıştı ki Michael, "Penelope," diye seslendi. Penelope durdu, ruhunun derinliklerinde küçük bir umut vardı. Michael'ın özür dileyebileceğine dair; Penelope'ye yanıldığını, aslında ona değer verdiğini, onu istediğini söyleyebileceğine dair bir umut. "Bu en zor kısmı, yani şimdi hanımefendilerin yanına döndüğün zaman, anlıyor musun?"

Sahte bir umut.

Michael, Penelope'ye oynadıkları oyunu devam ettirmesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Kadınların Penelope'yi şimdi baş başa kaldıkları için çok daha dikkatle sorgulayacaklarını söylemeye çalışıyordu.

Bu büyük bir sınav olacaktı.

Ama Michael'ın buna gecenin en zor kısmı demesi komikti çünkü Penelope gecenin en zor kısmını biraz önce yaşamıştı.

"Hanımefendileri konuştuğumuz gibi idare edeceğim, lordum. Gecenin sonunda, bizim birbirimize deli gibi âşık olduğumuzu düşünecekler ve kız kardeşlerim de böylece düzgün bir sezon geçirme imkânı bulacaklar." Penelope sesini sertleştirdi. "Ama bana kulübünüzü gezdireceğinizi söz vermiştiniz, bunu unutmazsanız iyi edersiniz. Her ne kadar cömertliğinizden değil de kurduğunuz tezgâhtaki rolümün karşılığını ödemek için böyle bir söz vermiş olsanız da.

Michael kasıldı. "Evet, verdim."

Penelope bir kez, sertçe başını salladı. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bakarız."

Tüm dünya dillerinde *hayır* anlamına gelen bu tabiri duyunca Penelope gözlerini kıstı. "Evet, bakarız herhalde."

Arkasını döndü ve salona doğru yürümeye başladı. Kapıyı açıp kadınların arasına tekrar katılmadan önce başını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi.

Öfkesi burnunda olsa da sakın kalmaya söz verdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Tommy, Aziz Michael yortusunda eve gelmişti; çok güzel bir kutlama yaptık ama kendi Michael'ımızın yokluğunu çok hissettik. Yine de hiçbir şeyden geri kalmadık, son böğürtlenleri toplayıp mide fesadına uğrayana kadar yedik, gelenektendir ya. Dişlerimiz olduğu gibi boz bir maviye boyandı, görsen bizimle gurur duyardın.

Belki bu yıl Noel'de gelirsin, ne dersin? Coldharbour'da Aziz Stefanos yortusu çok güzel bir bayram oluyor.

Hepimiz seni düşünüyor ve çok özlüyoruz.

Her zaman, P.

Needham Malikânesi, Eylül 1818

Cevap yok.

Penelope bana dokunma demişti, kocası da dediğini yapmıştı.

Hatta daha da fazlasını.

Penelope'yi tamamen yalnız bırakmıştı.

O gece Penelope'yi Cehennem Konağı'na getirip bıraktıktan sonra tek kelime etmeksizin hemen çıkıp erkeklerin yanlarında eşleri olmadan gittikleri yer her neresiyse oraya gitmiş, Penelope'yi yalnız bırakmıştı.

Ertesi gece yine Penelope koskocaman, boş yemek odasında birbiriyle uyumsuz, fazla genç uşakların ilgili bakışları altında akşam yemeğini tek başına yemişti. En azından artık

uşaklara alışmaya başlıyordu, bütün yemek boyunca bir kere bile kızarmadığı için de kendi kendisiyle baya gurur duymuştu.

Sonraki gece Michael yine arabasına binip gitmiş. Penelope yatak odasının penceresinde aptal gibi arabanın arkasından bakakalmıştı. Sanki yeterince uzun bakarsa kocası geri gelecekmış gibi...

Sanki geri gelip ona istediği evliliği verecekmış gibi...

Penelope, "Bir daha pencereden bakmak yok," diye yemin ederek soğuk, karanlık sokağa sırtını dönüp odanın öbür tarafına gitti. Ellerini yıkama tasına daldırdı, suyun altında renklerinin soluklaşmasını, şekillerinin çarpılmasını seyretti. Evin önünde bir arabanın durduğunu duyunca kendi kendine hafifçe, "Bir daha pencereden bakmak yok," diye tekrarlayarak kalp atışlarının hızlanmasına aldırmamaya ve onu çağıran pencereden uzak durmaya çalıştı.

Ellerini etkileyici bir dinginlikle kuruladıktan sonra kocasının yatak odasını onunkinden ayıran kapıya gidip kulağını soğuk tahtaya dayadı ve içeri girişini duymayı bekledi.

Uzun dakikalar boyunca boynunun tutulmasından başka hiçbir şey olmayınca sonunda Penelope'nin merakı galip geldi, kocasının gerçekten eve gelip gelmediğini anlamak için kendi yatak odasının kapısından koridora gizlice bir göz atmaya karar verdi.

Koridora bakmak için kapıyı hafifçe, bir iki parmak araladı...

Ve Bayan Worth'le yüz yüze geliverdi.

Hafifçe sıçrayarak kapıyı kadının yüzüne kapattı, kalbi gümbür gümbür atıyordu, sonra kocasının rahatsız edici baş hizmetçisinin önünde kendini aptal durumuna düşürdüğünü fark etti.

Derin bir nefes alıp yüzüne rahat bir gülümseme kondurdu ve kapıyı açtı. "Bayan Worth, beni korkuttunuz."

Baş hizmetçi başını eğdi. "Ziyaretçiniz var."

Penelope'nin kaşları çatıldı. "Ziyaretçi mi?" Saat on biri geçmişti.

Baş hizmetçi bir kartvizit uzattı. "Bir bey, çok önemli bir konu diyor."

Bir bey mi?

Penelope kartı aldı.

Tommy.

İçeride bir anda mutlulukla dolmuştu. Tommy bu kocaman, boş evde ziyaretine gelen ilk kişiydi; daha annesi bile gelmemişti, yalnızca haber yollayıp *yeni gelinin heyecanı biraz hafifleyince* geleceğini bildirmişti.

Yeni gelinin o heyecanı hiç yaşamadığından annesinin hiç haberi yoktu.

Ama Tommy dostuydu. Dostlar da ziyarete gelirdi. Penelope gülümsemesini Bayan Worth'den saklamayı başaramadı. "Hemen iniyorum. Kendisine çay ikram edin. Ya da... şarap. Ya da... viski." Başını iki yana salladı. "Bu saatte ne içilirse ondan ikram edin."

Kapıyı kapayıp üstüne başına çabucak çeki düzen verdi; sonra da koşu koşu aşağı, ön misafir salonuna indi. Tommy salonda büyük bir mermer şöminenin yanında duruyordu, odanın ihtişamı içinde küçücük kalmış gibiydi. Penelope, "Tommy!" diye seslenerek doğrudan arkadaşının yanına gitti, onu gördüğüne çok sevinmişti. "Burada ne işin var?"

Tommy gülümsedi. "Tabii ki seni çalmaya geldim."

Şaka niyetiyle söylemişti ama Penelope onun bu sözlerinde hoşuna gitmeyen bir iğneleme hissetti ve o anda Tommy'nin orada olmaması gerektiğinin farkına vardı. Michael gelip Tommy Alles'in evinin misafir odasında, karısıyla birlikte olduğunu görürse çıldırırdı. Tommy ve Penelope'nin yıllardır arkadaş olmasına hiç aldırmazdı. Penelope, kendisine dönerek elini tutup dudaklarına götüren Tommy'ye, "Burada olmamalıydın," dedi. "Michael küplere binecek."

"Seninle hâlâ dostuz, öyle değil mi?"

Penelope hiç duraksamadan cevap verdi. "Tabii ki öyleyiz." Son görüşmelerinin suçluluk duygusu hâlâ kalbinden silinmemişti.

"Ben de iyi bir dost olarak hatırını sormaya geldim. Kocan

da kızıyorsa gebersin.”

Kocasıyla aralarında son geçenlerden sonra Penelope’nin, onun *gebersin* stratejisini desteklemesi gerekirdi ama yapamadı. Nedense o anda salonda Tommy’yle duruyor olmanın düşüncesi bile kendisini kocasına ve evliliklerine ihanet ediyor gibi hissetmesine neden oluyordu.

Başını iki yana salladı. “Burada olman iyi bir fikir değil, Tommy.”

Tommy ona gözlerinde görmeye alışmadığı bir ciddiyetle baktı. “Bir tek şunu söyle: İyi misin?”

Sözleri yumuşak ve ilgi doluydu. Penelope bu sözlerin içinde uyandırdığı duygu seline hazırlıklı değildi. gözleri bir anda yaşlarla doldu. Surrey’de ufacık, kısacık bir törenle evlendiğinden beri bir hafta geçmişti ve daha hiç kimsenin aklına halini sormak gelmemişti. *Kocasının bile*. “Ben...” Durdu, heyecandan boğazı düğümlenmişti.

Tommy’nin normalde dostça bakan mavi gözleri koyulaştı. “Değilsin. Perişan haldesin. Onu öldüreceğim.”

“Hayır! Hayır!” Penelope elini uzatıp Tommy’nin kolunu tuttu. “Perişan değilim. Gerçekten değilim. Sadece... Ben yalnızca...” Derin bir nefes aldı, sonunda ne söyleyeceğine karar vermişti. “Kolay değil.”

“Seni incitti mi?”

“Hayır!” Penelope daha soruyu tartmadan Michael’ı savunmaya geçmişti. “Yani... hayır.” Aklından, *yani senin düştüğün şekilde değil*, diye geçiriyordu.

Tommy inanmamıştı. Kollarını kavuşturdu. “Onu koruma. Seni incitti mi?”

“Hayır.”

“Peki, ne öyleyse?”

“Onu pek fazla görmüyorum.”

“Pek şaşırmadım.” Penelope, Tommy’nin bu sözündeki dokundurmaya sezmişti. Kaybedilen dostluğun verdiği duygu. Bu duyguyu Michael gittiğinde hissetmişti. Yazmayı kestiğinde. İlgilenmeyi kestiğinde. Tommy uzun bir süre hiçbir şey demedi. Sonra, “Daha fazla görmek ister miydin?” diye sordu.

Bu soruyu yanıtlamak kolay değildi. Penelope, Michael'in bir yarısıyla hiç işi olsun istemiyordu; onunla toprakları için evlenen o soğuk, mesafeli adamı görmeye hiç meraklı değildi. Ama diğer yarısını; ona sarılan, ilgilenen, zihnine ve vücuduna harikulade, şahane şeyler yapan adamı daha sık görmeye hiç itirazı olmazdı.

Tabii ki bunu Tommy'ye söyleyemezdi. Michael'in iki kişi olduğunu ve kendisinin ona aynı anda hem çok kızdığını hem de hayran olduğunu anlatamazdı.

Söyleyemezdi çünkü kendisine bile itiraf etmeye tam olarak hazır değildi.

"Pen?"

Penelope içini çekti. "Evlilik garip bir şey."

"Evet, garip. İnsan Michael'la evliyse iki kat daha garip olmalı herhalde. Seni almaya geleceğini biliyordum. Soğuk ve kalpsiz davranacağını, seninle çabucak evlenmenin bir yolunu bulacağını biliyordum... Falconwell için."

Penelope bu sözlerle itiraz etmesi ve Tommy'ye güzelce kurgulanmış hikâyelerini anlatması gerektiğini fark ettiğinde geç kalmıştı. Tommy sözlerini sürdürdü. "Seninle önce ben evlenmeye çalıştım... Onunla evlenmekten kurtarmak için."

Tommy'nin ona evlenme teklif ettiği sabahki sözleri Penelope'nin kafasında yankılandı.

"Demek söylemek istediğin buydu. Beni Michael'dan korumak istiyordun."

"Michael eskisi gibi değil."

"Bana neden söylemedin?"

Tommy başını yana doğru eğdi. "Bana inanır mıydın?"

"Evet." *Hayır.*

Tommy gülümsedi ama gülümsemesi her zamankinden daha hafifti. Daha ciddi. "Penny, eğer Michael'ın geleceğini bilseydin beklerdin." Durdu. "Senin için hep o vardı."

Penelope'nin alını kırıştı. Tommy'nin söylediği doğru değildi. Yoksa... Doğru muydu?

Gözünün önünde bir sahne canlandı: İlk bir bahar günü, üçü bir arada, Falconwell arazisindeki eski Norman kule-

sindeydiler. Kuleyi dolaşırlarken Penelope'nin çıktığı bir merdiven çökmüş. Michael'la Tommy'den bir kat yukarıda mahsur kalmıştı. Mesafe fazla değildi, ancak bir iki metre kadardı ama yine de atlamaktan korkacağı kadar vardı. İmdat, diye bağırınca onu ilk bulan Tommy olmuştu. "Atla, ben seni tutarım," diye ısrar etmişti. Ama Penelope korkudan donakalmıştı.

Sonra Michael gelmişti. Sakin, korkusuz Michael... Gözlerinin içine bakarak ona kuvvet vermişti. *Atla, altı-peni. Ben ağın olurum.*

Penelope ona inanmıştı.

Michael'la geçirdiği günleri, onun yanında kendini hep güvende hissettiğini hatırlayarak derin bir soluk aldı. Tommy'ye baktı. "Michael artık çocukluğumuzdaki gibi değil."

"Evet, artık aynı değil. Langford icabına bakmış." Tommy bir an duraksadı. Sonra, "Keşke engel olabilseydim, Pen," diye ekledi. "Çok üzgünüm."

Penelope başını iki yana salladı. "Özür dilemene gerek yok. İsteddiği zaman çok soğuk olabiliyor ve insanı çileden çıkarabiliyor ama çok şey başarmış; değerini kat kat ispat etmiş. Evlilik zor olabilir ama sanırım çoğu evlilik zordur, sence de öyle değil mi?"

"Seninle ben evlenmiş olsaydım öyle olmazdı."

"Seninle evlenmiş olsaydık başka türlü zorluklarla karşılaşırđık, Tommy. Sen de biliyorsun." Gülümsedi. "Yazdığın şiirler... iğrenç."

"Orası doğru." Tommy bir an gülümsedi ama gülümsemesi hemen kayboldu. Konuyu değiştirdi. "Son zamanlarda Hindistan'a gitmeyi düşünüyorum. Çok büyük fırsatlar varmış diyorlar."

"İngiltere'den ayrılmayı mı düşünüyorsun? Neden?"

Tommy bu sözler üzerine içkisinden uzun bir yudum aldı, boşalan bardağı yanındaki masaya bıraktı.

"Kocan beni mahvetmeyi planlıyor."

Penelope'nin bu sözlerin anlamını kavraması biraz zaman aldı. "Eminim bu doğru değildir."

“Doğru. Bana kendisi söyledi.”

Penelope'nin kafası iyice karışmıştı. “Ne zaman?”

“Evlendiğiniz gün. Seni görmeye Needham Malikâne-si'ne gelmiştim, seni benimle evlenmeye ikna etmek istiyordum ama gelince çok geç kaldığımı gördüm, sen çoktan Michael'la Londra'ya gitmek için yola çıkmıştın. Peşinizden geldim. Doğruca Michael'ın kulübüne gittim.”

Michael, Penelope'ye hiçbir şey dememişti. “Peki, onu görebildin mi?”

“Yeterince gördüm. Bana babamdan ve benden intikam almak için bazı planları olduğunu söyledi. İşini bitirdiği zaman İngiltere'den ayrılmaktan başka bir seçeneğim olmayacak.”

Bu sözler Penelope'yi şaşırtmamıştı. Falconwell inatçı kocasına tabii ki yetmeyecekti. Tabii ki Langford'dan intikam almak isteyecekti. Ama Tommy? “Öyle bir şey yapmaz. Tommy. Sizin bir geçmişiniz var. Üçümüzün bir geçmişi var.”

Tommy'nin yüzünde hafif, acı bir gülümseme belirdi. “Korkarım geçmişimizin intikam karşısında pek değeri yok.”

Penelope başını iki yana salladı. “Ama ne planlıyor olabilir ki?”

“Ben...” Tommy derin bir soluk aldı. “Michael benim...” Durdu. Gözlerini çevirdi. Tekrar denedi. “Ben Langford'un oğlu değilim... Michael da bunu biliyor.”

Penelope'nin ağzı açık kalmıştı. Zor duyulur bir sesle. “Ciddi olamazsın,” dedi.

Tommy hafifçe güldü. “İnan ki böyle bir konuda yalan söylemem, Pen.”

Tabii ki haklıydı. Bu insanın yalan söyleyeceği bir şey değildi. “Yani sen Langford'un...”

“...oğlu değilim.”

“Peki kimin...”

“Bilmiyorum. Piç olduğumdan hiç haberim yoktu, babam... Langford birkaç yıl önce söyledi.”

Penelope, Tommy'yi dikkatle süzdü; gözlerinde gizlenen hüznü fark etti.

“Bana hiç bahsetmedin.”

“Pek söylenecek bir şey değil, doğrusu.” Durdu. “Gizli tutmak için elinden geleni yapıyorsun, kimse öğrenmez diye umuyorsun.”

Ama biri öğrenmişti.

Penelope yutkunarak gözlerini duvardaki büyük bir yağlı boya tabloya çevirdi. Bu tablo da yine bir manzara resmiydi; el değmemiş, haşın bir doğa parçasını tasvir ediyordu, böyle bir doğa ancak kuzey bölgelerinden bir yer olabilirdi. Gözlerini tablonun bir köşesindeki bir kütüğe dikti, yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. “Bu babanı mahveder.”

“Tek çocuğu var, o da bir piç.”

Penelope bakışlarını yeniden Tommy’nin yüzüne çevirdi. “Kendine öyle deme.”

“Yakında herkes diyecek.”

Sessizlik... Ve Tommy’nin haklı olduğunu bilmenin huzursuzluğu. Michael’ın planı Tommy’nin sonu olacaktı. *Bir amaca götüren yol.* Tommy, Penelope’nin gerçeği anladığı anı fark etti; ona doğru bir adım attı.

“Benimle gel, Penny. Burayı ve bu hayatı geride bırakıp yeni bir başlangıç yapabiliriz. Hindistan’a gidebiliriz. Amerika’ya. Yunanistan’a. İspanya’ya. Doğu’ya. Nereye istersen.”

Penelope’nin gözleri iri iri açıldı. Tommy sözlerinde ciddiydi. “Ben evliyim, Tommy.”

Tommy ağzını eğdi. “Michael’la... Senin de kaçmaya benim kadar ihtiyacın var. Belki de daha fazla; en azından Michael’ın elinde benim sonum çabuk gelecek.”

“Öyle bile olsa ben evliyim. Sense...” Penelope devam edemedi.

“Bense bir hiçim. Michael benimle işini bitirince bir hiç olacağım.”

Penelope bağlılık ve sadakat yemini ettiği kocasını düşündü. Kocasını adı olmadan başarmak ve kazanmak için çok uzun süre çabalamıştı. Adın, kimliğin ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. Onun böyle bir şey yapacağına inanamazdı.

Başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun. Michael asla...” Ama sözlerinin doğru olmadığını daha söylerken fark etmişti.

Michael intikam için her şeyi yapardı.

Arkadaşlarının felaketine sebep olsa bile.

Tommy'nin dişleri sıkılmıştı, Penelope kendini birden huzursuz hissetti. Tommy'yi hiç bu kadar ciddi görmemişti. Bu kadar kararlı... "Yanılmıyorum. Michael'ın elinde kanıt var. Kullanmaya da hazır. Hiç acıması yok, Pen... Artık bir zamanlar tanıdığımız dostumuz değil." Penelope'ye çok yakındı, uzanıp elini iki elinin arasına aldı. "Michael seni hak etmiyor. Benimle gel. Benimle gelirsen ikimiz de hayat boyu hiç yalnız kalmayız."

Penelope uzun bir süre hiçbir şey demedi, sonra yumuşak bir sesle konuştu. "O benim kocam."

"Seni kullanıyor."

Bu sözler doğrudu ve Penelope'nin canını yakmıştı. Gözlerini Tommy'nin gözlerine dikti. "Tabii kullanıyor. Hayatımdaki tüm erkeklerin kullandığı gibi. Babamın da, Leighton Dükü'nün de, taliplerimin de... senin de."

Tommy itiraz etmek için ağzını açarken Penelope başını iki yana sallayıp parmağını kaldırdı. "Yapma, Tommy. İkimizi de utanılacak duruma sokma. Sen beni toprak, para ya da şöhret için kullanmak istiyor olmayabilirsin ama gerçek ortaya çıkınca başına geleceklerden korkuyorsun ve beni de yanına arkadaş istiyorsun, yalnızlığını hafifleteceğimi düşünüyorsun."

"Peki, bu o kadar mı kötü?" Tommy'nin sesinde çaresizce bir tını duyulmaya başlamıştı. "Peki ya dostluğumuz? Ya ikimizin geçmişi? Ya ben?"

Penelope arkadaşının sözlerini ve bu sözlerdeki ültimatoma anlamazlıktan gelmeye çalışmadı, bu tehditkâr sözleri ona umutsuzluğun söylediğini biliyordu. Tommy ondan bir seçim yapmasını istiyordu. En eski arkadaşıyla, onu hiç bırakmayan en eski dostuyla kocası, ailesi, hayatı arasında bir seçim. Aslında seçecek bir şey yoktu. "O benim kocam!" dedi. "Belki bu durumu ben de istemezdim ama öyle bile olsa durum bu."

Durdu, öfke ve gerginlikten nefesi kesilmişti.

Tommy onu uzun uzun süzdü, son söylediği sözler aralarında bir duvar gibi duruyordu. "Öyleyse bu kadar." Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "İtiraf edeyim ki şaşırmadım. Sen hep Michael'ı benden çok sevdin."

Penelope başını iki yana salladı. "Sevmedim."

"Tabii ki sevdin. Bir gün sen de farkına varacaksın." Bir elini kardeşçe bir hareketle Penelope'nin çenesine dokundurdu.

Bunun bir sakıncası yoktu tabii. Tommy, Penelope için her zaman bir erkek arkadaştan çok bir kardeş gibi olmuştu. Michael'ın aksine...

Michael'ın kardeşçe bir yanı yoktu.

Sevecen bir yanı da yoktu. Penelope bu garip, üzücü savaşa onun tarafını seçmiş olsa da bir kenarda durup Tommy'yi yok edişini seyredecek değildi. "Seni mahvetmesine izin vermeyeceğim," diye söz verdi. "Sana yemin ederim."

Tommy bu sözlerle inanmadığını açıkça gösteren bir hareketle elini havaya savurdu. "Ah, Penny... Sanki engel olabiliymişsin gibi."

Bu sözlerin Penelope'yi üzmesi gerekirdi. Hak vermesi gerekirdi.

Ama bu sözler onu üzeceğine kızdırmıştı.

Michael onu ailesinden ayırmış, hayatını yüzlerce şekilde değiştirmiş, zorla bu komediye dâhil etmiş ve en sevdiği dostunu tehdit etmişti. Hem de onu işin tamamen dışında tutarak, sanki kafa yormasına hiç gerek olmayan önemsiz bir eşya gibi bir kenara koyup bırakarak.

Ama artık kafa yormaya başlasa iyi olacaktı.

Penelope çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. Kararlı bir sesle. "Michael Tanrı değil," dedi. "Bizimle kurşun askerlerle oynar gibi oynamaya hakkı yok."

Tommy, Penelope'nin öfkesini anlamıştı. Hüznü bir ifadeyle gülümsedi. "Uğraşma, Pen. Ben buna değmem."

Penelope bir kaşını kaldırdı. "Ben aynı fikirde değilim. Hem sen değmezsen bile ben değerim. Artık onunla işim bitti."

"Seni incitir."

Penelope'nin ağzının bir tarafı acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Büyük ihtimalle zaten incitecek. Aslında sırf bunun için bile karşı çıkmaya değer." Misafir salonunun kapısına gitti, kapıyı açıp Tommy'nin çıkmasını bekledi. Tommy pırıl pırıl siyah çizmeleriyle kalın halıda yumuşak adımlar atarak yaklaşırken Penelope'nin içi hüznle burkuldu. "Çok üzgünüm, Tommy."

Tommy ona sarılıp alnına sıcak bir öpücük kondurdu, sonra da, "Ben senin mutlu olmanı istiyorum, Pen." dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Kararını değiştirirsen bana haber verir misin?"

Penelope başını salladı. "Veririm."

Tommy arkasını dönmeden önce ona uzun uzun baktı, yaksıklı yüzünde bir gölge gezindi. "Seni bekleyeceğim. Artık bekleyemeyeceğim ana kadar."

Penelope ona gitme demek istiyordu. Kalmasını söylemek istiyordu. Ama üzüntüsünden mi, yoksa korkusundan mı, yoksa kocasının yolundan dönmeyecek bir gemi olduğunu çok iyi bildiğinden mi sadece, "İyi geceler, Tommy," dedi.

Tommy dönüp açık duran kapıdan hole çıktı. Cehennem Konağı'nın kapısına doğru yürürken Penelope arkasından baktı. Kapı Tommy'nin arkasından kapandı, caddenin sessizliği içinde arabanın tekerleklerinin sesi yankılanarak Penelope'ye ne kadar yalnız olduğunu biraz daha hissettirdi. Yalnızdı. Bu müze gibi evde, kendine ait olmayan eşyalar ve tanımadığı insanlar arasında. Bu sessiz dünyada yalnızdı.

Holün öbür ucundaki gölgeler arasında bir hareket oldu. Penelope bunun Bayan Worth olduğunu hemen anladı. Kadının kime bağlı olduğunu da gayet iyi biliyordu.

Karanlığa doğru konuştu. "Kocamın saat on birde bir be-yin beni ziyaret ettiğini öğrenmesine ne kadar var?"

Kadın ışığa çıktı ama bir süre hiç sesini çıkarmadı. Sonra da son derece sakin bir şekilde, "Bay Alles gelir gelmez kulübe haber yollamıştım," dedi.

Penelope güzel kadını süzerken ihanete uğramış olma

duygusu (her ne kadar beklenen bir şey olsa da) vücuduna dalga dalga yayılıyor, öfkesini körüklüyordu. "Kâğıdınızı boşa harcamışsınız."

Cehennem Konağı'nın ana merdivenine gidip yukarı çıkmaya başladı.

Merdivenin ortasında geri döndü. Kadın kusursuz saçları, cildi ve gözleriyle aşağıda bekliyor; sanki orada nöbet tutarsa Penelope'nin efendisini kızdıracak başka herhangi bir şey yapmasına engel olabilirmiş gibi arkasından bakıyordu.

Bu da Penelope'yi daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

Birdenbire kendini son derece pervasız hissetti.

"Kulüp nerede?"

Kadının gözleri iri iri açıldı. "Bilmediğimden eminim."

"Tuhaf çünkü ben de bildiğinizden eminim." Sesini alçaltmamış, içinde hiç suçluluk duymadan diğer kadının tepesinden konuşmuştu. "Bu evde olup biten her şeyi bildiğinizden eminim. Geleni gideni. Kocamın gecelerini burada değil, kulübünde geçirdiğini de bildiğinizden eminim."

Bayan Worth uzun süre cevap vermedi; Penelope bir an için bu cüretkâr, güzel kadını kovma yetkisi olup olmadığını düşündü. Sonra elini havada sallayarak yeniden merdivenleri çıkmaya koyuldu. "İster söyleyin, ister söylemeyin. Gerekirse kiralık araba çağırır, gidip kendim ararım."

"Bu beyefendinin hiç hoşuna gitmez." Baş hizmetçi şimdi Penelope'nin yatak odasına giden uzun koridorda peşinden geliyordu.

"Evet, gitmez. Ama neyin beyefendinin hoşuna gidip neyin gitmeyeceği beni pek ilgilendirmiyor." Bunu söylerken bu ilgisizliğin oldukça özgürleştirici olduğunu da fark etmişti. Odasının kapısını açıp gardırobuna doğru ilerledi, bol bir pelerin çıkardı. Arkasını dönünce güzel kadının iri iri açılmış gözleriyle karşılaştı.

Duraksadı. Michael'ın kuzguni saçlı tanrıçası belki de bu kadındı. Belki de kocasının kalbi, aklı ve geceleri Bayan Worth'e aitti. Kadının taş bebek gibi yüzünü inceler.

boyuna bosuna bakarken aklından bu kadının Michael'a ne kadar uygun olduğunu, ona kendisinin yakıştığından çok daha fazla yakışacağını geçirdi. O sırada Bayan Worth gülümsedi. Aslında gülümsemeden çok daha öte bir şeydi bu. Kocaman, rahatlatıcı bir gülüştü. "Bay Alles âşığınız değil."

Bir hizmetkârdan bu derece uygunsuz bir şey duymak Penelope'yi bir an şaşırtmıştı, bütün dürüstlüğüyle karşılık verdi. "Yo, tabii ki değil." Sonra da eldivenlerini çıkarırken devam etti. "Siz de Michael'ın metresi değilsiniz."

Kadın da şaşıarak düşünmeden cevap verdi. "Aman Tanrım! Hayır! Onu yalvarsa almam." Duraksadı. "Yani... Öyle demek istemedim... Beyefendi iyi bir adam. hanımefendi."

Penelope beyaz, oğlak derisi eldivenlerini çıkarıp lacivert süet eldivenlerini taktı. Parmaklarını yerleştirirken dürüstçe konuştu. "Beyefendi hayvanın teki. Sanırım ben de onu yalvarsa almam diyebilirim. Ama kendisiyle evlenmiş bulunuyorum, o ayrı."

"Affınıza sığınarak, hanımefendi... Gerçekten de kendisini size yalvarana kadar *katiyen* almamanız lazım. Sizi böyle sık..."

"...yalnız bırakıp gitmemesi gerekirdi mi diyecektiniz?" Penelope kadının cümlesini tamamlarken onu belki de yanlış değerlendirdiğini düşünüyordu. "Ne yazık ki kocamın kitabında yalvarmanın yazdığını sanmıyorum. Bayan Worth."

Kadın gülümsedi. "İsterseniz bana Worth diyebilirsiniz. Başka herkes bana öyle der."

"Başka herkes mi?"

"Melek'teki diğer ortaklar."

Penelope kaşlarını çattı. "Kocamın ortaklarını nereden tanıyorsunuz?"

"Eskiden Melek'te çalışırdım. Bulaşık yıkar, tavuk yolar. ne iş varsa yapardım."

Penelope'nin merakı kabarmıştı. "Buraya nasıl geldiniz?"

Kadının yüzünde bir gölge dolaştı. "Büyümüştüm. İnsanlar fark etmeye başladı."

“Erkekler mi?” Sormaya bile gerek yoktu, sorunun cevabı belliydi. Worth’ünki gibi bir yüzle insan fazla saklanamazdı, bir kumarhanenin mutfağında bile fark edilirdi.

“Çalışanlar kulüp üyelerinin fazla yaklaşmasını engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yalnızca bana değil bütün kızlara.” Penelope öne doğru eğildi, sonrasını tahmin edebiliyordu. Nefretle... İçinden sözcükleri söylenmeden silebilmek geçiyordu. “Ama ben dikkatli davranmadım. Güçlü erkekler çok ısrarcı olabiliyor. Varlıklı erkekler de insanın aklını çelebiliyor. Erkeklerin hepsi de isteyince çok güzel yalan söylüyorlar.”

Penelope bunu biliyordu. Kocasını da tatlı yalanların ustasıydı.

Worth’ün gülümsemesi hüznüydü. “Bourne bizi buldu.”

Penelope kadının parmağını duvardaki büyük bir yağlı boya tablonun yaldızlı çerçevesinde gezdirişini izledi. Kocasının (ne kadar kusuru olursa olsun) böyle bir şeye asla müsamaha etmeyeceğini içgüdüleriyle biliyordu. “Çok kızmıştır.” dedi.

“Adamı neredeyse öldürüyordu.” Worth sözlerine devam ederken Penelope içinde bir gurur dalgasının kabardığını hissetti. “Bütün karanlık taraflarına... bütün bencilliğine rağmen... beyefendi iyi bir adam.” Bir adım geri çekilip Penelope’nin kıyafetine baktı. “Melek’e girecekseniz ortakların kapısından girmeniz lazım. Ana kata ancak oradan girebilirsiniz. Ayrıca yüzünüzü örtmek istiyorsanız daha geniş kapüşonlu bir pelerin giymeniz gerek.”

Bu Penelope’nin aklına gelmemiştir. Odayı geçip loş koridora çıktı.

“Teşekkür ederim.”

“Gittiğinizde küplere binecek,” diye ekledi Worth. “Benim yolladığım notun da pek olumlu etkisi olmamıştır herhalde.” Duraksadı. “Haber yolladığım için üzgünüm.”

Merdivenin son basamağına gelmişlerdi. Penelope, Worth’e bir bakış atarak, “O alacağımı sonra tahsil edeceğim.” dedi. “Ama bu gece değil. Bu gecelik size sadece şunu

söyleyeyim: Yolladığınız not eksikti. Kalanını da ben şahsen bildirmek istiyorum.

Sevgili M...

*İşte yine doğum günüm yaklaşıyor ama bu seferki önceki-
lerin hepsinden daha sıkıntılı. Annem beni cemiyete tanıtmak
için bir balo vermeyi düşünüyor, ben de kesim vakti gelmiş
inek oluyorum (pek yerinde bir benzetme olmadı, değil mi?).
Neyse, annem şimdiden mart ayı için plan yapmaya başladı,
inanabiliyor musun? Herhalde bu kışı çıkaramam.*

*Kaçınılmaz baloya geleceğine söz ver... Yirmi yaş balo-
lara gitmek veya sezonu biraz olsun ciddiye almak için çok
erken, biliyorum ama bir dost yüzü görmek benim için çok
güzel olurdu.*

Daima, P.

Needham Malikânesi, Ağustos 1820

Cevap yok.

"Evde karının yanında olman gerekirdi."

Bourne pencereden Düşmüş Melek'in oyun salonuna bakı-
yordu, arkasını dönmeden cevap verdi. "Karım yatağına yat-
mış güzelce uyuyordur."

Manzara gözünün önüne geliyordu. Penelope masum, be-
yaz pamuklu geceliği içinde battaniyelere sarılmış, yan dö-
nüp kıvrılmış, sarı saçları arkasında dalga dalga yayılmış...
Arada hafifçe, tatlı tatlı iç geçirerek uyuyor. Hayali bile onu
heyecanlandırmaya yetmişti.

Hatta daha iyisi, Penelope onun yatağında, kürk yatak ör-
tüsünün üstünde arzulu, keşfedilmeyi bekliyor...

Penelope'nin bana dokunma dediği andan beri günler geç-
mek biliyordu.

Tottenham'ın konağındaki gece başlarken tek bir hedefi
vardı, ulaşılabilir bir hedef: Bourne ve Penelope'nin sahte
aşkını bütün cemiyetin duyup inanacağı şekilde gözler önüne

sermek. Ama sonra Penelope gidip o akrep yuvası gibi yemek odasında dimdik durmuş, hikâyesini desteklemiş, ona çok düşkün ve bağlıymış rolü yapmış ve nihayet onu o kusursuz, kültürlü tavrıyla savunmuştu.

Bourne karısının peşinden giderken her ne kadar kendi kendine bunu yalnızca Tottenham'ın konuklarını karısına ne kadar hayran olduğuna daha fazla inandırmak için yaptığını söylese de içten içe bunun doğru olmadığını biliyordu. Konuklar aklının ucundan bile geçmemişti, hayranlığı ise sahte olmaktan çok uzaktı. Ona dokunmak zorundaydı. Ona yakın olmak zorundaydı.

Onu öptüğü anda kontrolünü kaybetmişti. Nefesi kesilmiş; onu kendine çekip sımsıkı sarmış; orada, o koridorda, o insanların yanında olacaklarına keşke başka bir yerde olsalardı diye düşünmeye başlamıştı. Araya girdiği için Tottenham'ı öldüresi gelmişti ama vikont gelmemiş olsa ne olurdu Tanrı bilir çünkü vikont gelip öksürdüğünde Bourne karısının eteğini kaldırıp dizleri üzerine çökmeyi ve ona zevkin onları götürebileceği yerleri göstermeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı bile. Vikontun öksürüğü onu kendine getirmişti.

Penelope kolları arasında bir heykel gibi taş kesilince Bourne onun kendisi hakkında en kötü fikre kapıldığını anlamıştı. Penelope bu sahnenin tamamen Tottenham'a göstermek için bir şov olduğunu sanmıştı... Öyleydi de tabii ama Bourne bu kadar ileri gideceğini hiç tahmin edememişti. Penelope'ye kendisinin de onun kadar kendini o anın akışına kaptırdığını asla itiraf edemezdi.

Sözlerinin onu inciteceğini bile bile ona işin aslını anlatmıştı. Onu aldattığı için Penelope'nin ondan daha da fazla nefret edeceğini bile bile. Penelope bir kraliçe vakarı ile ona bir daha dokunmamasını söylediği zaman da Bourne bunun her ikisi için de en iyisi olduğunu anlamıştı.

Onu eve götürüp sözlerini geri aldirmaktan daha çok istediği bir şey olmasa bile.

Chase yeniden denedi. "Döndüğünden beri her gece buradasın."

“Sana ne?”

“Kadınları bilirim. İhmal edilmekten hoşlanmazlar.”

Bourne cevap vermedi.

“Marbury’lerin kızlarından birini Lady Tottenham yapmayı aklına koymuşsun diye duydum.”

Bourne gözlerini kıstı. “Duydun, öyle mi?”

Chase bir omzunu silkerek sırttı. “Kaynaklarım var.”

Bourne yeniden pencereye döndü. Aşağıda, piket masasında oynayan Tottenham’ı izlemeye koyuldu. “Marbury’lerin bekâr kızları bugün şehre yeni geldiler. Vikontun ilgisini çekmek için birkaç gün zamanım var.”

“Öyleyse yemek iyi geçti, ha?”

“Çuvala davetiye geleceğini hayal ediyorum.”

Chase güldü. “Zavallı Bourne. İsteddiği tek şey uğruna istemediği tek şeyi kurtarmak zorunda.” Bourne, Chase’e bir bakış fırlattı ama itiraz etmedi.

“Kulübün sana hayat boyu harcayamayacağın kadar çok para kazandırdığının farkındasın değil mi? Kendini ispatlamak için kimseden öç almak zorunda değilsin.”

“Parayla bir ilgisi yok.”

“Neyle ilgisi var peki, unvanla mı? Unvanı iki paralık etmesiyle mi?”

“Unvan umurumda değil.”

“Tabii ki umurunda. Sen de tıpkı diğer soylular gibisin. Kızsan bile kendini unvanının büyümlü gücüne kaptırmışsın.” Chase durakladı. “Ama artık bunun da önemi yok. Kızla evlendin, artık intikam yolunu yarıladsın sayılır. Yoksa diriliş mi demeliydin?”

Bourne gözlerini kısarak camı süsleyen cehennem alevlerinin kırmızı renginin ardından aşağıda dönen rulete baktı. “Yeniden diriliş planı yapmıyorum. Langford’u mahvetmek için ne gerekiyorsa yapacağım. O iş hallolduktan sonra da kendi hayatıma döneceğim.”

“Ya karın?”

“Onsuz.” *Ama onu istiyordu.*

Daha önce de istediği şeylerden mahrum olduğu olmuştı.

Ölmemişti.

“Peki, bunu ona nasıl açıklamayı düşünüyorsun?”

“İstediği hayatı yaşamak için bana ihtiyacı yok. Benim arazimde, benim paramla nerede isterse, nasıl isterse yaşayabilir. Kararı tamamen ona bırakmaya hiç itirazım olmaz.” Bunu daha önce de söylemişti; hem de bir değil, birçok kez ama inanması giderek güçleşiyordu.

“Peki, bu nasıl olacak sence?” Chase sözlerin üzerine basa basa, ağır ağır konuşuyordu. “Siz evlisiniz.”

“Yine de mutlu olabilir.”

“Peki, senin düşündüğün de bu mu? Onun mutluluğu mu?”

Bourne bu sözleri kafasında tarttı, Chase’in sesindeki şaşkınlığı fark etmişti. Bu maceraya Penelope’nin mutluluğunu düşünerek atılmadığı kesindi. Hâlâ da (bunun onu akla gelebilecek en kötü koca kategorisine soktuğunu bilse de) intikamını almak için onun mutluluğunu feda etmeye hazırdı. Ama bir canavar da değildi, elinden gelirse hem Penelope’yi mutlu etmeyi *hem de* Langford’u mahvetmeyi isterdi.

Bunun ispatı olarak da Penelope’nin ona dokunmaması arzusunu yerine getirecekti. Çünkü kusursuz, bakire gelini yatağa götürmeyi âdet haline getirmesinin bir hata olacağını biliyordu, Penelope kesinlikle daha fazlasını isteyecek cinsten bir kadındı.

Bourne’un verebileceğinden çok daha fazlasını.

Onun için de Penelope’ye katiyen yaklaşmayacaktı.

Onu anlatabileceğinden de fazla istiyor olsa bile.

“Onu bir arazi parçası için benimle evlenmeye zorladım. Evliliğimiz amacını yerine getirdikten sonra onun da halinden memnun olması için ne yapabileceğimi düşünmek boynumun borcu. Langford’un çöküşünden emin olduğum an onu azat edeceğim.”

“Neden?”

Çünkü daha fazlasını hak ediyor.

Bourne aldırılmaz gibi yaparak karşılık verdi. “Ona özgürlük sözü verdim. Ve macera.”

Chase buna güldü. “Öyle mi? Eminim heyecanla kabul

etmiştir. O ilk tekliften sonra yeterince uzun süre beklemiş, beklerken evliliklerin çoğunun aile cüzdanının yazıldığı kâğıt kadar bile para etmediğini fark etmiş olmalı. Yani sözünü tutacaksın, öyle mi?”

Bourne oyun salonunu seyretmeyi sürdürerek karşılık verdi. “Tutacağım.”

“Ya macera?”

Bourne başını çevirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Şunu demek istiyorum, benim deneyimlerime göre heyecan arama imkânına sahip hanımlar oldukça... yaratıcı olabilir. Karının dünya gezisine çıkmasına hazır mısın mesela? Paranı deli dolu eğlencelerle har vurup harman savurmasına? Şamatalı partiler verip skandal yaratmasına? Bir dost tutmasına?”

Chase son sözleri öylesine söyler gibi bir havayla söylemişti ama Bourne ortağının onu bilerek iğnelediğinin farkındaydı. “Ne isterse yapabilir.”

“Yani isterse seni boynuzlamasına izin vereceksin?”

Bourne bu sözlerin tuzak olduğunu biliyordu. Yakalanması gerekiyordu. Yine de yumruklarını sıktı. “Tedbirli davranır da herkesin ağzına sakız olmazsa ne yaptığı beni hiç ilgilendirmez.”

“Onu sen istemiyor musun?”

“Hayır.” *Yalancı.*

“Pek tatmin edici bir deneyim değildi herhalde, ha? Öyleyse en iyisi bırak başkası ilgilensin.”

Bourne, Chase’i duvara yapıştırmamak için kendini zor tutuyordu. Başka bir erkeğin Penelope’ye dokunmasını düşünmeye bile dayanamıyordu. Başka bir erkeğin onun arzularını, tutkusunu keşfetmesini hayal bile etmek istemiyordu: kâğıttan, ruletten, bilardodan çok daha zevkli bir oyundu bu. Penelope onun kontrolünü, sınırsız dizginlediği arzularını, uzun süredir gizlediği vicdanını tehdit ediyordu.

Bourne onu mutlu edemezdi. Ama onu mutlu etmek istemesi an meselesiydi.

Böyleyi en iyisiydi.

Her ikisi için de.

Ortaklar süitinin kapısı açıldı ve Temple içeri girerek Bourne'u bu rahatsız edici konuşmayı sürdürme zorunluluğundan kurtardı. Üçüncü adam odayı geçerken iri yarı karaltısı arkasından gelen ışığı kesmişti. Cumartesi akşamıydı; Chase, Cross ve Temple'in oyun gecesiydi.

Temple'in ardından içeri Cross girdi. Elinde bir deste kâğıt vardı, bir yandan karıştırıyordu. "Bourne da mı oynuyor?" Şaşırdığı sesinden belliydi.

Soru bir anda Bourne'un aklını çelivermişti. Oynamak istiyordu. Kendini oyunun basit, açık kurallarına uymaya bırakmak istiyordu. Hayat şanstın ibaretmiş gibi yapmak istiyordu.

Ama oynamaması gerektiğini biliyordu.

Şansı çok uzun zamandır yaver gitmemiştir.

"Ben oynamıyorum."

Diğer üç adam onun da oynayacağını aslında pek düşünmemişlerdi ama her zaman teklif ederlerdi. Chase gözlerinin içine bakarak, "Öyleyse dur da bir içki iç," dedi.

Kalacak olursa Chase durmadan üstüne gelecekti. Daha fazla soru soracaktı.

Ama giderse Penelope aklından hiç çıkmayacak, kendisini her bakımdan aptal gibi hissetmesine neden olacaktı.

Kalmaya karar verdi.

Diğerleri ortaklar masasında yerlerini almışlardı. Bu masa yalnızca bu oyun için kullanılırdı. Temple, Cross ve Chase'den başka oyuncu da olmazdı. Dördüncü sandalye de Bourne'undu, hep masada olur ama oyuna hiç katılmazdı.

Temple kâğıtları karıştırmaya başladı. Michael kâğıtların yapılı adamın koca elleri arasında bir, iki, üç kez yelpaze gibi dağılıp toplanışını, sonra da masanın bir yanından öbür yanına doğru düzgünce uçmalarını izledi; pırıl pırıl kâğıtların çuha örtü üstündeki ritmik sesi onu baştan çıkarıyordu.

İki el oynamışlardı ki Chase, masanın karşısından hataya yer bırakmayacak bir açıklıkla sorusunu sordu. "Peki, çocuk istediği zaman ne olacak?"

Temple ve Cross elleriyle mi ilgilensinler, konuşmaya mı kulak versinler bilemiyorlardı. Soru o kadar beklenmedik bir anda gelmişti ki ilgilendiklerini gizleyememişlerdi. İlk konuşan Cross oldu. “Kim çocuk istediği zaman?”

Chase arkasına yaslandı. “Bourne’un Penelope’si.”

Bu aitik ifadesi Bourne’un hoşuna gitmemişti.

Veya belki de çok fazla hoşuna gitmişti.

Çocuk. Çocuklara Londra’da bir baba ve şehir dışında yaşayan bir anneden fazlası gerekirdi. Bir kumar yuvasının gölgesinde geçen bir çocukluktan daha fazlası gerekirdi. Hele kız olursalar, şöhreti lekeli bir babadan çok daha fazlası gerekirdi. Dokunduğu her şeyi mahveden bir babadan. Anneleri dâhil.

Lanet olsun!

“Bir gün çocuk isteyecektir.” Chase ısrar ediyordu. “Çocuk isteyecek tipe benziyor.”

Bourne, “Nereden biliyorsun?” diye sordu. Bu konunun açılmasına bile sinir olmuştu.

“O hanım hakkında baya şey biliyorum.”

Temple ve Cross’un ilgisi şimdi Chase’e yönelmişti. Temple inanmaz gibi bir sesle, “Ciddi misin?” diye sordu.

“Çirkin mi?” diye sordu Cross. “Bourne değil, diyor ama evinde olacağına burada olmasının bir sebebi olmalı; yoksa şimdi evde hanımına Bourne Markizi’nin geceleri ne kadar eğlenebileceğini gösteriyor olurdu.”

Bourne’un siniri tepesine çıkmıştı. “Herkes geceleri domuzlar gibi tepişmeye meraklı değil.”

Cross dikkatini yeniden eline vererek sıradan bir şeyden bahseder gibi, “Ben olsam tavşanlar gibi derdim,” diyerek Temple’ı güldürdü, sonra yeniden Chase’e baktı. “Haydi, cidden. Bize Leydi Bourne’dan bahset.”

Chase bir kâğıt attı. “Çirkin değil.”

Bourne dişlerini gıcırdattı. *Kesinlikle değil.*

Cross öne doğru eğildi. “Sıkıcı mı?”

Chase, “Benim bildiğim kadarıyla sıkıcı da değil,” diyerek Bourne’a döndü. “Sıkıcı mı?”

Bourne'un hayalinde Penelope'nin elinde fenerle gece-
nin köründe karlar arasında dolanarak kara korsanı araması;
sonra da onun yatağında, kürk örtü üzerinde çırılçıplak yatışı
canlandı. Yerinde kıpırdadı. "Kesinlikle sıkıcı değil."

Temple bir kâğıt çekti. "Peki, öyleyse sana ne oluyor?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra Bourne'un bakışları sırayla
ortaklarının birinden ötekine dolaştı, hepsi de yüzüne birbi-
rinden meraklı bakıyorlardı.

"Cidden hepiniz de skandal meraklısı, dedikoducu kadın-
lara benziyorsunuz."

Chase bir kaşını kaldırdı. "Böyle dediğin için ben de söy-
lüyorum işte." Bir sessizlik oldu, diğer iki adam öne doğru
eğilip beklediler. "Bourne hanımını göndermeye karar ver-
miş."

Temple başını kaldırıp Chase'in yüzüne baktı. "Ne kadar-
lığına?"

"Tamamen."

Cross dudaklarını büzerek Bourne'a döndü. "Bakire diye
mi? Haydi ama, Bourne. Bunun için onu suçlayamazsın.
Yani, her ne hikmetse aristokratların çoğu bekârete pek değer
veriyor. Ona biraz zaman tanı. Öğrenir."

Bourne dişlerini sıktı. "Gayet iyiydi."

Temple öne doğru eğildi. Çok ciddi bir sesle, "O mu hoş-
lanmadı?" diye sordu.

Chase sırttı, Bourne'un gözleri kısılıp birer çizgiye dö-
nüştü. "Pek eğleniyorsun, değil mi?"

"Baya eğlenceli."

Cross, "Belki Worth'den tavsiye isteyebilirsin," diye bir
öneride bulunarak bir kâğıt attı.

Chase, Cross'un attığı kâğıdı aldı. "İstersen ben kendi de-
neyimlerimi seve seve paylaşabilirim."

Temple eline bakıp sırttı. "Ben de."

Artık bu kadarı da fazlaydı. "Tavsiyeye ihtiyacım yok.
Çok da hoşlandı."

"İlk baştan hepsi hoşlanamayabiliyormuş diye duymuş-
tum," dedi Cross.

Chase uzman tavrıyla, "Doğru," dedi.

Temple yatıştırıcı bir sesle, "Hoşlanmadıysa da sorun değil, babalık," dedi. "Yeniden denersiniz."

"Hoşlandı diyorum." Bourne'un sesi alçak ve gergin çıkmıştı, aklından ağzını ilk açanı öldürmeyi geçiriyordu.

Temple önemsiz bir şeyden bahseder gibi bir havayla, "Ama kesin bir şey var," dedi. Ne yazık ki masada Bourne'un muhtemelen öldüremeyeceği tek kişi koca cüssesiyle Temple'dı, onun için de Bourne dişlerini sıkıp oturdu.

Chase, "Neymiş o?" diye sorarak bir kâğıt attı.

"Çocuk isteyecek olursa birinin o işi yapması gerekecek."

Penelope çocuk isterse o işi Bourne yapmaya hazır.

Cross bir kâğıt attı. "Kesinlikle çirkin değil diyorsanız, ben..."

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Bourne üstüne atlamıştı, ikisi birlikte yere yuvarlandılar. Kırılan sandalyelerin sesi, kahkahalar ve kemiğe çarpan et sesi birbirine karıştı.

Temple iç geçirerek elindeki kâğıtları masaya fırlattı. "Bu oyunlar da hiç kâğıtların gelişine göre bitmiyor."

Chase, "Ben iyi oyunların her zaman kapışmayla bittiğini sanıyordum," dedi. Cross ve Bourne bir sandalyeye çarpıp devirdikleri sırada içeri Justin girdi. Gözlüklü adam yerde yuvarlanan Bourne ve Cross'a aldırmadan eğilip Temple ve Chase'e bir şey fısıldadı.

O sırada yanlış yöne savrulan bir yumruk Temple'ın çıkık elmacık kemiklerinden birini sıyrarak geçti. Temple bir küfür savurarak Cross'u çekip Bourne'dan ayırdı. Cross cebinden bir mendil çıkarıp tam gözünün üzerindeki bir kesikten akan kanı silerek Bourne'a manalı bir bakış salladı.

"Daha evliliğinin ilk haftasından sinirin bu kadar tepene çıkıyorsa ya gidip şu karını yatağa atacaksın ya da evinden atacaksın."

Bourne şişmiş dudağını eliyle sildi, ortağının doğru söylediğini biliyordu.

"Ona ihtiyacım var. O olmadan Langford'u haklayamam."

Ona bir kez daha dokunacak olursam da bir daha bırak-

mayabilirim.

Sonra da o güne kadar değer verdiği her şeyi nasıl mahvettiyse onu da mahvederdi.

Sanki Bourne'un aklından geçenleri açıkça duymuş gibi Cross'un gözleri parıldadı (biri hızla şişip kapanmaya başlamıştı bile). "O zaman seçeneklerin sınırlı."

Justin araya girerek, "Bourne," dedi. "Worth'den sana bir mesaj var."

Bourne'un içine bir huzursuzluk hissi yayıldı, notun üstündeki Cehennem Konağı mührünü kırıp kâğıda alelacele karalanmış bir iki satırlık yazıyı okudu. Okuduğu sözlerle inanamıyordu, içini büyük bir öfke kaplamıştı.

Tommy Alles onun evindeydi. Karısıyla beraber.

Ona dokunacak olursa Alles'i öldürürdü.

Dokunmasa da öldürebilirdi.

Bir küfür savurarak ayağa kalkıp kapıya yöneldi, geniş odanın ortasında gelmişti ki Chase arkasından seslendi. "Rulet masasında da bir sorun varmış diyorlar."

"Boşver rulet masasını," diye homurdanarak kapıyı sertçe açtı.

"Eh, karın da masada olduğuna göre Cross bu dediğini seve seve yapardı ama..."

Bourne bu sözler üzerine olduğu yerde donakaldı, kullaklarına inanamıyordu, dehşet içinde ortaklarının sırtışını fark etti. Kontrolünü kaybetmemeye çabalayarak kumarhane katına bakmak için pencereye koştu, bakışları hemen rulet masasının bir kenarında duran, zarif elindeki tek bir altını numaralı çuhaya bırakan pelerinli kadına kilitlendi.

Chase alaycı bir sesle, "Belli ki hanımefendi söz verdiğin macerayı yaşamaya başlamış," dedi.

Hayır!

Bu o olamazdı. Bu kadar aptalca bir şey yapamazdı.

Kız kardeşlerini tehlikeye atmazdı.

Kendisini tehlikeye atmazdı.

Orada, o akrep yuvasında başına her şey gelebilirdi. Fazla içmiş, fazla kumar oynamış erkeklerin arasındaydı... Çok

kazanmış ya da keselerini kontrol edemeseler de bir şeyleri kontrol edebileceklerini ispatlamak isteyen erkeklerin arasında.

Ağız dolusu küfrederek kapıya doğru seğırtti.

Arkasından hafif bir ısıklık ve Cross'un sesi geldi. "Yüzü de cesaretinin yarısı kadar varsa onu senden seve seve alabilirim."

Onu almak için önce Bourne'un cesedini çiğnemesi gerekirdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili M...

*Needham ve Dolby Markizi bugün çok ama çok gururlu. Tanıtım balom oldu, saraya takdim edildim, Almack's biletle-
rimi aldım, ses getiren bir başarı elde ettiğim şüphesiz.*

*Hiç şaşırmazsın herhalde ama iki haftadır resmen evlilik
için piyasaya çıkmış bulunduğumdan beri tek bir ilginç soh-
bet yapmadım. Bir kerecik bile, inanır mısın?*

*Annemin hedefi bir düğün ama etrafta öyle pek fazla genç ve
bekâr düğün olduğu söylenemez.*

*İtiraf ediyorum; bu hafta bir baloda, bir yemekte ya da
başka bir toplantıda seni görürüm diye umuyordum ama sen
ortada yoksun, hense yine mektup kâğıtlarımla baş başayım.*

Çok aptalca, değil mi?

İmza yok.

*Dolby Konağı, Mart 1820
Gönderilmemiş mektup*

Düşmüş Melek şahaneydi.

Penelope hayatında hiç bu kadar muhteşem bir yer görme-
mişti. Bu harika, gösterişli kulübe; içerisini dolduran mum
ışıklarına ve renklere; kahkahalar atan, bağırarak bahislere
para koyan, zarlarını öpen ve talihlerine küfreden insanlara
bayılmıştı.

Kimliğini açıklamak istemiyordu ama kapıda bekleyen
adamlara kim olduğunu söylemeden içeri giremeyeceğini

bildiği için adını alçak sesle söylemişti. Kim olduğunu söyleyip kocasının adını verince adamların gözleri iri iri açılmış. Penelope gölgede durup adamların ona inanıp inanmamaları gerektiğine karar vermelerini beklemişti.

İri yapılı adamlardan biri sırtarak kulübün iç kapısına kaya kadar yumruğuyla vurunca kapı hafifçe aralanmıştı. "Bourne'un hanımı. İçeri alsan iyi olur."

Bourne'un hanımı.

Bu tanımlama Penelope'nin irkilmesine neden olmuştu. istemediği ama yine de karşı koyamayacağı bir tanımlamaydı bu. O gece kocasına ağzının payını verirken sonuna kadar faydalanmayı düşündüğü bir tanımlama.

Ama kapı ardına kadar açılıp içerideki karnavalı andıran hareketli ve gürültülü dünya gözleri önüne serilince Penelope amacını unuttu vermişti.

Tavsiyesi için Worth'e içinden teşekkür ede ede bol pelerinine iyice sarınıp kendini gizleyerek çevresindekileri izlemeye başladı. Kimi elindeki kartları inceliyor; kimi gözleriyle fıldır fıldır dönen ruletin üstündeki fildişi topu takip ediyor; kimi kalın yeşil çuhanın üzerinde yuvarlanan, kaderin rüzgârına kapılmış zarları izliyordu.

Macera en basit, en saf şekliyle karşısında duruyordu.

Penelope da her anından zevk alıyordu.

Michael'ın burada bu kadar çok zaman geçirmesinin şaşılacak bir tarafı yoktu, işte kocasının kuzguni saçlı dilberini bulmuştu.

Üstelik kocasına kızamıyordu. Bu metresten ayrılmak imkânsız gibi bir şeydi.

Ciddi, siyah ceketleri ve mükemmel ütülü boyun bağlarıyla erkekler, ellerinde viski ve brendi bardaklarıyla dolu tepsilerle masalar arasında dolaşan uşaklar, dekolte roboları birbirinden parlak renklerdeki kadınlar... Kadınlar makyajlı ve süslüydüler, saçları boyalı ve yapılıydı, Penelope da o kadınlardan biri olmak istiyordu. Kısacık bir an için bile olsa talihi avucunun içinde tutma zevkini tatmak, zarları atıp maceranın heyecanını yaşamak istiyordu.

Ama asıl soluğunu kesen duvardaki koskocaman ve tarıılmaz güzellikteki vitray olmuştu. Bu şahane bir Lucifer portresiydi: Bileğindeki zincir bacağına iki kere dolandıktan sonra karanlıklar içinde kayboluyor; bir elinde ortadan kırılmış asasını, diğerinde tacını tutuyordu. Kanatları artık onu havada tutamıyor, dev melek cehennemın alevlerine doğru düşüyordu.

Bu tablo hem güzel hem de rahatsız ediciydi, bu şer yuvasına çok uygun bir fon oluşturunuyordu.

Penelope başını eğik tutarak masalar arasında dolaşmaya başladı, kalabalığın bir dalga gibi onu sürükleyişine bayılmıştı. Karşı koymaya çalışmaksızın çevresindeki vücutların onu sürüklediği yöne doğru ilerlerken yoluna çıkacak ilk masada durmaya karar verdi.

Şansına rulet masası çıkmıştı, Penelope'nin kalbi minnet ve heyecanla çarptı. Bu oyunu biliyordu. Kuralları biliyordu. Tamamen, katışıksız bir şans oyunu olduğunu biliyordu. Ve o da şansını denemek istiyordu.

Çünkü kendini birdenbire çok şanslı hissetmişti.

Krupiyeyle göz göze geldiler, krupiye bir kaşını kaldırarak elindeki uzun tarama sopasını havada salladı.

Ciddi bir sesle, "Beyler, hanımefendi..." diye seslendi. "...bahisleriniz lütfen."

Penelope elini çoktan cebine daldırmış, paralarla oynuyordu.

Cebinden pırıl pırıl, tek bir altın çıkarıp başparmağıyla okşayarak diğerlerinin para koyuşunu seyretti. Bütün masa boyunca farklı yerlere para konmuştu, Penelope'nin gözü de masanın ortasında çok baştan çıkarıcı duran kırmızı bir kutucuğa ilişmişti.

Yirmi üç numara.

"Hanımefendinin bahsini bekliyoruz."

Gözleri krupiyeninkilerle karşılaştı, uzanıp tereddütlü bir hareketle altın parayı çuhaya bıraktı, altının mum ışığında parlayışına bayılmıştı.

"Bahis kapanmıştır, lütfen başka para koymayınız."

Sonra rulet dönmeye başladı. Top tekerleğin çevresindeki dairesel yolda fıldır fıldır dönüyor, fildişi topun çeliğe çarpışı iç gıcıklayıcı bir ses çıkarıyordu. Penelope daha iyi görmeye çalışarak öne doğru eğildi, heyecandan soluğu kesiliyordu.

“Ruletin Lucifer’in oyunu olduğunu söylerler.” Sözler omzunun gerisinde bir yerden gelmişti, Penelope kapüşonu- nu yüzüne inik tutmaya dikkat ederek de olsa dönüp bakmak- tan kendini alamadı. “Uygun bir tanımlama, değil mi?”

Yabancı adam elini masanın kenarına, Penelope’ye doku- nacak kadar yakın bir yere dayadı; yanlışlıkla olamayacak kadar ağır bir hareketle elini okşadı. Penelope elini sertçe çe- kerek bu tatsız okşayıştan uzaklaştırdı.

“Büyüleyici,” diyerek hoşlanmadığı yabancidan biraz uzaklaştı, tek kelimelik cevabının bu konuşmanın sonu ola- cağını ummuştu. Dikkatini yeniden kırmızı ve siyah parıltılar saçarak hızla dönen rulete verdi.

“Bir hikâyede anlatıldığına göre bir Fransız bu oyuna ken- dini öyle kaptırmış, rulete öylesine âşık olmuş ki sırlarını öğ- renmek uğruna ruhunu şeytana satmış.”

Ruletin dönüşü yavaşlamaya başlıyordu. Penelope heye- canla öne eğildi, o zavallı Fransız’ın nasıl baştan çıktığını an- layabiliyordu. Yanındaki adamın bir parmağını kolunda gez- dirdiğini hissedince içini bir tiksinti kapladı ve dikkati adama yöneldi. “Peki, sizi ruhunuzu satacak kadar baştan çıkaracak şey ne olabilir?”

Penelope karşılık verecek ve adama ellerini üzerinden çekmesini söyleyecek zaman bulamadan adam bir anda ol- duğu yerden çekilip birkaç metre öteye uçtu. Penelope arka- sındaki patırtıya doğru dönünce Michael’in adamın üzerine doğru yürüdüğünü, adamın da korkuyla yengeç gibi geri geri kaçarak kavgayı seyretmek için salonun ortasında toplaşan kalabalığın ayaklarına dayandığını gördü.

Kocası eğilip adamı boyun bağından yakaladı, iri omuzla- rı yerdeki adamın yüzünü kapatıyordu. Yumruğunu tehditkâr bir havayla kaldırarak, “Bu kumarhanede bir daha asla bu hanıma dokunmayacaksın,” diye gürlledi.

"Kahretsin, Bourne." Adam iki eliyle Michael'ın bileklerine yapıştığı için sesi boğazından güçlükle çıkıyordu. "Bırak. Ne olmuş, sadece bir..."

Michael'ın eli adamın boğazına yapıştı. Yüzünü kurbanına yaklaştırarak alçak, tehditkâr bir sesle, "Sadece bir ne, Densmore? Söyle de soluğunu kesivereyim," dedi. "Bir daha burada başka bir kadına elini sürdüğünü görürsem ya da duyarsam yalnızca üyeliğini kaybetmekle kalmazsın. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Söyle." Michael öldürmeye hazır görünüyor, Worth'ün hikâyesi Peneope'un zihninde yankılanıyordu.

"Evet. Evet, anlıyorum."

Michael adamı sertçe yere bırakıp Penelope'ye döndü, Penelope içgüdüsel bir hareketle kapüşonunu arkaya doğru itti. Michael uzanıp bir eline yapışarak onu kimsenin göremeyeceği, karanlık bir girintiye çekti; meraklı bakışlardan gizlemek için iyice yaklaştı. Sesinde fark edilmemesi imkânsız bir öfkeyle, "Peki ya sen?" diye fısıldadı. "Ne arıyorsun burada?"

Penelope gözünü bile kırpmadan kocasının yüzüne baktı, onu sindirmesine izin vermeyecekti. Artık macera arayan markiz rolünü oynamasının zamanı gelmişti. "Sen gelip mesele çıkarıncaya kadar çok iyi vakit geçiriyordum."

Michael'ın çenesinde bir kas seğirdi, parmakları Penelope'nin bileğini daha fazla sıkı.

"Ben mi mesele çıkardım? Londra'nın yarısı bu salonda, sense salak bir pelerinin seni gizleyeceğini mi sanmıştın?"

Penelope elini kıvrarak kurtarmaya çalıştı ama Michael bırakmadı. "Gayet de güzel gizliyordu. Kimse farkına varmamıştı." Michael, Penelope'yi duvara doğru itip iyice karanlığa soktu. "Beni kimse tanımamıştı. Ama tabii şimdi herkes kim olduğumu merak ediyordu."

"Büyük ihtimalle biliyorlardır." Acı ve alaycı bir gülüşle güldü. "Seni daha gördüğüm anda tanıdım, seni aptal kadın."

Onu tanı mıydı? Penelope içinde uyanan sevinci yadısı-

arak omuzlarını dikleştirdi, geri adım atmayacaktı.

Rulet masasının krupiyesi girintinin kenarına gelmişti. "Bourne."

Michael omzunun üstünden adama öyle bir baktı ki karşısında bir ordu olsa olduğu yerde kalakalırdı.

"Şimdi olmaz."

Penelope, "Eh, madem dediğin gibi Londra'nın yarısının gözünün önündeyim, en kötü ne olabilirdi ki?" diye sordu.

"Dur bir düşünelim," dedi Michael. Sesi alay ettiğini belli ediyordu. "Kaçırılabilirdin, hırpalanabilirdin, rezil olabiliirdin..."

Penelope dikleştirdi. "Peki, bunların senden gördüğüm davranışlardan ne farkı olurdu?" diye fısıldadı; sesini yalnızca Michael'ın duyacağı kadar alçaltmıştı, Michael'ın sınırlarını zorladığının farkındaydı.

Michael'ın gözleri öfkeyle parladı. "Çok farkı olurdu. Eğer bunu anlamaktan acizsen..."

"Aman, lütfen! Sanki beni umursuyormuşsun ya da mutluluğumu düşünüyormuşsun gibi davranmaya kalkma. Hiç farkı olmazdı; zindan aynı, zindancı farklı olurdu sadece."

Michael dişlerini sıktı. "O Densmore domuzuyla üç dakika baş başa kalsaydın bazı aşağılık heriflerin yanında benim evliya gibi kaldığımı anlardın. Sana buraya gelmemen gerektiğini söylemiştim. Bensiz gelemezsin demiştim."

"Anlaşılan artık ne yapmamam gerektiğinin söylenmesinden pek haz etmiyorum." Penelope derin bir soluk aldı. bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordu ama kaybolmasın diye dua ediyordu çünkü kocası çok ama çok kızmış görünüyordu.

Üstü başı da darmadağın olmuştu. Boyun bağı bir daha düzelmeyecek şekilde kırışmıştı, ceketi omuzlarında yamuk duruyordu, gömleğinin kol ağızlarından biri de kol yeminin içinde kaybolmuştu.

Bu normal bir görüntü değildi. En azından Michael için.

Penelope, "Sana ne oldu?" diye sordu.

"Bourne."

Krupiye üçüncü defadır sesleniyordu. Michael sertçe döndü. "Hay lanet olsun! Ne var?"

"Hanımefendi için gelmiştim."

"Ne olmuş hanımefendiye?"

Penelope, Michael'ın arkasından görmeye çalışıyordu; tanınmadığından emin olmak için kapüşonunu iyice yüzüne indirmişti. Krupiye kaşlarını kaldırarak onlara hafifçe gülümsedi.

"Kazandı da."

Kısacık bir an için sessizlik oldu, sonra Bourne, "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Kazandı." Krupiye hayretini gizleyemiyordu. "Yirmi üç numara geldi."

Michael'ın bakışı bir an masaya ve rulete kaydı. "Kazandı mı?"

Penelope'nin gözleri iri iri açıldı. "Kazandım mı?"

Krupiye şaşkın şaşkın gülümsedi. "Kazandınız."

"Hanımefendinin parasını yukarı yolla." Michael, Penelope'yi bir anda önünde bir adamın beklediği bir kapıya doğru çekiverdi.

Karanlık, uzun bir merdivenden yukarı çıkarlarken Penelope kocasına karşı durabilmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Ama öncelikle kocasına yetişebilmesi lazımdı. Eli Michael'ın elindeydi. Michael'ınsa elini bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibiydi; elinden çekerek onu uzun bir koridordan geçirip büyük bir odaya soktu. Odada hiç mum yanmıyordu, tamamen karanlık olmamasının tek nedeni kumarhane katının ışığının en dipteki vitraylı camdan içeri doluyor olmasıydı, her tarafa vitrayın renkleri vuruyordu.

Penelope, Michael'ın kapıyı kilitlemek için elini bıraktığını bile fark etmeyerek, "Harikulade!" diye fısıldadı. "Aşğıdan o vitrayın arkasında bir şey olduğu hiç belli olmuyor."

"Zaten olmaması lazım."

"Muhteşem!" Pencereye yaklaşarak elini uzatıp Lucifer'in saçlarından bir bukleyi oluşturan sarı bir panele dokundu.

“Burada ne arıyorsun, Penelope?”

Penelope bu soru üzerine elini hızla geri çekerek Michael’a döndü ama gölgeler arasında onu zar zor seçebiliyordu. Sanki odanın öbür tarafındaki karanlığın içinde kaybolmuş gibiydi. Penelope en başta kulübe neden geldiğini hatırlayınca kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. “Konuşmamız gerek.”

“Benim Cehennem Konağı’na dönmemi bekleyemeyecek kadar acele miydi?”

Penelope aksi aksi, “Bir ara eve döneceğinizi düşünseydim bekleyebilirdim, lordum,” diye karşılık verdi. “O konudaki planlarınızdan emin olamadığımı için kendim gelmeyi daha uygun buldum.”

Michael kollarını kavuşturdu, kaslı kolları ceketin kumaşını geriordu. “Seni buraya getiren arabacıyı kovacağım.”

“İmkânsız. Araba tutup geldim.” Penelope sesindeki zafer neşesini gizlemeyi başaramamıştı.

“Tommy sana bu konuda yardım ettiyse eğer onu mahvetmek benim için büyük zevk olacak.”

Penelope çenesini havaya kaldırdı. “İşte meseleye geldik.”

“Onu bir daha görmeyeceksin.”

Michael karanlıkta ona yaklaşmış, tepesinden bakıyordu, ona çok kızgın olduğu belliydi ama Penelope’nin umurunda bile değildi. Çünkü o da Michael’a kızgındı. “Bu emre uya-
cağımdan pek emin değilim.”

“Uyacaksın.” Michael, Penelope’yi kapıya dayadı. “Onunla tekrar görüşecek olursan onu mahvederim. Bunu kafana sok.”

Bu tam Penelope’nin beklediği şeydi. “Duyduğuma göre zaten mahvetmeyi planlıyormuşsun.”

Michael inkâr etmeyince Penelope içinin hayal kırıklığıyla burulduğunu hissetti. Başını iki yana salladı. “Hayret, nedense hâlâ sürekli senden daha iyi şeyler bekliyorum ve her seferinde yanıliyorum.” Ona arkasını dönerek yeniden pencereye doğru gidip bakışlarını oyun salonuna dikti. “Sen kalpsizsin.”

"Bunu evliliğimizin en başından anlamam iyi oldu."

Penelope hırsla yeniden Michael'a döndü, beraberliklerinden böyle ruhsuz bir şekilde söz etmesine çok öfkelenmişti. "Belki sahte evliliğimiz zaten pek uzun sürmez."

"Ne demek bu?"

Penelope hafif, neşesiz bir kahkaha attı. "Evliliğimizin zaten hiç umurunda olmadığı besbelli demek."

"Kıymetli Tommy'n onunla kaçmanı istedi, değil mi?" Şimdi susma sırası Penelope'ye gelmişti. Michael'ın ne düşündüğü umurunda değildi. Michael biraz daha yaklaştı. "Gitmeyi mi düşünüyorsun, Penelope? Bencilce bir kararla evliliğimizi mahvetmeyi, kendi adını ve kardeşlerinin adını lekelemeyi mi düşünüyorsun?"

Penelope buna karşılık vermeden duramadı. "*Ben* mi bencilim?" Güldü, Michael'ı iterek yanından geçip kapıya yöneldi. "Senden bunu duymak çok eğlenceli, ben senden bencil birini hiç görmedim, kendi amaçların için hem arkadaşlarını hem de *karını* mahvedecek kadar bencilsin sen."

Tam kapının koluna uzanıyordu ki Michael karanlığın içinden uzanıp bileğine yapıştı. "Bu konuşma bitmeden bir yere gidemezsin. Tommy'den uzak duracağına söz ver."

Penelope'nin tabii ki Tommy'yle bir yere gitmeye niyeti yoktu. Ama Michael'a bunu bilmenin rahatlığını yaşatmayacaktı. "Neden? Onunla gitsem senin için daha kolay olmaz mıydı? O zaman tek hamlede hem intikamını almış hem de özgürlüğünü kazanmış olurdun."

"Sen benimsin!"

Penelope sertçe karşılık verdi. "Dengesizsin sen."

"Belki. Ama yine de kocanım. Bunu unutmasan iyi edersin. Bana itaat etmeye yemin ettiğini de tabii."

Penelope hafif, neşesiz bir kahkaha attı. "*Sen* de beni *onurlandırmaya* yemin etmiştin." *Ve her ikimiz de birbirimizi sevmeye yemin ettik. O da olmadı.*

Michael donakalmıştı. "Onurunu çiğnediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bana her dokunuşunda onurumu çiğnediğini düşünüyorum."

Michael, Penelope'nin elini sanki elini yakan kızgın bir demiri bırakırcasına hızla bırakıverdi. "Ne demek bu?"

Penelope duraksadı, ne cevap vereceğinden emin olamıyordu, tartışma birden kendini pek rahat hissettmediği bir yöne doğru kaymaya başlamıştı.

"Yo, hayır, leydim." Leydim sözcüğünü âdeta tükürür gibi söylemişti. Penelope onu incittiğini fark etti. "Sorumu cevap vereceksiniz."

Pekâlâ. Cevap verecekti.

"Bana her dokunuşun, bana en ufak bir ilgi gösterişin hep kendi çıkarın için. Kendi amaçların için. İntikamın için ama ben bu intikamın parçası olmak istemiyorum. Bana hiçbir faydası yok."

"Öyle mi?" Michael'ın sesi alayla doluydu. "İlginç çünkü dokunuşumdan zevk alıyor gibiydin."

"Tabii ki zevk aldım. O anlarda ateşe bile gitsen peşinden geleyim diye elinden gelen her şeyi yapıyordun. Amacını elde etmek için yataktaki inanılmaz..." Bir an durdu, sonra elini Michael'a doğru sallayarak devam etti. "...hünerlerinin hepsini kullandın." Şimdi sözcükler ağzından öfkeyle ard arda dökülüyordu. "Çok da iyi bir iş çıkardın doğrusu. İtiraf ediyorum, çok etkilendim. Hem zekice stratejiden hem de kusursuz performansından. Ama zevk geçicidir, Lord Bourne; kullanılmanın acısına değmeyecek kadar geçici." Elini kapının koluna koydu, odadan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Michael'ın yanında yeterince durmuştu. "Sen kendi yeminini böylesine *kötüye kullanmışken* ben de her şeyi bırakıp kendi yeminimi tutmaya fazla gönüllü olamazsam kusura bakma."

"Kıymetli Tommy'ne evlensen çok mu farklı olurdu sanıyorsun?"

Penelope gözlerini kıstı. "Tommy'yi düşündüğüm için özür dileyecek değilim. Bir zamanlar sen de düşünürdün. O senin en eski dostundu." Sacayağın üçüncüsü. Penelope'nin hayal kırıklığı sesine yansımıştı.

Michael'ın gözleri öfkeyle parladı. "Kendini göstermesi gereken zamanda hiç de dostum gibi davranmadı."

Penelope başını iki yana salladı. "Babasının yaptıklarına üzülmediğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun. Çok üzüldü. En başından itibaren."

"Yeterince üzüldüğünü sanmıyorum. Ama onunla işim bittiğinde yeterince üzülecek."

Penelope arkadaşını koruma içgüdüleriyle, "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim," dedi.

"Elinden bir şey gelmez. Sevgili Tommy'n de babasıyla birlikte mahvolacak. Dokuz yıl önce intikam almaya and içtim, bana hiçbir şey engel olamaz. Sen de onunla evlenmediğin için Tanrı'ya şükredeceksin, yoksa seni de onlarla birlikte ezerdim."

Penelope'nin gözleri kısıldı. "Tommy'ye zarar verecek olursan, inan ki seninle evli olduğum her ana pişman olacağım."

Michael bu sözlere güldü ama eğlenir gibi değildi. "Sanırım gidişin zaten o yönde, sevgilim."

Penelope başını iki yana salladı. "Dinle beni. İntikam güderek bu hatayı yaparsan bir zamanlar içinde ne varsa, ne kadar iyilik varsa hepsinin yok olduğunu göstermiş olacaksın."

Michael'ın kılı kıpırdamadı. Penelope kocasının onu duyp duymadığından bile emin olamıyordu.

Michael hiç umursamıyordu. Ne Tommy'yi, ne de kendisini... Ne de geçmişlerini... Bunun gerçek olduğunu anlamak Penelope'nin içini parçalıyordu. Dudaklarından dökülen sözlere engel olamadı. "Seni kaybetmek onu perişan etti... Tıpkı..." Durdu.

Michael, "Tıpkı?" diye ısrar etti.

Penelope sertçe, gönülsüzce, "Tıpkı benim gibi," diye karşılık verdi. İstemeyerek söylediği bu sözler pek çok hatırayı canlandırmış, Michael'ın başına gelenleri duyduğu zaman hissettiği iç paralayıcı acıyı sanki yeniden yaşar gibi olmuştu. "Seni o da tıpkı benim kadar özledi. Senin için tıpkı benim kadar endişelendi. Seni aradı. Bulmaya çalıştı. *Tıpkı benim gibi.* Ama sen gitmiştin." Sesi şimdi titriyordu; Michael'ın ortadan kaybolduğu tüm o aylar, yıllar boyunca hisset-

tiği bütün öfke, üzüntü ve korku bir anda canlanmış gibiydi.

“Beni terk ettin.” Elini Michael’ın göğsüne dayayıp bütün kuvvetiyle, bütün öfkesiyle itti. “Seni öyle özledim ki.” Michael sessiz, karanlık odada geri doğru birkaç adım atarken Penelope gerekenden fazlasını söylediğini fark etti, hiç düşünmediği kadar çok şey söylemişti. Derin bir soluk alarak göz yaşlarını bastırdı. Ağlamayacaktı. Onun için ağlamayacaktı.

Boğazına düğümlenen gözyaşlarını yutarak fısıldadı. “Seni öyle özledim ki. Kahretsin, hâlâ da özlüyorum.”

Karanlığın içinde Michael’ın bir şeyler demesini bekledi. *Herhangi bir şey demesini.*

Özür dilemesini.

Ben de seni özledim demesini.

Bir dakika geçti. İki... Daha fazla...

Michael’ın hiçbirşey demeyeceğini anlayınca hızla döndü, kapıyı çekip açtı ama Michael harekete geçerek Penelope’nin omzu üzerinden uzanıp kapıyı sertçe çarparak yeniden kapadı. Penelope kapı koluna asıldı ama Michael’ın koca eli kapıya bastırıyordu. “Seni barbar! Bırak çıkayım.”

“Olmaz. Bu konuşmayı bitirmeden çıkamazsın. Ben artık o çocuk değilim.”

Penelope hafif, neşesiz bir kahkaha attı. “Biliyorum.”

“Tommy de değilim.”

“Onu da biliyorum.”

Michael elini Penelope’nin boynuna getirdi, parmaklarını gerilmiş boyun kaslarında gezdirdi, Penelope onun nabzının çılgınca atışını duyabildiğini biliyordu. “Ben seni özlemedim mi sanıyorsun?” Penelope bu sözleri duyunca taş kesiliverdi, soluğu kesilir gibi oldu; sözlerine devam etmesini, bir daha söylemesini istiyordu. Bütün kalbiyle. “Seninle ilgili her şeyi özlemedim mi sanıyorsun? Her şeyi.”

Vücudunu Penelope’ye yasladı, nefesi kadının şakağını hafifçe okşuyordu. Penelope gözlerini kapadı. Nasıl olmuştu da kendilerini burada; Michael’ın bu kadar karanlık, bu kadar hırpalanmış olduğu bu noktada bulmuşlardı? “Eve dönmek istemedim mi sanıyorsun?” Michael’ın sesi duygu

yüklüydü. "Ama dönebileceğim bir evim kalmamıştı. Kimse kalmamıştı."

"Yanılıyorsun," diye itiraz etti Penelope. "Ben vardım. Oradaydım... ve..." *Yalnızdım.* Yutkundu. "*Ben vardım.*"

"Hayır." Bu söz Michael'ın ağzından sertçe çıkmıştı. "Langford hepsini yok etti. O çocuğu... O özlediğin çocuğu da yok etti."

"Belki ama bu Tommy'nin suçu değil. Anlamıyor musun, Michael? Tommy senin oyununda yalnızca bir piyon... Tıpkı benim gibi... Tıpkı kız kardeşlerim gibi. Benimle evlendin, kardeşlerimi evlendireceksin. Ama Tommy'yi mahvedecek olursan kendini asla affedemezsin. Biliyorum."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Michael. "Çok rahat uyuyacağım. On yıldır uyumadığım kadar rahat uyuyacağım."

Penelope başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Bu intikamın seni üzmeyeceğini mi sanıyorsun? Etkisiyle içinin sızlamayacağını mı sanıyorsun? Bir başkasını Langford'un seni mahvettiği gibi sistematik bir şekilde, acımasızca mahvettiğini bilmenin içini parçalamayacağını mı sanıyorsun?"

"Bugüne kadar Tommy bu savaşta mecbur olduğum için üzülerken yok edeceğim biriydi. Ama bugün, seni elimden almaya kalkıştıktan sonra artık başına gelecekleri hak etmediğinden emin değilim."

"Seninle bahse tutuşalım." Bu sözler Penelope'nin ağzından düşünmeye vakit bulamadan dökülüvermişti. "Adını sen koy, fiyatın nedir? Ne dersen varım. Tommy'nin sırları için."

Michael taş kesilmiş gibi duruyordu. "Sende istediğim hiçbir şey yok."

Penelope bu sözlerden nefret ediyordu, bunları söylediği için Michael'dan da nefret ediyordu. Kendisi vardı. Evlilikleri vardı. Gelecekleri vardı ama bunların hiçbiri Michael için bir şey ifade etmiyordu.

İşte o anda Tommy'nin haklı olduğunu anladı; onun sevdiği hep Michael olmuştu, o güçlü, kendinden emin çocuk. Birlikte güldüğü, birlikte büyüdüğü ve çok uzun süre yasını

tuttuğu o çocuk. O çocuk şimdi artık yok olmuş; yerini bu karanlık, lanetli adama bırakmıştı ama bu adam da en az o çocuk kadar baştan çıkarıcıydı.

Mücadele etme isteği yok olmuştu. "Bırak gideyim."

Michael ona biraz daha yaslanıp kulağına fısıldadı. "İntikamımı alacağım. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen evliliğimiz o kadar kolay olur."

Penelope hiç karşılık vermedi, sessizlik onun direnme şekliydi.

"Gitmek mi istiyorsun?" Michael'ın sesi acı doluydu.

Hayır. Bana gitme demeni istiyorum.

Neden? Neden Michael'dan bu kadar etkileniyordu? Derin bir soluk aldı. "Evet."

Michael elini kapıdan çekip geri doğru bir adım attı, Penelope daha o anda onun sıcaklığını özlediğini hissetti.

"Git öyleyse."

Penelope hiç tereddüt etmedi.

Kapıyı açıp kendini koridora attı, aralarında bir şey geçtiğini aklından çıkaramıyordu. Geri alınması mümkün olmayan bir şey. Durdu, duvara yaslandı; derin derin soluyarak karanlıkta, oyun salonunun alt kattan gelen uğultusunu dinleyerek kendini toplamaya çalıştı.

Kollarını sımsıkı kavuşturdu. Gözlerini kapatarak az önce birbirlerine söyledikleri sözleri, az önce açıkça anladığı gerçeği aklından çıkarmaya çalıştı. Sekiz yıl boyunca servetiyle, ailesinin adıyla ve bir gün elde etmek üzere yetiştirildiği mevki ile ilgisi olmayan, bunların ötesinde bir evlilik yapmak için beklemişti ama sonunda onu sadece bunlardan ibaret gören bir adamla evlenmişti.

En kötüsü de hep farklı olacağını sandığı bir adamla.

Hiç var olmamış bir adamla.

O eskiden tanıdığı çocuk hiç büyümemişti.

Sevdiği o çocuk.

İç geçirerek karanlıkta acı acı güldü.

Kader gerçekten de çok zalimdi.

"Leydi Bourne?"

Kendisine seslenildiğini duyunca (yeni adı kulağına hâlâ çok yabancı geliyordu) irkilerek sırtını duvara yasladı, karanlığın içinden çok uzun boylu bir adam belirivermişti. Saz gibi ince bir adamdı; güçlü, köşeli bir çenesi vardı, gözlerindeki ifade (anlayış ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığı başka bir şeyin karışımı) Penelope'ye onun düşmandan ziyade dost olduğunu hissettiriyordu.

Adam kısa, belli belirsiz bir selam verdi. "Ben Cross. Kazandığınız paraları getirdim."

Elindeki koyu renk keseyi uzattı, Penelope'nin kesede ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bu gece buraya heyecan, macera ve zevk aramaya geldiğini çoktan unutmuştu; şimdi hayal kırıklığı içinde ayrılıyordu.

Uzanıp keseyi aldı, içindeki paraların ağırlığı onu şaşırtmıştı.

Adam alçak ve tok bir sesle keyifli bir kahkaha attı. "Otuz beş pound oldukça büyük para," dedi. "Hem de rulette, ha? Çok şanslısınız."

"Hiç de şanslı değilim." *En azından bu gece değilim.*

Bir anlık sessizlik oldu. "Belki de şansınız dönüyordur."

Hiç sanmam.

"Belki de."

Uzun bir sessizlik oldu, adam onu uzun uzun inceledikten sonra başını hafifçe eğerek selam verdi ve, "Eve dönerken dikkatli olun," dedi. "O kesede bir hırsızın bir yıllık kazancından fazla para var." Adam arkasını dönünce Penelope keseyi bir elinden ötekine geçirerek tarttı, içindeki paraların şingirtisini dinledi.

Sonra aklından geçen şeyi hiç tartmadan adamın ardından seslendi. "Bay Cross?"

Adam durup döndü. "Leydim?"

Penelope karanlıkta yüzünü pek seçemediği adama, "Kocamı iyi tanır mısınız?" diye soruverdi. Adamdan uzun bir süre hiç ses çıkmayınca onun sorusunu yanıtlamayacağını sandı.

Ama sonra adam karşılık verdi. "Bourne'u ne kadar tanı-

mak mümkünse o kadar.”

Penelope bu sözlere elinde olmadan hafifçe güldü. “Muhakkak benim tanıdığımdan daha fazladır.”

Adam bu söze karşılık vermedi. Vermesi de gerekmezdi. “Sormak istediğiniz bir şey mi var?”

Penelope’nin sormak istediği öyle çok şey vardı ki. Çok ama çok şey.

Bourne kim? Bir zamanlar tanıdığım o çocuğa ne oldu? Onu ne bu kadar mesafeli hale getirdi? Neden bu evliliği hiç önemsemiyor?

Bu soruların hiçbirini soramazdı. “Yo.”

Adam bir süre onun fikrini değiştirmesini bekledi. Penelope’dan ses çıkmayınca da, “Tam tahmin ettiğim gibisiniz.” dedi.

“Ne demek bu?”

“Bourne’un dengesini bu kadar bozan kadının gerçekten de sıradışı bir şey olması gerekirdi demek.”

“Onun dengesini ben bozmadım. Ben onun gözünde amacına giden bir yoldan başka bir şey değilim.” Ağzından çıkan sözlere hemen pişman olmuştu. Ne kadar huysuzca sözler sarf etmişti böyle.

Cross’un kaşlarından biri yukarı kalktı. “İnanın bana, leydim; durum hiç de öyle değil.”

Keşke bu doğru olsaydı.

Ama tabii ki değildi.

“Anlaşılan onu pek de iyi tanıımıyorsunuz.”

Adam onun bu konuda tartışmak istemediğini anlamış gibiydi. Konuyu değiştirdi. “Bourne nerede?”

Penelope başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Yanından ayrıldım.”

Adamın dişleri karanlıkta beyaz beyaz parıldadı. “Eminim çok memnun olmuştur.”

Beni o uzaklaştırdı. “Memnun olup olmaması pek umurunda değil.”

Adam bu sözlere güldü, gülüşü dolu dolu ve dostçaydı. “Mükemmelsiniz.”

Penelope kendini hiç de mükemmel hissetmiyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. "Affedersiniz?"

"Bourne'u yıllardır tanırım, hiç onu sizin gibi etkileyen bir kadınla karşılaşmadım. Hiç onun bir kadına size karşı koymaya çalıştığı gibi karşı koymaya çalıştığını görmedim."

"Bu karşı koyma değil. Yalnızca ilgisizlik."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Leydi Bourne, bu kesinlikle ilgisizlik değil."

Adam durumu bilmiyordu. Michael'ın onu nasıl bıraktığını görmemişti. Ondan nasıl o kadar uzak durduğunu. Onu nasıl da umursamadığını.

Penelope bunları düşünmek istemiyordu. *En azından bu gece.* "Bir araba tutmama yardımcı olabilir miydiniz? Eve gitmek istiyorum."

Adam başını iki yana salladı. "Sizin eve kiralık arabayla dönmenize izin verdiğimi duyacak olursa Bourne beni öldürür. Gidip onu çağırayım."

"Hayır!" Bu söz ağzından düşünmeden fırlayıvermişti. Penelope gözlerini yere eğdi. "Onu görmek istemiyorum."

O beni görmek istemiyor.

Hangisinin daha önemli olduğunu artık bilemiyordu.

"Onu istemiyorsanız o zaman size ben eşlik edeyim. Benim yanımda güvende olursunuz."

Penelope gözlerini kıstı. "Doğru söylediğinizi nereden bileyim?"

Adamın ağzının bir tarafı kıvrılıverdi. "Her şey bir yana, saçınızın bir teline dokunsam Bourne beni büyük bir zevkle parçalar."

Penelope'nin aklına Michael'ın o akşam Densmore'u oyun salonunda hiç düşünmeden yere çalması; sıkılı yumruklarıyla, sesi öfkeden titreyerek, kekeleyen kontun tepesinde duruşu gelmişti.

Kesinlikle emin olabileceği bir şey varsa o da Bourne'un onu kimsenin incitmesine izin vermeyeceğiydi.

Tabii inciten kendisi olmadığı sürece.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili M...

Langford meselesini ve ne yaptığını duydum, ne iğrenç adam. Kabul edilir gibi değil. Kimse onun bu kadar nefret dolu olabileceğine inanamıyor, Tommy ve ben hariç. Tommy'ye gelince... Bir süredir seni arıyor. Umarım bulur. Hem de çabucak.

Daima, P.

Needham Malikânesi, Şubat 1821

Gönderilmemiş mektup

Temple'in sol kroşesi çok sert ve çok iyi gelmişti.

Çok da yerinde olmuştu, bunu hak etmişti doğrusu.

Melek'in bodrumundaki boks ringindeydiler. Yumruk, Bourne'un çenesine yapışarak kafasını geriye doğru savurdu; Bourne yalpalayarak ringin kenarındaki tahta direğe yaslandı. Talaş serpilmiş zemine yuvarlanmadan kendini topladı, ringi çevreleyen en üst kordonun üzerinden Chase'le göz göze geldi, sonra dikleşip yeniden rakibine döndü.

Bourne üstüne doğru gelirken Temple bir ayağından öbürüne sıçrayarak dans ediyordu. "Salaksın sen."

Bourne rakibinin sözlerini duymamış ve ne kadar doğru söylediğini fark etmemiş gibi yaparak bir meşeyi devirecek sertlikte bir yumruk savurdu.

Temple kenara kaçıp yumruğu savuşturduktan sonra dişlerini göstere göstere güldü. "Hem salaksın hem de forımdan

düşüyorsun. Belki hanımlar konusunda da formunu kaybediyorsundur, ha?"

Bourne, Temple'in yanağına hızlı bir yumruk yapıştırdı, ete yapışan yumruğun sesi çok hoşuna gitmişti. "Şimdi ne diyorsun bakalım, formum nasılmış, ha?"

Temple sırtarak, "Eh, yumruk fena değildi," dedi ve sola doğru kaçıp ikinci yumruğu savuşturdu. "Ama karın eve Cross'la gitti, onun için o konuda bir şey diyemem."

Bourne bir küfür savurarak rakibine hırsla saldırdı, arkadaş kendisinden epey uzun ve iriydi ama Bourne da cüsse farkını hızı ve çevikliğiyle -ve özellikle bu gece- hırsıyla telafi ediyordu.

Duraksamadan saldırıya geçti, bezle sarılı yumruklarını iri adamın göğsüne doğru savurdu. Önce sol, sonra sağ. Her yumrukta Temple'dan kısa bir homurtu geldi, sonra iri cüsseli adam kenara kaçtı.

Ringin kenarında elindeki bir yığın kâğıdı incelemekte olan Chase, "Fazla damarına basma, Temple," dedi. "Zaten bu gece yeterince zorluk yaşadı."

Dediği hakikaten doğrudu.

Bourne karısının eve gitmesine izin vermişti. Bugüne kadar en zor yaptığı şeydi bu. Çünkü aslında onunla ortaklar odasında, vitraylı camdan gelen ışığın etrafa saçtığı renk cümbüşü içinde, yerde sevişmek istiyordu.

Ona bir kez bile onurunu kırmayı istemediğini kanıtlamak istiyordu. Hatta onurunu kırmış olma düşüncesi bile kendisini ni hayvan gibi hissetmesine yol açıyordu.

Temple'ın sağ direği dümdüz çenesine oturunca Bourne topuklarının üstünde arkaya doğru yaylandı.

Temple eğilerek Bourne'un yumruklarından kaçtı, "Neden peşinden gitmiyorsun?" diyerek göğsüne hızlı bir yumruk indirdi. "Onu yatağa götür. Ondan sonra genellikle kendilerini daha iyi hissederek, öyle değil mi?"

Bourne için bu hale gelmesinin asıl sebebinin karısını yatağa götürmesi olduğunu arkadaşına söyleyemezdi. "Hele senin de bir karın olsun da o zaman ne kadar tavsiyen varsa dinlerim."

“O zamana kadar senin tavsiyeye ihtiyacın kalmaz. Karını tamamen elden kaçırmış olursun.” Geri kaçtı. “Kızı sevdim.”

Ne yazık ki Michael da seviyordu. “Daha tanıımıyorsun bile.”

“Tanımama gerek yok.” Bourne’un sağ kroşesi biraz daha ufak tefek bir adamı dümdüz yere serebilirdi ama Temple’ı hiç etkilememişti. Temple aynı hızla kaldığı yerden devam etti. “Seni onun kadar çıldırtan biri hayranlığımı hak ediyor demektir. Yalnız bu geceki eğlence için bile kendisine yürekten bağlandım diyebilirim. Sanırım döndüğünde Cross da ona yarı yarıya âşık olmuş olur.”

Bu sözleri kışkırtmak için söylemiş, başarılı da olmuştu. Bourne homurdanarak Temple’a saldırdı, Temple iki hızlı yumruğu kesmeyi başardı ama midesine bir tane yedi. Bourne küfrederek adama dayandı, hızla soluyor ve terliyordu. Bir saniye geçti. İki. Beş. Sonunda Temple geri çekildi ve Bourne hareket etme fırsatı bulamadan iki yumruk patlatarak rakibini iplere doğru fırlattı, Bourne’un burnundan kan fışkırıyordu.

Bu kez kendini toparlayacak kadar hızlı davranamadı. Dizlerinin üstüne düştü.

Chase, “Raund!” diye seslendi. Bourne kalkmasına yardım etmek için elini uzatan Temple’a pis bir küfür savurdu.

“Bırak,” diyerek ayağa kalkıp ringin yeşil bir mendille ıştırilenmiş köşesindeki tabureye oturdu. “Otuz sekiz saniye,” diyerek mendili direktten söküp burnuna götürdü, başını geri doğru yatırdı. “Bir sonraki kontratağına çalışsan iyi edersin.”

Temple, sağ kolu Bruno’nun uzattığı içkiden uzun bir yudum aldıktan sonra kollarını iki yana açarak iplere yaslandı. Koca pazularının her birinde kalın birer bant şeklinde dövme-ler vardı, kollarını açınca ringin neredeyse yarısını kaplı-yordu. Temple belki bir aristokrat olarak doğmuştu ama onun krallığı artık burasıydı. “Sana ne dedi ki dayak yemeğe bu kadar can atıyorsun?”

Bourne arkadaşının sorusunu duymazdan geldi. Yanağında acıyla zonklayan ve yanan yer işe yaramıyor, az önce karıştı-

la aralarında geçenleri kafasından silemiyordu. Bourne'u, çıkarı için bedenini kullanmakla suçlarken Penelope'nin mavi gözlerinde parlayan öfkeyi unutamıyordu... Omuzlarını dikleştirip onurunu korumaya çalışması aklından çıkmıyordu, oysa onun onurunu korumak kocası olarak kendisine düşerdi.

Ona bakışını, gözlerindeki dürüstlüğü ve gözyaşlarını, ona seni özledim deyişini unutamıyordu.

Sözleri nefesini kesmişti. Saf, kusursuz Penelope'nin onu düşündüğünü, merak ettiğini bilmek Bourne'u derinden sarsmıştı çünkü o da onu özlemişti.

Unutması yıllarını almıştı, yeniden hatırlaması ise bir an sürmüştü. Penelope'nin bir anlığına bütün dürüstlüğüyle gözlerinin içine bakıp onu kendisini terk etmekle suçlaması yeterli olmuştu.

Onu onurunu çiğnemekle suçlamıştı.

Bourne midesinde Temple'ın yumruklarının acısının bile silmeye yetmediği o duyguyu, bu olayların başından beri korktuğu duyguyu hissediyordu.

Suçluluk duygusu.

Penelope haklıydı. Onu kullanmıştı. Ona hiç hak etmediği şekilde davranmıştı. O da kendini bütün gücü ve gururuyla savunmuştu. Hem de ne savunma.

Bourne onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken aslında onu arzuladığını biliyordu. Bu arzunun yeni bir şey olduğunu düşünerek kendini kandıramazdı. Onu Surrey'de, elinde kendini savunmak için bir fenerden başka hiçbir şey olmaksızın karanlıkta dururken gördüğü andan beri istiyordu. Ama şimdi... arzu daha ciddi bir şeye dönüşmüştü. Daha ilkel. Daha tehlikeli. Şimdi onu; güçlü, akıllı, iyi yürekli karısını; her gün değişerek o karanlık Surrey gecesinde karşısına çıkan kızdan çok farklı ve çok daha karşı konulmaz, yeni bir insana dönüşen karısını istiyordu.

Şimdi onunla evliydi, Tanrı'nın ve insanların kanunlarıyla birbirlerine resmen bağlanmışlardı, onu almak artık göreviydi. Onu yatağa yatırıp ona tapınmak... Ona hayal edebildiği her şekilde dokunmak...

Onu ele geçirmek.

Ama Penelope onu görmek bile istemiyordu.

Sol yumruğunu sıktı, bandajın altında elinin her kemiğinin ağrıdığını hissetmek hoşuna gitti. Bu ağrı ona az önceki dövüşü, az sonra yeniden başlayacak dövüşü hatırlatıyordu: mendili yüzünden çekti. Burnunun kanaması durmuştu.

Penelope onu bugün kendinden uzaklaştırmamış olsaydı da sonunda iş yine buraya gelecekti, belki o zaman çok geç olacak, Bourne onu bırakmayı kabullenemeyecekti. "Onu gözleyecek birini bulmam lazım."

Chase arkadaşına baktı. "Neden?"

"Alles ben onu yere serdiğim zaman onunla kaçmasını teklif etmiş."

Diğer iki adam bir an birbirlerine baktılar, sonra Temple, "Sen de buna engel olmak için parayla birini tutmak istiyor-sun, öyle mi?" diye sordu.

Bourne bunun olmayacağını düşünmek istiyordu. Penelope'nin onu seçeceğine inanmak istiyordu. Tommy için nasıl mücadele ettiyse onun için de mücadele edeceğine inanmak istiyordu.

Zihninin derinliklerinde gömülü bir anı çağırılmadan çıkıp gelivermişti: Bir bahçe partisinde gözleri bağlı, ellerini öne doğru uzatmış bir şekilde körebe oynayan küçük Penelope. Çocuklar her yandan seslendikçe Penelope gülerек bir taraftan ötekine dönüyor, sendeleyerek birini ebelemeye çalışıyordu. Michael ve Tommy sessizce yaklaşıp aynı anda adını fısıldamışlardı. Penelope Michael'a doğru dönmüş, onu kolayca yakalayivermişti; ellerini yanaklarına koyarak kocaman, tatlı bir gülüşle gülümsemiş, yumuşacık bir sesle, "Michael..." demişti, "...yakaladım seni."

Bourne elleriyle yüzündeki teri silerek talaşla kaplanmış ayaklarına baktı. "En iyisi bu bence."

İlk yanıt veren Chase oldu. "Kendini hanımına sevdirmek için en iyisi bu olmayabilir, Bourne. Kendisini takip ettirmenden hoşlanmayabilir."

Bourne ayağa kalktı. "Daha iyi bir fikri olan söyleyin, açığımı"

Temple sırtarak karşılık verdi. "Neden ringi bırakıp yanına gitmiyorsun? Duymak istediği şeyleri söyle, kızı yatağa götür, ona her açıdan Alles'ten daha iyi olduğunu hatırlat." İplere yaslanarak iğrenç bir sevişme taklidiyle birkaç kez yerinde hopladı. "O da dövüşün başka bir çeşidi ama daha zevkli."

Bourne suratını buruşturarak ayağa kalktı, ellerini silkeledi, yorgun bacaklarını denedi.

Chase, "Ne zamandır uyumuyorsun?" diye sordu.

"Uyuyorum." *Pek fazla değilse de.*

Ringin ortasına doğru bir adım attı, salon azıcık dönüyor gibiydi. Temple elini hiç sakınmazdı. Asla. Onun için de insanın her şeyi unutmak istediği böyle günler için harika bir rakipti.

"Ne zamandır şurada burada bir iki saatin ötesinde bir uyku uyumadın?"

"Anneye ihtiyacım yok."

Chase bir kaşını kaldırdı. "Belki bir hanıma ihtiyacın vardır, ne dersin?"

Bourne, keşke Chase de şu kahrolasıca ringde olsaydı diye düşündü.

Temple'in talaşlara ringin ortasından geçen bir çizgi çizen ayağının sesi mağara gibi karanlık salonda yankılandı. "Gel de seni biraz kaşıyayım, babalık. Dayağı eni konu hak ettin. Seni eve gönderdiğim zaman markizciğinin ihtimamına ve sevgisine baya ihtiyacın olacak."

Bourne rakibinin sözlerini duymazdan gelerek ringin ortasına doğru ilerledi, markizciğinin artık ona ne ihtimam ne de sevgi göstereceğini bilmek kalbini tatsız bir duyguyla dolduruyordu.

Bir raund daha dövüştükten sonra Bourne ringden çıktığında sol gözü neredeyse hiçbir şey göremeyecek kadar kapanmıştı. Temple ringde kalmıştı; iplere yaslanmış. Bourne'u izliyordu. Bourne, Bruno'nun ayağının dibinde duran buz kutusundan çıkarıp verdiği çiğ et parçasını alıp Chase'in yanındaki koltuğa oturdu, arkaya doğru kaykılıp eti şişen gözünün üzerine yerleştirdi.

Birkaç dakika (uzun dakikalar) sessizlik içinde geçti, sonunda Chase sessizliği bozdu. "Neden sensiz gitti?"

Bourne derin bir soluk verdi. "Bana çok kızgın."

Temple, "Hep kızarlar," diyerek dövüşten önce eline sarıldığı bandajı çözmeye koyuldu.

"Ne yaptın ki?" diye sordu Chase.

Penelope'nin kızmasının yüzlerce nedeni vardı. Ama bunlardan yalnızca biri en önemlisiydi ve Bourne'un zihnine Temple'in koca yumrukları gibi hızlı ve sert bir şekilde çarpıvermişti. "Ben hıyarın tekiyim."

Bourne ortaklarının bu sözü hemen onaylayacaklarını düşünmüştü, onun için de kimseden ses çıkmayınca acaba herkes gidip beni odada yalnız mı bıraktı diye şüphelenerek gözündeki eti kaldırıp baktı. Chase, Temple ve Bruno'nun üçü de iri iri açılmış gözlerle onu seyrediyorlardı. "Ne? Ne var?"

Konuşmayı ilk başaran Chase oldu. "Hiç, yalnızca... Seni beş yıldır tanıyorum ama..." Temple araya girerek, "Hele ben, çok daha fazla," dedi. Chase devam etti. "...ama hatanın sende olduğunu kabul ettiğini daha hiç görmemiştim."

Bourne bakışlarını Chase'ten Temple'a, sonra yine Chase'e çevirdi. "Git başımdan." Eti yeniden gözüne koyup tekrar geriye doğru kaydıldı. "Ben ona istediği şeyi veremem."

"Neymiş o?"

Yüzlerine bakmadan konuşmak daha kolaydı. "Normal bir evlilik. Normal bir hayat."

Chase, "Nedenmiş o?" diye üsteledi.

"Benim başarabildiğim tek konu günah ve kötülük. Hâlbuki o bunların tam tersi. Daha fazlasını isteyecektir..." Sesi zayıfladı, devam edemedi.

Penelope aşk isteyecekti. Bu da Bourne'un vermeyi göze alamayacağı tek şeydi.

Chase'in kâğıtları hışırdadı. "Onun için de Alles'ten korkuyorsun."

Bourne dikleşti. "Korkmuyorum."

Chase sözünü, "Tabii ki," diye uysalca geri aldı ama sesinde bir parça da dalga geçme havası yok değildi. "Hanımını

takip ettirmek çözüm değil. Bourne. Çözüm ona istediği şeyleri vermekte. Hak ettiği gibi bir koca olmakta.”

Kahretsin. Bourne öyle bir koca olmak istiyordu. Penelope gücü ve zekâsıyla onu yavaş yavaş mahvediyordu. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Kolay ve temiz bir iş olması gerekiyordu; onu hızla kaçırarak, kolayca evlenecekti, sonra da sessizce yollarını ayıracaklardı, öylesi ikisinin de işine daha çok yarardı. Ama iş karısına gelince belli ki hiçbir şey kolayca ya da sessizce halledilemiyordu.

Michael dövüşten hâlâ ağrıyan parmaklarını esnetti. “O kadar kolay değil.”

Chase, “Söz konusu kadınlar olunca hiçbir zaman kolay değildir,” diye devam etti. “Sen istediğin kadar intikamını aldıktan sonra onu bir kenara atacağım de, atamayacaksın. Tam olarak atman imkânsız. Hâlâ evli olacaksınız.”

Temple ringin içinden söze karıştı. “Tabii Alles’le giderse o başka.”

Michael pis bir küfür savurdu. “İstediği hayata kavuşmak için Alles’e ihtiyacı yok. Ben ona istediği hayatı veririm. Ne isterse.”

“Ne isterse, öyle mi?” dedi Chase. Michael karşılık vermedi. “Öyleyse mesele artık arazi ya da intikam değil, öyle değil mi? Bu hanımı seviyorsun.”

Sevmemeliydi. O güne kadar sevdiği ne varsa kaybetmişti. Dokunduğu bütün iyi şeyleri mahvetmişti. Onu sevmesinin tek sonucu onu da mahvetmesi olurdu.

Ama karısıyla bir gün geçirip de onu sevmemek kimsenin harcı değildi, İngiltere’de ne kadar erkek varsa hepsiyle bu konuda bahse girebilirdi.

Temple, “Sevmeyi bilmem ama en azından istiyorsun,” diye araya girdi. “Bu konuda seni kınayamam doğrusu, hanımının bugünkü cesareti bir evliyaı bile baştan çıkarırdı.”

“Çıkardı da nitekim,” dedi Chase. “Onu eve *Cross* götürdü.”

Bu sözler üzerine Michael’ın her yanına bir öfke dalgası yayıldı. “Cross ona elini sürmez.”

"Evet, sürmez. Ama karın çekici olmadığı için değil; Cross, Cross olduğu için," dedi Chase.

"Cross olmasaydı yine de sürmezdi çünkü o senin," dedi Temple.

Onun olmasını öyle istiyordu ki.

"Benim değil. Olamaz da."

Beni görmek bile istemiyor. Bunun mümkün olması için ne kadar şansı varsa hepsini berbat etmişti, hayatında güzel ve doğru olan ne varsa berbat ettiği gibi.

"Ama Bourne..." dedi Temple, "...o senin."

Uzun bir sessizlik oldu, bu sözler salonda yankılandı. Tabii ki bu sözler doğru değildi. Gerçek değildiler. Penelope onun olsaydı eve, onun yanına gitmekten bu kadar korkuyor olmazdı.

Penelope onun olsaydı burada ter ve çiğ et kokuları arasında oturuyor olmazdı. Penelope onun olsaydı, onu bırakıp gitmezdi.

Sonunda, "Yalnızca onunla evliyim." dedi. "Aynı şey değil."

Chase, "Değilse bile iyi bir başlangıç sayılır bence." diyerek kâğıtlarını da alıp ayağa kalktı, sonra da ekledi. "O senin, tapusu sende. Bundan sonra birbirinizden ayrılmanız da mümkün olmadığına göre -Tanrı kadıncağızın yardımcısı olsun- belki de evliliğinizin kalanının başı kadar korkunç olmaması için bir şeyler yapmaya çalışmanın vakti gelmiştir."

Penelope'nin bir gün onu sevebileceğini (ufacık bir olasılık bile olsa), bir gün evliliklerinin yalnızca bir görüntüden ibaret olmayabileceğini düşünmek Bourne'u iskambilden, ruletten, her şeyden daha fazla heyecanlandırıyordu.

Penelope'nin hak ettiği koca olmak istiyordu.

Sevgili M...

Majesteleri Leighton Düşesi. Anlaşılan öyle pek fazla genç ve bekâr düke lüzum yokmuş, bir tane olması yetiyor-

muş. Leighton Dükü babamdan bana kur yapmak için izin istedi, babam da izin verdi, annemse mutluluktan havalarda uçuyor.

Tabii ki dükün takdir edilecek pek çok yönü var: Yakışıklı, akıllı, güçlü, varlıklı ve annemin bana her fırsatta hatırlatmaktan geri durmadığı gibi bir DÜK. Çamurdan olsa yine meraklısı çok olurdu.

Tabii ki ben de vazifemi yapacağım. Yıllarca konuşulacak bir evlilik olacak. Düşes olacağıma inanamıyorum, aristokrat ailenin en büyük kızı için düşünülebilecek en büyük şeref. Hurra!

Seni uzun zamandır hiç bu kadar özlememiştim. Neredesin?

İmzasız

*Dolby Konağı, Eylül 1823
Gönderilmemiş mektup*

Ertesi sabah, Penelope Dolby Konağı'na yeni taşınan Olivia ve Philippa'ya bir not yollayıp kız kardeşlerini o günü birlikte geçirmeye davet etti. O gün kocasını beklemeyi bırakıp yeniden kendi hayatını yaşamaya başladığı gün olacaktı.

Buz pateni yapmaya gidecekti.

Kız kardeşleriyle geçireceği bir güne çok ihtiyacı vardı; belki bu Michael'la aralarındaki tartışmaların, bu kadar mutsuz olmasının ve bu aptalca hileyi sürdürmesinin, evliliğinin trajik bir sahtekârlıktan ibaret olduğunu gizleyerek gerçek gibi göstermeye çalışmasının bir nedeni olduğunu ona hatırlatabilirdi.

Belki kız kardeşleriyle geçireceği bir gün ona kardeşleri için dayanması gerektiğini hatırlatabilirdi çünkü onun adının bir skandala karışması onların adının da karışması demek olurdu, bu da Philippa ve Olivia'ya büyük haksızlık olurdu, onlar daha iyi bir gelecek fırsatını, daha fazlasını hak ediyorlardı.

Daha fazlasını.

Penelope dişlerini gıcırdattı. Michael'la bu evlilik macerasına atıldığı o kader gecesinde bu söz ona öyle çok şey ifade

ediyordu ki. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırarak dikkatini hazırlanmaya verdi. Giyinmesine yardım eden, korsesinin iplerini sıkıp bağlayan, düğmelerini ilikleyen oda hizmetçisine başını sallayarak teşekkür etti.

Penelope, Cehennem Konağı'nın duvarları arasından çıktığı anda bütün Londra'nın (en azından ocak ayında hâlâ Londra'da bulunanların) gözünün üzerinde olacağını, herkesin Bourne Markizi'nin zırhında bir çatlak bulmaya çalışacağını biliyordu ve ona göre giyinmişti.

Londra aristokrasisi onu, Düşmüş Melek'in en kalpsiz ortağının kalbini çalmayı başaran; onu unvanını geri almaya, aralarına dönmeye ikna eden kadın olarak görüyordu.

Oysa o yalnızca ne pahasına olursa olsun uzak durmaya çalıştığı kadındı.

Canlı yeşil renkte yünlü bir elbise seçti; mevsime uygun, hem sıcak tutacak hem de şık bir elbiseydi. Üzerine lacivert bir pelerin aldı. Bu, Needham ve Falconwell arazilerini geçerek Michael'la (ya da şimdiki adıyla Bourne'la) bulunduğu o soğuk, karanlık kader gecesinde giydiği pelerindi.

Bu pelerini giyerek o geceye, bu garip yeni geleceğin kapısını araladığı ana, onun yanına bile yanaşmak istemeyen kocasına rağmen yine de hayatta bir şeyler bulabilme umuduna bir selam vermek istemişti. Bu pelerinle aradığı macerayı yaşayacaktı, Michael yanında olsa da olmasa da.

Kıyafetini içi kürklü bir başlık ve eldivenlerle tamamlayarak tam vaktinde hazırlandı. Cehennem Konağı'nın geniş ana merdiveninden aşağı inerken girişte sohbet eden kardeşlerinin neşeli seslerini duydu; konuşmaları, kocasının evinin ana karakteri gibi görünen boşluğu dolduruyordu.

Belki de *kendi* evim diye düşünmeliydi.

Kardeşlerinin yanına ulaşmak ve evden çıkmak için sabırsızlanarak birinci kat sahanlığını hızlı adımlarla geçerken Bourne'un çalışma odasının kapısı açıldı ve Bourne elinde birtakım kağıtlarla ceketinin önü açık, beyaz keten gömleği geniş göğsü üzerinde gerilmiş bir halde dışarı çıktı. Penelope'yi görünce hemen durup ceketinin önünü iliklemeye davrandı.

Bakışları kocasının yüzüne ilişir ilişmez Penelope olduğu yerde kaldı. Morarmış gözünü, fena açılmış alt dudaklarını incelemeye başladı. Farkında olmadan yanına yaklaştı, eldivenli eli kendiliğinden uzanıp adamın hırpalanmış suratına dokundu. “Ne oldu sana?”

Michael kendini geri çekti, bakışları karısının giysilerinde dolaştı. “Nereye gidiyorsun?”

Konuşmanın aniden yön değiştirmesi yüzünden Penelope kocasının gerçeği duymak isteyip istemediğini düşünme fırsatı bulamamıştı. “Buz patenine. Gözün...”

“Yok, bir şey.” Michael elini kaldırıp morluğa dokundu.

“Korkunç görünüyor.” Michael bir kaşını kaldırdı, Penelope başını iki yana salladı. “Yani... Yani biliyorsun işte. Çok fena çürümüş.”

“Mide bulandırıcı mı?”

Penelope başını salladı. “Oldukça.”

“Ben de öyle umuyordum.” *Kocasının dalga mı geçiyordu? “İlgilendiğin için teşekkürler.”* Uzun bir sessizlik oldu, Penelope’nin yerinde başkası olsa Michael’ın huzursuz olduğunu sanabilirdi. Sonunda Michael devam etti. “Benim adıma Beaufetheringstone balosuna bir daveti kabul etmişsin.”

Penelope elinde olmadan karşılık verdi. “Evet, ettim. Sosyal davetleri çoğunlukla hanımlar kabul eder; biliyorsun, değil mi?”

“Bizim de karşı tarafı davet edebilme imkânımız olduğu zaman kabul etme işini seve seve sana bırakırım. Bizi davet ettiklerine bile şaşırdım.”

“Ben olsam şaşırmazdım. Leydi B. skandallara çoğu kişiden daha meraklıdır. Özellikle de kendi balo salonunda olursa.”

Zemin kattan gelen kahkahalar Penelope’yi Michael’a karşılık verme sıkıntısından kurtardı, Michael parmaklığına yanaşıp girişe baktı. “Hanımefendiler Marbury ailesinin küçük kızları herhalde?”

Penelope gözlerini kocasının patlamış dudaklarından ayır-

maya uğraşıyordu. Gerçekten de elinden geleni yapmıştı. Başarılı olamamış olması önemli değildi.

“Şehre döndüler.” Bir an durdu, sonra sesinin biraz iğneli çıkmasına engel olamadan devam etti. “Yakında bir kısmetleri bulunur herhalde...”

Michael dikkatini yeniden ona çevirdi. “Buz patenine mi dedin?” Sesinden şaşırıldığı belli oluyordu.

“Çocukken gölde paten kayardık, hatırlamıyor musun?” Penelope ağzından birden dökülüveren bu sözlerle engel olamamıştı, şimdiyse keşke başka bir şey demiş olsaydım diye düşünüyordu, başka herhangi bir şey, ne olursa... Yeter ki ona bir zamanlar tanıdığı, anlayabildiği Michael’ı hatırlatan bir şey olmasaydı.

Michael sanki onunla ilgili tüm anıları aklından silip atmış gibiydi. Penelope bunun ona hissettirdiği şeylerden nefret ediyordu. “Geciktim.”

Arkasını dönüp merdivene doğru ilerlemeye koyuldu, onun bir şey söylemesini beklemiyordu. Sessiz kalmakta kocasının üstüne yoktu, Penelope artık -karşısındaki üstelemeden- konuşacağından ümidi kesmişti. Penelope’nin da artık üstelemeye niyeti yoktu.

Onun için de Michael’ın arkasından seslendiğini duyunca çok şaşırdı. “Penelope.”

Michael’ın ağzından adını duymak onu sarsmıştı. Hemen döndü.

“Efendim?”

“Ben de sizinle gelebilir miyim?”

Penelope gözlerini kırıştırdı. “Affedersin, ne dedin?”

Michael derin bir soluk aldı. “Paten kaymaya. Ben de gelebilir miyim?”

Penelope gözlerini kıstı. “Neden? Bizi Serpentine Gölü’nde el ele kayarken görürlerse Lord ve Leydi Bourne’a gazetelerde birkaç cümlelik bir yer ayırırlar diye mi düşünüyorsun?”

Michael parmaklarını siyah saçları arasından geçirdi. “Bunu hak etmiştim.”

Penelope suçluluk duygusunu kafasından uzaklaştırdı. Michael'ın ona kendini suçlu hissettirmesine izin vermeyecekti

"Evet, hak ettin. Hem de çok daha fazlasını."

"Yaptıklarımı telafi etmek istiyorum."

Penelope'nin gözleri iri iri açıldı. *Neydi bu şimdi?*

Büyük olasılıkla Michael yine onunla ve gelecekleriyle oyun oynuyordu ama bu sefer Penelope kendini bırakmayacaktı. Ona aldanmayacaktı.

Artık akıllanmıştı. Michael ona her yaklaştığında, ondan her uzaklaştığında göğsüne çöken o ağrıdan usanmıştı. Çarpışmalardan, oyunlardan, yalanlardan usanmıştı. Hayal kırıklıklarından usanmıştı.

Michael yaptığı her şeyi, tehlikeye attığı her şeyi bir akşam gezisinde ona eşlik etmeyi teklif etmekle telafi edebileceğini sanıyor olamazdı. Penelope kendisini ve sesini sertleştirerek karşılık verdi. "Hiç sanmıyorum."

Michael gözlerini kırptırdı. "Bunu beklemem gerekirdi."

Önceki gece birbirlerinden ayrıldıkları durumdan sonra mı? Evet. Beklemesi gerekirdi. Penelope arkasını dönüp merdivenlerden kardeşlerinin yanına doğru inmeye koyuldu.

"Penelope." Adını Michael'ın ağzından böyle yumuşak ve tatlı bir şekilde duymak onu durdurmuştu. Kendini arkasına dönmekten alıkoyamadı. "Evet?"

"Seninle gelmek için ne yapabilirim?"

"Ne mi yapabilirsin?"

"Bedelini sen söyle." Durdu. "Geçmişin ya da geleceğin hayaleti tepemizde olmadan karımla bir gün geçirmek için ne yapmam gerek?"

Penelope hiç duraksamadan kesin ve ciddi bir şekilde yanıtladı. "Tommy'yi mahvetme."

"Her zaman başkaları için bir şeyler istiyorsun. Asla kendin için bir şey istemiyorsun."

"Sense hep kendin için bir şeyler yapıyorsun, asla başkası için bir şey yapmıyorsun."

"Böyle yapınca sonuçtan daha fazla memnun kalıyorum."
Bu adam dayanılmaz bir insandı. Yaklaşıp yavaş bir sesle ko-

nuşmaya başlayınca Penelope bütün duyularının ayaklandığını hissetti. “Bir akşamlığına benim olman için ne yapmam gerek?”

Bu sözler Penelope’nin kafasında bir sürü sahne canlanmasına neden olmuştu ama bunlardan hiçbirisi buz pateni ya da kız kardeşleriyle ilgili şeyler değildi, hepsi de Michael’in odasındaki kürk yatak örtüsüyle ilgiliydi; Penelope’nin soklukları sıklaşmıştı.

Michael uzanıp bir parmağını Penelope’nin yanağında dolaştırdı. “Bedelini sen söyle.”

Tanrı aşkına, bu adam onu nasıl da kolay avucunun içine alıveriyordu.

Penelope sesi titreyerek, “Bir hafta,” dedi. “Tommy için bir hafta güvence istiyorum.” *Sana yanıldığını göstermek için, intikamın çözüm olmadığını göstermek için bir hafta istiyorum.*

Michael hemen kabul etmedi, Penelope de kendini zorlayarak arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. kocası üzerinde hiçbir gücü olmadığını görmek onu büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. İlk basamağa adımını attığı anda Philippa onu gördü ve “Penny!” diye bağırdı. “Ve Lord Bourne!”

Penelope başını çevirip Michael’a bakarak, “Beni geçirmene gerek yok,” diye fısıldadı. “Ön kapıyı kesinlikle bulabilirim, inan bana.”

Michael hemen arkasında duruyordu. alçak sesle, “Anlaştık,” dedi. “Bir hafta.”

Penelope başarı sevinciyle başının döndüğünü hissetti. Karşılık verme fırsatı bulamadan merdivenlerin aşağısına varmışlardı ve Olivia onlara doğru atılmıştı bile. “Bugünkü *Skandal* gazetesini gördünüz mü?”

Penelope, Michael’ın onu rahatsız edici derecede yakından izlediğinin farkında değilmiş gibi davranmaya çalışarak dalgacı bir tavrıyla, “Korkarım ben görmedim,” dedi. “Ne dedikodular duyduunuz bakalım?”

Pippa, “Bu sefer dedikodusu yapılan tarafta biz varız,” diye yanıtladı. “Dedikodular bizim hakkımızda... Daha doğ-

rusu sizin hakkınızda.”

Olamaz. Birileri evliliklerinin aslını açığa çıkarmıştı. Memlekette nasıl rezil olduğunu öğrenmişlerdi.

“Ne tür bir dedikodu?”

“Bütün Londra’nın sizin şahane, dayanılmaz derecede romantik evliliğinizi kıskandığı türde bir dedikodu!” diye bağırdı Olivia.

Penelope’nin bu sözlerin anlamını kavraması biraz zaman aldı.

Olivia, “Sizin Aziz Stefanos Yortusu’nda tanıştığınızı bilmiyorduk, Penelope,” dedi. “Lord Bourne’un Noel’de Surrey’de olduğunu bile bilmiyorduk!”

Pippa bütün ciddiyetiyle Penelope’nin yüzüne baktı. “Evet. Bilmiyorduk.”

Pippa aptal değildi ama Penelope kendini zorlayarak gülmsemeye çalıştı.

“Okusana Pippa,” dedi Olivia.

Küçük Bayan Marbury gözlüğünü burnunun üstünde biraz daha yukarı doğru iterek gazeteyi yüzüne yaklaştırdı. “*Ocak ayının son günlerinde olgun dedikodu meyvaları pek sık ele geçmez ama bu sene şehre yeni gelen Bourne Markisi bize nefis bir sürpriz yaptı!*” Gözlerini kaldırarak Michael’a baktı. “Bu siz oluyorsunuz, lordum.”

“Anlamıştır sanırım,” dedi Olivia.

Pippa ablasını duymazdan gelerek okumayı sürdürdü. “*Dikkatli okuyucularımız muhakkak... Ben aslında Skandal okuyucularının pek o kadar dikkatli olduğunu sanmıyorum, ya siz?*”

“Hadi ama, Philippa. Oku şunu!”

“*Dikkatli okuyucularımız muhakkak markinin evlendiğini duymuşlardır.*” Philippa başını kaldırıp Penelope’ye baktı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Olivia homurdanarak gazeteyi elinden çekip aldı.

“Pekâlâ, ben okurum. Lord ve Leydi Bourne birbirlerine çok düşkün oldukları için onları neredeyse hiçbir yerde ayrı görmenin mümkün olmadığını duyduk. Son olarak nefis bir

ayrıntı daha! Lord Bourne'un yalnızca gözlerini değil... Ellerini ve dudaklarını da karısından ayıramadığı konuşuluyor! Hatta toplum içinde bile! Şahane!"

Pippa, "O son kelime Olivia'dan," diye açıkladı.

Penelope utancından oracıkta yerin dibine geçiverecek gibi olmuştu.

Olivia devam etti. "Zaten Lord Bourne'dan da başka bir şey beklemezdik, evli bir adam da olsa her zamanki gibi çapkın olmaya devam ediyor! Çapkın yerine başka bir kelime kullanmış olsaydık basbayağı skandal olabilirdi!"

Penelope gözlerini devirerek, "Of, Tanrı aşkına!" diye bağırıp Michael'a döndü, ama Michael duyduklarından hoşlanmış gibiydi. "Bunu iltifat olarak mı görüyorsun?"

Michael ona masum gözlerle baktı. "Görmemeli miyim?"

Philippa düşünceli bir edayla, "Eh," dedi. "Shakespearevari bir ifadenin en azından biraz iltifat kabul edilmesi gerekir herhalde."

Michael, Pippa'ya Penelope'yi bayağı kıskandıran bir gülümseme lütfederek, "Aynen öyle," dedi. "Her neyse, devam edin."

"Sevgili okuyucular, bu kış masalından çok memnun olduğumuzu..."

Philippa ablasının sözünü keserek, "Sizce burada da ikinci bir Shakespearevari göndermesi var mı?" diye sordu.

"Var," dedi Olivia.

"Yok," dedi Penelope.

"... ve son iki genç Leydi Marbury'nin de gelişiyile..."

Pippa gözlüğünü biraz yukarı iterek, "Bu biz oluyoruz," dedi.

"...bu soğuk günlerde bizi sıcak tutacak kadar heyecan yaşamayı umduğumuzu söylemeye bile gerek yok. Hiç bu kadar edepsizce bir yazı okumuş muydunuz?" Olivia'nın bu sorusu üzerine Penelope gazeteyi kardeşinin elinden kapıp parçalama arzusunu güçlkle bastırabildi.

Kız kardeşlerinin gerçeği bilmedikleri hiç aklına gelmemişti.

Evliliğinin bir yalandan ibaret olduğunu bilmiyorlardı.

Tabii ki bilmiyor olmaları aslında normaldi. Gerçeği bilen ne kadar az olursa (dedikodu meraklısı genç kadınlardan bunu bilen ne kadar az olursa) iyi birer evlilik yapmaları o kadar kolay olurdu. Bourne bir kolunu Penelope'nin beline doladı. Kardeşlerinin gözleri o kola takılmış, elinin sıcak bir dokunuşla doğruca kalçasının kıvrımına yerleşiverişini izlemişti. Sanki o el oraya aitti. Sanki *Bourne* oraya aitti.

Sanki Penelope ona aitti.

Penelope yana çekilerek ondan biraz uzaklaştı.

Hristiyan âleminin yarısına yalan söylemeyi kabul etmiş olabilirdi ama kardeşlerine yalan söylemeyecekti.

Gazetedeki makaleyi inkâr etmek, onlara gerçeği söylemek için ağzını açtı.

Ve durdu...

Aşk evliliği bir yalan olabilirdi, Michael bu işe kendi gizli amaçları için girişmiş olabilirdi ama Penelope'nin bunu kabul etmesinin bir nedeni vardı. En başından beri geçerli bir nedeni vardı. Kız kardeşleri çok uzun süredir onun adına sürülen lekenin gölgesinde yaşamışlardı. Onların bu gölgede daha fazla kalmasına izin veremezdi. Onları daha fazla utan-dıramazdı.

Michael tatlı diliyle konuşmaya başlamıştı bile. "Bu makalenin çıkışıyla birlikte artık sizi de muhakkak etrafınızı saracak sürüyle talipten koruyacak birine ihtiyacınız olacak."

Olivia, "Siz de bizimle gelmelisiniz!" diye atılınca Penelope kardeşlerinin Michael'ın avucuna düşürmesi karşısında bağırılmamak için kendini zor tuttu.

Michael gözlerini bir an ona çevirince Penelope bakışlarıyla ona reddetmesini emretti, merdivenlerin başında ona ne söylediğini hatırlattı.

"Ne yazık ki gelemem."

Penelope'nin memnun olması gerekirdi ama söz konusu kocası olduğu zaman neyin iyi, neyin kötü olduğu çoğu kez birbirine karışıyordu, kocasının onun isteğine saygı göstermesine öyle şaşırmış ve sevinmişti ki şimdi de keşke o da

gelseydi diye düşünüyordu.

Şaka gibi.

Erkekler gerçekten de sinir bozucuydu.

Hele de kocası.

Olivia, "Ah, lütfen gelin," diye ısrar etti. "Ablamızın eşini tanımak çok güzel olur."

Pippa da lafa karıştı. "Gerçekten. Öyle çabuk evlendiniz ki birbirimizi tanıma fırsatı bulamadık."

Penelope'nin bakışları küçük kardeşine çevrildi. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Pippa biliyordu. Biliyor olmalıydı.

Michael yine başını iki yana salladı. "Üzgünüm, hanımlar ama patenim yok."

"Arabada bir çift yedek patenimiz var," dedi Olivia. "Artık gelmemek için mazeretiniz kalmadı."

Penelope bir anda kuşkuya kapılmıştı. "Neden arabada yedek pateniniz var ki?"

Olivia bütün neşesi ve güzelliğiyle gülümsedi. "Ne zaman karşına paten yapmak isteyen birinin çıkacağını bilemezsin."

Penelope şaşkın bakışlarını Michael'a çevirince onun gülümsemesini zorlukla bastırdığını fark ederek kaşını kaldırdı. Michael, "Harika bir söz," dedi. "Anlaşılan bekçilik oyunu oynamaktan başka çarem kalmadı artık."

Penelope dişleri arasından, "Belki de sen pek uygun bir bekçi sayılmazsın, Bourne," dedi. "Ne kadar *çapkın* olduğun düşünülürse."

Michael ona göz kırptı. Resmen ona göz kırpmıştı! *Bu adam kimdi böyle?*

"Ama ıslah sürecindeki bir çapkından daha iyi bekçi kim olabilir? Kendi gibi çapkınları hemen fark eder. Hem itiraf edeyim ki karımla yeniden paten kayma fırsatı bulmak çok hoşuma gidecek. Üzerinden çok zaman geçti."

Yalan...

Michael onunla paten kaydığı günleri hatırlamıyordu. Az önce üst katta açıkça itiraf etmişti.

Penelope kendini hep beraber dışarı çıkmaya, onun kendisine sürekli olarak dokunmasına, üzerine titremesine, takıl-

masına, *onu baştan çıkarmasına* hazır hissetmiyordu.

Bir gece önce Penelope çok güçlü davranmayı başarmıştı. Kendinden, ne istediğinden çok emin davranmıştı.

Ama şimdi gün ışığında daha nazik, daha yumuşak davranan bu yeni Michael birden daha karşı konulmaz görünmeye başlamıştı. Ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Her neredeysen, herhalde olanları sen bile duymuşsundur. Rezil oldum. Dük beni utandırmamak için elinden geleni yaptı ama burası Londra, ne kadar çabalarsan boş tabii. Bir hafta geçmeden yeniden evlendi, hem de bir aşk evliliği yaptı. Annem (haliyle) kendinde değil, öyle ağlayıp sızlıyor ki duyan tek kişi olduğuna inanmaz, bir ağıtçı korosu var zanneder.

Kendimi sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissetmem çok mu yanlış?

Büyük olasılıkla öyledir.

Keşke burada olsaydın. Sen ne diyeceğini bilirdin.

İmzasız

Dolby Konağı, Kasım 1823

Gönderilmemiş mektup

Penelope tahta bir sırada oturmuş donmuş Serpentine Gölü'nü seyrediyordu. Londra'nın yarısı o öğleden sonra orada buluşmaya karar vermiş gibiydi. O kış görülmedik bir soğuk gölde son on yıldır rastlanan en kalın buz tabakasının oluşmasına neden olduğu için küçük gölün üstü buz pateni meraklılarıyla dolup taşıyordu.

Cemiyetin dikkatli bakışlarından kaçmanın hiç yolu yoktu. Arabadan inip Serpentine Gölü'ne doğru yumuşak bir yamaçla inen tepeyi tırmandıklarından beri banka sırayla oturup

tahta ve çelikten yapılma patenleri yürüyüş botlarının altına bağlamakla uğraşıyorlardı. Penelope en sona kalmayı tercih ederek herkesin işini bitirmesini beklemişti. Michael'la birlikte kaymanın oldukça zor olacağını tahmin edebiliyordu, ne de olsa bu fırsattan bütün Londra'ya birbirlerine nasıl da âşık olduklarını göstermek için faydalanmak isteyecekti.

Penelope yüzüncü defadır içinden bu rezil komediye küfrederken el ele tepeden aşağı inen kız kardeşlerine bakarak kendi kendine bu kadar sinirlenmesine neden olan bu oyunun bir nedeni olduğunu hatırlattı.

Kafasının dağınık olması patenleri botlarına geçirmesini güçleştiriyordu. üçüncü denemesinden sonra Michael kendi patenlerini bir yana fırlatıp Penelope niyetini anlamaya fırsat bulamadan önünde çömelerek ayaklarından birini bileğinden yakaladı. Penelope ayağını sertçe geri çekince Michael dengesini kaybederek arkaya doğru yuvarlandı, ellerini kullanarak karda dengesini sağladı ama yakındaki bir kadın grubunun dikkatini çekmişti. Penelope daha fazla dikkat çekmemek için öne doğru eğilerek fısıltıyla, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı.

Michael başını kaldırıp en yakışıklı haliyle ve o yalancı masum bakışlarıyla yüzüne baktı. "Patenlerini takmana yardım ediyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Özür dilerim ama var gibi." Sesini yalnızca Penelope'nin duyacağı gibi alçalttı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Penelope onun bu yardımı onun hatırına yapmadığını biliyordu. Bunu etraftan onları seyredenlerin hatırına yapıyordu. Görenler bu sahneye bayılacak, gidip arkadaşlarına ve ailelerine Bourne Markisi'nin ne kadar nazik, iyi kalpli, harika bir adam olduğunu; Serpentine Gölü'nün etrafında bugüne kadar onun gibisinin dolaşmadığını yetiştirmek için birbirlerini çiğneyeceklerdi.

Ama Penelope bayılmıyordu.

Lanet olasıca patenlerini kendisi takabilirdi.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkür ederim." Hızla patenlerin

kıskaçlarını yürüyüş botlarının altına geçirip bağcıkları dik-katle iyice sıktı. "İşte." Başını kaldırıp Michael'a bakınca onun kendisini gözlerinde ne olduğu belirsiz, garip bir bakış-la izlediğini gördü. "Mükemmel."

Michael çömeldiği yerden doğrulup Penelope'nin kalk-masına yardım etmek için elini uzattı. "Bırak en azından bunu yapayım, Penelope," diye fısıldadı. Penelope bu yumu-şak sözlerle karşı koyamadı.

Elini Michael'ın eline koydu.

Michael onu ayağa kaldırıp patenleri üzerinde dengesini bulmaya çalışırken tuttu. "Yanlış hatırlamıyorsam paten kay-makta değil ama patenlerle yürümekte hep zorlanırdın."

Penelope gözlerini kırıştıtarak kocasının yüzüne bak-tı ama bu hareketle neredeyse yere yuvarlanacak gibi oldu. Michael'ın kollarına sıkı sıkı yapışarak kendini dengeledi. "Hatırlamıyorum demiştin."

Michael onu elinden tutup tepeden göle doğru inmesine yardım ederek alçak sesle, "Hayır," dedi. "Hatırlamadığımı söyleyen sendin."

"Ama hatırlıyorsun."

Michael'ın ağzının bir yanı hafif, hüzünlü bir gülümseyiş-le kıvrıldı. "Neler hatırladığımı bilsen şaşardın."

Sözlerinde Penelope'nin yadırgadığı bir şey, bir yumuşak-lık vardı. Penelope kuşkulanmaktan kendini alamadı. "Ne-den böyle davranıyorsun?" Alnını kırıştırdı. "Bu da aşkımızı ispat etmenin bir yolu mu?"

Michael'ın bakışlarında bir şey parlayıp söndü. Gözlerini başka tarafa çevirmeden önce yavaşça, "İspat etmek için her yolu denerim," dedi. Penelope gözleriyle Michael'ın bakış-tını takip etti, Michael birbirlerine yardım ederek el ele buza doğru yürüyen Pippa ve Olivia'ya bakıyordu. Kardeşlerini evlendirecek birini bulmak için de her yolu deneyeceği bel-liydi.

Penelope, "Ben de yanlarına gitmeliyim," diyerek yüzü-nü Michael'a çevirince gözleri o güzel, kahverengi gözlerle karşılaştı. Ancak o zaman Michael'ın onu ne kendisine ne

kadar yakın tuttuğunu ve tepenin hafif eğiminin onları hemen hemen aynı seviyeye, göz göze getirdiğini fark etti.

Michael'ın ağzının bir yanı kıvrıldı. "Yanakların elma gibi kızarmış."

Penelope çenesini kürk yakasının içine sokarak savunmaya geçti. "Soğuk."

Michael başını iki yana salladı. "Şikâyetçi değilim. Bence bu halleri oldukça büyüleyici. Seni su perisi gibi gösteriyor."

"Su perisine benzer bir yanım olsa bari."

Michael elini kaldırıp Penelope'nin kalkan kaşına dokundu. "Bunu eskiden hiç yapmazdın. Hiç böyle alaycı ve ters değildin."

Penelope kendini çekerek Michael'ın ılık dokunuşundan uzaklaştı. "Senden öğrenmişimdir."

Michael ona uzun uzun, ciddiyetle baktıktan sonra eğilerek ağzını kulağına iyice yaklaştırıp fısıldadı. "Perilerin alaycı olmaması gerekir, aşkım."

Birdenbire hava sanki ısınır gibi olmuştu.

Michael geri çekilerek başını iki yana salladı. "Çok yazık."

"Ne?"

Michael başını ona doğru eğip neredeyse alnını alnına değdirircesine yaklaştı. "Yüzünün kızardığından neredeyse eminim ama hava öyle soğuk ki anlamanın imkânı yok."

Penelope elinde olmadan gülümsedi. Kocasının şakası hoşuna gitmiş, kısacık bir an için bütün bunların gerçek olmadığını unutmuştu. "Ne yazık ki hiç öğrenemeyeceksin."

Michael karısının ellerini dudaklarına doğru kaldırdı. Eldivenlerin üstünden önce birini, sonra diğerini öptü. Penelope'nin içinden keşke ellerinde eldiven olmasaydı diye geçti. "Buz sizi bekliyor, leydim. Ben de hemen geliyorum."

Penelope kocasının omzu üzerinden kalabalık göle ve pürüzsüz yüzeyde daireler çizerek dolaşan insanların arasına karışmış kardeşlerine baktı. Birdenbire burada kocasının yanında durmak gözüne buzda yapılabilecek her şeyden daha heyecanlı görünmüştü. Ama öyle bir seçenek yoktu. "Evet.

buz beni bekler.”

Michael karısının gölün kenarından inişini ve kalabalığa karışıp kız kardeşlerinin yanına gidişini seyretti. Olivia bir elini Penelope'nin koluna geçirerek, “Bourne harika, Penny,” dedi. “Söylesene, nasılsın, mutluluk sarhoşu musun?” İç geçirerek devam etti. “Ben mutluluk sarhoşu olurdum mutlaka.”

Penelope elbisesinin altından bir görünüp bir kaybolarak buzda kayan ayaklarına bakarak, “Evet, *mutluluk sarhoşu* demek mümkün,” dedi. *Kızgın, kırgın ve inanılmaz derecede kafası karışmış demek de mümkündü.*

Olivia gösterişli bir hareketle göldekilere bakındı. “Acaba bu bekâr lordlardan birini tanıyor mudur?”

Michael’a bakılacak olursa o lordlardan yarısının Melek’e borcu vardı. “Sanırım tanıyordu.”

“Mükemmel!” dedi Olivia. “Aferin, Penny. Sanırım kocan baldızlarına çok faydalı olacak! Çok da yakışıklı, öyle değil mi? Ah! Louisa Holbrooke’u gördüm!”

Kolunu kaldırarak gölün karşı tarafındaki birine hızlı hızlı el salladı, sonra da Penelope’yi bırakıp arkadaşının yanına gitti. Tek başına kalan Penelope hiç değilse bu sefer yalan söylemek zorunda kalmadığı için sevinerek sessizce, “Evet,” dedi. “Çok yakışıklı.”

Bakışları yamacın tepesinde az önce durdukları noktaya kaydı. Michael hâlâ orada kaya gibi hareketsiz duruyor, bütün dikkatiyle onu izliyordu. Penelope ona el sallamak istedi. Ama bu aptalca olurdu, değil mi?

Evet, aptalca olurdu.

O düşünedursun, Michael uzun kolunu kaldırıp ona el sallayarak onu karar verme sıkıntısından kurtarıvermişti.

Artık karşılık vermemek kabalık olurdu.

Böylece Penelope da ona el salladı.

Michael banka oturarak kendi patenlerini bağlamaya koyuldu, Penelope da hafifçe kendini zorlayarak başka aptalca bir şey yapmadan arkasını döndü.

“Bir şey oldu.”

Bir an için Penelope Pippa'nın Michael'la aralarındaki tuhaf havayı fark ettiğini sandı. Düşünceler kafasında hızla dönerek dönüp kız kardeşine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Castleton bana evlenme teklif etti."

Penelope'nin gözleri bu beklenmedik haber karşısında iri iri açıldı. Pippa'nın o gün uzun süre birlikte oldukları halde bunu söylemek için neden o anı seçtiğini açıklamasını bekledi.

Ama Pippa başka bir şey söylemeden, sanki onun geleceğinden değil de havadan sudan konuşuyorlarmış gibi sakin bir havayla kaymaya devam edince Penelope kendini tutamadı. "Çok sevinmiş gibi görünmüyorsun."

Pippa dakikalarca başını kaldırmadan önüne bakmaya devam etti. "Castleton bir kont, oldukça cana yakın bir insana benziyor; dans etmekten nefret etmeme aldırıyor ve çok güzel atları var."

Kız kardeşi sanki bu dört özellik iyi bir evlilik için yeterliymiş gibi konuşmuştu, bu sözlerin basitliği Penelope'yi gülümsetebilirdi ama Pippa'nın sözlerinde gizlenen boyun eğiş havasını hissetmişti.

Pippa'nın kontun evlenme teklifinden bahsetmek için neden o anı seçtiğini o anda anlayıverdi. Neden, etrafın bu kadar kalabalık olmasıydı. Pippa ciddi bir konuşma yapmaktan kaçınmaya çalıştığı için haberi etrafta onları izleyen bu kadar göz ve dinleyen bu kadar kulak varken paylaşmak istemişti.

Penelope buna rağmen kardeşini bir elinden yakalayarak çekip gölün ortasında durdurdu. Başını kardeşine doğru eğerek yumuşak bir sesle, "Evet demek zorunda değilsin," dedi.

Pippa, yüzüne sanki geleceğinden, hayallerinden değil de o günkü eğlenceli bir olaydan bahsediyorlarmış gibi geniş bir gülümseme kondurarak, "Hayır desem ne fark edecek," diye karşılık verdi. "Sanki sırada çeyizimin peşinde olan başka bir erkek bekliyor olmayacak mı? Onun ardından da başka biri? Sonunda başka seçeneğim kalmayınca kadar. Castleton benim ondan daha zeki olduğumu biliyor ve mallarının yönetimini bana bırakmayı kabul ediyor. Bu da bir şeydir."

Penelope'ye döndü. "Ne yaptığını biliyorum."

Penelope, kız kardeşinin gözlerinin içine baktı; Pippa'nın gözleri anlamlı bir bakışla doluydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Aziz Stefanos Yortusu'nda ben de oradaydım, Penny. Bourne'un dönüşünü fark ederdim sanıyorum. Köyün yarısı fark ederdi zaten."

Penelope dudağını ısırdı, ne diyeceğini bilemiyordu.

Pippa, "Bana söylemek zorunda değilsin," diyerek onu bu zor durumdan kurtardı. "Ama ne yaptığını anladığımı bilmelisin. Sana teşekkür borçluyum."

Bir süre konuşmaksızın yan yana kaydılar, sonra Penelope, "Ben bunu sen Castleton'a evet demek zorunda kalmayasın diye yaptım, Pippa," dedi. "Michael ve ben... bu hikayeyi sizin iyiliğiniz için uydurduk. Olivia ve senin için."

Pippa gülümsedi. "Çok tatlısınız. Ama bizim birer aşk evliliği yapacağımızı düşünmek aptallık olur, Penny. Aşk insanın her gün karşısına çıkan bir şey değil. Bunu sen çoğu kişiden daha iyi bilirsin."

Penelope yutkundu, kendi evliliğinin aşkla uzaktan yakından bir ilgisi olmadığının hatırlatılması boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. İçi kürklü eldivenlerini düzelterip gölün öbür tarafına doğru bakarak. "Aşk için evlenenler de var," dedi. "Leighton'la karısını hatırlasana."

Pippa gözlerini gözlük camlarının arkasında baykuş gibi koca koca açarak ablasına bir bakış attı. "Bula bula bunu mu buldun? Aklına sekiz yıl önceki skandala yol açmış bir evlilikten başka bir şey gelmedi mi?"

Bu Penelope'nin aklından hiç çıkmayan bir evlilikti.

"Kaç yıl geçtiğinin önemi yok. Skandalın da önemi yok."

"Tabii ki var," dedi Pippa. Durup başlığını çenesinin altından bağlayarak devam etti. "Öyle bir skandal çıkarsam anem delirir. Hepiniz de saklanacak yer ararsınız."

Penelope sözcüklerin üzerine basa basa, "Ben aranam," dedi.

Pippa ablasının sözlerini düşündü. "Doğru, sen aramazsın. Senin kocanda da skandal az değil."

Penelope gölün ta öbür tarafındaki kocasına baktı, gözleri yüzünün bir yanını kaplayan koskoca çürüğe takıldı. "Kocam skandalın ta kendisi."

Pippa ona doğru döndü. "Ne sebeple evlenmiş olursanız olun... kocan seni seviyor gibi görünüyor, Penny."

Michael'in bu yetenekle tiyatrocu olmamış olması tiyatro için büyük kayıp doğrusu.

Ama bunu söylemedi. Pippa'nın böyle bir şeyi duymasına gerek yoktu.

Pippa, "Castleton'la evlenebilirim," dedi. "Babam sevinir. Ben de bir balo sezonuna daha katlanmak zorunda kalmam. Kurtulacağım bütün o terzi randevularını düşün."

Penelope ağzını açıp bu haksızlık karşısında avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu ama yine de kardeşinin şakasına gülümsedi. Pippa aşksız bir evliliği hak etmiyordu. Ne Pippa ne de diğer Marbury kızları. Ne de Penelope. Ama burası Londra sosyetesiydi; burada aşksız evlilikler istisna değil, kuraldı. İçini çekti ama hiçbir şey söylemedi.

Pippa, "Beni merak etme, Penny," diyerek Penelope'yi bir kez daha paten kayan kalabalığın arasına çekti. "Castleton'la gayet iyi bir çift olacağız. Oldukça iyi bir adam. İyi olmasa babam bana talip olmasına izin vermezdi." Başını ablasına biraz daha yaklaştırdı. "Olivia için de endişelenme. Seninle Lord Bourne hakkında hiçbir şey bilmiyor." Bir an duraksadı. "Kendine yakışıklı bir soylu ayarlamakla çok meşgul."

Kız kardeşini evliliğinin bir aşk evliliği olduğuna inandırmayı başarmış olmak Penelope'nin içini hiç rahatlatmamıştı. Aksine son derece huzursuz etmişti. Olivia'nın, *Skandal* gazetesi yazarlarının ve cemiyetin kalanının Michael'in ona âşık olduğuna (onun da Michael'a âşık olduğuna) inanıyor olması iyiye işaret değildi; bu yalnızca Penelope'nin kendini bu parodide kaybetmek üzere olduğunu ispatlıyordu.

Kız kardeşleri onun Michael'a karşı olan duygularını bu kadar az sorgularken yakında kendisinin de bu yalana inanmayacağını kim söyleyebilirdi?

() zaman ne olacaktı?

Yine yalnız kalacaktı.

“Penelope?” Pippa’nın seslenişi onu daldığı hayallerden uyandırmıştı.

Gülümsemeye çalıştı.

Pippa yüzüne uzun uzun baktı, bakışı Penelope’ye göre biraz fazla uzun sürmüştü. Yüzünü kardeşinin sorgulayıcı bakışlarından öteye çevirdi. Sonunda kız kardeşi, “Ben Olivia ve Louisa’nın yanına gitmek istiyorum,” dedi. “Sen de gelir misin?”

Penelope başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Seninle kalmamı ister misin?”

Penelope başını iki yana salladı. “Hayır. Teşekkür ederim.”

Küçük Bayan Marbury gülümsedi. “Kocanı mı bekliyorsun?” Penelope hemen hayır dedi ama Pippa’nın yüzünde anlamlı bir gülümseme belirmişti. “Bence ondan hoşlanıyorsun, abla. İstemesen de. Ama biliyorsun ya, bunun hiç sakıncası yok.” Durdu, sonra sıradan bir şey söyler gibi devam etti. “Bence insanın kocasından hoşlanması çok hoş olmalı.”

Penelope buna yanıt veremeden Pippa arkasını dönüp gitmişti bile. Penelope düşünmeden gözleriyle yine Michael’ı aradı ama kocası artık tepede, onu en son gördüğü yerde yoktu. Gözleriyle gölü tarayarak onu buldu, buzun kıyısında Vikont Tottenham’la sohbet ediyorlardı.

Uzun süre konuşan adamlara baktı, sonra Michael uzaktan bakışlarını ona doğru çevirdi, bir anda göz göze geldiler. Penelope birden gerginleştiğini hissetti, Londra’nın yarısı aralarında dururken duruşunu korumayı başaramayacaktı. Çenesini yakasının içine sokup başını eğerek kaymaya başladı, bir insan kümesinin arasından geçerek nehrin öbür ucuna gitti, buzdan çıkıp yalpalaya yalpalaya yamaçta duran bir kestane-çiye doğru yürümeye başladı.

Daha bir adım atmıştı ki iki kadının konuşması kulağına geldi.

“Hakkındaki iddialar ispatlanmadığı için Tottenham’ın ona bu kadar müsamaha göstermesine inanabiliyor musun?”

Soru arkasında bir yerden gelmişti, Penelope durup dinlemeye başladı, kocasından bahsettiklerini anında anlamıştı.

"Tottenham'ın onun gibi biriyle nereden arkadaş olduğunu hiç düşünemiyorum."

"Bourne'un hâlâ o skandal yuvasını işlettiğini duydum. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Hiç de iyi bir anlama gelmiyor. Bourne da, o kulübe giden adamlar da günah kadar kötü." Penelope arkasına dönüp dedikoduculara kocalarının ya da babalarının Düşmüş Melek'te kumar oynama fırsatı bulmak uğruna sol kollarını seve seve feda edeceklerini söylememek için kendini zor tutuyordu.

"Bu sezon balolara davet edilmeyi umuyormuş diyorlar. Cemiyete dönmeye hazırmiş. Nedeni de *karısıymış* diyorlar."

Rüzgâr şiddetlenmiş, konuşmayı duymak zorlaşmıştı; Penelope o tarafa doğru biraz daha eğildi. "Geçen haftaki yemek sırasında ona dokunmadan duramıyormuş, Leydi Holloway annemin yeğenine söylemiş."

"Ben de duydum. Peki, bugünkü *Skandal*'ı gördün mü?"

"İnanabiliyor musun? Aşk evliliğiymiş! *Penelope Marbury*'yle aşk evliliği, ha? Bana sorarsan zavallı kızcağızla şöhreti için evlendiğine kalıbımı basarım."

"Falconwell'i de unutma, orası eskiden markilik mülkünün merkeziydi ama sonra..."

Kadının sözleri rüzgârda kaybolmuştu ama Penelope onun ne dediğini biliyordu. *Sonra orayı kaybetti.*

"İnsan Penelope Marbury gibi temiz bir kızın Bourne Markisi kadar kötü bir adamı nasıl sevebildiğini düşünmeden edemiyor."

Öyle kolay sevebiliyor ki, diye düşündü Penelope, *hem de çok fazla kolay.*

"Saçmalama. Adama bir baksana. Asıl onun gibi bir adam bu kadar sıkıcı bir kıza nasıl âşık olmuş olabilir, onu düşün! Sıkıcı, soğuk Leighton'ı bile elinde tutmayı başaramayan kıza."

İki kadın kahkahalara boğuldular, Penelope tiz kıkırdama-

ları duyunca gözlerini kapadı. “Çok hainsin! Zavallı Penelope.”

Bu isimden nefret ediyordu.

“Ama öyle. Günah kadar kötü ve son derece yakışıklı, hem de o gözle bile. Sence gözünü nerede öyle morartmış olabilir?”

“Kulübünde dövüşler oluyormuş diye duydum. Gladyatör dövüşlerini aratmayan çarpışmalar.” Penelope gözlerini devirdi. Kocasını birçok şey olabilirdi ama bir modern çağ gladyatörü olmadığı kesindi.

“İtiraf edeyim, o yaralarına pansuman yapmam gerekse hayır demezdim...” Kadının sesi hafifleyerek bir iç çekişe dönüştü.

Penelope bu korkunç kadınlara bir insanın yüzüne ne çeşit yaralar açılabilirdiğini şöyle bir gösterivermemek için kendini zor tutuyordu.

“Belki Penelope sana bazı tavsiyeler verebilir, kulübün diğer üyelerinden birini de sen ayarlamayı deneyebilirsin.”

Kadınların zalimce gülüşmeleri uzaklaşarak kayboldu. Penelope dönüp yumruklarını sıkarak arkalarından baktı ama kim olduklarını çıkaramadı. Zaten tanısa da bir şey yapacak değildi.

Hikâyeyi dedikodusunu yapmaya değer bulmaları doğaldı. Onunla Michael’ın bir aşk evliliği yapmış olması fikri gülünçtü. Evliliklerinin bir iş anlaşmasından başka bir şey olamayacağını herkes görüyordu.

Onun gibi birinin benim gibi birine âşık olamayacağı öyle açık ki.

Penelope bu düşünce üzerine derin bir soluk aldı, soğuk hava boğazına düğümlenen duyguları bastırır gibi oldu.

“Leydi Bourne.” Kendisine hâlâ yabancı gelen yeni unvanını duyunca arkasına döndü ve Donovan West’in birkaç metre öteden ona doğru ilerlediğini gördü. Gazetecinin kadınların konuşmasını duyduğunu gösteren bir şey yoktu ama Penelope duymuş olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Canını sıkan düşünceleri kafasından uzaklaştırıp adamın

gölümsemesine karşılık vererek, "Bay West," dedi. "Ne tesadüf."

Gazeteci, "Kız kardeşim kendisine refakat etmemi istedi," diyerek epeyce ötedeki bir grup kıızı işaret etti. "Benim de kış sporlarına zaafim olduğunu itiraf etmeliyim." Kolunu Penelope'ye uzatarak ilerdeki kestaneciyi işaret etti. "Kestane ister miydiniz?"

Penelope adamın bakışlarını takip etti, kestanecinin arabasından yükselen dumanlar satıcının yüzünü kapatıyordu. "Hem de çok isterim, teşekkür ederim." Ağır ağır arabaya doğru ilerlediler, Penelope patenleri üzerinde paytak paytak yürüyordu ama Bay West onun bu sarsaklığını yüzüne vurmayacak kadar kibardı. "Benim de kız kardeşlerim var." Penelope'nin aklına Pippa'nın kaderine boyun eğişi, tamamen yanlış nedenlerle, hiç gönlü olmadığı halde Castleton'la evlenmeye karar vermesi gelmişti.

"Yaramaz yaratıklar, değil mi?"

Penelope gülümsemeye çalıştı. "Ben de kız olduğum için bu soruya cevap vermesem daha iyi olur."

"Doğru dediniz." Sarışın adam durdu. Sonra, "Bourne'la evlenen her kız kardeş bir parça yaramaz olur sanırım," diye takıldı.

Penelope gülümsedi. "Dua edin ki benim ağabeyim değilsiniz."

West kestanecinin parasını ödeyip bir kese kâğıdı dolusu kestaneyi Penelope'ye uzattı, onun bir kestaneyi tatmasını bekledi. Sonra da, "Çok iyi başarıyorsunuz," dedi.

Penelope'nin gözleri gazetecinin uyanık bakışlı kahverengi gözlerine kilitlendi. *Adam biliyordu.* Penelope heyecanının sesine yansımaması için elinden geleni yaparak adamın sözlerini yanlış anlamış gibi karşılık verdi. "Küçüklüğümden beri paten kayarım."

Gazeteci onun sözlerini savuşturduğunun farkında olduğunu gösterircesine başını hafifçe salladı. "Tekniğiniz ve beceriniz bir hanımefendiden beklenenden çok daha üstün."

Tartıştıkları konu paten değildi, Penelope orasından emin-

di ama adamın tam olarak neden söz ettiğinden emin değildi. Onunla Bourne hakkındaki dedikodulardan mı söz ediyordu? Yoksa sahte evliliklerinden mi? Yoksa bunlardan daha korkunç bir şeyden mi?

Elindeki kestaneden küçük bir ısırik aldı, lezzetli etinin tadını çıkararak vereceği cevabı hazırladı. "Çevremdekileri şaşırtmayı severim."

"Bu kadar kusursuz bir performans için insanın çok güçlü olması gerek."

Penelope bir kaşını kaldırarak gazetecinin gözlerinin içine dimdik baktı. "Yıllardır üzerinde çalışıyorum."

O zaman West içtenlikle gülümsedi. "Gerçekten de çalışmışsınız, leydim. İzniniz olursa Bourne'un sizi sonunda elde etmeyi başardığı için ne kadar şanslı olduğumu söyleyebilir miyim? Sizi sezon boyunca sık sık göreceğimi ümit ederim, kuşkusuz Londra'nın en çok sözü edilen çifti olacaksınız. Gazetemdeki köşe yazarları şehirde olduğunuz için şimdiden heyecanlanmaya başladılar bile."

Penelope adamın neden bahsettiğini birden anlayarak ürperti. "Gazeteniz mi?"

West gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. "Skandal benim gazetelerimden biridir."

"Bugünkü yazı..." Penelope daha fazla devam edemedi.

"Bugünkü yazı patendeki yeteneğinizle ilgili yazının yanında çok sönük kalacak."

Penelope dudaklarını büzdü. "Hiç beklemiyordum."

Adam güldü. Oysa Penelope komik olmaya çalışmıyordu.

"Penelope patenleriyle etrafımda dönmeye başladığında daha ayakta duracak yaşta ya var ya yoktuk."

Michael'ın sözleriyle irkilerek arkasını döndü, kocasının aniden ortaya çıkışı onu öyle şaşırtmıştı ki patenleri üzerinde zorlukla sağladığı dengesini yitirerek Michael'a doğru sendeledi. Hafif bir çığlık kopararak Michael'ın sanki bütün sahneyi önceden planlamışcasına onu bekleyen kolları arasına yuvarlanıverdi ve, "Patendeki becerimi şu andaki zarafetimden de görebiliyorsunuz," diyerek Michael'ı güldürdü. Gü-

rütlülü kahkahası Penelope'nin içinde tatlı tatlı yankılandı. Geri çekilip kocasının gözlerinin içine baktı.

Michael gözlerini gözlerinden ayırmadan, "Onunla evlenmemin birçok sebebinden bir tanesi de bu," dedi. "Eminim bunun için beni ayıplayamazsınız, West."

Penelope yüzü kızarak gazeteciye doğru döndü, adam başını eğerek karşılık verdi. "Hem de hiç ayıplayamam. İkinci de çok şanslısınız." Penelope'ye göz kırptı. "Hanımefendi size kesinlikle çok bağlı." Bakışları gölün öte yanına doğru kaydı, sonra şapkasını hafifçe kaldırarak Penelope'ye selam verdi ve izin istedi. "Kız kardeşimi çok ihmal ettim sanırım. Leydi Bourne, sizinle paten kaymak benim için bir onurdu."

Penelope de adamın selamına hafif bir reveransla karşılık verdi. "O zevk bana ait." Adam patenleri üzerinde uzaklaşırken yeniden Michael'a dönüp sesini iyice alçatarak, "Bu adam evliliğimizde aşktan daha fazla bir şeyler olduğunu biliyor," diye fısıldadı.

Michael ona doğru eğilerek ve aynı onun gibi fısıldayarak karşılık verdi. "Aşktan daha *azı* mı demek istedin acaba?"

Penelope gözlerini kıstı. "Asıl konuyu saptırıyorsun."

"West tabii ki biliyor," dedi Michael, sanki sıradan bir şey söyler gibiydi. "İngiltere'nin en akıllı adamlarından biri. Hatta büyük olasılıkla İngiltere'nin en akıllı adamı, üstelik çok da başarılı. Ama sırrımızı saklayacaktır."

Penelope, "O bir *gazeteci*," diye hatırlattı.

O zaman Michael içten, tatlı bir kahkaha attı; bu gülüş onu olduğundan kat kat daha yakışıklı bir hale getirmişti. "Gazeteci sözünü sanki böcek der gibi söylemene lüzum yok." Durup bahsettikleri adamın kız kardeşiyle arkadaşlarını sohbetiyle büyüleyişini izledi. "West gazetesinde evliliğimizle ilgili spekülasyon yapmayacak kadar akıllıdır."

Penelope ona inanmamıştı. Evliliklerinin aslının ortaya çıkması inanılmaz bir skandal olurdu. "Onu nereden tanıyor-sun?"

"Kumar oynamayı sever."

"İnsan İngiltere'nin en akıllı adamının şans oyunlarını o

kadar sevmeyeceğini sanır.”

“Şeytan gibi şanslıysa sever.”

“Biliyor olması seni pek endişelendirmişe benzemiyor.”

“Çünkü endişeli değilim. Onun o kadar çok sırrını biliyorum ki benim sırlarımı açıklayacağını hiç sanmam.”

“Ama Tommy’nin sırlarını paylaşmaktan hiç çekinmez, öyle mi?”

Michael ona bir bakış attı. “Bu konuyu konuşmayalım.”

Ama Penelope üsteledi. “Hâlâ Tommy’yi mahvetmeyi düşünüyor musun?”

“Bugün değil.”

“Peki, ne zaman?”

Michael iç geçirdi. “En azından söz verdiğim gibi bugünden itibaren bir hafta sonra.”

Konuşma şeklinde yumuşak, uysal bir şey vardı; Penelope’nin ne olduğunu anlamayı çok istediği bir şey. Şüphe miydi bu? Pişmanlık mı? “Michael...”

“Bu öğleden sonrayı senden satın aldım, karşılığını da ödedim. Bu konu kapanmıştır.” Elini uzatıp Penelope’nin kestane torbasından bir kestane kapıp olduğu gibi ağzına atıverdi. Atar atmaz da gözleri iri iri açıldı, ağzını açarak derin bir soluk aldı. “Bunlar ateş gibiymiş!”

Penelope’nin onun canının yanmasına sevinmemesi gerekirdi ama pek zevklenmişti. “İstedğini almak yerine benden isteseydin seni uyarırdım.”

Michael bir kaşını kaldırdı. “Sormak yok. İstedğini, istediğin anda alacaksın.”

“Bu da mı alçaklık kurallarından biri?”

Michael başını sallayarak Penelope’nin dokundurmasını onayladı. “Bu da eğlencenin bir parçası.”

Bu sözler Penelope’nin içinde tuhaf bir duygu yaratmış, aklına bir sahne getirmişti: Michael’ın o ilk gece... Her şeyi değiştiren o gece onu omzuna atması.

Bu anının onu utandırmasına izin vermemek için çenesini kaldırdı. “Evet, geçen gece senin kulüpte rulette kazandığım zaman ben de fark etmiştim.” Michael’ın kaşları birden yu-

karı kalktı. Penelope kendisiyle bayağı gurur duymuştu. *Tam on ikiden.*

"Rulet bir şans oyunu. Yetenek gerekmiyor."

Penelope iğneli bir sesle karşılık verdi. "Yetenek değil, yalnızca şans."

Michael gülümsedi, gülümseyince bir erkek için fazla yakışıklı oluyordu. "Gel, karıcığım. Gölün çevresini dolaşalım."

Kestane torbasını Penelope'nin elinden alıp paltosunun cebine tıktı, sonra da Penelope'nin buza doğru inişine yardım etti. Penelope konuyu yeniden sırlara çevirdi. "Böyle mi oluyor? İşlerini sır alışverişiyle mi yürütüyorsun?"

"Yalnızca mecbur olduğumda."

"Yalnızca bir amaca ulaşmak için yol olarak." Penelope bu sözleri Michael'dan çok kendisi için söylemişti.

"Aristokratlardan on yıldır ayrı kaldığımı biliyorum ama burası hâlâ Londra, öyle değil mi? Bilgi hâlâ en değerli mal."

"Öyle sanırım." Penelope bunun Michael için bu kadar basit olmasından, onun bu kadar nasır tutmuş olmasından hoşlanmıyordu. Bu kadar kolay sır saklaması, bu sırları çevresindekileri parmağında oynatmak için bu kadar kolaylıkla kullanması hoşuna gitmiyordu. Bütün Londra'nın gözünün üzerlerinde olduğunu bildiği için kendini zorlayarak gülümsedi. Böyle göz önünde olmaktan nefret ediyordu. "Langford'la aranızda da işler böyle mi yürüyor?"

Michael başını iki yana salladı. "Bugün Langford'dan bahsetmek de yok. Anlaşmıştık."

"Ben kabul ettiğimi söylememiştim."

Michael hiç istifini bozmadan alaylı bir sesle, "Yolda beni arabadan atmamış olman kabul ettiğin anlamına gelir," dedi. "Ama resmen kabul ettiğini göstermek istersen bana bir nişan verebilirsin."

"Benim nişanım yok ki."

"Önemi yok." Gülümsedi. "Benimkini alabilirsin."

Penelope ona yan yan baktı. "Yani bana geri verebilirsin demek istiyorsun herhalde."

“Sözler.”

Penelope gülümsemesini gizleyemeden elini pelerininin cebine sokup Michael’ın ona verdiği altın parayı çıkardı. “Bir gün,” dedi.

Michael da, “Bir hafta karşılığında,” diyerek anlaşmanın kendi payına düşen kısmını onayladı.

Penelope altını Michael’ın açılan avucuna bıraktı. Michael’ın parayı paltosunun cebine yerleştirmesini izledi.

Sonra arkasını dönüp gölün öbür tarafında bir grup genç hanımla konuşup gülen Pippa’ya baktı. “Lord Castleton, Pippa’ya evlenme teklifinde bulunmuş.”

Michael yerinden kıpırdamadı. “Peki Pippa?”

“Kabul edecek.” Michael karşılık vermedi. Tabii veremeyecekti. Anlamıyordu. Anlayamazdı. “Birbirlerine uygun değiller.”

“Bu çok mu garip?”

Hayır. Hiç de garip değildi. Ama Michael’ın bu konuda bu kadar duygusuz olmasına da gerek yoktu.

Penelope daha hızlı kaymaya başladı. “Daha iyi bir şans hak ediyor.”

“Kabul etmek zorunda değil.”

Penelope kocasına yan yan bir bakış attı. “Böyle bir şey demene şaşırdım. Pippa’nın mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde evlenmesini istemiyor musun?”

Michael ona bakmadan kaymaya devam etti. Ancak uzun bir süre sonra karşılık verdi. “Biliyorsun ki istiyorum. Ama onu evlenmeye zorlamak da istemem.”

“Demek evlenmeye zorlamak istediğin tek kişi bendim.”

“Penelope...” Ama Penelope çoktan onu geride bırakarak kayıp gitmişti, hızla kayarken rüzgârı yüzünde hissediyor; hiç durmamak, bu garip hayattan, bu dayatmadan kaçıp kurtulmak istiyordu. Kalabalık bir grubun yanından geçerken Michael ona yetişmiş, kolundan tutarak onu yavaşlatmıştı. Bir kez daha, “Penelope,” dedi. “Lütfen.”

Belki nedeni bu sözcüktü. Belki bu sözeğü söyleyişinde ki yumuşaklık. Onun ağzından bu sözü duymanın tuhaflığı

Sanki Penelope ona aldırmadan çekip gidebilirmiş, o da buna izin verebilirmiş gibi bir havayla söylemiş olması.

Penelope nedenini tam bilmiyordu ama yine de durdu, Michael'a doğru dönerken patenleri buzda derin izler bıraktı. "Güya buna engel olacaktım," dedi. Sesinin çok heyecanlı çıktığının farkındaydı. "Güya farklı bir hayat yaşayabilmelerini sağlayacaktım. Kardeşlerimin evliliğinin..."

"...Esaslı bir şeyizden öte bir temel üzerine kurulmasını sağlamak istiyordun."

Penelope bakışlarını çevirdi. "Onların bizden daha fazla şansı olmasını sağlayacaktık. Bana söz verdin. Nişanını verdin."

"Hiç değilse birinin daha fazla şansı olacak gibi görünüyor." Michael eliyle gölün ta öbür ucunda bir yeri işaret etti, Penelope gösterdiği yöne bakınca Oliva ve Tottenham'ın orada durmuş, sohbet ediyor olduklarını gördü; Olivia'nın kusursuz yüzü pembeleşmiş, Tottenham'ın yüzüne koca bir gülümseme yerleşmişti. "Tottenham'ın büyük bir serveti var, şöhreti de öyle temiz ki istese bir gün başbakan bile olabilir. Birbirlerinden hoşlanırlarsa harika bir evlilik olur."

"İkisi yalnız mı orada? Baş başa?" Penelope yine kaymaya başladı ama bu kez Olivia ve Tottenham'ın durduğu yere doğru kayıyordu. "Michael, geri dönmemiz lazım!"

Michael uzanıp elini tuttu, onu yavaşlattı. "Penelope, bir baloda balkonda baş başa değiller. Gölün kenarında durmuş tatlı tatlı sohbet ediyorlar."

"*Sans chaperone*"," dedi Penelope. "Ben ciddiyim. Geri dönmeliyiz!"

"Hmm, Fransızca söylediğine göre durum gerçekten çok ciddi olmalı." Michael'ın yüzü öte yana dönük olduğu için Penelope tam anlayamıyordu ama herhalde ona takılıyor olmalıydı. "Merak etme, her şey yolunda." Michael uzanıp elini tuttu. Onu farklı bir yöne doğru çekmeye çalışarak. "Bana bir gün borçlusun, leydim," dedi. Penelope elini kurtarmayı denedi ama Michael sımsıkı tutmaya devam edince diren-

*Yanlarında bir refakatçi olmadan. (ç.n.)

mekten vazgeçti, ona uymamak elinden gelmiyordu. Michael onu döndürerek peşinden sürükledi.

Sonra onu kendine doğru çekip sarıldı, sanki dans ediyormuşçasına kolları arasına aldı, vals yapar gibi kayarak kalabalıktan uzaklaştılar, şimdi yanlarında onları duyabilecek mesafede kimse kalmamıştı.

“Herkes bakıyor.”

“Baksınlar.” Michael ona sımsıkı sarılarak kulağına fısıldadı. “Sana kur yapan biriyle baş başa geçirdiğin o ilk, nefes kesici dakikaları hatırlamıyor musun?”

“Hayır.” Penelope kendini kurtarmaya çalıştı. “Michael, geri dönmeliyiz.”

Birdenbire geri dönmek istemesinin nedeni değişivermişti, artık Olivia için değil kendisi için geri dönmesi gerekiyordu. Kendi akıl sağlığı için. Çünkü bu adamın kollarında böyle durmak, sesini kulağının dibinde duymak verdiği kararların sağlığı açısından hiç iyi değildi.

Michael kollarında onunla yavaşça dönüyordu. “Birkaç dakika sonra yanlarına gideriz. Şimdi yalnızca soruma cevap ver.”

“Verdim ya.” Penelope geri çekilmeye çalıştı ama Michael onu sıkıca tutuyordu. “Bu çok uygunsuz.”

“Gidemezsin. Merak etme, bizi gören olursa yalnızca Bourne Markisi güzel karısına çok düşkün der, o kadar. Şimdi soruma cevap ver.”

Ama Michael ona düşkün falan değildi. Bu gerçek değildi. *Yoksa gerçek miydi?*

“Hiç bana kur yapan olmadı. Nefesimi kesecek kadar kur yapan biri hiç olmadı.” Bunu ona açık açık söylediğine inanmıyordu.

“Dük seni baştan çıkarmak için elinden geleni yapmadı mı?”

Penelope kendini tutamadı. Bir kahkaha attı. “Sen Leighton Dükü ile hiç tanıştın mı? Pek öyle baştan çıkarıcı biri sayılmaz.” Durdu, bir anda aklına dükün müstakbel karısı için baloyu durdurması gelmişti. “En azından söz konusu ben

olduğumda pek baştan çıkarıcı davranmamıştı,” diye ekledi.

“Ya diğerleri?”

“Hangi diğerleri?”

“Diğer taliplerin, Penelope. Muhakkak içlerinden biri...”

Penelope başını iki yana sallayarak çevresine bakındı. Gözleriyle kız kardeşlerini arıyor, biri onları görecektir diye korkuyordu. Philippa pırıl pırıl parlayan buzun tam ortasında bir grup kızla duruyordu. “Hiç nefesimi kesen bir talibim olmadı.”

“Tommy bile mi?”

Hayır: Hayır demesi gerekirdi ama söylemek istemiyordu. Arkadaşına ihanet etmek istemiyordu. Michael’a -herkesin- Tommy’nin bile onu hep belli bir amaca ulaşmanın bir yolu olarak gördüğünü itiraf etmek istemiyordu. “Bugün Tommy’den bahsetmiyoruz sanıyordum.”

“Onu seviyor musun?” Michael’ın sesi ısrarlıydı, Penelope onun cevap verene kadar gitmesine izin vermeyeceğini anlamıştı.

Bir omzunu kaldırdı. “Çok iyi bir arkadaş. Tabii ki seviyorum.”

Michael’ın gözleri koyulaştı. “Demek istediğim o değildi, çok iyi biliyorsun.”

Penelope anlamazdan gelmedi. Bu itirafının kocasına güç kazandıracağını bile gerçeği söyledi. “Tommy de hiç nefesimi kesmedi.”

Dört beş yaşlarından büyük olmayan bir çocuk yanlarından kayarak geçti, onu bakışlarıyla onlardan özür dileyen babası ve kahkahalarla gülererek dönüp onlara kibarca selam veren annesi izledi. Penelope gülümsedi ve elini zarıfça sallayarak aileye özür dileyecek bir şey olmadığı mesajını verdi. Sonra yavaşça, “Belki de asıl sorun budur,” dedi. “Belki nefesimi kesecek birini çok fazla bekledim ve başka şeyleri kaçırdım.”

Michael bir şey demeyince Penelope gözlerini kaldırıp onun yüzüne baktı, onun da kendisi gibi az önce yanlarından geçen aileyi izlediğini gördü. Sonra Michael gözlerini

ona doğru çevirerek ciddi bakışlarla gözlerinin içine baktı. Penelope gözlerini kaçıramadı, şimdi ikisi de hareket etmeye çalışmadığı halde yavaş yavaş, vals yapıyor gibi dönüp duruyorlardı.

Aralarında bir şey oluyordu.

“Leighton ya da Tommy’yle ya da beş para etmeyen diğer taliplerinden biriyle evlenmediğine çok memnunum, altı-peni.”

O güne kadar ona Michael’dan başka kimse altı-peni dememişti, bu onun Penelope’ye yıllar önce taktığı saçma bir isimdi, diğerleri ona Penny derken Michael kendisi için bir peniden daha fazla değeri olduğunu ifade etmek için ona bu ismi takmıştı. O zamanlar bu isim Penelope’ye çok tatlı gelir, Michael’ın düşüncesinin tatlılığını düşününce her seferinde gülümserdi, şimdi de yine aynı şey olmuştu. Bu adı duyunca vücuduna tatlı, sıcak bir duygu yayıldı ama ardından sorular geldi. Bu saçma isimden çok daha ciddi sorular. “Şu anda dürüst müsün? Yoksa yalancıkıtan mı dürüstsün? Şu anda kimsin? Gerçek sen misin? Yoksa herkesin olmanı istediğini sandığın adam rolünü oynayan biri mi? Sakın ne önemi var deme çünkü şimdi... şu anda... çok önemi var.” Sesi yumuşadı. “Nedenini ben de bilmiyorum ama çok önemi var.”

“Hepsi gerçek.”

Penelope belki ona inanmakla aptallık ediyordu ama yine de inandı.

Uzun süre orada öylece durdular. Michael’ın gri, sarı ve yeşil harelî gözleri Penelope’ninkilere içine dikilmişti; sanki o gölün üzerinde yalnızdılar, sanki bütün Londra çevrelerinde kayarak dolaşmıyordu. Penelope çevredeki insanlar olmasa ne olurdu bilmiyordu. Çevredeki insanların bir önemi olmasa.

Michael o kadar yakınındaydı; bedeninin sıcaklığı öyle gerçek, öyle baştan çıkarıcıydı ki... Penelope Michael’ın onu orada öpebileceğini sandı.

Hayır.

Böyle bir şey olmadan kendini geri çekti.

Çekmek zorundaydı.

Michael'in onu bir kez daha kullanmasını düşünmeye dayanamazdı.

Kar yağmaya başlamıştı, Michael'in ince çizgili şapkasının kenarında ve harika dikilmiş paltosunun omuzlarında toz gibi incecik bir kar tabakası birikiyordu. "Olivia'nın yanına bir süre daha gitmezsem Tottenham'la ikisi kaçmaya karar verecekler." Durdu. "Bugün için teşekkürler."

Dönüp kayarak uzaklaşmaya başlarken onu şimdiden özlediğini hissetti. Michael'in onu böyle bu kadar çabuk etkilemesi, tek bir tatlı gülüş ya da güzel sözle onu bu kadar arzulamasına neden olması hiç doğru değildi.

Söz konusu Michael olduğunda çok zayıftı.

Michael ise çok ama çok güçlüydü.

"Penelope." Michael arkasından seslenince döndü, yüzüne baktı. Kahverengi gözlerinde tamamen tehlikeli bir şeyle rin ışıldadığını gördü. "Gün daha bitmedi."

Bir an, kısacık bir an Penelope'ye nefesi kesilir gibi gelmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sevgili M...

Bu sezonun korkunç olacağından hiç kuşku yoktu ama düşündüğümden daha da kötü oldu. Ah! Dedikodulara, fısıltılara, eskiden benimle dans etmek isteyen seçkin bekârlar için görünmez hale gelmeye katlanabilirim ama dükü ve onun yeni, güzel düşesini görmek... İşte bu zor. Birbirlerine çok âşıklar hatta kendilerini izleyen dedikoducuları fark bile etmiyor gibi görünüyorlar.

Ayrıca dün bir bayan kuaföründe düşesin yıldızının parladığından bahsedildiğini duydum. Kendi sahip olabileceğin bir hayatı başkasının yaşadığını görmek çok tuhaf. Bunun için hâlâ can atmak ve aynı anda sahip olmama özgürlüğüyle yüceltmek garip.

İmzasız

*Dolby Konağı, Nisan 1824
Gönderilmemiş mektup*

İnsanın karısına kur yapması gerçekten tuhaftı. Böyle bir durumda mum ışığı, sessiz bir yatak odası ve bir iki saatlik şehvetli fısıldaşmalar olmasını beklerdi. Ama gene de görünüşe göre karısına kur yapması onun kız kardeşlerini, biraz gülünç olan annesini, babasının tazılarından beşini ve bir sessiz sinema oyununu gerektirecekti.

On sekiz yıl önce okul için Surrey'den ayrıldığından bu yana ilk kez sessiz film oynayacaktı. "Burada kalman ge-

rekmiyor, biliyorsun," dedi Penelope fısıltıyla. Dolby Konağı'nda misafir odasındaki kanepede, onun yanında oturduğu yerden.

Michael bir ayağını diğerinin üst üstüne koyup arkasına yaslandı. "İyi bir sessiz film raundu hemen herkes kadar hoşuma gider."

"Ve benim deneyimime göre erkekler salon oyunlarına bayılıyorlar," dedi Penelope alayla. "Biliyorsun ki öğleden sonra geçti."

Sözcükler ona bedeli tamamen ödediğini, zamanının dolğunu açıkça hatırlatıyordu. Adam onun mavi bakışlarıyla karşılaştı. "Gene de öğlen saatinin ötesine geçiyor, altı-peni." Sesini alçalttı. "Benim hesabıma göre seninle en az beş saatim daha var... Geceye kadar."

Penelope kızardı ve Michael onunla hemen oracıkta sevişmemek-fazlasıyla yakışan elbisesini çıkarmamak ve oturdukları kanepenin üzerine çırilçıplak yatırmamak- için kendini zor tuttu.

Penelope'nin ailesi büyük ihtimalle bunu onaylamazdı. O gün onun elbisesini çıkarmak ilk kez aklına gelmiyordu. Ne onuncu kezdi ne de yüzüncü. Buzlarda bir şeyler olmuştu. kendisinin hazırlanmamış olduğu bir şeyler.

Havaya girmişti.

Penelope'den keyif almıştı.

Penelope'yle paten kaymaktan, ona takılmaktan ve her biri başlı başına çekici olan kız kardeşleriyle birlikteyken onu izlemekten zevk almıştı. Ve karısına uzanıp ona sahip olmak aklını çelmişti. Ama bunu denediğinde Penelope çenesi ileride, -muhteşem bir güçle dolu- hak ettiğinden daha azıyla yetinmeyi reddederek ondan uzaklaşmıştı. Penelope onu bıraktığında izlemiş, Serpentine'i geçerken onunla gurur duymuş ve onu takip edip evliliklerinin gerçekten mevcut olduğu yerden çok uzak gibi görünen o yerde tutmamak için tüm kontrolünü kullanmak zorunda kalmıştı. Paten kayarken onu kollarının arasında hissetme lüksünü yaşamış, kâğıt torbasından kestane çaldığı zaman kendisine gülümsemesi-

le coşkuya kapılmış ve kendisine gözleri kocaman açılmış olarak gerçeği sorduğu zaman Penelope'ye dürüstçe cevap vermekten mutluluk duymuştu.

Gene de yeterince dürüst değildi. *İyi öğrenilmiş bir ders.*

Penelope'nin kendisinden sessiz film oynama davetini reddetmesini beklediğini biliyordu ve muhtemelen öyle yapmalıydı. Ama ondan ayrılmaya hazır olmadığını fark etmişti. Aslında ondan ayrılma fikrinden hiç hoşlanmadığını fark etmişti. Ve işte buradaydı, bir misafir odasında huzurlu bir aile yaşamında sessiz film oynuyordu.

Penelope'nin kız kardeşleri odaya daldı. Kâğıt fişlerle dolu bir kâse taşıyan Philippa'nın peşinden gelen iri kahverengi köpek kanepeye koşarak kendine yer açıp Penelope'yle onun arasına oturdu, yerleşmeden önce iki kere dönerek çenesini Penelope'nin uyluğuna yerleştirirken poposuyla Michael'ın kalçasını itti. Michael taziye yer açmak için kayarken Penelope ellerini uzatarak tembel tembel köpeğin kulaklarını okşadı.

Köpek içini çekerek ellerin temasına sığınırken Bourne'un içindeki kıskançlık alevlendi. Michael köpeğe imrenmekten rahatsız olarak boğazını temizledi ve, "Bu evde kaç köpek var?" diye sordu. Penelope düşünceli düşünceli burnunu kıvrıştırınca Michael bu ifadeden fazlasıyla etkilendi. Bu gençliklerinden kalan alışkanlığa uzanmak ve o küçük şımarık kıvrıklarda parmağını dolaştırmak istemesine neden olmuştu.

"On? On bir?" Penelope hafif ve tatlı bir şekilde omuzunu silkti. "Doğrusu sayısını hatırlamıyorum. Bu Brutus."

"Görünüşe göre seni seviyor."

Penelope gülümsedi. "O alakayı seviyor."

Michael, Penelope'nin ellerinin böylesine güzel, yatıştırıcı bir şekilde kendi üzerinde olması için Melek'teki hissesini mutlulukla teslim edebileceğine karar verdi.

"Tottenham'ın ne kadar uzun boylu olduğunu gördün mü? Ve çok yakışıklı!" dedi Olivia, coşkuyla gelip Michael'ın yanındaki koltuğa oturarak. Onunla konuşmak için öne eğilmişti. "Sizinki gibi bir şöhrete sahip bir eniştenin böylesine

muazzam bir potansiyel koca olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu!”

“Olivia!” Needham ve Dolby Markizi utançtan ölecekmiş gibi görünüyordu. “Eşlerle böyle şeyler tartışılmaz!”

“Enişteyle bile mi?”

“Onunla bile!” Leydi Needham’ın sesi birkaç oktav yükselmişti. “Derhâl özür dilemelisin!”

Pippa sessiz film ipuçlarıyla dolu büyük kâseyi yerleştirdiği yerden başını kaldırıp baktı ve gözlüğünü burnunun üzerinde daha yukarıya doğru itti. “Sizin şöhretinizin kötü olduğunu söylemek istemedi, lordum. Sadece...”

Michael onun cümleyi nasıl tamamlayacağını merak ederek kaşını kaldırdı.

“Gerçekten Pippa. O ahmak değil. Skandallarla dolu bir şöhreti olduğunu biliyor. Bundan hoşlandığına bahse gireyim.” Michael’a tüm dişlerini göstererek gülümsedi ve Michael bu kızları sevdiğine karar verdi. Başka hiçbir şey olmasa bile eğlenceliydiler.

“Pekâlâ. Bu kadar yeter,” diye araya girdi Penelope. “Oynayalım mı? Olivia, önce sen.”

Olivia oyuna başlamak için fazlasıyla istekli görünüyordu. Sırasını almak için büyük şömineye doğru yöneldi. Kâsedan bir kâğıt şerit seçerek okudu; dudaklarını büzmüş, stratejisini düşünüyordu.

Ancak kâğıttaki ögenin pandomimini yapmak yerine bakışlarını kaldırdı ve, “Sizce Tottenham bana büyük bir nişan yüzüğü alacak mıdır?” dedi.

“*Figaro’nun Düğünü*,” dedi Penelope sakın sakın.

“Evet!” dedi Olivia. “Nereden bildin?”

“Gerçekten de nasıl,” diye yanıtladı Penelope.

“Ne akıllı kız!” dedi markiz.

Michael kendini tutamadı. Gülünce sanki yeni keşfettiği bir bitki örneğiymiş gibi şaşkınlık içinde alnı kırısan karısının ilgisini çekmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Michael.

“Hiç... Ben sadece... Sen çok fazla gülmezsın.”

Michael aralarındaki köpekle elinden geldiğince eğilerek yaklaştı. "Yakışık almıyor mu?"

Penelope güldü, sesi müzik gibiydi. "Hayır... Ben..." Gene kızardı. Michael o anda onun düşünceleri duymak için tüm servetini verebilirdi.

"Hayır."

"Olivia..." dedi Pippa, "...tekrar dene."

Olivia bir kere daha kâseye uzandı ama önce dosdoğru Michael'a, "Ben daima yakutları sevmişimdir, Lord Bourne. Tenimi bütünlediklerine inanıyorum. Sohbetle lafı geçmesi ihtimaline karşılık, yani herhangi birisiyle," dedi.

Tottenham'ın başı gerçekten iyice beladaydı.

"Ah, eminim öyledir," dedi Penelope kuru kuru. "Bourne ve Tottenham gibi erkeklerin yaptıkları tüm konuşmalar leydilerin tenleri ve mücevherler hakkındadır."

"Ne demezsin," dedi Michael karısına tüm ciddiyetiyle ve Penelope tekrar güldü. "Sizin yakut tercihinizi hatırlamak için gayret edeceğim, Leydi Olivia."

Olivia gülümsedi. "Yapmaya dikkat edin."

"Ben mücevherlerin bir cildi bütünlediğinden pek emin değilim," dedi Pippa akıllıca. "Bir oyun."

"Philippa, yarın öğle yemeğine Lord Castleton'ı davet ettik," diye duyurdu markiz. "Umarım ikinizin öğleden sonra yürüyüş yapacak zamanınız olur."

"Bu iyi olur, anne." Pippa'nın dikkati dağılmamıştı. "Beş kelime."

"Tottenham öğle yemeğine davetli değil," dedi Olivia somurtarak.

"Senin konuşmaman gerekiyor, Olivia," dedi Pippa. "Gerçi beş kelimeydi, helal sana."

Michael cevabı yapıştırmasına gülümsedi ama baldızının yanıtındaki ilgisizlik de dikkatinden kaçmamıştı. Castleton'la evlenmek istemiyordu. Bunun için onu suçlayacak değildi, Castleton aptalın biriydi. Bourne sadece birkaç saat içinde Pippa'nın çoğu erkekten daha akıllı olduğunu ve Castleton'ın onun için berbat bir eş olacağını anlamıştı. Kuşku-

suz Castleton herkes için felaket bir eş olurdu ama evliliği Philippa'nın özellikle ruhunu öldürecekti. Ve Penelope bunu durdurmadığı için ondan nefret edecekti. Dikkatle kendisini izleyen karısına baktı. Penelope kendisine doğru eğilmişti.

"Bu birleşmeden hoşlanmıyorsun."

Michael yalan söyleyebilirdi. Philippa ve Castleton ne kadar çabuk birleşirlerse Michael da intikamını o kadar çabuk alabilir. hayatının son on yılını gölgelendiren öfke ve hiddet bulutundan o kadar çabuk kurtularak yaşayabilirdi. Hiçbir şey değişmemişti. Bir şey dışında.

Penelope.

Başını iki yana salladı. "Hoşlanmıyorum..."

Penelope'nin güzel mavi gözlerinde bir şeyler, Michael'ın tiryakisi olacağı bir şeyler parıldadı. Umut... Mutluluk... Bunun sebebi olmak kendisini on misli daha fazla erkek hissettirdi. "Bunu durduracak mısın?"

Michael duraksadı. Durduracak mıydı? *Bu Penelope'yi mutlu edecekti.* Ama hangi bedelle? Onlara doğru dönen Philippa sayesinde yanıtlamaktan kurtuldu. "Bu da nesi? Şunu görüyor musunuz?"

Michael dikkat etmemişti ama şimdi Olivia dönüşümlü olarak kamçı şaklatma ve gözleri sımsıkı kapalı, dişleri sıkılmış, yüzünü buruşturarak ağzının her iki kenarında parmaklarını açma pandomimi yapıyordu.

"Bir mürekkep balığı gütmek! Gün ışığını kamçılarlamak!" diye gururlu bir sesle seslendi markiz ve odada geri kalanların kahkahalarına neden oldu.

"*Mürekkepbalığı Gütmek* okumayı çok istediğim bir oyun," dedi Philippa bir kıkırtıyla tekrar Penelope'ye dönerek. "Penny, gerçekten. Senden yardım alabiliriz."

Penelope uzun bir süre Olivia'yı izledi ve Michael ondan bakışlarını uzaklaştırmakta zorluk çekti, odaklanmasından büyülenmişti. Böylesine bir alakayı alan kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Böylesine bir hoşnutlukla. Kıskançlık gene alevlenmişti, kendisine kızdı. Hiçbir yetişkin erkek köpekleri ya da baldızları kıskanmazdı.

“Kır Faresini Ehlileştirmek.”

Olivia durdu. “Evet! Teşekkürler, Pen. Orada aptal gibi hissetmeye başlıyordum.”

“Nedenini hayal edemiyorum,” dedi Pippa kuru kuru. “Kır farelerinin kör olduğunu sanmıyorum, Olivia.” Bu Philippa’dandı.

“Ah, saçma. Senin daha iyisini yaptığını görmek isterdim. Sıra kimde?”

“Penny’nin sırası. En son tahmini o yaptı.”

Penelope kalkarak eteklerini düzeltti ve derme çatma sahneye doğru ilerleyip bir kâğıt parçası çekerek açarken Michael onu izledi. Cümleyi uzun süre düşündükten sonra aklına bir fikir gelince yüzü aydınlandı. Michael yerinde kıpırdandı: hızla onu odadan ve evden çıkarmak, yatağına götürmek istyerek ansızın huzursuzluk hissetmişti. Ama raund başlamıştı ve beklemesi gerekecekti.

Penelope üç parmağını kaldırıncı Michael onları çenesinde, dudaklarında, yanaklarında hissettiğini hayal etti.

“Üç kelime!”

Penelope pozunu sertleştirdi ve kız kardeşlerini selamladıktan sonra sahnenin etrafında dimdik yürüdü. Dolgun göğüsleri elbisesinin kenarlarını geriyordu. Michael dirsekleri dizlerinin üzerinde öne eğildi ve keyifle manzarayı izledi.

“Yürüyüş!”

“Askerler!”

Elleriyle cesaret verici bir işaret yaptı.

“Napolyon!”

Tüfeği ateşleme taklidi yaptı ve Michael’in dikkati Penelope’nin omuzuyla boynunun birleştiği yerde oyalandı. O yumuşak, gölgeli girintiyi öpmek için yanıp tutuşuyordu. Başka bir zaman ve mekânda evli olsalardı ve kendisi farklı bir adam olsaydı öpeceği yer... Eğer kendisi Penelope’nin sevebileceği bir erkek olsaydı. Eğer evlilikleri intikamdan farklı bir nedenle kurulmuş olsaydı. *Bana dokunma*. Sözcükler doğruca ona fısıldanmış ve onlardan nefret etmişti. Temsil ettikleri şeyden nefret etmişti. Penelope’nin kendisini düşün-

me şeklinden, Penelope'nin kendisinden geleceğine inandığı davranış şeklinden. *Penelope'ye davranış şekli.*

"Avcılık!"

"Peder!"

"Peder Napolyon'u avlıyor!" Olivia'nın saçma tahminiyle Penelope'nin taklidi bir kahkahayla bozuldu. Başını iki yana salladıktan sonra onu işaret etti. "Peder seni avlıyor!"

Pippa, Olivia'ya baktı. "Oyun kâsesinde neden böyle bir şey olsun ki?"

Bilmiyorum. Bir seferinde bana *Hester Teyze'nin peruğu* çıkmıştı."

Pippa güldü. "Onu ben koymuştum!"

Penelope boğazını temizledi.

"Doğru. Üzgünüm, Pen. Sen neyi söylemiyordun?"

Penelope kendisini işaret etti.

"Leydi?"

"Kadın?"

Karısı. Onun karısı.

"Genç kız?"

"Kız evlat?"

"Markiz!" Needham ve Dolby markizi tahminini öylesine coşkulu bir sevinçle söylemişti ki Michael onun kanepesinden devrilebileceğini düşündü.

Penelope içini çekerek gözlerini devirirken onun bakışlarıyla karşılaştı, sanki yardım dermiş gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Bu istekle Michael'ın göğsünde şaşırtıcı bir şekilde gurura benzer bir şeyler kabardı, Penelope'nin kendisinden yardım istemeye gelebileceği fikriyle. Onun başvurmak için döndüğü adam olmak istediğini fark etti. Ona yardım etmek istiyordu. *Tanrı aşkına, Bourne! Bu bir sessiz film oyunu.* "Penelope," dedi.

Penelope'nin gözleri parladı. Onu işaret etti.

"Penelope? İpucunun bir parçası sen misin?" Olivia kuşkuyla baktı. Penelope tekrar taklit yapmaya başladı.

"Dikiş mi?"

Penelope sırttı ve parmağıyla Olivia'yı gösterdikten sonra hızla iğne deliğinden iplik çıkarma taklidi yaptı.

"Dikmemek mi?"

Penelope tekrar önce Olivia'yı, sonra kendisini işaret etti; ardından bir kez daha dikme ve dikmeme taklidi yaptıktan sonra açıkça tüm ipuçlarını bir araya getirmesini beklediği kardeşine, Pippa'ya baktı.

Michael, Pippa'nın kazanmasını istemiyordu. Kendisi kazanmak istiyordu. Onu etkilemek için.

"Odise," dedi Michael.

Penelope geniş ve güzel bir tebessümle gülümseyerek ellerini çırpı ve bu kısa zaferden aldığı keyifle zıp zıp zıpladıktan sonra bir tüfeği ateşleme taklidi yaparak sahnenin etrafında bir kere daha küçük bir tur attı. Penny kendi etrafında dönerek doğruca Michael'ı işaret etti ve onun tüm dikkati kendisine çevrilince Michael kendini bir kahraman gibi hissederek tahmin yürüttü. "Truva Savaşı."

"Evet!" diye bildirdi Penelope rahat bir nefes alarak. "Aferin, Michael."

Michael böbür böbür böbürlenmekten kendini alamamıştı. "Öyle, değil mi?"

"Anlamıyorum," dedi Olivia. "Penny dikerek ve sökerek nasıl Truva Savaşı'nı anlattı?"

"Penelope, Odise'nin karısıydı," diye açıkladı Philippa. "Odise onu terk edince karısı da dokuma tezgâhına oturup bütün gün dokuyor, geceleri çalışmalarını söküyordu. Yıllarca."

"İnsan böyle bir şeyi neden yapar ki?" Olivia burnunu kıvrıştırarak yakındaki tepsiden bir tatlı seçti. "Yıllarca? Gerçekten."

"Onun eve dönmesini bekliyordu," dedi Penelope. Michael'ın bakışlarını karşılayarak. Bunda anlamlı bir şeyler vardı ve Michael onun Yunan mitolojisinden daha fazla bir şeylerden söz ettiğini düşündü. Geceleri kendisini mi beklemişti? Bana dokunma demişti... Kendisini uzaklaştırmıştı... Ama bu gece, eğer ona giderse kendisini kabul edecek mıydı? Adı

nı aldığı kişinin yolundan gidecek miydi?

"Umarım Michael'ın eve dönmesini beklerken daha heyecan verici bir şeylerin olmuştur, Penny," diye dalga geçti Olivia.

Penelope gülümsedi ama bakışlarında Michael'ın hoşuna gitmeyen bir şeyler, üzüntüye benzer bir şeyler vardı. Bunun için kendisini suçladı. Kendisinden önce Penelope daha mutluydu. Kendisinden önce gülümsüyor, gülüyor ve talihsiz kaderini hatırlatan bir şey olmadan kız kardeşleriyle oyunlar oynuyordu.

Penelope kanepeye yaklaşırken onu karşılamak için ayağa kalktı. "Ben Penelope'mi asla yıllarca bırakmazdım," dedi. "Onu birisinin kapmasından çok korkardım." Kayınvalidesi duyulur şekilde içini çekerken odanın öbür tarafındaki yeni kız kardeşleri güldüler. Penelope'nin bir elini kendi eline aldı ve eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Hem zaten Penelope ve Odise hiçbir zaman benim favori mitolojik çiftim olmamıştır. Daima Persephone ve Hades'i daha çok beğenmişimdir."

Penelope ona gülümseyince oda aniden çok daha sıcak bir hal aldı. "Onların daha mutlu bir çift olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu buruk bir sesle.

Michael onun tebessümünü karşılarken kendinden memnun, sesini alçalttı. "Sanırım altı aylık şölen yirmi yıllık kıtlıktan daha iyidir."

Penelope gene kızarınca onu oracıkta, misafir odasında, görgü kuralları ve leydilerin hassas duyarlılıkları arasında öpmemek için kendisini zor tuttu.

"Lord Bourne, sırayı size verdim."

Bakışlarını karısından çevirmedi. "Korkarım geç oldu. Karımı eve götürmem gerektiğini düşünüyorum."

Leydi Needham kucağındaki küçük köpeği hafif bir havlamayla düşürerek ayağa kalktı. "Ah, biraz daha kalın. Ziyaretinizden hepimiz çok zevk alıyoruz."

Michael, Penelope'ye baktı; onu kapıp kendi yeraltı dünyasına götürmek istiyordu ama kararı ona bıraktı. Penelope

annesine döndü. "Lord Bourne haklı," deyince Michale'ı bir heyecan kapladı.

"Uzun bir öğleden sonra geçirdik. Eve gitmek istiyorum." *Michael'la.*

Zafer dalgalar halinde yayıldı ve Michael, Penelope'yi omzuna atıp odadan dışarı taşımamak için kendini zor tuttu. Bu gece ona dokunmasına izin verecekti. Onu baştan çıkarmasına izin verecekti. Michael bundan emindi. Yarın bir soru olarak kalacaktı ama bu gece... Bu gece onun olacaktı. *Hatta Penelope'yi hak etmemiş olsa bile.*

Sevgili M...

Victoria ve Valerie bugün gerçekten vasat kocalarla çifte düğünle evlendiler. Seçimlerinin benim skandalım yüzünden sınırlı olduğundan hiç kuşum yok ve tüm bu haksızlığı ve öfkemi zorla bastırabiliyorum.

Bazılarımızın böylesine bir hayat -mutlulukla, sevgiyle, beruberlikle ve çok ender olduğu ve bize iyi bir İngiliz evliliğinden beklemenin hayal olduğu öğretilen her şeyle dolu- elde etmesi çok adaletsiz geliyor.

Kıskançlığın bir günah olduğunu da biliyorum. Ama buş-kalarının sahip oldukları şeyleri istemekten kendimi alamı-yorum. Kendim için ve kız kardeşlerim için.

İmzasız

Dolby Konağı Haziran 1825

Gönderilmemiş mektup

Kocasına âşık oluyordu. Şaşırtıcı idrak, kocası evlerine dön-mek için arabaya binmesine yardım edip yanına yerleşmeden önce arabanın tavanına iki kez vurduğunda gelmişti. Koca-sının buz pateni yapan, sessiz film oynayan, kelime oyunun-da kendisine takılan ve sanki dünyadaki tek kadınmış gibi kendisine gülümseyen yönüne âşık oluyordu. Onun dış görü-nümünün altında gizlenen iyiliğine âşık oluyordu. Ve içinde

onun geri kalan kısmına da âşık olan karanlık ve sessiz bir parçası vardı. Onun tamamına âşık olmakla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Michael çok fazlaydı. Penelope ürperdi.

“Üşüdün mü?” diye sordu Michael, çoktan üzerine bir battaniye örtmek için harekete geçmişti bile.

“Evet,” diye yalan söyledi Penelope yünlüyü kavrayarak. Bu adamın: bu nazik, kendi rahatını kollayan özenli adamın sadece kocasının gelip geçici bir kısmı olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. *Penelope'nin sevdiği kısmı.*

“Birazdan evde oluruz,” dedi Michael, Penelope'ye yaklaşıp çelik gibi sıcak bir kavramayla kolunu omzuna doladı. Teması Penelope'nin hoşuna gitmişti.

“Öğleden sonrandan keyif aldın mı?”

Sözler Penelope'nin içinde bir vaat gibi için için kaynıyordu ve Michale'dan ve ilham verdiği duygulardan kendini uzaklaştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

“Aldım. Kız kardeşlerimle sessiz film oynamak her zaman eğlencelidir.”

“Kız kardeşlerinden çok hoşlanıyorum.” Yumuşak sözcükleri karanlıkta gümbürtü gibi geliyordu. “Oyunun bir parçası olmaktan mutluluk duydum.”

“Sanırım eğlenecek bir erkek kardeşleri olduğu için mutlular,” dedi Penelope enişterelerini düşünerek.

“Victoria'yla Valerie'nin kocaları daha az...” Penelope duraksadı.

“Yakışıklı mı?”

Penelope gülümsedi. Kendini tutamamıştı. “O da var ama ben diyecektim ki...”

“Çekici?”

“Ve bu da var ama...”

“Son derece büyüleyici?”

Penelope'nin kaşları kalktı. “Son derece büyüleyici, öyle misin?”

Michael yalandan hakarete uğramış numarası yaptı. “Bende bunu fark etmedin mi?”

Penelope'yi korkutan da bunu fark etmiş olmasıydı. Bunu ona söyleyecek değildi. "Etmedim. Ama aynı zamanda diğerlerinden son derece daha mütevazı olduğunu da görebiliyorum."

Gülme sırası Michael'daydı. "Gerçekten de çok zor olmaları."

Penelope sırtıttı. "Görüyorum ki sınırlarını biliyorsun."

Michael yeniden çöken sessizliği bozunca Penelope şaşırıldı. "Sessiz film oynamak hoşuma gitti. Sanki ailenin bir parçası olmuş gibiydim."

Sözleri çok dürüst ve beklenmedikti, öylesine dürüsttü ki davetsiz gözyaşlarıyla Penelope'nin gözleri batmaya başladı. Gözlerini kırptırıp engelleyerek sadece, "Biz evliyiz," dedi.

Michael karanlıkta onun bakışlarını bulmaya çalıştı. "Tek gereken bu mu? Peder Compton'ın önünde karşılıklı yemin etmekle bir aile mi doğuyor?" Penelope cevap vermeyince ekledi. "Keşke öyle olsaydı."

Penelope sözlerini hafif tutmaya çalıştı. "Kız kardeşlerim tarafından memnuniyetle karşılandın, lordum. Eminim seni erkek kardeş olarak kabul etmek ikisinin de hoşuna gitti... Lord Tottenham'la arkadaşlığınızı da hesaba katınca ve..." Durdu.

"Ve?" diye üsteledi Michael.

Penelope bir nefes aldı. "Ve Pippa'nın Leydi Castleton olmasını engelleme becerin."

Michael içini çekerek başını koltuğun arkasına yasladı. "Penelope... Bu o kadar kolay değil."

Penelope onun kucaklamasından uzaklaşınca vücuduna anında soğuk hava hücum etti. "Yani bu işine gelmiyor."

"Hayır. Gelmiyor..."

"Onların çabuk evlenmesi neden önemli?" Michael duraksayınca Penelope sessizliği doldurdu. "Anlamaya çalıştım. Michael ama anlayamıyorum. Birisi diğerine nasıl hizmet eder? Tommy'nin gayrimeşru olduğunun kanıtına zaten sahipsin..." Ve birdenbire anladı. "Buna sahip değilsin, öyle değil mi?"

Michael bakışlarını çevirmedi ama konuşmadı da. Penelope düzenlemeye anlam vermeye çalışırken bunun nasıl organize edilmiş olabileceğini; alakası olabilecek tarafları, durumun mantığı gibi konuları kafasında evirip çeviriyordu. "Sende yok ama babamda var. Ve o sana evli kızları için cömertçe ödeme yapacak. Onun en sevdiği malı."

"Penelope." Michael öne eğildi.

Penelope elinden geldiğince uzaklaşarak arabanın kapısına dayandı. "Bunu inkâr mı ediyorsun?"

Michael kıpırdamadı. "Hayır."

"Ve işte böyle," dedi Penelope acı acı. Arabadaki küçük alanı dolduran gerçeklik yüzünden Penelope boğulacakmış gibi hissediyordu. "Babam ve kocam her iki kızkardeşimi ve beni yönetmek için komplo kuruyor. Değişen bir şey yok. Tercih bu, değil mi? Kız kardeşlerimin itibarları veya arkadaşları? Biri ya da diğeri?"

"İlk başta bir tercih olmuştu," diye kabul etti Michael. "Ama şimdi... Kız kardeşlerinin mahvolmasına izin veremeyeceğim, Penelope."

Penelope kaşını kaldırdı. "Taniştığımızdan bu yana aynı itibarları ne kadar tehdit ettiğinizi dikkate alınca sana inanmazsam beni bağışla, lordum."

"Artık tehditler yok. Onların mutluluğunu istiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Michael kendisini mutlu edebilirdi. İçinden bu düşüncüyü fısıldadı ve bundan hiç kuşkusu yoktu. Hem de hiç. O tek odak noktası olan bir erkekti ve eğer kendisini ömür boyu mutlu etmeyi kafasına koyarsa bunu başarırdı. Ama bu olası değildi. "Sen intikamını daha fazla istiyorsun."

"Ben her ikisini de istiyorum. Her şeyi istiyorum."

Penelope yüzünü ondan çevirerek fayton penceresinin ötesindeki sokağa konuştu, aniden sinirlenmişti. "Ah, Michael, her şeye sahip olabileceğini sana kim söyledi?"

Oldukça uzun bir süre sessizlik içinde yol aldıktan sonra durdular ve Michael inerek onun arabadan inmesine yardım etmek için döndü. Orada tek elini uzatmış arabanın loş

gölgesinde dururken Penelope; onun kendisine elini, ismini ve macerasını teklif ettiği ve onun hâlâ bir zamanlar tanıdığı çocuk olduğunu düşünerek kabul ettiği Falconwell'deki o geceyi hatırladı. Değildi. O çocukla hiç alakası yoktu... Artık tam anlamıyla iki yönü olan bir erkekti: Nazik koruyucu ve acımasız kurtarıcı. Kendi kocasıydı. Ve Tanrı yardımcısı olsun, onu seviyordu.

Tüm o yıllar boyunca bu anı, yaşamını değiştirecek ve çiçeklerin açmasına, kuşların mutluluk içinde cıvıldamasına neden olacak bu açıklamayı beklemişti. Ama bu aşk mutluluk vermiyordu. Acı veriyordu. *Yeterli değildi.*

Penelope arabadan ondan yardım almadan indi. Merdivenleri çıkarken onun güçlü, eldivenli elinden kaçınarak taşra evinin hiç uşak bulunmayan boş antresine girdi. Michael onu izliyordu ama Penelope hiç duraksamadı, bunun yerine merdivenlere yönelerek tırmanmaya başladı.

"Penelope," diye seslendi Michael merdivenlerin dibinden ve Penelope ismini duyunca onun dudaklarından çıkmasının uyandırdığı acıyla gözlerini kapadı. Durmadı. Michael yavaş yavaş ve metodik bir şekilde merdivenlerden yukarı ve karanlık koridor boyunca yatak odasına kadar onu izledi. Penelope kapıyı açık bırakmıştı, içeriden kilitlese bile onun bir giriş bulacağını biliyordu. Michael arkasından kapıyı kaparken Penelope tuvalet masasına doğru ilerleyip eldivenlerini çıkardıktan sonra dikkatle katlayarak bir sandalyenin üzerine yerleştirdi.

"Penelope," diye tekrarladı itaat isteyen bir sertlikle.

Pekâlâ, itaat etmeye son verecekti.

"Lütfen bana bak."

Penelope tereddüt etmedi. Cevap vermedi.

"Penelope..." Michael'ın sesi canlılığını yitirdi ve Penelope göz ucuyla onun parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğini, orada darmadağınık muhteşem bir yol izi bıraktığını gördü. Çok yakışıklıydı, çok alışılmadık.

"On yıldır bu hayatı yaşadım. İntikam. Cezalandırma. Bu beni besledi, destekledi."

Penelope arkasına dönmedi. Yapamadı. Kendisini nasıl etkilediğini görmesini istemiyordu. Ne kadar çok çılgılık atmak, yakınmak ve ona yaşanacak daha başka şeyler olduğunu, onda daha fazlası olduğunu, bu berbat amaçtan daha fazla bir şeyler olduğunu söylemek istediğini göstermek istemedi. Michael kendisini duymayacaktı.

"Yanıtlıyorsun," dedi penceredeki el-yüz yıkama kâsesine yönelerek. "Aksine bu seni zehirledi."

"Belki de öyledir."

Penelope kâseye soğuk, temiz su doldurdu ve ellerini daldırarak porselene karşı solgunluğunu ve titreşmesini izledi, suyun gerçeği çarpıtmasını izledi. Bu yabancı uzuvlara doğru konuştu. "Bu işe yaramayacak, biliyorsun değil mi?" Michael cevap vermeyince devam etti. "Biliyorsun ki o kıymetli intikamını bir kez aldığı anda başka bir şey çıkacak. Falconwell, Langford, Tommy... Sonra ne? Ondan sonra sırada ne var?"

"Sonra yaşamak. Nihayet," dedi basit bir şekilde. "O adamın ve bana verdiği geçmişin hayaletinin dışında bir hayat. Cezalandırma olmayan bir hayat." Duraksadı. "Seninle bir hayat."

Bunları söylerken Michael yaklaşmıştı, Penelope'nin beklediğinden daha yakındı ve sözcükler içine oturduğu halde -hatta canını acıttığı halde- ellerini sudan çıkararak döndü. Bunlar umutsuzca duymak istediği sözlerdi... Evliliklerinin ta başından beri... Belki ondan da önce. Belki de hiçbir zaman almayacağını bilerek ona mektuplar yazmaya başladığından bu yana. Ama bu sözleri duymayı ne kadar çok isterse istesin, ona inanamadığını fark etti. Ve önemli olan inanmaktı, hakikat değil. Bunu kendisine o öğretmişti.

Michael, ciddi ve kesin, odanın gölgelerinde ela gözleri koyu renk, bir kol boyundan daha yakında duruyordu ve Penelope ona asla hakikati gösteremeyeceğini bilmesine rağmen konuşmaktan kendini alamadı.

"Yanıtlıyorsun. Sen değişmeyeceksin. Aksine intikamın içinde gizlenerek karanlıkta kalacaksın." Durdu, bundan sonrakilerin onun duyması için en önemli sözler olduğunu bili-

yordu. Kendisinin söyleyeceği. "Mutsuz olacaksın, Michael. Ve ben de seninle mutsuz olacağım."

Michael'ın çenesi kasıldı. "Ve sen de böyle bir uzmansın. öyle mi? Surrey'de sıkışıp kalmış, tek bir anı bile riskli olmayan, mükemmel, düzgün isminde tek bir iz bulunmayan büyüleyici hayatınla. Öfkeyle veya hayal kırıklığıyla ya da yıkımla alakalı ilk şeyi bilmiyorsun. Hayatının paramparça edilerek altından çekilip alınmasının ve bunu yapan adamı cezalandırmayı her şeyden çok istemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Sakin sözleri odada savaş topu gibi etrafında yankılanıp durunca Penelope sonunda dilini tutamadı. "Seni... bencil... adam." Michael'a doğru bir adım attı. "Benim hayal kırıklığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Etrafımdaki herkesin -arkadaşlarımın, kızkardeşlerimin- evlendiklerini izlerken hüsrana uğramadığımı mı sanıyorsun? Evleneceğim adamın başka birisine âşık olduğunu keşfettiğim gün yıkılmadığımı mı sanıyorsun? Hiçbir zaman memnun olamayacağımı ve asla aşkı bulamayacağımı bilerek her sabah babamın evinde uyanmaktan öfke duymadığımı mı sanıyorsun? Benim gibi bir kadın olmanın, kontrolünün bir erkekten diğerine fırlatılmasının -baba, nişanlı, şimdi de koca- kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

Penelope onun üzerine gidiyordu, oda kapısına doğru sıkıştırırken Michael onunla birlikte geri çekilmenin keyfini süremeyecek kadar gergindi. "Hayatımı kendim yönlendirmek için asla ve asla bir seçeneğim olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Ya yaptığım her şeyin, olduğum her şeyin başkalarına hizmet için olduğunu?"

"Bu senin hatan, Penelope. Bizim değil. Geri çevirebilirsin. Hiç kimse senin hayatını tehdit etmiyordu."

"Tabii ki ediyorlardı!" diye patladı Penelope. "Benim emniyetimi, güvencemi, geleceğimi tehdit ediyorlardı. Eğer Leighton ya da Tommy veya sen olmazsan kim olacaktı? Babam ölse ve benim *hiç bir şeyim* olmazsa ne olacaktı?"

O zaman Michael ona doğru gelerek omuzlarını tuttu.

"Bunun kendini koruma nedeniyle olması hariç, öyle değil mi? Suçluluk ve sorumluluk nedeniyle sahip olamadığın hayatı kız kardeşlerine vermek istediğin için.

Penelope'nin gözleri kısıldı. "Onlar için doğru olanı yaptım diye özür dileyecek değilim. Biz senin gibi değiliz; şımarık, bencil ve..."

"Artık durma, hayatım," dedi Michael ağır ağır. Penelope'yi serbest bırakarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Tam da iyi kısmına geliyordun." Penelope cevap vermeyince kaşını kaldırdı. "Korkak. İster beğen ister beğenme, seçimlerini kendin yaptın, altı-peni. Başka hiç kimse değil."

Penelope şu anda takma adını kullandığı için ondan nefret ediyordu. "Yanılıyorsun. Leighton'ı mı seçecek olduğumu düşünüyorsun? Tommy'yi mi seçeceğimi düşünüyorsun? Sanıyor musun ki seçeceğim kişi..."

Kendini durdurdu... Cümleyi bitirmeyi, sen demeyi umutsuzca istiyordu. Onu incitmek istiyordu. Her şeyi bu kadar zorlaştırdığı için. Onu sadece sevmeyi imkânsızlaştırdığı için onu cezalandırmak istiyordu.

Michael kelimeyi zaten duymuştu. "Söyle."

Penelope başını iki yana salladı. "Hayır."

"Neden olmasın? Bu doğru. Britanya'da kalan son erkek bile olsam asla ben olmayacaktım. Ben bu oyunda tamamen öfke ve intikamla seni mükemmel taşra yaşamından ayıran kötü karakterim, fazlasıyla sert ve seni hak etmeyen birisiyim. Senin duyguylarını. Senin beraberliğini."

"Bu sözler sana ait. Benim değil." Gerçek olmamasının dışında. Çünkü Penelope'nin yaptığı her şeyde, neredeyse yapacak olduğu tüm birlikteliklerde gerçekten istediği tek kişi Michael'dı.

Michael bir adım geri çekilip elini saçlarından geçirirken öfkeli kısa bir kahkaha attı. "Savaşmayı öğrendin, öyle değil mi? Artık Zavallı Penelope yok."

Penelope omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes alarak kendi kendine onu ve onu sevdiği gerçeğini aklından çıkarcasına söz verdi. "Hayır," dedi nihayet kabul ederek. "Artık

Zavallı Penelope yok...”

Michael’ın içinde bir şeyler değişti ve evliliklerinden bu yana ilk kez Penelope onun bakışlarındaki duyguyu sorgulamadı. Tevekkül. “Yani hepsi bu kadar, öyle mi?”

Penelope bu defa başını salladı, tüm bunların adaletsizliği için çılgılık atmak istiyor, sözcüklere her hücreyle karşı koyuyordu.

“Hepsi bu. Eğer intikam için ısrar edersen bunu ben yanında olmadan yapacaksın.” Bu tehdide asla boyun eğmiyordu ama Michael konuştuğunda bir darbe inmiş gibi geldi. “Öyle olsun.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Bu gece tiyatroydaydım ve senin ismini duydum. Bir avuç leydi yeni bir kumarhaneden ve kepaze sahiplerinden söz ediyorlardı ve senin ismin geçince dinlemekten kendimi alamadım. Senden Bourne diye bahsedildiğini duymak tuhaftı. Hâlâ babanla bağdaştırdığım bir isim ama sanırım on yıldır sana ait. On yıl. Seni gördüğüm ve seninle konuştuğumdan bu yana geçen on yıl. Her şey değiştiğinden bu yana on yıl. On yıl ve ben seni hâlâ özlüyorum.

İmzasız.

*Dolby Konağı Mayıs 1826
Gönderilmemiş mektup*

Michael bir hafta sonra Dolby Konağı'nın merdivenlerinden tırmanıyordu. Evden roket gibi fırlayarak karısını almak, ilk ve son kez evli olduklarını ve onun kendisine ait olduğunu kanıtlamak için kendisini tutmaya çalışırken kayınpederinden o sabah gelen çağrıya uyararak Dolby Konağı'na gelmişti.

İş bu noktaya gelmişti... Utanç verici gerçek şuydu ki Michael zamanının çoğunu evde kapının ötesinden Penelope'nin ayak seslerinin gelmesini dinleyerek; onun kendisine gelmesini, fikrini değiştirdiğini söyleyerek; kendisine dokunması için yalvarmasını bekleyerek geçiriyordu. Tıpkı onun da kendisine dokunmasını istediği gibi.

Altı gece boyunca akşamlarını evde geçirmiş; bitişikteki

yatak odasının kör olasınca kapısının kendi tarafında dururken bile karısından kaçınarak hizmetkârların onunla çene çalarak banyoyu doldurmalarını, sonra Penelope'nin suyun içine kaymasını dinlemiş; suyun içinde yaptığı hareketlerin sesleri arzusuyla acı çekmesine neden olmuştu. Kendisini ona kanıtlatma arzusuyla... Bu deneyim işkence oluyordu. Bunu hak etmişti, odaya girip onu küvetten çıkarmayı, güzel ve leziz bir şekilde yatağına yatırmayı ve ona sahip olmayı reddederek kendisini cezalandırıyordu. Öbür taraftaki sırlarla kendisiyle alay eden kapıdan uzaklaşırken üzüntü hissediyordu. Penelope istediği her şey haline geliyordu ve daima hak ettiğinden fazla olmuştu.

Dün gece en kötüsüydü. Kendisi eli kapı tokmağında dururken Penelope hizmetçisiyle bir şeyler hakkında güldüğünde lirik kahkahasının sesi bir denizkızının çağrısına benziyordu. Michael bir aptal gibi alnını kapıya dayamış ve uzun dakikalar boyunca bir şeylerin değişmesini bekleyerek dinlemişti.

Sonunda ona gitmek için yanıp tutuşarak oradan uzaklaştığında odanın öbür tarafında, kapalı kapının hemen iç tarafında duran Worth'ü fark etmişti. Utanmış ve sinirlenmişti. "Artık kapılar çalınmıyor mu?"

Worth kızıl kaşlarından birini kaldırdı. "Bu saatte nadiren evde olduğunuz için gerekli olduğunu düşünmemiştim."

"Bu gece evdeyim."

"Aynı zamanda da bir aptalsınız." Baş hizmetçi hiçbir zaman sözlerini esirgeyen birisi olmamıştı.

"Saygısızlığın için seni kovmalıyım."

"Ama yapmayacaksınız. Çünkü ben haklıyım. Neyiniz var sizin? Siz açıkça leydiyi seviyorsunuz ve leydi de açık bir şekilde sizi seviyor."

"Bu konuda açık olan hiçbir şey yok."

"Haklısınız," dedi lavabonun yanına bir havlu yığını bırakarak. "Tamamen belirsiz... Her ikinizin de kapının diğer taraflarında bir diğerini dinleyerek çok fazla zaman geçirmenizin nedeni bu."

Michael'ın kolları birleşti. "Yani o..."

Worth tek omuzunu silkti. "Sanırım hiçbir zaman bilmeyeceksiniz." Durdu. "Lanet olsun, Bourne. Yetişkinlik yaşamının çoğu zamanını başkalarını koruyarak geçirdin. Seni kendinden kim koruyacak?"

Michael, kadına arkasını döndü. "Rahat bırak beni.

O gece dikkatle dinleyerek Penelope'nin banyodan çıkmasını ve ara kapıya gelmesini bekledi. Onun kapının diğer tarafında durup beklediğine dair en ufak bir işaret yakalarsa kapıyı açacağına ve bunu bir çözüme ulaştıracaklarına yemin etti. Ama bunun yerine kapının altından gelen ışığın sönmesini izledi, Penelope yatağına tırmanırken örtülerden gelen hisirtiyi duydu ve Melek'e kaçarak akşamı: arzusunun gücünü, kendi zayıflığını hatırlatan, on binlerce sterlinle kumar oynanmasını ve kaybedilmesini seyrederek geçirdi. Neler elde ettiğini hatırlatan. *Ve neler kaybettiğini.*

Bourne üzerinde hâlâ paltosu ve şapkasıyla bir uşağın peşinden Dolby Konağı'nın Londra sınırları içindeki birkaç mülkten birisi olan labirentlerinden geçerek mülkün karla kaplı arazilerine açılan geniş bir balkona çıktı. Pençe izleriyle çevrelenmiş, evden uzaklaşan bir dizi insan ayak izi vardı.

Sessizliğin içinde bir tüfek sesi yankılanınca Michael uşağa döndü, sesi takip etmesinin beklediğini biliyordu. Kayın-pederine doğru izleri takip ederken yeni düşen karlar ayak izlerini kaplıyordu. Sert bir rüzgâr esince yavaşladı ve acı soğukla dişlerini sıkarak başını ani esintiden öbür tarafa çevirdi. Küçük bir tepenin arkasından bir avcı tüfeğinin sesi duyuldu ve endişesi alevlendi. Needham ve Dolby Markisi tarafından vurulmak niyetinde değildi, en azından *yanlışlıkla* değil. Seçeneklerini düşünerek durdu, ellerini ağzının etrafına koyarak seslendi, "Needham!"

"Hurra!" Tepenin arkasından gelen kuvvetli ses yarım düzine kadar farklı havlama ve ulumalarla kesildi.

Bourne bunu yaklaşmak için bir işaret olarak aldı. Tepeye ulaştığında durarak Thames'e kadar uzanan geniş arazi parçasına baktı. Cığerlerine giren soğuk havanın zevkine vara-

rak derin bir nefes alıp dikkatini sabah güneşine karşı gözle-
rini örten Needham'a çevirdi.

Tepenin yarı yolunda Needham yukarı doğru seslendi.
"Geleceğinden emin değildim."

"Kayınpederi tarafından çağrılan birisinin cevap vermesi
icap eder diye düşündüm."

Needham güldü. "Özellikle de söz konusu olan adam iste-
diğin tek şeyi elinde tutuyorsa."

Michael sıkı tokalaşmasını kabul etti. "Lanet olası bir so-
ğuk Needham. Burada dışarıda ne yapıyoruz?"

Marki onu duymazdan gelip başka tarafa dönerken yüksek
sesli bir, "Ha!" dedi ve köpekleri yirmi metre kadar uzaktaki
çalılıklara yolladı. Tek bir sülün havalandı. Needham tüfeği-
ni kaldırarak ateşledi.

"Lanet olsun! Vuramadım!"

Kesinlikle bir şoktu.

İki erkek çalılıklara doğru yürüdüler ve Bourne önce yaşlı
adamin konuşmasını bekledi.

"Kızlarımı çamurunun dışında tutarak iyi iş yaptın." Mic-
hael cevap vermedi ve Needham devam etti. "Castleton, Pip-
pa'ya evlenme teklif etmişti."

"Duydum. İtiraf edeyim ki kabul etmenize şaşırdım."

Rüzgâr yalayıp geçince Needham yüzünü buruşturdu.
Yakında bir köpek havladı ve Needham arkasına döndü.

"Hadî ama, Brutus! Daha işimiz bitmedi!" Yürümeye de-
vam etti. "Köpek doğru dürüst hiçbir şey avlayamıyor."

Bourne açıkça sert cevap vermeye direndi. "Castleton ke-
rizin biri ama bir kont ve bu karısını mutlu eder."

Köpekler başka bir sülünü havalandırınca Needham ateş
etti ve vuramadı. "Pippa kendi iyiliği için fazla zeki."

"Pippa, Castleton'la bir hayat geçirmek için fazla akıllı."
Bunu söylememesi gerektiğini biliyordu. Nişanlılığın, Lan-
gford'dan alacağı intikam aracıyla birlikte sona ereceği kız-
la ilgilenmemesi gerektiğini biliyordu. Ama Penelope'yi ve
Pippa'nın yavan evliliğinin onu nasıl üzdüğünü düşünmek-
ten kendini alamıyordu. Onun üzülmelerini istemiyordu. Pene-

lope'nin mutlu olmasını istiyordu. *Yumuşuyordu.*

Needham fark etmemiş gibi görünüyordu. "Kız kabul etti. İptal edemem. İyi bir sebep olmadan olmaz."

"Peki ya Castleton'ın geri zekâlı olması gerçeği?"

"Yeterince iyi değil."

"Peki ya ben başka bir sebep bulursam? Daha iyi bir sebep?" Elbette Melek'teki dosyalarda bir şeyler vardır. Castleton'ı suçlayacak ve nişanı sona erdirecek bir şeyler."

Needham onu bir bakışla kesti. "Unut bunu. Bozulan anlaşmalardaki cezaların iyice farkındayım. Hatta iyi sebepleri olanlar bile kızlara zarar veriyor. Ve kız kardeşlerine." *Penelope gibi.*

"Bana birkaç gün süre verin. Buna son verecek bir şey bulacağım." Aniden Bourne'un, Pippa'yı bu nişanından kurtarması kritik bir hal almıştı. Bu kadar yakın ve tatlı olan intikamının tadını çıkarabilecek olmasının önemi yoktu.

Needham başını iki yana salladı. "Gelen tekliflerden faydalanmak zorundayım, yoksa elimde başka bir Penelope olacak. Buna katlanamam."

Bourne bu sözler üzerine dişlerini sıktı. "Penelope bir markiz."

"Eğer Falconwell'in peşinde olmasaydın olmayacaktı. öyle değil mi? Araziyi daha en baştan ona neden verdiğimi sanıyorsun? Bu benim son şansımdı."

"Hangi konuda son şansındı?"

"Benim oğlum yok, Bourne." Dolby Konağı'na doğru baktı. "Ben öldüğüm zaman bu ev ve malikâne ve bulundukları araziler onları zerre kadar umursamayan aptal bir kuzene geçecek. Penelope iyi bir kızdır. Ona söylenenleri yapar. Ona kardeşlerinin değerini korumak için evlenmesi gerektiğini açıkça belirttim. Evde kalmış bir kız olmaya ve kalan günlerini Surrey'de sürünerek geçirmeye karar veremezdi. O görevini biliyordu. Falconwell'in ve bununla birlikte Needham arazilerinin tarihçesinin çocuklarına gideceğini biliyordu

Düşüncelerinde sırma saçlı bir dizi küçük kız belirdi. Anı değildi. Fantaziydi. *Penelope'nin çocukları. Onların çocuk-*

ları. Düşünce ve birlikte gelen arzuyla yanıp tutuştu. Çocukları hiç düşünmemişti. Onları istediği hiç aklına gelmemişti. Çocukların hak ettiği türden bir baba olacağını hiç düşünmemişti.

“Geleceğine geçmişinden bir şeylerin geçmesini istiyorsun.”

Marki tekrar eve doğru döndü. “Bahse girerim bu anladığın bir şey.”

Bunu bu şekilde hiç düşünmemiş olması ne garipti. Şu ana kadar hiç düşünmemişti. Falconwell’i yeniden ele geçirmeye o kadar odaklanmıştı ki bununla ne yapacağını hiç düşünmemişti. Bundan sonra ne geleceğini. Bundan sonra kimin geleceğini. Aklında Falconwell’in iadesinden başka bir şey yoktu. İntikamdan başka hiçbir şey. Ancak şimdi daha fazlası vardı, evin ve kendi geçmişinin hantal gölgesinin ötesinde bir şeyler. *İntikamın öldüreceği bir şey*. Düşünceyi bir kenara itti.

“İtiraf etmeliyim ki Langford, Falconwell’i oyuna bahis için koymayı teklif edince onun peşinden senin geleceğini biliyordum. Bunun seni getireceğini bildiğimden kazanınca mutlu oldum.”

Michael sözlerdeki kendinden memnuniyeti duymuştu. “Neden?”

Needham tek omuzunu kaldırarak hafifçe omuzunu silkti. “Penelope’nin seninle veya Tommy Alles’le evleneceğini daima biliyordum ve aramızda kalsın ama daima senin olmamı umuyordum. Bariz sebepten dolayı değil -Alles’in gayrimesru olması- ama birazcık öyleydi, seni her zaman beğendim evlat. Daima okuldan geri geleceğini ve unvanla arazileri ve kızı almaya hazır olacağını düşündüm. Langford seni yoksullaştırdığında ve ben Leighton’ı avlamak zorunda kaldığımda hiç de rahatsız olmadığımı sana söylemeliyim.”

Needham’ın Penelope için hep kendisini istemiş olması fikriyle bu kadar şok olmasaydı, Michael ifadesindeki beçliliği eğlenceli bulacaktı.

“Neden ben?”

Needham Thames'e bakarak soruyu düşündü. Sonunda, "Araziye en çok önem veren sendin," dedi.

Bu doğrudu. Arazilere ve ahalisine önem veriyordu. O kadar ki hepsini kaybettiği zaman onlarla yüzleşmek için geri dönme cesaretini bulamamıştı. *Penelope'yle yüzleşmeye*. Ve artık o hataları düzeltmek için çok geçti.

"Bu ve..." diye devam etti Needham. "...Penelope'nin en sevdiği kişi sendin."

Bu sözlerle, bunlardaki gerçeikle Michael'ın her tarafını bir heyecan dalgası kapladı. En çok kendisini sevmişti. Ta ki kendisi gidinceye kadar. Ve Penelope yalnız kalmıştı. Ve kendisine güvenmeye son vermişti. Tabii ki güvenmemekte haklıydı. Michael hedefleri netleştirmişti ve o güne kadar tek istediği şeyi güvence altına alırken onu kaybetmişti. Başlangıçtan beri yapmayı planladıklarının kurbanı Penelope olmuştu. Şimdi üzerinde düşünecek çok şey vardı. Tabii ki bu bekleniyordu, o güne dek sahip olduğu değerli olan her şeyi mahvetmişti.

"Artık önemli değil," diye devam etti Needham, Michael'ın düşüncelerindeki karmaşanın farkında değildi.

"İyi iş becerdin. Bu sabahki gazetede evliliğinizin erdemlerini övüyorlar... Hikâyeni tasarlamak için harcadığın çabanın beni şaşırttığını itiraf etmeliyim. Kestane yemek, buzda vals yapmak ve öğleden sonralarını kızlarımla ve diğer saçmalıklarla geçirmek. Ama iyi iş becerdin ve West buna inanmış görünüyor. Gazeteler sizin aşk evliliği yaptığınıza yemin ederler. Eğer ismimiz bir skandal evlilikle herhangi bir şekilde lekelenseydi Castleton asla evlenme teklif etmezdi."

Bu evliliğe karşı çıkan sen olmalısın, Castleton değil. Pip-pa yarı su samuru bir adamla hile daha iyi olurdu. Michael tam söylemek için ağzını açacaktı ki Needham konuştu. "Her neyse onları kandırdın. Anlaştığımız gibi intikam senindir."

İntikam senindir. On yıldır duymak için beklediği sözler.

"Senin için hazırladığım mektup evde."

"Olivia'nın da nişanlanmasını beklemek istemiyor musun?" Soru engel olamadan ağzından kaçmıştı. Kayınpederi-

ne pazarlıkta Michael'ın kısmının resmen tamamlanmadığını hatırlatmayı düşünemedi.

Needham tüfeğini kaldırarak nehir kıyısında su seviyesinden alçak bir çalılığa nişan aldı.

"Tottenham onu bugün atla gezmeye davet etti. Delikanlı bir gün başbakan olacak, Olivia'nın geleceği parlak görünüyor." Ateş ettikten sonra Michael'a baktı. "Ve ayrıca kızların hakkını verdin. Ben sözlerimi tutarım."

Ama hakkını vermemişti, öyle değil mi? Philippa bir aptalla evlenecekti ve Penelope...

Penelope bir eşekle evlenmişti. Ellerini cebine sokarak rüzgâra karşı takviye aldı ve arkasına dönüp belli belirsiz görünen Dolby Konağı'nı arandı. "Bunu neden bana veriyorsun?"

"Her ne kadar içmeme sebep olsalar da benim beş kızım var ve eğer bana bir şey olursa vasilerinin onların bakımını aynı benim yaptığım gibi üstleneceğini bilmek istiyorum."

Needham tekrar eve doğru dönerek izlerini geriye doğru takip etmeye başladı. "Langford bu kuralı göz ardı ediyor. Ona verdiğin her şeyi hak ediyor."

Michael zafer hissetmeliydi. Memnuniyet hissetmeliydi. Ne de olsa biraz önce kendisine dünyada en çok istediği şey verilmişti. Bunun yerine boşluk hissediyordu. Tek, yadsınmaz hakikatin dışında boş. *Penelope bunun için kendisinden nefret edecekti.* Ama kendi kendinden nefret ettiği kadar değil.

Bu gece bilardo.

Bir araba saat on bir buçukta seni alacak.

Eloa

Latif bir dişi melek damgalanmış ham ipekten kare hemen öğle yemeğinin ardından gelmiş, Worth tarafından bilgiz bir tebessümle teslim edilmişti. Penelope titreyen ellerle mektubu açtı ve notun üzerindeki koyu renk, gizemli vâadi okudu.

Macera vaadi. Yanaklarına yükselen kızartıyla bakışlarını davetiyeden kaldırdı ve kadına, "Kocam nerede?" diye sordu.

"Bütün gün dışardaydı, leydim."

Penelope mektubu kaldırdı. "Peki ya bu?"

"Geleli daha beş dakika olmadı."

Penelope başını salladı, davetiyeyi ve olası etkilerini düşünüyordu. Michael'ı buz pateni yaptıkları, tartıştıkları ve onu sevdiğini anladığı günden bu yana görmemişti. O gece kendisini yatak odasında bırakmış ve hiç geri gelmemişti. Hatta intikam arayışından vazgeçerek bunun yerine kendisiyle bir yaşamı seçebileceğini bilmekten çok umarak beklediği halde... Davetiyenin ondan olması mümkün müydü? Bu düşünceyle nefesi tıkanı. Belki de öyleydi. Belki de kendisini seçmişti. Belki de kendisine bir macera sunuyor ve hayatta her ikisine de bir şans veriyordu. Belki de değildi. Her iki şekilde de not Penelope'nin karşı koyamayacağı kadar cazipti. Melek'teki gecede, macerada, bilardoda şansını denemek istiyordu. Ve yalan söylemeyecekti, kocasını tekrar görme fırsatını istiyordu. Kocasını, anlamsız olduğunu bilse de yanıp tutuştuğu kişi. Ondan kaçınabilir; onun cazibesinden, kendisine hissettirdiklerinden uzak durmaya kararlı olabilirdi ama ona karşı koyamıyordu. Tüm yapabildiği belirlenen saatin gelmesi için önce akşam vaktinin, sonra da karanlığın çökmesini beklemek oldu. Michael'ın ne düşüneceğine, kendisini nasıl göreceğine bu kadar önem vermemeyi dileyerek özenle giyinirken seçtiği somon rengi ipekli elbise şubat ayı için tamamen uygunsuzdu ama bu rengin solgun tenini olduğundan daha güzel gösterdiğini ve daha az yalın yaptığını düşünürdü

Araba Cehennem Konağı'nın hizmetkârlar girişine varmış ve onu götürmek için gelen Bayan Worth olmuştu, Penelope'nin beklentiyle kızardığının bilgisiyle gözleri parlıyordu.

"Buna ihtiyacınız olacak," diye fısıldadı kadın. Penelope'nin eline kırmızı kurdelelerle süslü, sade, siyah ipekten maskeli bir pelerin tutuşturarak.

"Öyle mi?"

“Eğer ortaya çıkmayla alakadar olmazsanız akşamınızı daha keyifli geçirirsiniz.”

Maskeye dokunduğunda ipeğin verdiği his, vaat ettiği heyecan hoşuna gidince Penelope’nin kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. “Bir maske,” diye fısıldadı kendi kendine. Beklentisi alevlenmişti. “Teşekkür ederim.”

Kadın sakın ve bilgiççe gülümsedi. “Benim için bir zevk.” Durdu, Penelope’nin maskeyi gözlerine kaldırmasını, arkasını bağlayarak alnındaki ipeği düzeltmesini seyretti. “Sizi seçtiği için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim, leydim?”

Bunu söylemek haddini bilmezlikti ve baş hizmetçilerin söyleyeceği türden bir şey değildi ama Worth hiçbir şekilde her zaman bulunan hizmetçilerden değildi, bu yüzden Penelope gülümsedi ve, “Onun seninle aynı fikirde olduğundan emin değilim,” dedi.

Kadının gözlerinde bir şeyler yanıp söndü. “Bence bunu yapması sadece zaman meselesi.” Worth onayını göstererek başını salladı ve Penelope kapıdan geçip geri dönmeyen kalbi küt küt atarak arabaya bindi. Kendisini durduramadı.

Araba onu Melek’in ana girişine götürmedi. Bunun yerine garip, hiç etkileyici olmayan, bina boyunca uzanan ahırlardan erişilebilen bir girişe yanaştı. İnmesine yardım etmek için gelen arabacının eline tutunarak karanlığın içinde arabadan indi ve arabacı tarafından kararmış çelik bir kapiya götürüldü. Gerilmişti. Michael’ın kulübüne bir kere daha, bu sefer davet edilerek, bir bilardo oyunu için en şık olduğuna inandığı elbisesiyle gelmişti. *Olağanüstü heyecan vericiydi.*

Arabacı onun için kapıyı çaldı, kapıda küçük bir delik sürgüsü kayarak açılıp bir çift kömür kadar kara göz görünürken kapıdan uzaklaştı. Kapının arkasından hiç ses gelmiyordu.

“Ben... Ben bir davet aldım. Bilardo için,” dedi. elini kaldırıp maskesinin güvenli durup durmadığını kontrol ederken. Bu hareketten ve boğazındaki düğümden, sinirlerinin iyice gerilmesinden nefret ediyordu. Bir duraksama oldu ve dil kayarak delik kapanınca gecenin ortasında karanlığın için-

de yapayalnız kaldı. Londra'daki bir kumarhanenin dışında. Penelope yutkundtu. *Pekâlâ. İşler tam olarak beklediği gibi gitmemişti.* Tekrar kapıyı çaldı. Küçük delik bir kere daha açıldı.

"Benim kocam..."

Delik kapandı.

"...sizin işvereniniz," dedi kapıya, sanki uygun cesaretle kendi kendine açılabilirmiş gibi. Heyhat, kapı sımsıkı kapalı kalmıştı. Penelope pelerinini çekerek sarındı ve omzunun üzerinden kendini yukarı koltuğuna çekmekte olan arkadaki arabacıya baktı. Neyse ki arabacı onun çıkmazda olduğunu gördü ve, "Genellikle bir parola olur, leydim," dedi.

Tabii ya. Davetiyenin en sonundaki garip kelime. Bir şey yapmak için kimin parolaya ihtiyacı olurdu ki? Gotik bir roman gibiydi. Boğazını temizledi ve muazzam kapıyla bir kez daha karşılaştı. Tekrar çaldı. Dil kayarak delik açıldı ve Penelope gözlere gülümsedi. Hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

"Parolam var!" diye bildirdi muzaffer bir ifadeyle.

Gözler etkilenmemişti.

"Eloa," diye fısıldadı, sürecin nasıl işleyeceğini bilmeden. Delik gene kapandı. *Gerçekten mi?*

Penelope arabaya geri dönerek ve sinirli sinirli arabacıya göz atarak bekledi. Arabacı hiçbir fikrim yok, dermiş gibi omzunu silkti. Ve tam vazgeçmek üzereyken kilidin çevrildiğini, metalin üzerindeki metalin kaydığını duydu ve masif kapı açıldı. Heyecanına engel olamıyordu. İçerideki adam kara cildi ve kara gözleriyle ve eğer çok fazla heyecanlı olmasaydı Penelope'yi asabileştirecek olan hareketsiz çehresiyle muazzamdı. Pantolon ve loş ışıktaki rengini ayırt edemediği koyu renk bir gömlek giymişti ve ceketi yoktu. Penelope onun uygun olmayan bir şekilde giyinmiş olduğunu düşünebilirdi ama çabucak daha önce gizemli, parola gerektiren bir kapıdan bir kumarhaneye girmemiş olduğunu ve bu yüzden de böyle bir durumdaki bir adama uygun kıyafetin ne olacağı hakkında pek de bir şey bilmediğini kendisine hatırlattı. O gün erken vakitte gelen kâğıdı salladı.

“Davetiyemi görmek ister miydiniz?”

“Hayır.” Penelope’yi içeri sokmak için yana çekildi.

“Ah,” dedi Penelope. Adamın yanından geçip küçük girişten içeri girince hafifçe hayal kırıklığına uğrayarak adamın arkasından meşum bir gürültüyle kapıyı kapatmasını izledi. Adam ona bakmak yerine kapının yanına konmuş bir tabureye oturdu, yakındaki bir raftan bir kitap aldı ve duvardaki apliğin ışığında okumaya başladı.

Penelope gözlerini kırıştıtarak tabloya baktı. Anlaşılan edebiyatçı bir adamdı. Uzunca bir süre sessiz, bir sonraki hareketinin ne olacağından emin olamadan durdu. Adam fark etmemiş görünüyordu. Penelope boğazını temizledi. Adam bir sayfa çevirdi. Sonunda Penelope konuştu. “Pardon, anlayamadım?”

Adam başını kaldırıp bakmadı. “Evet?”

“Ben Leydi...”

“İsim yok.”

Penelope’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Anlamadım?”

“Bu tarafta isimler yoktur.” Bir sayfa daha çevirdi.

“Ben...” Durdu, ne söyleyeceğini bilemiyordu. *Bu taraf mı? “Tamam ama ben...”*

“İsim yok.”

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra Penelope artık bir an daha dayanamayacak hale geldi. “Belki siz bana bütün gece burada dikilip dikilmeyeceğimi söyleyebilirsiniz? Eğer öyle olarsa kendime kitap getirmeliydim.”

Adam bakışlarını kaldırdı ve Penelope sanki onu şaşırtmış gibi kara gözlerinin çok hafifçe irileşmesinden zevk aldı. Adam karanlığın içinde belli belirsiz görünen girişin öbür ucunu işaret etti. Penelope orayı daha önce görmemişti. Oraya doğru ilerledi. “Bilardoya oradan mı geçiliyor?”

Adam sanki mercek altında bir numuneymiş gibi dikkatle ona baktı. “Başka şeylerin yanı sıra evet.”

Penelope gülümsedi. “Harika. Sizin isminizi sormalıyım, böylece size uygun şekilde teşekkür edebilirim. Sör ama...”

Adam kitabına geri döndü. “İsimler yok...”

“Kesinlikle.”

Penelope kapıyı açınca öbür taraftaki koridordan bir ışık demeti içeri süzüldü. Tekrar garip adama baktı, altınsı ışığın onun koyu teninde yaptığı oyunlardan etkilenerek, “Eh, gene de teşekkür ederim,” dedi.

Adam cevap vermedi ve Penelope parlak bir şekilde aydınlatılmış koridora çıkıp kapıyı sıkıca arkasından kapayarak yeni alanda tek başına kaldı. Her iki yöne uzanan koridor geniş ve uzundu ve altın yaldızlı dekorda her birkaç metrede bir yanan mumlar tüm alanı sıcak ve aydınlık hale getiriyordu. Duvarlar şal desenli, kırmızı ipek ve şarap rengi kadifelerle kaplanmıştı ve Penelope kendini tutamayarak uzanıp dokununca temasının altında pelüşün verdiği duygu hoşuna gitti. Koridorun bir ucundan kadınsı bir kahka atıldığını duydu ve ne bulacağını bilemeden ama tuhaf bir şekilde bundan sonra her ne gelecekse buna hazır olduğunu hissederek içgüdüsel olarak o tarafa yöneldi. Koridorda parmaklarıyla duvarı izleyerek kenardan ilerlerken birbiri ardından kapalı kapılardan geçti. Açık bir kapının önünde durdu, öbür taraftaki oda uzun bir masanın dışında boştu ve daha yakından göz atmak için düşünmeden içeri girdi.

Masanın üzerinde alçak -birkaç santim derinliğinde- yeşil bir çuha alan vardı ve yumuşak kumaşa enine ve boyuna uzanan düzenli, bembeyaz iplikle bir dizi sayı işlenmişti. Penelope dikkatle işlenmiş karmaşık teksti incelemek için eğildi: Sayılardan, kesirler ve sözcüklerden oluşan gizemli bir kombinasyon. Eldivenli elini uzatarak parmağını *şans* kelimesinin üzerinde dolaştırırdı, Ş ve N harflerinin eğimini izlerken içini bir heyecan kaplamıştı.

“Tehlikeyi keşfettin.”

Penelope şaşkınlık içinde nefesini tuttu ve ismini duyunca eli boynunda arkasını döndüğünde odanın kapısında, güzel yüzünde yarı bir tebessümle Cross’un durduğunu fark etti. Yakalandığını anlayınca kasıldı.

“Özür dilerim. Bilmiyordum nereye... Hiç kimse yoktu...” Böyle aptal gibi devam etmektense sessiz kalmanın

daha iyi bir seçim olacağına karar vererek sustu.

Cross güldü ve öne çıktı. "Özür dilemeye gerek yok. Siz artık bir üyesiniz ve serbestçe dolaşabilirsiniz."

Penelope başını kaldırdı. "Üye mi?"

Cross gülümsedi. "Burası bir kulüp, leydim. Üye olmak gerekiyor."

"Ben buraya bilardo için geldim. Michael'la?" Bunun bir soru olarak çıkmasına niyetli değildi.

Cross başını iki yana salladı. "Benimle."

"Ben..." Penelope kaşları çatılarak durdu. *Michael'la değil.*

"Davet ondan değildi."

Cross gülümsedi ama Penelope rahatlamamıştı. "Değildi."

"O burada değil mi?" Michael'ı burada da mı göremeyecekti?

"Buralarda bir yerlerde. Ama sizin burada olduğunuzu bilmiyor."

Hayal kırıklığı alevlendi. *Tabii ki bilmiyordu.* Akşamlarını kendisiyle birlikte geçirmekle ilgilenmiyordu. Bu düşüncenin hemen ardından bir başkası geldi. *Michael çok kızacaktı.*

"Sizden geldi."

Cross başını eğdi. "Melek'ten geldi."

Penelope sözcükleri ve bunlardaki gizemi düşündü. *Melek.*

"Bu bir davetten fazlasıydı, öyle değil mi?"

Cross tek omzunu kaldırdı. "Artık parolayı biliyorsunuz. Bu sizi bir üye yapıyor."

Bir üye.

Teklif çok cazipti. Londra'nın en efsanevi kulüplerinden birine ve şimdiye dek istediği tüm maceralara erişmek... Bilardo için gelen davetiyeyle duyduğu heyecanı; bu gizemli kulübün kapısından sıcak, parıltılı koridoruna girdiği zaman duyduğu merakı düşündü. İlk ziyareti sırasında dönen ruleti izlerken içini kaplayana heyecanı. Ama bir sonraki -bu geceki- ziyaretinin Michael'la olacağını düşünmüştü. Yanılmıştı. Michael kendisiyle alakalı hiçbir şey istemiyordu. Böyle de-

ğil. Aşk ilişkisiymiş gibi davrandıkları her seferinde kendisine bunu hatırlatmıştı. Bu maskaralığa kendisinin de katılmasını sağlamak için her dokunduğunda... Geceyi kendisiyle birlikte geçirmek yerine evi her terk ettiğinde... İntikamı aşka her tercih ettiğinde... Penelope boğazına düğümlenen duyguları bastırdı. Michael kendisine evliliği vermeyecekti... *Öyleyse bunun yerine macerayı almalıydı.*

Ne de olsa bu yolda uzaklaşamayacak kadar fazla ilerlemişti. Cross'un sakin, gri bakışlarıyla karşılaşınca derin bir nefes aldı.

"Bilardo, o zaman. Sözüünüzü yerine getirmeye niyetli misiniz?"

Cross gülümseyerek elini kapıya doğru salladı. "Bilardo odası salonun karşısında."

Penelope'nin kalbi çarpmaya başladı.

"Pelerininizi alabilir miyim?"

"Çok güzel görünüyorsunuz," dedi Cross siyah, yünlü pelerinden somon rengi saten ortaya çıkınca. Elbiseyi başka bir erkek için -bunu görmeyecek, görse de nasıl görüldüğüyle hiç ilgilenmeyecek bir erkek için- giymişti.

Düşünceyi aklından çıkardı ve Cross'un dostane gri bakışlarıyla karşılaştı. Ortaya beyaz bir gül çıkarmıştı, güzel çiçeği ona sunarken gülümsüyordu.

"Öbür tarafa hoş geldiniz," dedi Penelope çiçeği kabul ederken.

"Gidelim mi?" Cross ötedeki koridoru işaret etti ve Penelope odadan önden çıktı. Bilardo odasının kapısını daha açmadan koridordan çene çalan bir grup geldi. Penelope sade tebdili kıyafetine şükrederek benzer şekilde maskeli, aceleyle onlara doğru gelen kadın grubuna döndü. Yanlarından geçerken başlarını eğdiler ve merakla Penelope'nin yanından geçtiler. Onlar da mı aristokrasi üyeleriydi? Kendisi gibi kadınlar mıydı? Macera arayışı içinde? *Kocaları onları da mı görmezden geliyordu?*

Penelope bu başıboş ve istenmeyen düşünceye başını iki yana salladığında kadınlardan biri Cross'un karşısında dur-

du, pembe pelerininin arkasında mavi gözleri parılıyordu.

“Cross...” dedi sözünü oldukça uzatarak. Cross’a göğüslerinin birinci sınıf bir görüntüsünü sunarak öne eğildi.

“Bana senin bazı akşamlar yalnız olduğun söylendi.”

Penelope’nin çenesi düştü.

Cross tek kaşını kaldırdı. “Bu akşam değil, hayatım.”

Leydi Penelope’ye döndü, bakışları elindeki güle takıldı. “İlk gece mi? İsterseniz bize katılabilirsiniz.”

Bu sözler üzerine Penelope’nin gözleri büyüdü. “Teşekkürler fakat hayır.” Durarak ekledi. “Gerçi benim oldukça... gururum okşandı.” Bunu söylemek doğru gibi gelmişti.

Kadın başını arkaya atarak tereddütsüz ve yüksek sesle gülünce Penelope o güne dek bir kadının tanımadığı bir kadına bu kadar açıkça güldüğünü hiç duymadığını düşündü. *Burası nasıl bir yerdi?*

“Gitmelisin, hayatım,” dedi Cross cesaret veren bir tebessümle. “Siz güzeller bir dövüş izleyeceksiniz, değil mi?”

Tebessüm mükemmel bir dudak bükmeye dönüşünce Penelope ifadeyi deneme arzusuna karşı koydu. Bazı kadınlara flört etmek çok kolay geliyordu.

“Gerçekten de öyle. Temple’ın formunun bu akşam iyi olduğunu duydum. Belki maçtan sonra yalnız olur.”

“Belki de olur,” dedi Cross. Şöyleyiş tarzı Penelope’ye Temple’ın maçtan sonra yalnız olmasının söz konusu olmadığını düşündürdü.

Maskeli leydi parmağını dudaklarına götürdü. “Veya belki de Bourne...” dedi düşünceli düşünceli.

Penelope’nin birdenbire kaşları çatıldı. *Kesinlikle Bourne olmayacaktı.*

Bu kadının kocasıyla birlikte olması fikri Penelope’ye gözlerindeki maskeyi çekip çıkarmak ve kötü bir yakınlığa tanıklık etmesi için kavga etmek arzusu verdi. Tam kadına bunu söylemek için ağzını açmıştı ki Cross araya girdi, sohbetin alacağı yönü anlamış gibi görünüyordu.

“Bourne’un bu akşam müsait olacağı şüpheli, hayatım. Eğer acele etmezsen başlangıcı kaçıracaksın.”

Bu diğerk kadını harekete geçirmiş görünüyordu. "Kahretsin. Gitmek zorundayım. Kıyamet'te seni görecek miyim?"

Cross zarafetle başını eğdi. "Onu kaçırmayacağım."

Kadın alelacele uzaklaşırken Penelope uzun süre onu izledikten sonra Cross'a döndü. "Kıyamet ne?"

"Sizin bizzat ilgilenmenizi gerektiren bir şey değil."

Cross bilardo salonun kapısına ulaştığında Penelope ona bu konuda baskı yapmayı düşünüyordu. Eğer diğerk kadın bu etkinliğe katılmayı planlıyorsa, başka hiçbir sebep olmasa bile, ahlaksız kadını durdurmak için Penelope de katılmak istiyordu. *Penelope de çok farklı sayılmazdı.* Ne de olsa kendisi de bir maske takıyordu. Bilardo dersi almak üzere olduğu adam...

"Hele şükür ortaya çıktın. Bu gece seni ve leydilerini bekleyecek zamanım yok. Hem ayrıca bu tarafta oyalanarak ne yapıyoruz biz? Chase kelimizi alacak eğer..."

Kocasıydı. İsteka elinde söz konusu bilardo masasına yaslanmıştı, çok çok yakışıklı görünüyordu. Ve çok çok kızgın.

Tüm haşmetiyle dikildi. "Penelope?"

Maske bu kadar işe yaramıştı.

"Bu taraf bayanların oynamasını kolaylaştırıyor," dedi Cross açıkça eğlenerek.

Michael onlara doğru iki adım attıktan sonra durdu, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Gözleri Penelope'nin mum ışığında yeşil yeşil parlayan bakışlarıyla buluştu.

"Penelope oynamıyor."

"Bir tercihin olduğunu sanmıyorum..." dedi Penelope. "...çünkü benim davetiyem var."

Michael aldırmamış görünüyordu. "Çıkar şu gülünç maskeyi."

Cross kapıyı kapadı ve Penelope maskeyi çıkarmak için uzandı. Kocasının önünde maskesini çıkarmak tüm parlamentonun önünde çıırılçıplak soyunmaktan daha zor geliyordu. Gene de omuzlarını dikleştirdi ve maskesini çıkararak onun karşısında durdu.

"Ben davet edildim, Michael," dedi, kendi sesindeki sa-

vunma ifadesini duyarak.

"Nasıl? Cross gecenin köründe seni eve götürürken davetiye mi sundu? Sana başka ne teklif etti?"

"Bourne," dedi Cross, sözleri uyarıyla doluydu; kendini savunmak için öne çıktı. Penelope'yi savunmak için... Penelope'nin onun savunmasına ihtiyacı yoktu. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı.

"Hayır," dedi Penelope çelik gibi bir ses tonuyla. "Lord Bourne kısa, felaket evliliğimiz boyunca nerede ve kiminle olduğumu tam olarak bilir." Michael'a doğru adım attı, suçlanmak ona cesaret vermişti. "Evde, tek başına. Görünüşe göre Londra'daki kadınların yarısının onun yatağına gidecek parolaya sahip olmak istediği burası yerine."

Michael'ın gözleri büyüdü.

"Buradan ayrılıp gidersen memnun olurum, Michael," diye ekledi maskeyle gülü bilardo masasının üzerine atarak. "Gördüğün gibi bu bilardo dersini dört gözle bekliyordum ve sen keyfini çıkarmamı zorlaştırıyorsun."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Keşke kulübüne gelip kendimi eski bir arkadaş olarak bildirecek cesaretim olsaydı ama tabii ki yok. Ancak muhtemelen herkes için en iyisi bu çünkü hangisini daha fazla yapmak istediğimden emin değilim: Sana vurmak veya sarılmak.

İmzasız,

*Dolby Konağı Mart 1827
Gönderilmemiş mektup*

Penelope sabrını zorluyordu. Elde ettiğini düşündüğü, geçmişteki flörtlerini itiraf ederken bonesine karlar serpiştiren, kendisine yukarı doğru gülümserken burnunun ucuna başıboş bir kar tanesi düşen ve neredeyse anında eriyen yumuşak, tatlı karısı gitmişti. Şimdi o kadının yerinde bir Amazon vardı, Londra'nın yeraltı dünyasının merkezinde, kendi kulübünün ortasında durmuş; herkes izlerken rulet üzerinde para sürüyor, arkadaşlarının ve kız kardeşlerinin itibarı için güvence gerekirken şehirdeki en güçlü ve korkulan erkeklerin birinden bilardo dersleri almayı planlıyordu.

Ve şu anda karşısında durmuş, son derece cesur kendisini rahat bırakmasını istiyordu. Michael kesinlikle bunu yapmalıydı. Ondan uzaklaşmalı ve hiç evlenmemişler gibi davranmalıydı. Onu Surrey'ye geri yollamalıydı ya da daha iyisi kendisinden uzakta yeni bulunmuş skandallarla dolu bir yaşam sürmesi için Kuzey İngiltere'ye göndermeliydi. Ken-

disinin Falconwell'i ve intikamı için araçları vardı ve onu hayatından çıkarmanın zamanı gelmişti. Ama Penelope'den vazgeçmek istemiyordu. Onu omzunun üzerine atmak ve eve yatağa götürmek istiyordu. Kahretsin! Yatak bile gerekli değildi. Onu Serpentine'in karlı kıyılarına veya babasının çalışma odasında zemine ya da arabasındaki fazlasıyla dar koltuğa atmak, çırılçıplak soymak, elleriyle ve dudaklarıyla onu korunmasız bırakmak istemişti ve bu arzu hiç değişmemişti. Bilardo masası her ikisini de taşıyabilecek kadar dayanıklıydı, bundan emindi.

"Neden burada olduğunu bana söyleyinceye kadar hiçbir yere gitmiyorum." Homurdanarak konuşuyordu, daha fazla yaklaşmak için kendine güvenmiyordu. Ona atıp tutmadan, açık bir şekilde burasının ona göre bir yer olmadığını açıklamadan yanında olabileceğinden emin değildi. Burada hoş karşılanmadığını. *Bunun onu mahvedeceğini.* Son düşünce onu sınıra getirmişti.

"Cevap ver bana, Penelope. Neden buradasın?"

Penelope onun bakışlarına karşılık verirken mavi gözleri ciddiydi. "Sana söyledim. Bilardo oynamak için buradayım."

"Cross'la?"

"Eh, doğruyu söylemek gerekirse seninle olacağımı düşünmüştüm."

"Neden öyle düşündün?" Penelope'yi kumarhanesine hiçbir zaman davet etmemişti.

"Davetiye'yi Bayan Worth teslim etti. Ben de senin yolladığını düşündüm."

"Ben sana neden davetiye yollayayım ki?"

"Bilmiyorum. Belki hatalı olduğunu anlamış ve bunu sesli olarak itiraf etmek istemiş olabilirdin?"

Cross kapıda durduğu yerden hafif bir gülme homurtusu çıkardı ve Michael onu öldürmeyi düşündü. Ama zor karısıyla uğraşmakla meşguldü.

"Yanlış düşünmüşsün. Gene kiralık araba tuttuğunu söyle bana."

"Hayır," dedi Penelope. "Beni almak için bir araba geldi."

Michael'ın gözleri büyüdü. "Kimin arabası?"

Penelope düşünerek başını eğdi. "Emin değilim."

Michael gerçekten aklını kaçıracağını düşündü. "Yani yabancı bir arabayla Londra'daki en kötü şöhretli bir kumarhanenin arka kapısına getirilmeyi kabul ettin..."

"Kocamın sahip olduğu," dedi Penelope sanki bu bir şey fark ettirmiş gibi.

"Yanlış cevap, sevgilim." Kendisini bilardo masasına dayanmaya zorlayarak geriye adım attı. "Buraya yabancı bir arabayla geldin."

"Senin yolladığını zannettim!"

"Pekâlâ, ben yollamadım!" diye kükredi.

"Eh, bu benim hatam değil!"

Her ikisi de sessizliğe gömüldü. Penelope'nin öfkeli yanıtı küçük odada yankılanıyor, ikisi de hızlı hızlı ve şiddetle nefes alıyorlardı.

Penelope'nin kazanmasına izin verecek değildi. "Buraya nasıl girdin?"

"Davetiyemde bir parola vardı," dedi Penelope ve Michael onun sesindeki zevki duydu. Şaşırmasından zevk alıyordu.

Penelope daha yaklaşıncı Michael ışıktaki parıldayan teninden etkilendi. Derin bir nefes alırken kendisine bunun Penelope'nin nefis kokusunu -Surrey yazlarında yetişen mekşeler gibi- almak için değil, sakinleşmek için olduğunu söylüyordu.

"İçeri girdiğini gören oldu mu?"

"Arabacıdan ve kapıda parolayı alan adamdan başka hiç kimse."

Sözcükler yatıştırmamıştı. "Burada olmamalıydın."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Gerçekten mi? Gecenin köründe sıcak, rahat evimizden ayrılıp benim iş yerime -sana açıkça asla gelmemeni söylediğim bir yere- gelmekten başka bir seçenek yoktu, öyle mi? Senin türünden kadınların hiçbir şekilde gelmemesi gereken bir yere?"

Penelope durdu, mavi gözleri Michael'ın tanımadığı bir

ifadeyle parlıyordu. "Her şeyden önce, orası evimiz değil. *Senin* evin. Gerçi orada neden o kadar az zaman geçirdiğini hayal edemiyorum. Gene de kesinlikle *benim* evim değil."

"Tabii ki öyle." Penelope neden bahsediyordu böyle? Evi hemen hemen ona teslim etmişti.

"Hayır, değil. Hizmetkârlar sana cevap veriyor. Posta sana geliyor. Tanrı aşkına, benim sosyal davetiyeleri yanıtlamama bile izin vermiyorsun!"

Michael cevap vermek için ağzını açtı ama savunmasının olmadığını fark etti.

"Bizim *evli* olduğumuz farz ediliyor ama o evin nasıl yürüdüğü hakkında en ufak bir fikrim yok. Senin nasıl yaşadığından. Hatta senin en sevdiğin pudingi bile bilmiyorum!" Sözcükler artık daha hızlı ve öfkeli çıkıyordu.

"Pudinge dayanan bir evlilik istemediğini sanıyordum," dedi Michael.

"İstemiyorum. En azından istediğimi sanmıyorum! Ama senin hakkında başka hiçbir şey bilmediğime göre pudinge razı olabilirim!"

"İncirli puding, hayatım," diye dalga geçti Michael. "Senin sayende en sevdiğim oldu."

Penelope gözlerini kısarak ona baktı. "Kafana incirli bir puding fırlatmalıyım."

Cross kıs kıs gülünce Michael bir seyircileri olduğunu hatırladı. Bakışları ortasına kaydı.

"Dışarı."

"Hayır. Beni buraya o davet etti. Bırak kalsın."

Cross tek kaşını kaldırdı. "Bir leydiye hayır demek zor, Bourne."

Bu kızıl saçlı fasulye sırığını öldürecekti. Ve bunu yapmaktan zevk alacaktı. "Gecenin köründe karını evden dışarı davet ederek ne yapıyorsun sen?" diye sordu. kendini tutamayıp eski arkadaşına doğru tehditkâr bir adım atarak.

"Karının seni boşa uğraştırmasından o kadar keyif alıyorum ki keşke davetiyeyi yollayan ben olsaydım ama değilim."

"Pardon, anlayamadım?" diye araya girdi Penelope. "Davetiyeyi siz yollamadınız mı? Peki, siz değilseniz, o zaman kim?"

Bourne cevabı biliyordu. "Chase."

Chase başkalarının işlerinin dışında kalmayı başaramıyordu. Penelope ona döndü. "Chase de kim?"

Bourne cevap vermeyince Cross yanıtladı. "Chase Melek'in kurucusudur, leydim; bizi ortak eden kişi."

Penelope başını iki yana salladı. "Beni neden bilardoya davet etsin ki?"

"Mükemmel bir soru." Michael, Cross'a döndü. "Cross?"

Cross kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. "Öyle görünüyor ki Chase leydiye bir borcu olduğunu hissediyor."

Bourne'un kaşlarından biri kalktı ama konuşmadı.

Penelope başını salladı. "İmkânsız. Onunla hiç karşılaşmadım."

Michael gözlerini kısarak gülümseyen Cross'a bakınca, "Ne yazık ki Chase daima başkalarından bir adım öndedir. Senin yerinde olsaydım, sadece ödemeyi kabul ederdim," dedi Cross.

Penelope kaşlarını kaldırdı. "Bir kumarhaneye ziyaretleri mi?"

"Görünüşe göre teklif bu."

Penelope gülümsedi. "Geri çevirmek kabalık olur."

"Gerçekten de olur, leydim." Cross güldü ve Michael se-sindeki teklifsizlikten nefret etti.

"Benim cesedimi çiğnemedi Chase'den veya başka birisinden davetiye kabul edemez." diye homurdandı ve görünüşe göre Cross nihayet onun ciddi olduğunu anladı. "Çık dışarı."

Cross, Penelope'ye baktı. "Eğer bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım."

Sözler Bourne'u daha da sınıra getirdi. "Sana ihtiyacı olmayacak." *Ona ihtiyacı olan her şeyi hen vereceğim.*

Bunları söylemek zorunda kalmadı çünkü Cross çoktan gitmişti ve Penelope konuşuyordu.

“Yıllardır erkeklerden çok çektim, Michael. Benimle ve itibarımla zerre kadar ilgilenmeyen bir erkekle nişanlanmak zorunda kaldım ve bozulan nişan tam iki sezon boyunca balo salonlarında yankılanıp durdu. Hâlbuki nişanlım sevgilisiyle evlendi, varisi doğdu ve görünüşe göre hiç kimse aldırmadı.”

Konuşarak Michael’a doğru yürürken parmağının üzerindeki tozları silkeledi. “Bundan sonra beni çeyizimden başka bir şey olarak görmeyen bir erkekle beş yıllık flört geldi. Öyle evliliklerden kaçınmak zerre kadar işe yaramadı çünkü benimle hiç alakası olmayan, sadece benimle bağlantısı olan bir toprak parçasıyla ilgilenen biriyle evlilik yapmışa benziyorum.”

“Peki ya en büyük aşkın Tommy?”

Penelope’nin gözlerinde bir ateş yanıp söndü. “O benim en büyük aşkım değil ve sen de bunu biliyorsun. Hatta nişanlım bile değildi.”

Michael şaşkınlığını gizleyemedi. “Değil miydi?”

“Hayır. Sana yalan söyledim. Evlenmek üzere beni kaçırmak için kurduğun delice planları durdurmak için öyleymiş gibi davrandım.”

“Durmadım.”

“Hayır, yapmadın. Ve bu noktada gerçeği söylemeyi pek istemedim.” Penelope durdu ve kendini toparladı. “Sen de tıpkı diğerleri gibiydin, neden söyleyecektim ki? En azından Leighton’la nişanlanmak karakterimin bazı yönleriyle ilgiliydi. Sıkıcı yönleri bile olsa.”

Penelope devam ederken Michael dilini tuttu. Bir kumarhanede sanki sahibiymiş gibi duran, kesinlikle çok öfkeli bu Penelope’yle alakalı sıkıcı ya da uygun hiçbir şey yoktu. Canlı ve muhteşemdi ve Michael dünyadaki hiçbir şeyi o anda onu istediği kadar istememişti.

Penelope devam etti. “Sen benim isteklerimle hiç ilgilenmediğine göre kendi zevklerimi kendim ele almaya karar verdim. Macera için davet aldığım sürece onları kabul edeceğim.” *Michael sız değil, bunu yapmayacaktı*

Penelope’nin üzerine gitme sırası ona gelmişti, nereden

başlayacağını bilemeden onu geriye bilardo masasına doğru sıkıştırdı.

“Böyle bir yerde başına neler gelebileceğinin farkında mısın? Saldırıya uğrayabilir ve ölüme terk edilebilirdin.”

“Mayfair’de insanlar nadiren saldırıya uğrar ve ölüme terk edilirler, Michael.” Küçük bir kahkaha attı. *Gerçek* bir kahkahaydı ve Michael onu gırtlaklayabileceğini düşündü.

“Edepli kapıcınızla konuşma tehlikesine girmedikçe buranın oldukça güvenli bir yer olduğunu düşünüyorum doğrusu.”

“Nereden biliyorsun? Nerede olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Melek’in diğer tarafında olduğumu biliyorum. Kapıdaki adam böyle diyor. Cross böyle diyor. *Sen* de böyle diyorsun.”

“Sana verilen parola ne?”

“Eloa.”

Michael nefesini içine çekti. Chase ona kulüpte açık kart vermişti. Yanında refakat olmadan herhangi bir odaya, etkinliğe, istediği herhangi bir maceraya erişim. *Kendisi olmadan*.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Michael’ın şaşkınlığını fark ederek.

“Chase’e bir çift laf edeceğim anlamına geliyor.”

“Yani Eloa’nın anlamı ne?”

Michael gözlerini kısarak tam anlamıyla yanıtladı. “Bu bir meleğin ismidir.”

Penelope başını eğerek düşündü. “Onu hiç duymadım.”

“Duyamazdın.”

“Düşmüş bir erkek melek mi?”

“Kız melek, evet.” Michael tereddüt etti, hikâyeyi anlatmak istemiyordu ama kendisini tutamadı. “Lucifer onu kandırarak cennetten düşürdü.”

“Nasıl kandırdı?”

Göz göze geldiler. “Kız melek ona âşık oldu.”

Penelope’nin gözleri büyüdü. “O da ona âşık oldu mu?”

Tıpkı bir bağımlının bağımlı olduğu şeyi sevmesi gibi.

“Tek bildiği şekilde.”

Penelope başını iki yana salladı. “Onu nasıl kandırabildi?”

"Lucifer ona hiçbir zaman ismini söylemedi."

Bir darbe...

"İsim yok."

"Bu tarafta yok, hayır."

"Bu tarafta ne oluyor?" Penelope bilardo masasına dayan-
dı, elleriyle yan taraftaki yastıkları kavradı.

"Senin düşünmen gereken bir şey değil."

Penelope gülümsedi. "Bunu benden saklayamazsın, Michael. Ben artık bir üyeyim."

Michael olmasını istemiyordu. Bu dünyayla temas etmesini istemiyordu. Yavaşça ona doğru ilerledi, karşı koyması mümkün değildi. "Olmamalısın."

"Peki ya olmak istiyorsam?"

Şimdi Penelope'ye yaklaşmıştı. Uzanıp ona dokunacak kadar, parmağını yanağının solgun, pürüzsüz teninde dolaştırabilecek kadar yakındı. Bunu yapmak için elini kaldırdığında Penelope yana çekilerek döndü ve eldivenli elini yeşil çuhada gezdirdi. *Bana dokunma.*

Penelope'nin sözleri zihninde fısıldıyordu ve Michael onu izlemekten vazgeçti.

"Michael?" Kendi ismi onu düşlerinden ayırdı. "Burada neler oluyor?"

Michael onun mavi gözlerine baktı. "Burası kulübün kadınlar tarafıdır."

"Öbür tarafta da kadınlar var."

"Leydiler değil, onlar erkeklerle gelen kadınlar veya buradan onlarla çıkan kadınlar."

"Yani onlar metres demek istiyorsun." Penelope parmaklarıyla beyaz bir bilardo topu buldu ve elinin altında ileri geri yuvarlarken Michael yakalayan ve bırakan, yuvarlayan ve duran el hareketleriyle büyülenmişti. *O eli kendi üzerinde istiyordu.*

"Evet."

"Ya bu tarafta?"

Şimdi Penelope tam karşısındaydı, aralarında iki metre kadar bir arduvaz parçası vardı. "Bu tarafta leydiler vardır."

Penelope'nin gözleri büyüdü. "Gerçek leydiler mi?"

Michael kuru kuru konuşmaktan kendini alamadı. "Eh, bu sıfatı ne ölçüde hak ettiklerinden emin değilim ama evet. Çoğunun unvanı var."

"Kaç tanesi?" Penelope büyülenmişti. Michael bunun için onu suçlayamazdı. Çok sayıda aristokrat kadının bir anda günaha ve ahlaksızlığa erişebilmesi gerçekten skandaldı.

"Çok değil. Yüz kişi?"

"Yüz kişi mi?" Ellerini açarak masanın üzerine koyup öne eğilince Michael'ın gözleri elbisesinin kenarının altında hızla yükselip alçalan göğüs kabartısına takıldı. Kumaş uzun, beyaz bir kurdeleyle tutturulmuştu; ipek uçlar gevşetilmek için yalvarır gibiydi.

"Bu nasıl bir sır olarak kalıyor?"

Michael gülümsedi. "Sana daha önce de söyledim hayatım, biz gizlilik içinde iş görürüz."

Penelope yüzünde hayranlıkla başını iki yana salladı. "İnanılmaz. Yani buraya kumar oynamaya mı geliyorlar?"

"Başka şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi şeyler?"

"Erkeklerin yaptığı her şey. Kumar oynarlar, dövüş seyrederler, aşırı yer, aşırı içerler..."

"Burada âşıklarıyla buluşuyorlar mı?"

Soru Michael'ın hoşuna gitmemişti ama cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Belki bu onu korkutup uzaklaştırırdı.

"Bazen."

"Ne kadar heyecanlı!"

"Düşünme bile..."

"Bir âşık edinme konusunu mu?"

"Herhangi biri konusunda. Sen Düşmüş Melek'ten istifa edecek değilsin, Penelope. Bu senin gibi kadınlar için değildir." *Ve kesinlikle bir âşıkla değil.* Ona başka bir erkeğin dokunması fikri Michael'da bir şeylere vurma arzusu uyanırmıştı.

Penelope uzun uzun sessizlik içinde ona baktıktan sonra masanın etrafında ona doğru yavaş yavaş ilerledi. "Sürekli

buna benzer şeyler söyleyip duruyorsun. *Benim gibi kadınlar*: Bu ne demek oluyor?"

Soruyu yanıtlamanın pek çok yolu vardı. Masum olan kadınlar... Mükemmel davranılan, mükemmel geçmişleri olan ve mükemmel bir terbiyeyle yetiştirilmiş, mükemmel hayatları olan kadınlar... Mükemmel olan kadınlar... "Senin bu hayata bulaşmanı istemiyorum."

"Neden olmasın? Bu senin de hayatın."

"Bu farklı. Bu sana göre değil." *Senin için yeterince iyi değil.*

Penelope masanın yakın köşesinde durunca Michael onun gözlerindeki kırgınlığı gördü. Kendi sözlerinden rahatsız olduğunu biliyordu. Eğer kırgın kalırsa her ikisi için daha hayırlı olacağını da biliyordu. Ve bu yerden uzak kalırsa.

"Bende bu kadar ters olan ne?" diye fısıldadı Penelope.

Michael'ın gözleri büyüdü. Bu durumda onun ne diyebileceğini bir yıl düşünse Düşmüş Melek'e gelmesini yasaklama sebebini kendisindeki bir terslik olarak algılayacağı aklına gelmezdi. Tanrım, onda hiçbir terslik yoktu. O mükemmeldi. Bunun için fazla mükemmeldi. *Kendisi için fazla mükemmeldi.*

"Penelope." Ona doğru adım attı, sonra durdu: doğru şeyleri söylemek istiyordu. İngiltere çapındaki kadınlara ne diyeceğini biliyordu ama ona ne söyleyeceğini hiçbir zaman bilemiyor gibiydi.

Penelope bilardo topunu bırakarak masanın üzerinde yalpalaya yalpalaya başka bir yöne yuvarlanmasına izin verdi. Top durduğu zaman, arkaya Michael'a baktı; mavi gözleri mum ışığında parıldıyordu.

"Peki ya ben Penelope olmasam ne olur, Michael? Ya buradaki kurallar geçerli olsa? Ya gerçekten isimler olmasa?"

"Eğer gerçekten isimler olmasaydı, sen ciddi bir tehlike içinde olurdun."

"Ne gibi bir tehlike?"

Başka bir düşmüş melekten sonlanan türden.

"Bu konu dışı. İsimler var. Sen benim karımsın."

Dudakları alaylı bir tebessümle yukarı kıvrıldı. "İronik öyle değil mi, bu kapının ötesinde İngiltere'nin en güçlü erkeklerinin yüz tane karısı istedikleri kişiyle istediklerini elde ediyorlar ve ben burada kocamı neler olabileceğini göstermeye bile ikna edemiyorum. Kulübün *sahibi* olan kocamı. Bunu seven kocam. Neden benimle paylaşıyorsun?"

Sözcükler yumuşak ve ayartıcıydı ve o anda Michael'ın ona bu yozlaşmış hayatın her yönünü göstermekten daha fazla istediği bir şey yoktu. *Ama hayatında bir kez olsun, doğru olan şeyi yapacaktı.* Bu yüzden, "Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun." dedi."

Michael odayı katederken Penelope gözleri büyüyerek masadan uzaklaştı.

"Sen bir kumarhanedeki bilardo odasından, senin en iyi ihtimalle birisinin metresi ve en kötü ihtimalle çok daha az onurlu bir şey olduğunu düşünen bir avuç dolusu erkekle rulet oynamaktan daha iyisini hak ediyorsun. Her an kavga çıkabilecek veya her an bir servetin kumara yatırılabilceği ya da birisinin masumiyetini kaybedebileceği bir yerden daha iyisini hak ediyorsun. Zevk ve yıkımın kırmızı ve siyah, bir içeride bir dışarıda olduğu bu günah ve ahlaksızlık yaşamından uzak tutulmayı hak ediyorsun. Sen daha iyisini hak ediyorsun," diye tekrarladı. "Benden daha iyi."

Michael gelmeye devam ederken mavi gözlerin korku veya asabiyet ya da daha fazla bir şeylerle koyulduğunu gördü ama kendisine engel olamadı. "Hayatımda dokunduğumda mahvetmediğim değerli tek bir şey bile olmamıştır, Penelope. Ve eğer sana da aynı şeyin olmasına izin verirsem kahrolurum."

Penelope başını iki yana salladı. "Sen beni mahvetmeyeceksin. Bunu yapmazsın."

Michael elini onun yanağına uzatarak başparmağını oradaki inanılmaz pürüzsüz teninde dolaştırdı, bunu yaparken bile onu bırakmayı daha zorlaştırdığını biliyordu. Başını iki yana salladı. "Görmüyor musun, altı-peni? Zaten yaptım. Daha şimdiden seni buraya getirdim, seni bu dünyaya maruz bıraktım."

Penelope başını salladı. "Sen yapmadın! Buraya ben kendim geldim. Bu seçimi ben yaptım."

"Ama eğer ben olmasaydım yapmazdın. Ve en kötü yanı da..." Michael durdu, daha fazlasını söylemek istemiyordu ama Penelope elini kaldırdı, onunkinin üzerine koyarak yavaşça konuştu.

"Ne Michael? En kötü yanı ne?"

Onun dokunuşuyla, kendisini yanıp tutuşturmasıyla Michael gözlerini kapadı.

Bu şekilde olmamalıydı.

Penelope kendisini bu şekilde etkilememeliydi.

Onu bu kadar fazla istememeliydi.

Evlendiği kadından değişip maceracı, heyecan verici hale gelen bu kadına bu kadar çekilmemeliydi.

Ama gene de öyleydi.

Alnını Penelope'nin alnına bastırdı; onu öpmek, dokunmak, altına almak ve sevişmek için yanıp tutuşuyordu. "En kötü yanı, eğer seni geri yollamazsam burada tutmak isteyecek olmam."

Penelope'nin sonbahar buğdayının altın rengindeki gür kirpikleriyle çevrelenmiş gözleri çok mavi, çok güzeldi ve Michael o gözlerdeki arzuyu görebiliyordu. Penelope kendisini istiyordu.

Penelope ellerini onun göğsüne koydu, uzun süre orada tuttuktan sonra yukarı ensesine kaydırды. Saçlarını güzel, dayanılmaz dokunuşlarla parmaklarına doladı. Kendi vücudunda onu hissetmenin, kollarının arasındaki sıcaklığının, düşüncelerini yakalarken aldığı kokusunun, onun kusursuz ve yumuşak olduğunu, o an için kendisine ait olduğunu bilmenin tadını çıkarırken zaman yavaşlamıştı.

"Ve bunun için benden nefret edeceksin." Michael gözlerini kapayarak fısıldadı. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Benden çok daha iyisini."

"Michael," dedi usulca. "Daha iyi birisi yok. Benim için yok."

Sözcükler Michael'ın içine işlerken Penelope başını yana

eğdi, parmak ucuna kalkarak dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Bu Michael'ın o güne dek deneyimlediği en muhteşem öpücüktü. Penelope'nin kendi dudakları üstündeki dudakları yumuşak, tatlı ve son derece büyüleyiciydi. Onun için günlerdir yanıp tutuşuyordu ve Penelope öperek onu sahipleniyordu, alt dudağını kendi dudaklarının arasına aldı ve Michael onun için açincaya kadar bir iki kere dokundu. Diliyle belli belirsiz araştırdı Michael'ın nefesi kesildi. Penelope'yi kollarının arasında sarmalayarak sımsıkı kendisine çekti, kendisi sertleşmişken onu yumuşakça, kendisi çelik gibiyken ona ipek gibi hissettirecek şekilde sevdi. Penelope nihayet geri çekildiğinde dudakları şişmiş ve pembeleşmişti ve Michael hafifçe aralanmış, sözcüklerinin etrafında yuvarlanan dudaklarından gözlerini ayıramıyordu.

"Bu gece bilardo öğrenmek istemiyorum, Michael."

Michael o dudaklarda oyalanan bakışlarını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Öyle mi?"

Penelope günahkâr bir vaatle yavaş yavaş başını salladı. "Senin hakkında öğreneceğim çok şey var." Penelope tekrar öpünce Michael ona karşı koyamadı. Bunu yapabilecek canlı bir erkek yoktu. Elleri onun elleri üzerinde Penelope'yi sıkı sıkı kendisine çekti. Kendini kaybetmişti. Karısı kendisini günaha sokmak için karşısında duruyor, kendisiyle sevişmesini istiyordu, üzerinde uğraştığı itibarını ve her şeyi riske atarak...

Ve Michael buna aldırmadığını fark etti.

Penelope'yi aşarak eriştiği gizli bir şalteri indirdi ve duvarı kendi eksenini üzerinde döndürerek arkasında basamakları yukarıya; büyük, karanlık bir boşluğa uzanan merdiveni ortaya çıkardı. Elini avuçları yukarıda Penelope'ye uzatarak kendisiyle birlikte tırmanma seçimi yapmasına izin verdi. Onu bu ana, bu deneyime zorladığını düşünmek bile istemiyordu. Aslında bunun tam tersi olmuş gibiydi, sanki bu cesur kadın kâşif kendisini çağırıyordu.

Penelope hiç tereddüt etmeden, hiç pişmanlık duymadan

elini onunkine yerleştirince hızla ve neredeyse dayanılmaz bir arzuya kapıldı. Onu kendisine çekti, iyice öptükten sonra karanlık merdiven boşluğuna götüşdü, arkasından kapıyı kapayınca karanlığın içinde kaldılar.

“Michael?”

Kendi adını fısıldarken yumuşak, zayıflayan sesi bir denizkızının çağırısı gibiydi. Penelope’ye dönerek eliyle ellerini sıktı, kendisiyle durması için ilk basamağā çekti: elinin altındaki vücudunun duruşunu, kalçalarının yuvarlaklığını, karnının hafif kavisini severek el yordamıyla belini buldu.

Michael kendisini kaldırıp üstteki basamakta durdurunca Penelope kesik kesik nefes almaya başladı. Artık dudakları kendi dudaklarıyla aynı hizaya gelince Michael onun hiçbir zaman yeterli gelmeyecek bir uyuşturucu gibi gelen tadını alarak derin, sevgi dolu bir şekilde öptü. Sadece birazcık geri çekildiğinde Penelope içini çekince aldığı zevkle çıkardığı ses Michael’ın hiç hayal etmediğı kadar daha fazlasını istemesine neden oldu. Michael ağzını yeniden aldığında Penelope ellerini onun saçlarına götüşdü. Buklelerini parmaklarına doluyor, çekiştiriyor; Michael’ın ağzını en çok istediğı yerlere yönlendirirken onun çırlıçıplak olmalarını istemesine neden oluyordu. Michael bu fantaziyle inleyerek uzaklaştı. Penelopenin elini eline alarak, “Burada değıl. Karanlıkta olmaz. Seni görmek istiyorum,” dedi.

Penelope onu öptü, göğüslerini göğsüne bastırınca Michael’ın nefesi kesildi. Onun için, teni için umutsuz hissediyor; küçük çığılıkları kendisini taştan bile daha fazla sertleştiriyordu. Penelope sarhoş eden okşamalarından serbest bıraktığı zaman Michael artık sabrının kalmadığını fark etti. Penelope’yi o anda istiyordu. Derhâl. Hiç duraksamadan. Bu yüzden onu kollarında kaldırdı ve merdivenlerden yukarıya taşıdı. Yıkıma. Zevke.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sevgili M...

Bugün yirmi altı yaşındayım. Yirmi altı ve evli değil, anemin yüksek perdeden söylemekten hoşlandığı sözlerle rağmen... Her geçen saatle yaşlanıyor ve kırışıyorum. Sekiz yıl boyunca katıldığım sezonlar ve hiç iyi bir evlilik yok.. Needham ve Dolby Malikânesi'nin en büyük kızı için sefil bir sicil. Bu sabah kahvaltı sırasında hepsinin gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Ama seçeneklerimin ne olduğunu bildiğimden onların kınamalarını kabul etmeyi kendime yediremedim.

Kız evlat olarak ben gerçekten kötüyüm.

İmzasız

Needham Malikânesi, Ağustos 1828

Gönderilmemiş mektup

Merdivenler mal sahibinin süitine çıkıyordu. Michael geçidin üst tarafına açılan gizli kapının hemen iç tarafında onu yere bıraktı, kapıyı arkalarından güvenli bir şekilde kapadıktan sonra hızlı bir zarafetle odanın esas kapısına doğru ilerledi. Penolope bundan sonra geleceklere hevesliydi, onu yakından izledi; tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu Michael'ın.

Michael'ın kendisini yatağa götüreceğini düşünmüştü çünkü bu muazzam kulüpte, erkeklerin ahlaksızlık ve zevk arayışıyla geldikleri bu yerde mutlaka onun uyuduğu bir yer olmalıydı. Onunla birlikte uyuyabileceği bir yer. Gerçeklere

geri dönmeden ve evliliklerinin karman çorman ve hayatlarının tamamen yanlış olmasının sebeplerini hatırlamadan önce başka şeyleri de yapabilecekleri bir yer.

Michael kapıyı kilitleyip tekrar ona döndüğü zaman Penelope üçlü şöminelerin sıcacık ışığının ve Melek'in zeminine nazır geniş altın pencerenin aydınlattığı odada kıpırdamadan duruyordu. Tam anlamıyla bir kavrayış kaplamıştı. *Michael rapmaya hazırlanıyordu... Burada.*

Penelope içgüdüsel olarak geri çekilince Michael gözleminde ipeksi bir vaat parıltısıyla yavaşça ve kararlılıkla onu izledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorunca sesiyle şaşıarak nefesini tuttu.

Geriye doğru bir adım attı. "Bizi görürler."

Michael başını iki yana salladı. "Rahatsız edilmeyeceğiz."

"Nereden biliyorsun?"

Michael kaşını kaldırdı. "Biliyorum."

Penelope ona inandı. Michael açık bir kararlılıkla büyük, karanlık odayı aşarak pencereye doğru ağır adımlarla yaklaşırken kalp atışları kendi kulaklarında uğulduyordu. Kendisine sahip olacaktı. Ve bu muhteşem olacaktı.

Gergin olduğu ya da utandığı için geri çekilmiyordu. Geri çekiliyordu çünkü onun tarafından takip edilmek dayanılmaz kadar heyecan veriyordu. Michael çok güzel ve zarifti ve pek çok erkekte eksik olan bir amaçla hareket ediyordu. Kendisini Michael'a çeken, onu bu kadar çekici kılan şey kararlılığıydı. İsteddiği şeyleri takipte acımasızdı. Ve tam şu anda kendisini istiyordu.

İçi beklentiyle dolarak hareketsiz kaldı. Bir sonraki anda Michael yanındaydı. Ona uzandı, yanağını avuçlarının arasına alarak başını kendisine doğru kaldırdı. büyük bir dikkatle gözlerinin içine baktı. Güçlü bir odaklanmayla. *Tamamen Penelope'nin üzerinde.*

Penelope bu farkındalıkla heyecana kapıldı. Nefesi kesildi.

Michael, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Okşayarak çene hattında dolaştırdığı başparmağının ardından sıcaklık

kalıyordu.

“Bana bakış şeklini.” dedi gözlerini ondan ayıramadan. “Bana hissettirdiği...” Sözlerinde kararsızdı, sesi zayıflayınca Michael eğilip boynunun tabanına, nabzının attığı yere bir öpücük kondurdu. Başını bir kez daha kaldırdı. “Sana nasıl hissettiriyor, aşkım?”

“Güçlü hissettiriyor.”

Penelope sözleri söyleyinceye kadar fark etmemişti, Michael dudaklarının bir tarafı bir gülümseme belirtisiyle kıvrılarak parmak uçlarını teninde dolaştırıyor, köprücük kemiklerine sürüyor, tüm vücuduna dalga dalga zevk yayarak ipek elbisesinin kenarlarını takip ediyordu.

“Nasıl yani?”

Michael’ın tüm vücudunda dolaştırdığı parmaklarını bakişlarıyla izlemesiyle, verdiği zevkle derin bir nefes aldı ve, “Beni istiyorsun,” dedi.

Ela koyulaşarak kahverengi oldu ve sesi buğulu bir hal aldı. “Evet.”

“Bu bana her şeye sahip olabilirmişim gibi hissettiriyor.”

Michael elbisesinin korsajının göğüslerinde sıkı durmasını sağlayan fiyongu hafifçe çekiştirince kurdele gevşedi ve kumaşın esnemesine neden oldu. Parmaklarını etek uçlarının altından daldırarak dokundu, orada oyalandı.

“Sana istediğin her şeyi veririm. Ne istersen.”

Sev beni.

Bunu değil. Penelope onun bunu veremeyeceğini biliyordu. Ama daha düşüncesini izleyemeden Michael ellerini kaldırmış, eldivenlerinin düğmelerini çözüyordu; eldivenleri yavaş yavaş çıkarırken oğlak derisinin tenine teması, eldiven giymeyi veya çıkarmayı bir daha asla seks eyleminden başka bir şey olarak düşünememesini sağlamıştı.

Michael elini esneyen korsajından, kombinezonunun kenarından içeri soktu. Göğüslerinden birini kavrayarak kumaştan dışarı çıkardı. Penelope hissettikleriyle inledi ve Michael eğilip öperek sesi yakaladı.

“Melek’in ışığında uzanmanı ve benimle sevişmeyi istiyο-

rum.” Sözcüklerini başparmağıyla göğüs ucuna sertçe dokunarak ve dişlerini boynundan aşağı sürterek vurguladı. “Ve sanırım bunu sen de istiyorsun.”

Penelope başıyla onaylamaktan kendini alamadı. Veya itiraf etmekten. “Evet.”

Seninle olduğu sürece.

Michael onu serbest bırakarak boyalı camlı pencereye doğru döndürdü. Penelope dışarıya, Melek’in insanlarla dolu zeminine bakarken Michael onun düğmeleriyle uğraşıyor, metodik bir şekilde çözüyordu.

“Bana ne gördüğünü anlat,” diye fısıldadı, dudaklarını Penelope’nin omuz boşluğuna ateşli ve yumuşak bir şekilde bastırırken.

“Erkekler var... Her yerde.” Penelope inledi ve hızla çözülen kumaşı göğsünde yakaladı.

Michael korsesine ulaştı, hızla danteller üzerinde çalışarak onu kemik ve keten hapisanesinden kurtardı. Penelope hissettikleriyle göğüs geçirirken Michael pamuklu kombinezondan okşayarak altındaki vücudu yatıştırdı. Duyguları sırasında onu sabit tutmak için bir eli pencereye tutundu, böylece onun tedirgin vücudunu serbest bırakmış olacaktı.

Michael sesi anlamış gibiydi ve Penelope’nin kulağını yalayarak ellerini elbisenin ve korsenin altına kaydırды, ardında zevk dolu iz bırakarak okşuyordu. “Zavallı sevgilim,” diye fısıldadı, sözleri âdeta güzel bir brendi gibiydi. “İhmal edildin.”

Penelope’ye de öyle geliyordu. Vücudu sanki sadece dokunması için yanıp tutuşuyordu. Öpmesi için. Onu neredeyse ıstırap veren bir zevke ulaştıran, uzun, ateşli okşamaları için.

“Sadece erkekler mi?” diye fısıldadı Michael, onun dikkatini yeniden Lucifer’in güzel, kaslı boynunu tasvir eden alacalı camdan odaya çekerek. Kombinezonunun üzerinden göğüslerini elleriyle kavradı, yukarı kaldırdı ve kendi sıcak avuçlarında şekillendirdikten sonra zonklayan uçlarını parmaklarının arasına alıp belli belirsiz sıkıştırdı, sadece doğruca vücuduna zevk mızrakları yollamaya yerecek kadar. Pene-

lope inledi

“Cevap ver bana, Penelope.”

Penelope karşısındaki manzaraya odaklanmak için kendini zorladı. “Hayır. Kadınlar da var.”

“Peki, ne yapıyorlar?”

Penelope menekşe rengi güzel elbiseli, siyah saçları başının tepesine toplanmış, bukleleri dökülen bir kadına odaklandı. “Bir tanesi bir centilmenin kucağında oturuyor.”

O zaman Michael kalçalarını sallayarak baskı yaptı ve Penelope keşke kat kat kumaş katmanlarıyla ayrılmasak diye düşündü.

“Başka ne var?”

“Kadın kollarını onun boynuna dolamış.”

Michael onu pencereye karşı destekleyen elini çekerek büküp kendi boynuna koydu, böylece güzel kıvrımlarına daha kolay erişebilecekti. “Ve?”

“Ve kadın adamın kulağına konuşuyor.”

“İskambil oyununa mı rehberlik yapıyor?” Parmaklarını yeniden sıkıştırınca Penelope inleyerek gözlerini kapadı ve ona doğru döndü.

“Michael,” diye fısıldadı kendisini öpmesini dileyerek.

“Adımı bu şekilde söylemeni seviyorum. Bana Michael diyen tek kişi sensin,” dedi. Ona istediğini vermeden önce diliyle derin ve yumuşak bir şekilde kollarında kıvranmaya başlayınca, göğüslerini sihirli ellerine bastırınca kadar okşadı.

“Bundan nefret ediyorsun,” diye itiraz etti Penelope.

“Bende kolumu kaldıracak hal bırakmadın.” Hafifçe boynunun yumuşak tenini emdi. “Bana biraz daha kadından bahset.”

Penelope tekrar pencereye dönerek bir kez daha odaklanmaya çalıştı. Partnerinin doğruca korsajının içini görmesini sağlamak için kadının öne eğilmesini izledi. Adam gülümseyerek eğilip köprücük kemiğine bir öpücük kondurduktan sonra kadının uyluğu ve baldırı boyunca yukarı kaydıracağı eli sonunda elbisesinin eteklerinin altında kayboldu.

Penelope geriye Michael'a doğru yay gibi gerildi. "Oh, adam kadına dokunuyor..."

Michael'ın parmakları bu sözlerle hafifledi, belli belirsiz okşayışlarının yumuşaklığıyla Penelope karanlık odada her ikisinin de çıtırçıtlak olmalarını diledi.

"Neresine dokunuyor?"

"Altından..." Michael'ın eli aşağı, onun için yanıp tutuşan yere doğru hareket edince durdu. Michael yumuşakça okşayarak merkezi bulunca son sözü içini çekerek söyledi. "...Eteğinin."

"Böyle mi?" Etek kumaşlarına rağmen Michael'ın dizi onun uylukları arasında yolunu buldu, elini oradaki sıcaklığa kaydırıp avucunun kenarıyla orayı titreştirerek daha geniş araladı.

Penelope'nin başı geriye onun omuzuna düştü. "Bilmiyorum."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Umarım onun iyiliği içindir," diye fısıldadı Michael okşarken.

Michael arkasından alçak sesli bir gümbürtüyle güldü. "Ve adam için."

Penelope gözlerini kapadı. Michael'ın elleri uyum içinde hareket ediyor; biri göğsüyle oynuyor, tahrik ediyor, diğeri uyluklarının arasını ustalıkla okşuyordu. Okşamalar birkaç dakika daha devam ettikten sonra Penelope onu hissetmenin zevkini çıkararak içini çekti ve ona mümkün olduğunca uymak için kendini geriye bastırdı. Michael onun hareketleriyle sallanarak kulağına tısladı.

"Eğer böyle yapmaya devam edersen onları daha fazla izlemen mümkün olamayacak, sevgilim."

"Artık onları izlemek istemiyorum, Michael."

"Öyle mi?"

Meraklı soru omzundan, Michael'ın dişlerini tenine sürtüğü yerden gelmişti. Başını iki yana sallayarak onun daha iyi erişebilmesi için başını yana doğru eğdi. "Hayır," diye itiraf etti. "Ben seni izlemek istiyorum."

Michael'ın parmakları uyluklarının arasında harika bir şeyler yapınca göğüs geçirdi. "Lütfen."

"Peki," dedi Michael ve Penelope sözlerindeki dalga geçen gülümsemeyi duydu. "Madem bu kadar güzel bir şekilde istiyorsun..."

Penelope'yi kendine çevirdi. Bakışları elbisesinin kumaşını göğsünde hâlâ tuttuğu yerde oyalandı. "Elbiseyi bırak, Penelope," diye emretti, sözleri sıvı gibiydi ve Penelope daha sıkı tuttu.

"Peki ya..."

"Seni kimse göremez."

"Ama..."

Michael başını iki yana salladı. "Birisinin seni görmesine izin vereceğimi hayal bile etme, benim muhteşem sevgilim. Buna izin verirsem onları öldürmeyeceğimi düşünme bile."

Öylesine sahiplenilen sözlerdi ki Penelope bunlardan zevk almaktan kendini alamadı. Ona şimdiye dek hiç kimse muhteşem dememişti. Kendisini sahiplenmekle hiç kimse zerre kadar ilgilenmemişti. Ama bu anda Michael kendisini istiyordu.

Penelope soyunması için yakaran gözlerle bakmasından hoşlanarak uzun süre onu izledikten sonra kumaşı bıraktı, elbisesinin çorapları hariç odanın loş ışığında ve kocasının karşısında çırılçıplak bırakarak düşmesine izin verdi.

Michael kıpırdamıyor, gözlerini onun vücudunda dolaştırıyordu. Bakışlarını nihayet yüzüne çevirdikten sonra büyük bir saygıyla, "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," dedi. Ayağının dibindeydi, botlarını ve uzun külotunu çıkararak sadece çoraplarıyla bıraktı. Çorapları boyunca yukarı kadar bacaklarını okşarken ipekliyle teninin buluştuğu yerde oyalandı. Penelope hissettikleriyle soluk soluğa kalınca oradaki cildini yaladı.

"Çoraplara bir zaafım var, hayatım. İpekli ve pürüzsüz, tıpkı senin en yumuşak yerin gibi."

Penelope kızardı, onları teninde hissetmeyi sevdiğini itiraf etmek istemiyordu, ona evlendikleri gecedен bu yana ba-

çaklarındaki satenin temasından sanki onun dokunuşlarıymış gibi keyif aldığını söylemek istemiyordu.

“Görüyorum ki sen de seviyorsun,” diye takıldı ve Penelope onun kıvrımlı dudaklarını uyluğunda hissetti.

“Ben *senden* hoşlanıyorum,” diye fısıldadı Penelope, bir elini onun başının arkasına yerleştirerek parmaklarını yumuşak buklelerinin arasına soktu.

Michael bunun üzerine doğruldu, çoraplarını çıkarmayı bırakarak onu şiddetle ve harika bir şekilde öptü. “Kıvrımların son derece kusursuz ve tenin yumuşak.” Eliyle yukarı doğru sıvazlayarak göğsünü alt tarafından avucuna aldı. “Çok güzel ve dolgun.”

Michael’ın sözleri aklını başından alıyordu. Dokunuşlarından bile daha kötü etkisi vardı. Penelope ona, onun öpüşüne doğru yay gibi gerildi ve Michael nefesini, sözlerini, düşüncelerini yok etti. Dudakları ve diliyle onunkileri okşuyor, hayal bile edemeyeceği zevkler vaat ediyordu. Öpmesine son verdiği zaman Penelope itiraz etmeyi unutarak içini çekti ve onun geriye çekilerek hızlı hareketlerle giysilerini çıkarmasını ve kendisine dönerek durduğunda pencerenin ötesindeki gazonodan gelen ışığın Michael’ı bir renk mozaigi ve dokusu haline getirmesini izledi. Uzun bacakları ve bükümlü kasları, dar kalçaları ve geniş omuzları ve... *Hayır. Ona öyle bakmamalıydı.* Bunu istemesinin zararı yoktu. İnanılmaz merak etmesinin zararı yoktu. *Sadece tek bir hızlı bakış.*

Aman Tanrım.

Penelope birdenbire utanarak elleriyle çıplaklığını örttü. “Yapamayız... Ben değildim... Beklenen bu değildi...”

O zaman Michael ender görülen yırtıcı bir tebessümle gülümsedi. “Sinirli misin?”

Penelope değilmiş gibi yapması gerektiğini biliyordu, Michael muhtemelen bir sürü kadınla bunu yapmıştı. Ama Penelope sinirliydi. “Biraz.”

Michael onu kaldırarak odanın bir tarafındaki alçak bir şezlonga taşıdı, kucağına yerleştirdi ve şiddetli, araştıran bir öpüşmeyle nefesini keserek tüm çekingenliğini ortadan kal-

dırdı. Penelope onun alt dudağını yalayarak hafifçe emdi ve Michael haşın bir solumayla geri çekildi.

Penelope'nin gözleri büyüdü.

"Üzgünüm... Dudağım henüz iyileşmedi."

Penelope geri çekilerek elini kaldırıp Michael'ın saçlarını geriye doğru düzeltti ve diğer yaraları arayarak yüzünü inceledi.

"Sana vurmasına izin vermemelisin," diye fısıldayarak varanın yanına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Eve gidemeyeceğim ve seni yatağa götüremeyeceğim gerçeğini aklımdan çıkarmanın tek yolu buydu." Michael elini uzun, güçlü bir okşamayla onun kolundan aşağı indirdi. "Beni korkutuyorsun." Dudakları buruk bir tebessümle kıvrılırken parmaklarıyla Penelope'nin bileğinin, dirseğinin, omuzunun yumuşak cildini okşayıp sıvazladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Senden küçük lezzetler alamam, aşkım. Seninle sadece tıka basa doyabilirim. Dayanılmazsın." Penelope'nin omzuna bir öpücük kondurdu, oradaki teni yıkamak için dili dışarıdaydı. "Oyun zarı tıkırtısı gibisin. Oyun kâğıdı karmak gibi. Senin için arzudan kıvranıncaya kadar beni çağırıyorsun." Sözler Penelope'nin boynunun dibinde çok hafif bir fısıltı halinde geliyordu. "Sana kolaylıkla bağımlı hale gelebilirim."

Sözler kalbini çarptırmıştı. "Peki, bu kötü mü?"

Michael gülünce kahkahanın gürültüsü karnında ve göğüslerinde titreşti. "Benim için evet. Çok çok kötü." Penelope'yi uzun uzun ve yavaşça öptü. "Ve senin için de öyle. Benden sana dokunmamamı istedin. Senin isteklerine saygı göstermek istiyordum."

Bunların Penelope'nin istekleri olmamasının dışında... Gerçekte değillerdi. Hep Michael'ın kendisine dokunmasını istemişti, hatta bunu yapmamasını söylediği zaman bile. Michael onun zayıflığıydı. Michael ona dokunarak konuşmaktan kurtarmıştı. Penelope içini çekinceye kadar parmaklarıyla göğüs ucuyla oynarken o da ellerini Michael'ın saçlarının arasına kaydırdı.

Penelope geri çekilince onun koyu, güzel gözleriyle karşılaştı. "Michael," diye fısıldadı. Michael gözlerini ayırmadan onu kaydırıp sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı, elini uyluğundan aşağı dolaştırarak bacaklarını açtırmak için baskı yaptı.

Tuhaf fikir bir skandaldı. *Bir rüya.*

Sadece çok kısa bir an tereddüt ettikten sonra Michael'ın sessiz talimatlarına uyarak ata biner gibi üstüne çıktı. Michael konuştuğunda sesinde gurur ve zevk vardı. "Benim mace-raperest güzelim..."

Penelope bunun abartı olduğunu biliyordu. Çok güzel değildi. Ama bu gece kendisini *güzel* hissediyor ve onun isteğini göz ardı etmeyi aklına bile getirmiyordu. Yeni pozisyonu ona, onun geniş sıkı omuzlarına, nefes alırken inip kalkan geniş göğsüne tam olarak erişmesini sağlamıştı ve ellerini kocası olan bu muhteşem, yakışıklı adamın üstüne yerleştirmekten kendini alamadı.

Michael onun dokunuşuyla zevkle inledi ve göğüsleri ağzının hizasına gelene kadar onu kaldırdı, göğüs uçlarına doğru tek bir uzun, sürekli akım halinde hava üflüyordu. Penelope kararlılıkla kendi üzerinde duran bakışlarının yönünü takip ederek göğüs uçlarının -önce biri, sonra diğeri-dayan-lamacak kadar sertleşerek ve sancıyarak gerilmesini izledi. *Michael'ın ağzını kendi üstünde istiyordu.*

"Dokun bana," diye fısıldadı.

Michael çoktan başlamıştı, Penelope bu korkunç, muhteşem zevkten öleceğini düşününceye kadar yaladı ve emdi. Ellerini saçlarının arasından geçirerek Michael geri çekilip ağzını diğerine, yerleştirenceye kadar orada tuttu; ihmal edilmiş göğsü uzun, güzel darbelerle yaladıktan sonra dudaklarını etrafında kapadı ve Penelope'ye tam olarak istediğini verdi.

Dudaklarıyla çekmesi, diliyle yalaması, dişlemesi esnasında kollarının arasında kıvranıyordu. Ulu Tanrım! Zevki bir usta gibi sanat ve beceriyle yönlendiriyordu. Ve Penelope asla ve asla sona ermesini istemiyordu. Michael sonunda geri

çekilerek onu üzerinde daha yukarıya, daha yakınına kaldırdı, gövdesinin yumuşak tenine sıcak bir öpücük kondurduktan sonra üzerinde aşağıya kaydırarak ve bir kez daha ağzını aldı. Dizlerini altına sokup göğsünde sımsıkı tutarken parmaklarını saçlarının arasına dolaştırınca tokaları yozlaşmış odanın zeminine saçıldı.

Ağzını boynuna indirerek nabız noktasının üstündeki hassas cildi yalayınca Penelope göğüs geçirerek bir kez daha ismini söyledi, zevkten uyuşmuş gibi hissediyordu. Michael'dan önce varlığını bilmediği bir zevk. O olmasa asla bulamayacağı bir zevk.

"Michael." İç geçirerek ismini söyledi.

Michael gülümsedi; kendinden memnun, tam anlamıyla erkeksi bir tebessümle elini sırtından çekerek aralarına kaydırarak.

Penelope bakışlarını bu hain, hareketiyle büyülediği yağmacı ele çevirdi, o sırada parmaklarıyla onun tam merkezini okşuyordu, o kadar hafıftı ki sanki Penelope'yi araştırarak sonsuz zamanları varmış gibiydi. Penelope hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Michael parmaklarını kıpırdattınca Penelope ona doğru kırmıldanarak elini onun gövdesinden aşağı indirdi, çekinerek vücudunun en merak ettiği kısmına koydu.

Penelope'nin eli sıcak çeliğine yerleştiği zaman Michael nefesini içine çekti. "Penelope... Sözcük bir iniltinin içinde kayboldu.

Penelope ona dokunmak, onu öğrenmek, kendisine verdiği zevki ona vermek istiyordu. "Bana nasıl olduğunu göster. Öğret bana."

Michael'ın zevkten gözleri koyulmuştu, diğer elini indirerek Penelope'ye rehberlik etti, ona nasıl dokunacağını, nasıl okşayacağını gösterdi. Uzun ve hoş bir şekilde inlediği zaman Penelope öne eğilerek usulca yanağından öptü, teninde fısıldayarak, "Bu bilardodan çok daha ilginç." dedi.

Michael bu sözlerle haşin bir şekilde güldü. "Daha fazla hemfikir olamazdım."

“Çok pürüzsüzsün,” dedi Penelope uzunluğunu okşarken hayretle. “Çok sert.” O dokunurken Michael gözlerini kapadı ve Penelope yüzünde oynayan zevkten keyif alarak onun yüzünü seyretti.

Başparmağını sıkı sıkıya ucuna sürtünce Michael gözlerini yarı aralayarak inledi. “Bunu tekrar yap.”

Penelope yaptı, araştırmasına devam ederken Michael onu kendisine çekerek derin ve uzun uzun öptü. Elini onunkinin üstüne koydu; nasıl hareket edeceğini, nerede oyalanacağını, ne kadar baskı uygulayacağını gösterdi. Michael başını arkaya eğmiş kısa kısa, acı dolu soluklar alıyordu.

“Böyle iyi mi?”

Michael soruya homurdandı. “Mükemmel. Durmanı hiç istemiyorum.” Durmak hiç ilgisini çekmiyordu. Michael’ın zevk aldığını izlemek hoşuna gidiyordu. Sonunda Michael onu sert bir hareketle çekip kendisinden uzaklaştırdı.

“Artık yapma. Tekrar senin içine girmeden olmaz.”

Bu sözlerle Penelope’nin yanakları kızarınca Michael alçak sesle ve sevgiyle güldü.

“İçinde olmak istemem seni utandırıyor mu güzelim?”

Penelope başını iki yana salladı. “Beni senin içimde olmanı istiyor olmam utandırıyor. Leydiler böyle şeyler düşünmezler.”

Michael onu kabaca öptü. “Senin müstehcen düşüncelerini susturmayı hiç istemem. Aslında her birini duymak istiyorum. Hepsini gerçekleştirmek istiyorum.”

Parmaklarını sebatla hareket ettirip uylukları arasında harikulade şeyler yapınca Penelope nefes nefese kaldı.

“Michael. Daha.”

“Daha ne, güzelim?” Parmak uçlarını onun istediği yerin karşısına yerleştirdi, dokunmaktan ziyade dalga geçiyordu. “Buraya mı daha?”

Penelope inleyince ismini tekrarlamadan, sesindeki yararı duymadan önce uzaklaştırdı. “Veya belki de buraya daha?” Uzun parmağını derinlere kaydırınca Penelope inledi.

“Her yere.”

"Ne kadar hırslı, ağgözlü bir kadınla evlenmişim." Dalga geçerek onu öptü, derin derin yaladı, ağzını araştırırken kıpırdatmadan tuttu, tüm bu sırada parmakları küçük hain daireler çiziyor, ona belli belirsiz dokunuyordu. Kaşını kaldırdı ve ikinci parmağı da uzun, yavaş zevk akışında birinci parmağa katıldı.

"Burası mı?"

"Evet," dedi nefes nefese, Michael yaklaşıyordu.

"Burası mı?" Değiştirdi. Daha yakındı. Penelope dudağını ısırdı. Gözlerini kapadı. "Evet."

"Burası?"

Çok yakın...

Penelope tamamen hareketsizdi. Durmasını istemiyordu.

"Burana dokunmak hoşuma gidiyor, Penelope," diye fısıldadı, hain eli araştırırken. "Biçimini keşfetmeyi, benim için ne kadar ıslandığını hissetmeyi seviyorum." O parmaklar bir kez daha okşadı, fısıltıları devam ediyordu. Elini kıvrıdı, o muhteşem yeri tehdit ederek çevreledi. "Seni araştırmayı seviyorum."

"Bul onu..." diye fısıldadı Penelope, sessiz kalması mümkün olmamıştı.

"Neyi bulayım, aşkım?" Tamamen masum davranıyordu. Hain, yalancı...

Penelope kendisini güçlü hissederek onun bakışlarını karşıladı. "Ne olduğunu biliyorsun.

"Hadi birlikte bulalım."

Bu kadarı fazlaydı. Penelope ikisinin arasına uzandı, onun elini yakaladı ve nihayet sonunda oraya yönlendirdi. Michael'ın üzerine eğilip gözleriyle karşılaştığında içindeki yoğun zevki, buna sıkı sıkıya bağlı arzuyu gördü. Penelope'nin bileğinden tutarak yönlendirdiği parmakları yumuşak buklelerin arasına kayd; gizli kıvrımlarını ayırıyor, büküyor, çevresinde dolaşıyordu. Başparmağıyla sıvazlayarak uzun ve yavaşça hain bir çember çizince Penelope kendi akıl sağlığından kuşkulandı.

Michael zevkin ağırlığı altında verdiği mücadeleyi izliyor.

parmaklarıyla olduğu kadar sözleriyle de sataşıyordu.

“Orası mı sevgilim? İyi hissettiğin yer orası mı?”

“Penelope onun hain, tahrik eden sözlerine ve hain, tahrik eden parmaklarına yeniliyor; ona doğru hareket ederek fısıltıyla yanıtlıyordu. Ve sonra kendisine tam istediği şekilde dokunuyor, mükemmel bir şekilde çevresinde dolaştırıyor, tam olarak gerekli ölçüde baskı yapıyordu. Sanki Penelope’nin vücudunu ondan daha iyi biliyor gibiydi. Sanki Penelope’nin vücudu ona aitti.

Ve belki de öyleydi.

Michael’ın uzun, güzel parmaklarından biri içinin derinliklerine kayarak avucunun kenarıyla bir noktayı titreştirince keskin, neredeyse dayanılmaz bir zevkle onun ismini seslendi. Onun dokunuşlarıyla sarsılırken inanılmaz bir şeylerin gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordu.

“Michael,” diye fısıldadı ismini, daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu. Arzu ve tutkuyla dolmuş, kendi en gizli kısmına dokunmaya hiç son vermemesini istiyordu. Artık ona ait olan kısma.

“Beni bekle,” diye fısıldayarak Penelope’nin bacaklarını daha fazla ayırdı. Ona daha yakından baskı yaptı, parmaklarını oradan ayırırken yerine sert, uzun aletini yerleştirdi ve Penelope’ye sürtünürken kulağına uzun bir soluk verdikten sonra fısıldadı. “Tanrım, Penelope... Ateş gibisin. Güneş gibi. Ve seni arzulamaktan kendimi alamıyorum. İçinde olmak ve hiç ayrılmamak istiyorum. Sen benim yeni ahlaksızlığımın, aşkım... Şimdiye dek yaşadığım her şeyden daha tehlikelisin.”

Daha derinlere kaydı, dişlerini sıkarak kendi aletini onun girişine yerleştirdi, Penelope’nin boşluk hissettiği yere... Michael’a ihtiyaç duyduğu yere. Penelope daha yakınına sokuldu, Michael’ı hissetmekten hoşlanıyordu. Onu daha derinlerde istiyordu.

Michael durdu. “Penelope.” Penelope gözlerini açtı, onun ciddi koyu gözlerine baktı. Michael aşağı eğildi, dudaklarını alarak uzun uzun, yavaşça, vaat dolu bir öpüşle öptü.

“Kendini itibarını kaybetmiş hissettiysen çok üzgünüm, aşkım... Bu anda seninle alakalı son derece değerli bulmadığım hiçbir şey yok. Bunu bil.”

Çarpıcı ve hakikatle dolu bu sözlerle Penelope’nin gözleri yaşla doldu.

Başını salladı. “Biliyorum.”

Michael bakışlarını ayırmadı. “Öyle mi? Sana ne kadar değer verdiğimi görebiliyor musun? Bunu hissediyor musun?”

Penelope gene başını salladı, tek bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı yuvarlanarak Michael’ın omzunun pürüzsüz tenine düştü. Michael ellerinden birini onun yanağına götürerek tuzlu izi başparmağıyla sildi. “Sana tapıyorum,” diye fısıldadı. “Keşke hak ettiğin adam olabilseydim.”

Penelope kendi elini kaldırarak yanağında duran elini yakaladı. “Michael... Sen o adam olabilirsin.”

Michael bu sözler üzerine gözlerini kapadı. Onu kendisine çekerek derin, yürek burkan bir şekilde öptükten sonra ikisinin arasına uzanıp Penelope’nin içinin derinliklerinde zevkin toplandığı o harikulade yeri arayarak buldu. Uzun dakikalar boyunca okşadı ve elini tekrar tekrar, mükemmel, neredeyse dayanılmaz bir ritimle çevresinde dolaştırdı. Ta ki Penelope kendisini ona bastırıp zevkin doruğuna ulaştığını hissedinceye kadar.

Penelope daha zirveye erişmeden önce durdu, onun yeniden dünyaya dönmesine izin verdikten sonra yeniden bastırıp ve tekrar duraksadı. Penelope hayal kırıklığıyla bağırdı. “Michael...” Michael onu boynunun yan tarafından öperek kulağına fısıldadı. “Bir kere daha. Bir kere daha ve bunu almana izin vereceğim. Beni almana izin vereceğim.”

Bu sefer eşiğe ulaştığı sırada tam boşalmak üzereyken Michael tek, yumuşak bir darbeye onu esneterek içine girdi. Onu doldurarak. Muhteşem bir şekilde. Ve Penelope kayboldu, uçuşumun üzerinde, onun kollarının arasında güvenli, birlikte sarsılırlarken onun adını seslenerek daha fazlası için yalvardı ve Michael ona artık nefes alamayınca kadar; konuşamayınca, Penelope kendi kollarının arasında yığıl-

maktan başka hiçbir şey yapamayınca kadar tekrar tekrar verdi.

Penelope'yi uzun süre tuttu; elleriyle yumuşakça, cömertçe ve sabırla sırtını okşuyordu.

Michael'ı sevmekten asla vazgeçmeyecekti.

Kendisine verdiği büyük zevk için değil ama şu anda sunduğu dayanılmaz yumuşaklık için. Sertleşmiş ve tatmin olmamış halde bütünüyle içinde dururken kendisini nazikçe okşadığı, sanki dünyada olduğu sürece hep yapmış gibi ismini fısıldadığı için. Kendi zevkini yaşamak için beklemiş, önce Penelope'ninkinden emin olmak istemişti.

Michael bu yönünü saklamak için çok uğraşmıştı ama işte tüm şefkatiyle buradaydı.

Penelope bunu seviyordu. Michael'ı seviyordu. Ve o bunu hiçbir zaman kabul etmeyecekti.

Bu düşünceyle dondu, başını kaldırırken onun bakışlarıyla karşılaşmaktan korkuyor, kendi düşüncelerini sezmesinden endişeleniyordu. Michael etrafındaki ellerini sıkılaştırdı.

"Canını acıttım mı?" Soru haşindi, sanki bu fikre katlanamıyormuş gibiydi.

Penelope başını iki yana salladı. "Hayır..."

Michael onun altında kıpırdanarak uzaklaşmaya çalıştı. "Penelope... Bana izin ver... Seni incitmek istemiyorum."

"Michael."

Ve sonra konuşmaktan korktuğu için -eğer kendisine konuşmak için izin verirse Michael'ın duymak istemediği bir şey söyleyebileceğinden çok korkuyordu- onun üzerinde hareket ederek hafifçe kendisini yükseltti ve tekrar üzerine oturdu. Michael'ın başını arkaya eğmesi, gözlerini kısıması, dişlerini kenetlemesi, kararlı bir şekilde kendini kontrol etmesi hoşuna gidiyordu. Hareketi tekrarlayarak fısıldadı. "Dokun bana."

Bu sözlerle Michael kontrolü bıraktı ve nihayet, nihayet kıpırdandı.

Hareket edince Penelope içini çekti ve Michael tüm zevk ve mükemmeliyetle derinlere, iyice derinlere hareket etti.

Birlikte hareket ediyorlardı; Michael'ın elleri onun kalçalarında, ona rehberlik ederken Penelope ellerini onun omuzlarına koydu ve onun üzerinde kendisini yükseltti. "Daha..." diye fısıldadı. Bir şekilde tartışmasız olarak onun vereceği daha fazla bir şeyler olduğunu biliyordu.

Ve Michael daha uzun, daha derin hareketlerle cevap verdi. "Güzel Penelope... Çok ateşli, çok yumuşak ve muhteşem," diye fısıldadı kulağına. "Kollarımın arasında dağıldığını görünce zevkten ölebileceğimi düşündüm. Orgazm olurken çok güzel görünüyorsun. Seni tekrar o noktaya getirmek istiyorum... Tekrar tekrar." Sözlerini kendisini içeri iterek; sırtını, omuzlarını okşayarak vurguladı. Ellerini aşağı indirerek kalçalarını kavradı ve üzerinde ona yol gösterdi.

"Michael, ben..." Ve Michael'ın elleri onun üzerinde, aralarındaydı ve çok derinlerdeydi ve Penelope cümlesini tamamlayamadı çünkü yeniden o tuhaf, olağanüstü zevk eşliğine gelmişti ve başka hiçbir şeyi buna erişmek kadar istememişti.

"Söyle bana," diye fısıldadı Michael haşin bir ifadeyle. Daha sert, daha hızlı iterek ona istediğini bilmediği her şeyi verdi. İhtiyaç durduğu her şeyi.

Seni seviyorum.

Nedense vücudu zevkle kaplanırken bu sözleri söylemekten kendisini alıkoydu. Michael onunla birlikte eşikten yuvarlanırken karanlık odada ismini haykırdı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Biraz düşünceli bir ruh hali içindeyim, o günden bu yana altı yıl geçti: "Leighton Fiyaskosu" babam böyle demekten hoşlanıyor ve ben üç evlenme teklifini geri çevirdim. Her biri bir öncekinden daha az çekici...

Bununla birlikte annem beni bayan terzisi dükkânlarına ve leydilerin çay saatlerine götürmeye devam ediyor, sanki birkaç metre ipekli veya biraz bergamot kokusu bir şekilde geçmişimi silebilirmiş gibi. Bu sonsuza kadar böyle devam edemez, öyle değil mi?

Daha da kötüsü ben bir hayalete mektuplar yazmaya ve günün birinde postayla cevaplarının geleceğini hayal etmeye devam ediyorum.

İmzasız

*Dolby Konağı Kasım 1829
Gönderilmemiş mektup*

"Bektaşî üzümü kreması..."

Penelope başını Michael'ın omzundaki sarı saçlarının yayıldığı yerinden kaldırmadı. "Pardon, anlayamadım?"

Michael sıcak eliyle omurgasından aşağı doğru okşayınca vücuduna zevk ürpertileri yayıldı. "Çok kibar."

Michael şezlongun kenarından eğildi, henüz ondan ayrılmayı düşünmüyordu ama eğer bir şeyler yapmazsa Penelope'nin üşüyeceğini biliyordu. Karısını elde etmek için acele

ederken yerde yığın halinde bıraktığı frak ceketini yakaladı ve lacivert yünüyü ikisinin üzerine örttü.

Penelope ceketin altında ona sokulunca yumuşak ve ipek-si dokunmasıyla Michael soluğunu tuttu. "Bektaşî üzümü kreması," diye tekrarladi.

"İnsanın karısına böyle demesi pek hoş değil," dedi Penelope hafif bir tebessümle, gözlerini bile açmadan. "Gerçi biraz önce yaptıklarımızdan sonra senin üzerinde bir parça Bektaşî üzümü kreması olabilirim."

İnanılmaz saçmaydı ama Michael gülmekten kendini alamadı.

Böyle saçma bir şeye gülmeyeli ne kadar olmuştu acaba?
Bir ömür boyu.

"Komik kız," dedi ona daha sıkı sarılarak. "Bektaşî üzümü kreması benim en sevdiğim pudingtir."

Bunun üzerine Penelope durdu, parmakları göğsündeki güzel tüy karmaşasında hareketsiz kaldı. Michael elini aldı ve dudaklarına kaldırarak çabucak parmak uçlarını öptü. "Frambuaz kremasını da severim. Ve ravent kremasını da."

Penelope başını kaldırdı, sanki Michael biraz önce dünyayı sarsan bir şey itiraf etmiş gibi mavi gözleriyle onunkileri araştırdı. "Bektaşî üzümü kreması."

Michael aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Penelope onun favori pudingiyle pek ilgilenmiyordu. "Evet."

Penelope geniş ve güzel bir tebessümle gülümseyince artık aptalca hissetmedi. Kendisini bir kral gibi hissediyordu. Penelope başını bir kez daha onun göğsüne yerleştirdi. göğüsleri Michael'ın göğsünde kışkırtıcı bir ritimle inip kalkıyordu.

Penelope daha sonra sadece, "Ben şeker pekmezi severim," deyince Michael onunla tekrar sevişmek istedi. Tatlı hakkında konuşmak nasıl böyle bir afrodizyak olabilirdi?

Michael elini tekrar omurgasından aşağı gezdirdi, yuvarlak kalçalarında kavis çizerek onu kendisine çekti, Penelope'yi hissetmeyi seviyordu. Şakağından öptü.

"Bunu hatırlıyorum."

Michael o ana kadar hatırlamamış. o söz edince Falconwell mutfaklarında yüzü şeker pekmeziyle kaplanmış yuvarlak yüzlü küçük bir Penelope görüntüsü hızla ve net bir şekilde aklına gelmişti. Bu yapışkan anıyla gülümsedi. "Sen aşçımızı kâseyi yalamana izin vermesi için ikna ederdin."

Penelope utanarak yüzünü göğsüne gömdü. "Yapmazdım."

"Evet, yapardın."

Penelope başını iki yana sallayınca ipek gibi saçları Michael'ın tıraş olmamış yanaklarındaki kısa sakallara takıldı. "Belki kaşıkları. Ama kâseleri asla. Leydiler kâse yalamazlar."

Michael bu uygun düzeltmeye gülünce derin gürültü her ikisini de şaşırttı. Orada uzanıp Penelope'yle birlikte gülmek iyi geliyordu. Uzun, çok uzun zamandır hissetmediği kadar iyi. Hatta bunun kıyamet kopmasından ve Penelope'nin kendisi için duyduğu biraz hüsnüniyeti tamamen yok etmesinden önceki son sessiz anları olduğunu bilmesine rağmen.

Penelope'ye ikinci kolunu da dolayarak sıkı sıkı tutarken düşünce kafasında yankılanıyordu.

Penelope şimdilik onundu.

"Görünüşe göre maceran başarılı oldu."

Penelope başını kaldırdı, çenesini avuçlarına yerleştirdi ve alayla parıldayan mavi gözleriyle Michael'a baktı. "Bir sonrakini sabırsızlıkla bekliyorum."

Michael elini uyluğuna kaydırarak ipek çorabının üst tarafıyla oynadı. "İstemekten neden çekiniyorum acaba?"

"Ben şans oyunu oynamak istiyorum."

Penelope'yi aşağıdaki kumar odalarından birinde yeşil çuhanın üzerine atmadan önce fildişi zarı öperken hayal etti.

"Kumarda oyunu kazanamayacağını biliyorsun."

Penelope gülümsedi. "Rulet için de öyle diyorlar."

Michael tebessümüne aynı şekilde karşılık verdi. "Öyle oluyor. Sen sadece şanslıydın."

"Yirmi üç numara..."

"Ne yazık ki zarda sadece on ikiye kadar toplanabiliyor."

Penelope hafifçe omzunu silkince ceket solgun, mükemmel omzundan kaydı. "Sonuna kadar direneceğim."

Michael başını öne doğru eğerek çıplak tenine bir öpücük kondurdu. "Zar oyununun icabına bakacağız. Ben hâlâ bu geceki maceradan kendime gelmeye çalışıyorum, tilkicik."

Ve yarın beni yanında istememenin tüm sebeplerini hatırlayacaksın.

Penelope gözlerini kapayarak hatırlatılan anılarla zevkle içini çekti ve Michael onun sesiyle sertleşen arzusunu saklamak için onun altında kıpırdandı. Onu tekrar istiyordu. Ama kendisini kontrol edecekti.

Kalkmaları gerekiyordu.

Kendini kalkmaya ikna edemedi.

"Michael?" Penelope gözlerini yeniden açtığı anda gözleri gökyüzü gibi masmaviydi. İnsan o gözlerin içinde kendisini ebediyen kaybedebilirdi. "Nereye gittin?"

"Ne zaman nereye gittim?"

"Şeyden sonra... Her şeyini kaybettikten sonra."

Michael'ın her tarafını bir tiksinti ürpertisi kapladı. Ona cevap vermek istemiyordu. Evliliklerinden pişman olması için ona daha fazla sebep vermek istemiyordu.

"Hiçbir yere gitmedim. Londra'da kaldım."

"Neler oldu?"

Bu ne biçim soruydu. Pek çok şey olmuştu. Pek çok şey değişmişti. Onun bilmesini istemediği bir sürü şey. O kadar ki onun bunların bir parçası olmasını istemiyordu.

Kendisi de bir parçası olmak istemediği pek çok şey.

Derin bir nefes aldı, kalkmak için ellerini Penelope'nin beline koydu. "Bunları duymak istemezsin."

Penelope onun üzerinde kendini yukarı çekti; elleri onun göğsünde, hareket etmesini engelledi. "Bunları duymak istiyorum." Gözlerini ona dikerek kalkmasına izin vermedi. *Geri çekilmesine izin vermemek için.*

Michael kaderine boyun eğerek tekrar yattı. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Bir şans oyununda her şeyi kaybettiğini biliyorum."

Penelope o kadar yakındı, mavi gözleri o kadar kararlıydı ki Michael'ın içini hızla pişmanlık kapladı. Penelope'nin kendi hatalarını bilmesinden nefret ediyordu. Kendi utancını. Onun için başka birisi olmak isterdi. Yeni birisi. *Ona layık birisi.*

Ama belki hikâyeyi ona anlatırsa, eğer her şeyi bilirse bu onun çok fazla yaklaşmasını engellerdi. Belki de Michael'ı bu kadar endişelenmekten kurtarırdı.

Çok geçti.

Kendisini düşünceden kurtararak belli belirsiz fısıldadı. *"Yirmi bir oyununda."*

Penelope bakışlarını başka tarafa çevirmedi. *"Çok gençtin."*

"Yirmi bir. Sahip olduğum her şeyle bahis oynamaya yetecek kadar büyüktüm."

"Çok gençtin," diye tekrarladı Penelope üstüne basa basa.

Michael tartışmadı. *"Her şeyle kumar oynadım. Mirasta kural konulmamış her şeyle. Nesiller tarafından zorunlu kılınmayan her şeyle. Tıpkı bir aptal gibi."* Penelope'nin onaylamasını bekledi. Yapmayınca üsteledi. *"Langford, her şeyi masaya koyuncaya kadar dürterek, alay ederek beni git gide daha fazla teklif sürmeye itti ve kazanacağımdan emindim."*

Bunun üzerine Penelope başını iki yana salladı. *"Nasıl bilebilirdin ki?"*

"Bilemezdim, değil mi? Ama akşam için yanıp tutuşuyordum, peş peşe eller kazanacaktım. Seri galibiyetler kazandığın zaman bu... Sevinçten havalara uçulur. Her şeyin değiştiği, mantığın uçup gittiği bir noktaya gelirsin ve kaybetmen mümkün değil gibi gelir." Artık uzun zamandır kilit altında tuttuğu anıların yanı sıra sözcükler serbestçe dökülüyordu.

"Kumar bazıları için bir hastalıktır. Ve ben de öyleydim. Tedavisi kazanmaktı. O gece kazanmaya son veremedim. Ta ki kazanma bitip her şeyi kaybedinceye kadar." Penelope kendinden geçmiş bir dikkatle onu izliyordu. *"Langford beni kışkırtıyor, giderek daha fazla teklif sürmeye ikna ediyordu..."*

"Neden sen?" Kaşlarının arasında çizgi, sesinde öfke vardı ve Michael uzanarak oradaki kırışan teni düzeltti. "Sen çok gençtin!"

"Tüm bilgileri edinmeden beni savunmak için fazla çabuk." Dokunuşu burun eğrisini izledi.

"Bunu o inşa etmişti. Araziler, para, her şey. Babam iyi bir insandı ama öldüğü zaman mülkler olabileceği kadar başarılı değildi. Ama Langford'ın üzerinde çalışması, daha varlıklı kılması için yeterince mal vardı ve öyle yaptı. Miras bana kaldığında markilik onun kendi topraklarından daha değerliydi. vazgeçmek istemiyordu."

"Açgözlülük bir günahtır."

Tıpkı intikam gibi.

Michael durdu. Yüzlerce, binlerce kez yeniden canlandırdığı, çok uzun zaman önce geçmişte oynanan oyunu düşünüyordu. "Bana sonunda benden her şeyi aldığı için ona teşekkür etmemi söyledi," dedi. Ses tonundaki küçümsemeyi engelleyememişti.

Penelope uzunca bir süre sessiz kaldı, mavi gözleri ciddiydi. "Belki de haklıydı."

"Değildi." Michael'ın Langford'ın soluduğu havaya kızmadığı tek bir günü olmamıştı.

"Eh, belki minnettarlık biraz fazla kaçıyor. Ama onun engellemelerine rağmen nasıl ayağa kalktığını düşün. Onun haksızlıklarına nasıl göğüs gerdiğini düşün. Onlara galip geldiğini."

Penelope ısrarlı bir şekilde nefesi kesilerek konuşuyordu ve Michael buna bir kez daha hayran oldu ve nefret etti.

"Sana bir seferinde beni bir kahraman yapmamamı söylemiştim, Penelope. Yaptığım hiçbir şey... bende hiçbir şey... kahramanca değil."

Penelope başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Sende düşündüğünden çok daha fazlası var."

Michael ceket cebindeki kâğıtları, o sabah harekete geçirdiği planı düşündü. Tüm bu yıllar boyunca beklediği intikamı. Penelope çok yakında kendisinin bir kahraman olmadığını

ğını görecekti.

“Keşke doğru olsaydı.”

Senin için...

Düşünce aklından çıkmıyordu.

Penelope eğilerek yaklaştı, bakışları ciddi ve tereddütsüzdü. “Görmüyor musun, Michael? Artık eskiden olacağından çok daha fazlası olduğunu görmüyor musun? Ne kadar daha kuvvetlendiğini? Ne kadar daha güçlü olduğunu? Eğer o an olmasaydı, seni bu şekilde değiştirmeseydi, hayatını değiştirmeseydi burada olmayacaktın.” Sesi alçalarak fısıltı halini aldı. “Ve ben de olmayacaktım.”

Michael onun etrafındaki kollarını sıktı. “Eh, bu da bir şey.”

Penelope konuyu değiştirmeden önce uzun süre düşüncelerinin içinde kaybolarak orada yattılar.

“Peki ya oyundan sonra? Daha sonra neler oldu?”

Michael hatırlayarak tavana baktı. “Bana bir gine” bıraktı.”

Penelope başını kaldırdı. “Senin kurtuluşun.”

Onun akıllı karısı.

“Onu harcamayacaktım. Ondan hiçbir şey almayacaktım. Ta ki *ondan her şeyi* alıncaya kadar.

Penelope dikkatle onu izliyordu. “İntikam.”

“Sırtımdaki giysilerimden ve cebimdeki bir avuç bozuk paradan başka hiçbir şeyim yoktu. Beni Temple buldu. İkimiz okulda arkadaştık ve bir maç için ona para ödeyecek herkes için dövüşüyordu. Boks yapmadığı gecelerde barda, sokaklarda zar oyunları oynatıyorduk.”

Penelope’nin kaşları çatıldı. “Tehlikeli değil miydi?”

Michael gözlerindeki endişeyi görünce onun yumuşaklığı, tatlılığı için içinde bir yerler sızladı. Oradaki varlığı, hikâyeyi anlatırken kollarının arasında durması bir kutsamaydı. Sanki kendi endişesiyle ve alakasıyla Michael’ı kurtarabilirdi.

Michael’ın uzun bir geçmişi barındırması ve Penelope’nin bu günah ve ahlaksızlık yaşamını hak etmemesinin dışında.

¹Yirmi bir şilin değerinde olan eski İngiliz altını. (e.n.)

Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Çok daha iyisini, Michael tek omuzunu silkti.

“Ne zaman dövüşüp ne zaman kaçacağımızı çok çabuk öğrendik.”

Penelope elini onun yüzüne götürerek iyileşmekte olan dudağına hafifçe dokundu. “Hâlâ dövüşüyorsun.”

Michael gülümsedi, sesi kasvetli bir hal alıyordu. “Ve kaçtığımдан bu yana uzun zaman oldu.”

Penelope’nin bakışları pencerenin üzerinden titreşti, gece ilerliyor, ötedeki avizeler yavaş yavaş sönüyordu.

“Peki ya Melek?”

Michael elini uzatıp sarı saçlarından uzun bir tutamı eline aldı, parmaklarının arasından geçirirken kendisine dolanma şekli hoşuna gidiyordu.

“Dört buçuk yıl sonra Temple ve ben işimizde mükemmelleştik... Zar oyunlarımız oyunculara bağlı olarak bir yerden diğerine taşınıyordu ve bir gecede hepsi de sonuç için bahse giren yirmi otuz kişi oluyordu. Elimde bir tomar para bulunuyordu ve oyunu bitirmek zorunda kalabileceğimizin veya soyguna uğrama riskinin an meselesi olduğunu biliyorduk.” Penelope’nin saçlarını bıraktı ve başparmağını yanağına sürdü. “Ne zaman duracağımı bilme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Her zaman bir oyun daha, zarı bir kez daha atmak isterdim.”

“Oyunlar üzerinde bahse giriyor muydun?”

Penelope’nin sözlerini duymasını isteyerek gözlerinin içine baktı. İçinde vaatle. “Dokuz yıldır bahis oynamadım.”

Penelope’nin gözlerinde anlayış alevlendi. Gurur da vardı. “Langford’la kaybettiğinden beri.”

“Bu, masaların beni çağırmasını değiştirmiyor. Zarları daha az cazip kılmıyor. Ve rulet çarkı döndüğü zaman nerede duracağına dair her zaman tahmin yürütüyorum.”

“Ama asla bahis oynamıyorsun.”

“Hayır. Ama başkalarının yapmasını seyretmeye bayılıyorum. O gece Temple birkaç kere bırakmamız gerektiğini söyledi. Oyunun şaursuzlaştığını söyledi ama ben bir saat

daha, iki saat daha gidebilirdim ve onu erteleyip durdum. Bir zar atışı daha. Bir bahis turu daha. Bir oyun daha.” Anıların içinde kaybolmuştu.

“Adamlar bir anda ortaya çıktılar ve silahları değil de sopaları olduğu için şükretmeliydik. Fildişi zarlari atan adamlar daha ilk bela işaretiyle kaçtılar ama kaçmasalardı da onlara bir şey olmazdı.”

“İstedikleri sendin.” Penelope’nin sözleri fısıltıyla söylenmişti.

Michael başını evet anlamında salladı. “Kazandıklarımızı istiyorlardı. Bin sterlin. Belki daha da fazla.”

Bir sokakta hiç kimsenin yanında taşımaması gerektiği kadar fazla para.

“Elimizden geldiğince dövüştük ama iki kişiye karşı altı kişiydi... Dokuz kişi gibi geliyordu.” Güldü, sesi belli belirsizdi. “On dokuz gibi desek daha uyar.”

Penelope hiç eğlenmiyordu. “Onlara parayı vermeliydin. Hayatından daha değerli değil.”

“Akıllı karım benim. Keşke orada olsaydın.”

Penelope’nin yüzü bembeyaz oldu. Michael onun ağzını aşağı eğerek çabucak bir öpücük kondurdu.

“Ben buradayım. Ne yazık ki senin için, sağ ve salim olarak.”

Penelope başını iki yana salladı, onun ısrarı Michael’in içinde tuhaf bir şeyler olmasına neden oluyordu. “Şakasını bile yapma. Neler oldu?”

“Tam işimizin bittiğini düşünürken Tanrı bilir nereden çıkmış bir araba sallanarak yanaştı ve Temple’in ebatlarında ve daha iri bir tabur adam ortaya çıktı. Bizim tarafımıza katıldılar, düşmanları yendiler ve serseriler kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçarken Temple ve ben kurtarıcımızla tanışmak üzere bir arabanın içine fırlatıldık.”

Penelope hikâyeyi önceden anlamıştı. “Chase.”

“Düşmüş Melek’in sahibi.

“Ne istiyordu?”

“İş ortakları. Oyunları yönetecek birileri. Emniyeti sağla-

vacak birileri. Aristokrasinin hem şaşaasını hem de bayağılı-
ğını anlayacak adamlar.”

Penelope uzun bir soluk saldı.

“Bizim hayatımızı kurtardı.”

Michael o ilk karşılaşmanın, kaybettiği her şeyi yeniden elde etmek için bir şansı olabileceğini fark ettiği zamanların anılarına dalmıştı. “Gerçekten.”

Penelope yukarı doğru meylederek onu şişmiş dudağından öptü, dilini çıkararak oradaki bereyi yaladı. “O yanılıyor.”

Michael’ın dikkati tekrar ona döndü. “Chase mi?”

Penelope onaylamak için başını salladı. “Bana bir borcu olduğunu düşünüyor.”

“Öyle görünüyor...”

“Ben ona borçluyum. Seni kurtardı. Benim için.”

Penelope tekrar öpünce Michael soluğunu tuttu, kendi kendine bunun okşamalarına bir yanıt olduğunu söylüyordu. Ellerini Penelope’nin saçlarının arasına sokarak onun minnetini, rahatlamasını ve yerine yerleştiremediği başka bir şeyi... Harikulade bir ayartmayı tattı. Böyle bir şeyi hak etmediğinden emindi. Saçlarının arasında bir elini yumruk yaptı, öpüşmeden geri çekilirken umutsuzca devam edebilmeyi istiyordu. Ama ona izin veremezdi-kendisine izin veremezdi-; ona tam olarak kim olduğunu, ne olduğunu hatırlatmadan bir an daha devam edemezdi.

“Her şeyi kaybettim, Penelope. Her şeyi. Toprakları, parayı, evlerimin içindekileri... *Bahamın evlerinin*. Bana onları hatırlatan her şeyi kaybettim.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra usulca, “Seni kaybettim,” dedi.

Penelope başını kaldırarak bakışlarıyla onu sabitledi. “Yeniden oluşturdun. İki katına çıkardın. Daha da fazla.”

Michael başını salladı. “En önemli kısmını değil...”

Penelope hareketsiz kaldı, sanki onun planlarını unutmuştu. Kendi gelecekleri.

“İntikamın.”

“Hayır Saygı. Toplumda bir yer. Karıma verebilmem ge-

reken şeyler. Sana verebilmem gereken şeyler.”

“Michael...”

Penelope'nin sesindeki sitemi duydu, duymazdan geldi.

“Dinlemiyorsun. Ben sana göre biri değilim. Hiçbir zaman o adam olmamıştım. Sen benim hatalarımı hiç yapmamış birini hak ediyorsun. Unvanlarıyla, saygınlığıyla ve ahlakıyla sana paravan olacak ve oldukça mükemmel birini.” Durdu: Penelope'nin sözleriyle kollarının arasında bu şekilde kaskatı olmasından, kendi gerçeklerine direnmesinden nefret ediyordu. Onu kendi gözlerine bakmaya zorladı, kendini zorlayarak geri kalanları söyledi.

“Keşke o adam olsaydım, altı-peni. Ama değilim. Görmüyor musun? Bunlardan hiçbirine sahip değilim. Seni hak edecek hiçbir şeyim yok. Senin mutlu kılmak için hiçbir şey.”

Ve Yüce Tanrım, senin mutlu olmanı istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum.

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu Penelope. “Senden çok şey var. Benim ihtiyaç duyabileceğimden çok daha fazlası.”

Yeterli değil.

Yeniden kazanması mümkün olamayacak kadar çok şey kaybetmişti. Yüzlerce eve, yirmi kat fazla paraya, toparlayabileceği tüm zenginliklere sahip olabilirdi ve bu hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Çünkü bunlar hiçbir zaman geçmişini, pervasızlığını, başarısızlığını silmeyecekti. Bu onu hiçbir zaman Penelope'nin hak ettiği adam yapmayacaktı.

“Eğer seni benimle evlenmeye zorlamasaydım...” diye başlayınca Penelope lafını kesti.

“Sen beni hiçbir şey yapmaya zorlamadın. Seni ben seçtim.”

Penelope buna inanıyor olamazdı. Michael başını iki yana salladı.

“Gerçekten görmüyorsun, değil mi? Ne kadar olağanüstü olduğunu.”

Bu sözler üzerine Michael yüzünü başka tarafa çevirdi. Sözlerdeki yalan üzerine.

"Hayır. Bak bana." Sözleri sertti ve Michael bakmaktan başka çare bulamadı. Penelope'nin gözleri çok maviydi. Çok dürtüstü.

"Servetini kaybettiğin zaman bir şekilde tüm saygınlığını da kaybettiğini düşünüyorsun. Ama bu servet nesiller boyunca başka erkeklerin bir araya topladığı para ve topraklar değil miydi? Bu onların başarısıydı. Onların onuruydu. Senin değil. Sen..." Michael kelimedeki saygıyı duydu. Penelope'nin gözlerinde gerçek hislerini gördü. "Sen kendi geleceğini kendin kurdun. Kendini adam ettin."

Güzel. romantik bir duyguydu ama yanılttı. "Yani gecenin köründe bir kadını kaçıran, kendisiyle evlenmeye zorlayan, onu araziler ve intikam için kullanan bir adam demek istiyorsun ve sonra da... Bu gece onu Londra'nın en efsanevi kumarhanesinde çıırılçılak soyan biri mi?" Kendi sesindeki küçümsemeyi duyarak yüzünü başka yöne, odanın yüksek tavanıyla örtülmüş karanlığa doğru çevirdi. Kendisini batağa aitmiş gibi hissediyordu. Penelope'nin giyinmesini ve kendisinden uzak durmasını istiyordu.

"Tanrım. Sana yemin ederim bir daha şerefini lekelemeyeceğim. Çok üzgünüm, Penelope."

Penelope yıldırılmayı kabul etmedi. Elini onun çenesine koyarak bir kez daha kendisine bakmaya zorladı.

"Bunu kirli bir şeymiş gibi söyleme. Bunu ben istedim. Zevk aldım. Ben şımartılacak bir çocuk değilim. Seninle yaşamak için evlendim ve bu, sen, bunların hepsi yaşamaktır." Durdu ve ışıldayan, güzel bir tebessümle gülümsedi ve bu tek tebessümde yoğrulmuş sevinç ve üzüntü fiziksel bir darbe oldu. "Bu gece kendimi onursuz veya suiistimal edilmiş hissettiğim tek bir an bile olmadı. Aslında kendimi oldukça... tapınılmış hissettim."

Öyleydi çünkü Penelope'ye tapıyordu.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Penelope'nin kaşları çatıldı. Kendini topladı ve anka kuşu misali Michael'ın ceketine sarınarak sezlongdan kalktı. "Dinlemeyen sensin. Beni kırılmasını istemediğin değerli

eşyalarını koyduğun yüksek bir rafa yerleştirmenden nefret ediyorum. Ama ben o şeref yerini istemiyorum. Oradan nefret ediyorum. İncitme korkusuyla beni orada terk etme şeklinde nefret ediyorum. Sanki hiç kuvveti olmayan bir tür porselen bebekmişim gibi beni kırmaktan korkuyorsun. Şahsiyetsiz bir bebek gibi.”

Kalkarak Penelope’ye doğru yürüdü. Onun şahsiyeti olmadığını hiçbir zaman düşünmemişti. Aslında eğer biraz daha kişilikli olsaydı, kendisini çıldırtabilirdi. Ve kuvvete gelince Penelope Yunan mitolojisindeki Atlas’tı. Küçük, güzel, üzerinde kendi ceketinden başka bir şey olmayan bir Atlas.

Michael ona doğru davranınca geriye doğru bir adım attı.

“Hayır, yapma. Daha bitirmedim. Benim bir şahsiyetim var, Michael.”

“Olduğunu biliyorum.

“Hem de bir hayli.”

Michael’ın hiç hayal bile etmediği kadar.

“Evet.”

“Ben mükemmel değilim. Eninde sonunda tek elde edeceğim şeyin eşit derecede mükemmel bir kocayla, yalnız bir evlilik olduğunu anladığım zaman mükemmellikten vazgeçtim.” Öfkeden titriyordu ve Michael onu kollarının arasına çekmek isteyerek ona doğru davrandı ama Penelope onun dokunmasına izin vermeyi reddederek geri çekildi.

“Ve mükemmel olmama konusuna gelince, eh, bunun için Tanrı’ya şükrediyorum. Bir zamanlar kendi sahamda mükemmel bir hayatım vardı ve *çok sıkıcıydı*. Mükemmel fazla temiz, fazla kolaydır. Artık mükemmel olmak istemediğim kadar mükemmel olanı da *istemiyorum*. Ben kusurlu olmak istiyorum. Beni ormanda omzuna atan ve bunun macerası için beni kendisiyle evlenmeye ikna eden adamı istiyorum. Soğuk ve sıcak, inişi ve çıkışı olan adamı istiyorum. Bir erkekler ve leydiler kulübü, bir gazino ve başka her ne inanılmaz yer varsa işleten kişiyi. Seninle kusurlarına rağmen mi evlendiğini sanıyorsun? Seninle *kusurların nedeniyle* evlendim, seni aptal adam. Senin muhteşem, dayanılmaz, çileden

çıkaran kusurların için.”

Bu tabii ki doğru değildi. Onunla evlenmişti çünkü başka seçeneği yoktu.

Ama Michael onun gitmesine izin verecek değildi. Onu kollarına almanın ne kadar harikulade olduğunu henüz keşfetmişken bu olmazdı.

“Penelope?”

Penelope ellerini indirince ceketini açıtarak boynundan dizlerine kadar tek bir uzun, dar şeriti açıkta bıraktı.

“Ne?”

Eğer üzerinde çorap ve ceketten başka bir şey olmayan görüntüsüne kapılmamış olsaydı Michael onun sesindeki aksiliğe gülerdi.

Penelope derin bir nefes aldı, kumaş muhteşem göğüslerini gözler önüne sermekle tehdit ediyordu.

“Bitirdin mi?”

“Olabilir,” dedi daha fazlasını söyleme hakkını saklı tutarak.

“İstedğin zaman çok zor olabiliyorsun, biliyorsun.”

Güzel sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Eh. Eğer bu tence-re dibin kara seninki benden kara değilse, bilmiyorum nedir.”

Michael ona doğru davranınca bu sefer kendisini yakalamasına izin verdi. Kendisini kollarının arasına almasına: güzel, kıvrımlı vücudunu kendi vücuduna bastırmasına izin verdi.

“Ben senin için fazla kusurluyum,” diye fısıldadı şakağında.

“Sen benim için mükemmel bir şekilde kusurlusun.”

Penelope yanıyordu ama Michael bu konuda daha fazla düşünmek istemiyordu. Bunun yerine, “Bir kumarhanede çırpılplaksın, sevgilim,” dedi.

Penelope’nin kendi göğsünde boğulan cevabında Michael sözleri duymaktan çok hissetti. “Buna inanamıyorum.”

Ceket kumaşının üzerinden aşağı doğru sırtını okşarken Penelope’nin kendi kıyafetini giydiğini düşünerek gülümse-di. “Ben inanabiliyorum benim tatlı, maceraperest leydim.”

Sarışın başının tepesinden öptü, elini ceketin içine kaydırınca kendi temasıyla vücuduna yayılan ürpertisine hayran olarak güzel göğsünü avuçladı.

“Her gün benim giysilerimin altında çıplak olmanı isterdim.”

Penelope gülümsedi. “Her gün kendi giysilerimin altında çıplak olduğumu biliyorsun, değil mi?”

Michael inledi. “Böyle şeyler söylememeliydin. Bundan böyle seni hep çıplak olarak düşünürsem ne yapacağım ben?”

Penelope bir kahkahayla uzaklaştı ve giyinmeye başladı. Michael kendisine her uzandığında Penelope eline vuruyordu.

“Yardım ediyorum.”

“Engel oluyorsun.”

Elbisesinin önündeki küçük krem rengi fiyongu düzeltirken Micheal da aynaya bakmadan kravatını bağladı. Ebediyetin geri kalanında her gün mutlulukla Penelope'yle birlikte giyinebilirdi. Ama yapmayacaktı.

Senin yalanlarını keşfederse olmaz. Fısıltı zihninde yankılanıyordu.

“Bu su mu?” Penelope lavabonun yanındaki köşede duran sürahiyi işaret etti.

“Evet.”

Kâseye su doldurdu ve bileklerine kadar ellerini içine daldırdı. Ellerini sadece yıkamıyor, soğuk sıvının içine yerleştiriyordu. Uzunca bir süre Michael kendisini izlerken gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. İki. Üç. Ellerini çıkardı ve suyu silkeleyerek geriye Michael'a döndü. “Sana söylemem gerektiğini hissettiğim bir şey var.”

Michael zar, kâğıt ve başka her tür kumar oynatarak geçen dokuz yılda yüzleri okumayı öğrenmişti. Asabiyeti ve neşeyi, hileyi, yalanı ve öfkeyi, insanların duygu yelpazesindeki diğer her noktayı tanımlamayı öğrenmişti. Penelope'nin bakışlarını dolduran duygudan başka her şeyi: asabiyetin, sevinçin ve heyecanın altında gizlenen duyguyu. Garip bir şekilde, daha önce hiç görmemiş olduğu halde duygunun tanı olarak

ne olduğunu biliyordu. Aşk.

Bu düşünceyle soluksuz kalarak doğruldu. Aynı anda korku, arzu ve üzerinde düşünmek istemediği bir duyguyla tükeniyordu. Kabul etmek istemediği bir duygu. Penelope'ye kendisine inanmamasını söylemişti. Onu uyarmıştı. Ve kendi akıl sağlığı için onun kendisini sevdiğini söylemesine izin veremezdi. Bunu çok istediğini fark etti. Bu yüzden en iyisini yaptı. Tahrik olmaya direnerek ona yaklaşıp hızlı bir öpücük için kollarının arasına çekti, uzatmak için can attığı bir öpücük. Zevk almak için. Kendisini kaplayan güçlü duyguyu dönüştürmek için.

"Geç oldu, sevgilim. Bu gece daha fazla konuşmak yok."

Penelope'nin gözlerindeki duygu şaşkınlığa dönüştü ve Michael'ın içi kendinden nefret duygusuyla doldu. Ne yazık ki bu da bilinen bir duygu haline geliyordu.

Onu kapının vurulması kurtardı. Michael saati kontrol etti; neredeyse sabahın üçü olmuştu, ziyaretçi için çok geçti ki bunun tek bir anlamı vardı. *Haber.*

Hızla odayı aşarak kapıyı açtı ve diğer adam daha konuşma fırsatı bulamadan Cross'un yüzünü okudu.

"Buraya mı geldi?"

Cross'un gri ve esrarengiz bakışları Michael'ın omuzu üzerinden önce Penelope'ye gitti, sonra tekrar Michael'a döndü. "Evet."

Penelope'ye bakamıyordu. Yakındaydı, nefis kokusu tarafından muhtemelen son kez sarmalanacak kadar yakındaydı.

"Kim geldi?" diye sorunca Michael cevap vermek istemedi, hatta onun bilmesi gerektiğini bildiği halde istemedi. Bir kez öğrenirse onu sonsuza kadar kaybedeceğini biliyordu. Sakin ve kayıtsız kalmaya çalışarak Penelope'ye baktı. On yıl önce kendisi için belirlediği tek hedefi hatırladı.

"Langford."

Sözcükler odaya çökerken Penelope kasıldı. "Bir hafta," dedi usulca. Anlaşmalarını hatırlayarak başını salladı. "Michael. Lütfen. Yapma..."

Michael kendisine engel olamıyordu. Şimdiye dek tek is-

tediği şey buydu. Penelope'ye kadar.

"Sen burada kal. Birisi seni eve götürecektir." Odadan çıktı, arkasından kapadığı kapının sesi ötedeki karanlık, boş koridorda silah gibi yankılandı ve attığı her adımla yaklaşan şeylere karşı mukavemetini arttırarak kendini hazırladı. Tuhaf bir şekilde ilave güç gerektiren şey, Langford'la -hayatını koparıp kendisinden alan adam- yüzleşmek değildi. Penelope'yi kaybetmekti.

"Michael!" Koridorda peşinden gelmişti ve onun dudaklarından dökülen kendi ismindeki ızdırabı duymazdan gele-meyerek arkasına döndü. İçgüdüsel olarak onu umutsuzca bundan korumak istiyordu.

Onu kendisinden korumak.

Penelope hızla ve öfkeyle kendisine geliyordu ve Michael onu yakalamaktan başka bir şey yapamadı, kollarının arasın-da yukarı kaldırdı. Penelope, onun yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı başparmağıyla acı veren izler bırakarak Michael'ın yanaklarını okşuyordu. "Falconwell'e sahiptin... ve Melek var... ve onun hayal bile edemeyeceğinden çok daha fazlası. Öfkeden, intikam ve kinden çok daha fazlasına sahiptin. Bana sahiptin." Bakışlarını inceledikten sonra acı acı usulca, "Seni seviyorum," dedi.

Michael içinden kendisine bu sözleri istemediğini söyledi ama bir kez söylenince Penelope'nin dudaklarındaki sesiyle her tarafını kaplayan mutluluk neredeyse dayanılmazdı. Gözlerini kapayıp Penelope'yi şiddetle ve vicdanını inceleyerek öptü. Onun tadını, tenini, kokusunu, bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyordu. Dudaklarından ayrılıp onu yere bırakınca geriye adım attı, ona dokunduğu zaman mavi gözlerinde yanan parıltıya sevgiyle dolarak derin derin nefes aldı. Penelope'ye yeterince dokunmamıştı. Eğer geri dönebilseydi, çok daha fazla dokunurdu.

Seni seviyorum. Fısıltı tüm kışkırtıcılığıyla her tarafında yankılanıyordu. Başını iki yana salladı. "Yapmamalısın."

Arkasına döndü, onu karanlık koridorda bırakarak geçmi-
şiyle yüzleşmeye giderken geriye bakmayı reddetti. Ayrıldı-
ğını kabul etmeyi reddetti. Neyi kaybettiğini.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sevgili M...

Hayır... Bunu artık yapmayacağım.

İmzasız

Needham Malikânesi, Ocak 1830

Yırtılmış mektup

Bourne bu anı yüzlerce, binlerce kez hayal etmişti. Zihninde sahneyi canlandırmıştı, Langford'un Melek'te Michael'in hüküm sürdüğü krallığın büyüklüğü ve gücü karşısında çöceleşmiş olarak endişeli ve tek başına oturduğu özel bir oyun salonuna giriyordu. Tüm bu süre boyunca dokuz yıllık öfke ve hüsranın nihayet sonuna geldiği bu anda, zaferden başka bir şey hissedeceği bir kere bile aklına gelmemişti. Ama kulübün ana katından uzaktaki lüks özel süitin kapısını açıp içeri girdiği ve kadim düşmanının duygusuz bakışlarıyla karşılaştığı zaman Michael'in hissettiği şey zafer değildi, hayal kırıklığıydı. Ve öfke... Çünkü şimdi bile, -dokuz yıl sonra- bu adam hâlâ Michael'ı soyup soğana çeviriyordu. Bu gece kendisinden karısıyla olan geleceğini çalıyordu ve bunun devam etmesine izin verilemezdi.

Langford hafızasında daima geniş yer tutmuştu. Bronz teni, beyaz dişleri, büyük yumruklarıyla istediği şeyi hiç tereddüt etmeden alan türden bir adamdı. Hiç geriye bakmaksızın yaşamları mahveden türden bir adam. Ve yaklaşık on yıl sonra Langford değişmemişti. Her zaman olduğu kadar

sağlıklı ve dinçti, saçları biraz daha kırlaşmıştı ama kalın boynu ve geniş omuzları aynıydı. Yıllar ona iyi davranmıştı. Michael bakışlarını Langford'un elinin yeşil kadife masada düz olarak durduğu yere çevirdi. Kendine has tavırlarını hatırlıyordu, ilave kâğıt istemek veya kazanmasını kutlamak için elini yumruk yaparak ahşaba vururdu. Michael genç bir adamken, masaları henüz öğrenirken o eli izler ve mutlak kontrolüne gıpta ederdi.

Gidip doğruca Langford'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve sessizce bekledi.

Langford'ın çuhanın üzerindeki parmakları seğirdi. "Geçenin köründe adamların tarafından zorla buraya getirilmeye itiraz ediyorum."

"Bir davetiyeği yanıtlayacağını düşünmemiştim."

"Haklıydın." Michael yanıtlamayınca Langford içini çekti. "Beni buraya Falconwell hakkında böbürlenmek için mi çağırдың?"

"Diğer konuların yanı sıra." Michael elini ceketinin cebine attı, Tommy'nin doğum belgesini çıkararak parmaklarını kâğıdın üzerinde gezdirdi.

"İtiraf etmeliyim ki Marbury kıızıyla Falconwell için bile olsa evlenmeye tenezzül etmene şaşırdım. Asıl istediğinin o olduğunu sanmıyorum." Durdu. "Ana hedef topraklardı, öyle değil mi? Aferin. Hedefe giden her yol mübahlır sanırım."

Bu sözlerle Michael dışlerini sıktı. Bu, yolculuğun başında evlilikleri için yaptığı tanımlamaya çok yakındı. Kendisinin de Langford kadar canavar olduğunu hatırlatan bu yankıdan nefret etti.

Yapma bunu. Penelope'nin sözleri, yalvaran isteği yankılanırken kıpırdamadan durdu; parmaklarına değen kâğıdın yıpranmış kenarlarını hissediyordu.

Düşündüğünden çok daha fazla şeye sahipsın. Michael elinde köşeli kâğıdı çevirirken karısının sözlerini, daha fazlası için yakaran mavi gözlerini düşündü. Daha iyi. *Değerli... Seni seviyorum...* Penelope'nin kendi intikamına karşı son silahı.

Merak Langford'ı sabırsız yapmıştı. "Hadi, evlat. Nedir bu?"

Bu kısa, hızlı sözlerle Michael yeniden yirmi bir yaşında olmuştu, bu adamı ezmek isteyerek ona bakıyordu. Ancak bu sefer bunu yapacak gücü vardı. Bir bilek hareketiyle mektubu mükemmel bir hedeflemeyle masaya savurdu.

Langford mektubu yakaladı, açtı, okudu. Bakışlarını kaldırmadı. "Bunu nereden aldın?"

"Benim topraklarımı aldın ama gücümü alamadın."

"Bu beni mahveder."

"Bu benim en büyük umudum." Michael zafer anı için bekliyordu. Başını mektuptan kaldırmadan ve yenilgisini kabul etmeden önce diğer adamın yüzünde şaşkınlık ve üzüntü belirmesi için... Ama Langford sararmış parşömenin üzerinden Michael'la göz göze geldiğinde gözlerinde parıldayan yenilgi değildi. Hayranlıktı.

"Bu anı ne zamandan beri bekliyordun?"

Michael şaşkınlığını gizlemek için bakışlarını perdeleyerek kendisini sandalyesinde arkaya yaslanmaya zorladı.

"Benden her şeyi aldığından beri."

"Sen her şeyini bana kaybettiğinden beri," diye düzeltti Langford.

"O zamanlar ben daha çocuktum, arkamda sadece bir avuç oyun vardı," dedi Michael öfkesi artarak. "Artık öyle değil. Artık oyunu senin yönlendirdiğini biliyorum. Senin çevirdiğini, tek muazzam bir bahis oluncaya kadar kazanmama izin verdiğini."

"Hile yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Michael'ın bakışlarında tereddüt belirmedi. "Yaptığını biliyorum."

Langford'un dudaklarından hayal meyal bir tebessüm -Michael'ın haklı olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar- geçtikten sonra dikkatini lanet olası kâğıda çevirdi.

"Demek artık biliyorsun. Çocuk, erkek kardeşimin yerel bir çiftçinin kızından doğan çocuğuydu. Benim evlendiğim kadın işe yaramazdı, yeterince büyük bir çeyizi vardı ama

çocuğu olmuyordu. Kıza para ödedim ve çocuğu kendi çocuğum olarak aldım. Sahte bir varis hiç olmamasından daha iyidir."

Tommy bu adamdan daima farklı olmuştu. Hiçbir zaman onun gibi serinkanlı, hesapçı olmamıştı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı ve Michael içinin derinliklerinde bir yerlerde, duygu bulunduğunu sanmadığı bir yerlerde gömülmüş duygular olduğunu fark etti. Bir zamanlar arkadaşı olan çocuk için sempati hissediyordu, babasına bir oğul olmaya çok uğraşan çocuk için.

Vikont devam etti. "Karımın asla doğum yapmadığını anlayacak kadar yakın olan çok az kişi vardı." Dudaklarında küçük bir tebessümle notu yukarı kaldırdı. "Şimdi onların bile güvenilir olmadığını görüyorum."

"Belki de şerefsiz olan kişinin sen olduğuna karar vermişlerdir."

Langford'un bir kaşı kalktı. "Beni suçlamaya devam mı ediyorsun?"

"Sen bunu hak etmeye devam ediyorsun."

"Hadi canım sen de," diye alay etti Langford. "Bir etrafına bak. Burayı sen kurdun; hayatını, servetini yeniden inşa ettin. Eğer onlardan vazgeçmek zorunda kalsaydın sen ne yapardın? Büyümesi için hiçbir zaman el vermemiş birisine teslim eder miydin? Başarısına katkısı olmayan birine? Benim yaptığım şeyin aynısını yapmayacağını mı söylüyorsun?" Yaşlı adam kâğıdı masaya bıraktı. "Bu bir yalan olurdu. Sende de benimki kadar az vicdan var ve işte kanıtı burada."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne yazık ki bana kalan sen değil, Tommy oldu. Sana öğrettiğim dersleri o kadar iyi öğrenmene bakılırsa benim için harika bir oğul olurdun."

Michael, Langford'la birbirlerine benzediklerini ima eden bu sözlerle, hatta gerçeği kendisi de fark ettiği halde, irkilmek için kendisini zor tuttu. Bu gerçekten nefret ediyordu.

Bakışları; masanın üstündeki, büyük bir öneme sahipken aniden tamamen bir hiç olan nota gitti. Yaptığı şeyin önemini kayda geçirirken kulakları uğulduyordu. Ne yaptığını,

Langford, Michael'ın düşüncelerinden habersiz, "Hadi biz işimize bakalım. Geri kalanına hâlâ ben sahibim, babandan sana geçen her şeye. Tüm geçmişine. Senden böyle bir şey yapmanı beklemediğimi mi sanıyorsun?" Ceketinin cebine davrandı ve bir deste kâğıt çıkardı.

"Sen ve ben aynı hamurdan yoğrulmuşuz." Desteyi masanın üzerine koydu. "Senin oyunun hâlâ *yirmi bir* mi? Senin-kine karşı benim mirasım."

Michael kâğıtların yeşil çuhaya hesaplı bir netlikle serildiğini görünce üzerine hızla bir anlayış çöktü. Kaderini belirleyen o uğursuz geceyi yüzlerce kez tekrar yaşamıştı. Kartların -binlercesi- ters çevrilmesini ve çuhadan yerlerine kaydırılmasını izlemiş, mirasının ve gençliğinin sonunu belirleyen on, on dört, yirmi ikiye kadar saymıştı.

Ve daima, kendisiyle alakalı iyi olan ne varsa hepsinin sonunu o anın belirlediğini düşünmüştü. Olmamıştı.

Ama bu olacaktı.

Kollarındaki Penelope'yi, kendi dudaklarındaki yumuşak dudaklarını, kesik nefeslerle buraya gelmemesi için yalvarmasını düşündü. Bunu yapmaması için yalvarmasını. Doğruca gözlerinin içine bakmasını ve iyilikteki son şansından -ahlakının son zerresinden- vazgeçmemesini istemesini. İntikamın aşkı yenmesine izin vermemesi için.

Masanın üzerindeki tapu destesine uzandı, inceleyerek keçeğe yaydı. Galler, İskoçya, Newcastle, Devon... Kuşaklar boyunca markiler tarafından toparlanan evler... Bir zamanlar onun için hayati önem taşıyan, artık sadece bir tuğla ve harç topluluğu olan evler... Sadece geçmiş. Gelecek değil.

Penelope siz.

Ne yapmıştı böyle?

Aman Tanrım. Onu seviyordu.

İdrak bir darbe gibi çarptı, tamamen yersiz ve her şeyden daha güçlüydü. Ona söyleme fırsatını kullanmadığı için kendisinden nefret ediyordu. Sanki ruh çağırmış gibi aniden Penelope oradaydı, kapının dışından sesi yükseliyordu.

"Sessizlikle ve iri yarı olmanla beni durdurmaya çah-

şabilirsin ama bu konuda hata yapma, ben bu odaya girece-
gim!”

Michael ayakta kapının pat diye açılmasını ve şaşkın bir Bruno’yla hemen arkasından kızgın bir Penelope’nin göz-
ler önüne serilmesini izledi. Gardiyan başka bir zaman ve
mekânda olsalar Michael’ı eğlendirecek çaresiz bir ifadeyle
ellerini havaya kaldırdı. Görünüşe göre on adam gücündeki
Bruno bu ufak tefek, tuhaf kadınla ne yapacağını bilememiş-
ti. Yirmi adam gücündeki Bruno.

Penelope çenesi ileride, omuzları dikleşmiş, güzel yüzü-
de öfke, hüsrân ve kararlılıkla hızla onun yanından geçerek
odaya girdi. Michael onu o güne dek hiç bu kadar istememiş-
ti. Ama onu Langford’a yakın hiçbir yerde istemiyordu. Yak-
laşarak onu yana çekti ve usulca, “Buraya gelmemeliydin,”
dedi.”

“Sen de öyle.”

Kapıda Bruno’nun yanında beliren Cross’a döndü. “Onu
eve götürmen gerekiyor.”

Cross leylek gibi omnuzunu silkti. “Leydi oldukça... ba-
şına buyruk”

Penelope uzun boylu, kızıl saçlı adama bir tebessümle
karşılık verdi. “Teşekkür ederim. Şimdiye dek hiç kimse be-
nim için bu kadar güzel bir şey söylemedi.”

Michael tüm akşamın kendi kontrolünden çıkacağına dair
tuhaf bir izlenim edindi. Daha fazla bir şey söyleyemeden
Penelope yanından geçerek odanın içine ilerledi.

“Lord Langford,” dedi adama tepeden bakarak.

“Penelope,” dedi yaşlı adam, bakışlarındaki şaşkınlığı
saklayamamıştı.

“Sizin için Leydi Bourne.” Sözleri soğuk ve kesindi ve
Michael onun hiç bu kadar güzel olmadığından emindi. “Dü-
şünülecek olursa sizin için daima leydi oldum. Ve benimle
asla bu şekilde konuşmadınız.”

Yaşlı adamın öfkeyle gözleri kısıldı ve Michael bu bakış
üzerine vikontun suratına bir yumruk indirmek için şiddetli
bir arzu duydu.

Bu gerekli değildi. Karısı kendisini kollamaya fazlasıyla biliyordu.

“Anladığıma göre bu hoşunuza gitmiyor. Eh, izin verin de ben de size neden hoşlanmadığımı söyleyeyim. Saygısızlıktan hiç hoşlanmam. Ve zalimlikten de hiç hoşlanmıyorum. Ve en kesin olanı, sizden hiç hoşlanmıyorum. Sizin ve benim bu anlaşmazlığı bir çözüme ulaştırmamız gerekiyor Langford çünkü kocamın topraklarını, fonlarını ve itibarını çalmış ve arkadaşşıma gerçekten korkunç bir baba olmuş olabilirsiniz ama benden tek bir şey daha almanızı kesinlikle reddediyorum, seni aşağılık yaşlı adam.”

Bu sözler üzerine Michael kaşlarını kaldırdı. Penelope’yi durdurması gerektiğini biliyordu. Bunu yapmak istemediğini anlamasının dışında.

“Bunları dinlemek zorunda değilim.” Langford’un rengi sevimsiz, alacalı bir kırmızıya dönüştü ve kızgın bir inanamazlıkla sandalyesinden fırladı. Michael’a baktı. “Ben senin yerine yapmadan önce kadını kontrol et.”

Michael öne çıktı, bu tehditle her tarafından öfke fışkırıyordu. Daha kocası vikonta ulaşmadan Penelope dönüp çelik gibi bir kuvvetle ona baktı.

“Hayır. Bu senin savaşın değil.”

Sözler sürpriz olmamalıydı ama Michael şaşkına dönmüştü, karısı onu kalıcı bir dilsizlik durumuna sokmuştu. *Neden söz ediyordu ki böyle? Bu kesinlikle kendi savaşıydı. Sanki neredeyse on yıldan bu yana bu anı beklemiyormuş gibi Langford biraz önce kendisi için değerli olan tek şeyi tehdit etmişti. Bu düşünceyle durdu. Değerli kabul ettiği tek şey. Bu doğrudu. Penelope vardı ve başka her şey vardı. Topraklar, para, Melek, intikam... Bunlardan hiçbiri bu kadının zerresi bile etmezdi. Bir kez daha kendisine sırtını dönen bu olağanüstü kadın.*

Penelope düşmanıyla yüz yüze durarak Bruno’nun ve şimdi de Cross’un çok ciddi ve ürkütücü bir şekilde durdukları kapıya doğru elini salladı.

“Ben işimi bitirmeden önce kaçınmayacaksınız, değil mi?”

Michael kendini tutamadı. Sırttı. Penelope savaşı bir kraliçeydi. *Kendi savaşı kraliçesi.*

“Sen sonuçlarından kurtulduğun bir hayat yaşadın, Langford ve seni temin ederim önem verdiğin her şeyi bir çırpıda kaybetmeden mutluluk duyarım ama bunun sevdiğim kişilere zarar vermesinden korkuyorum.” Masaya baktı, oradaki kâğıtları görür görmez durumu derhâl anladı.

“Bir bahis oynanacaktı, değil mi? Kazananın hepsini alacağı?” Michael’a baktı, çok kısa bir an duygudan gözleri irileştikten sonra bakışlarını gizledi. Michael çoktan fark etmişti: Hayal kırıklığı.

“Bahis oynayacak mıydın?”

Michael ona gerçeği, o daha odaya girmeden buna değmeyeceğine karar verdiğini söylemek istiyordu... Bunlardan hiçbirisi onun mutluluğunu tehlikeye atmaya değmezdi. Birlikteki geleceklerini. Ama Penelope çoktan kapıya dönmüştü. “Cross?”

Cross doğruldu. “Leydim?”

“Bize bir deste kâğıt getir.”

Cross, Bourne’a baktı. “Sanmıyorum ki...”

Bourne başını salladı. “Leydi bir deste istiyor.”

Cross oyun kartları olmadan hiçbir yere gitmezdi. Odayı kat etti, desteyi çekip çıkardı ve Penelope’ye uzattı.

Penelope başını iki yana salladı. “Oynamaya niyetliyim. Bize bir krupiye lazım.”

Michael hızla bakışlarını ona çevirirken Langford alay etti. “Ben bir *kadınla* oynamam.”

Penelope masanın bir tarafına yerleşti. “Ben de genellikle çocuklardan mirasını çalan erkeklerle oynamam ama bu gece bir istisna olacağı benziyor.”

Cross, Michael’a baktı. “İnanılmaz bir kadın.”

Gözleri karısında dururken Michael’ın sahiplenme duygusu alevlendi. “O benim.”

Langford öfkeli bakışlarla Penelope’ye doğru eğildi. “Ben kadınlarla kâğıt oynamam. Ve istediğim hiçbir şeye sahip olmayan kadınlarla kesinlikle oynamam.”

Penelope korsajının içine davrandı ve kendisine ait bir kâğıt çekip çıkararak masanın üzerine yerleştirdi. "Aksine, senin umutsuzca istediğin bir şeye sahibim."

Michael kâğıdı daha iyi görmek için öne eğildi ama Penelope eliyle kâğıdı kapadı. Michael bakışlarını kaldırdığında Penelope'nin soğuk, mavi bakışları vikontun üzerindeydi.

"Tek sırrın Tommy değil, öyle değil mi?"

Langford öfkeyle gözlerini kıstı. "Sende ne var? Nereden aldın onu?"

Penelope tek kaşını kaldırdı. "Tüm bunlardan sonra kadınlarla kart oynayacaksın gibi görünüyor."

Langford, "Sahip olduğun şey arkadaşın Tommy'yi de mahvedecek," dedi.

"Sanırım o iyi olacaktır. Ama seni temin ederim ki sen olmayacaksın." Durdu. "Ve sanırım nedenini biliyorsun."

Langford sertçe kaşlarını çattı ve Michael, Cross'a dönen adamın yüzündeki hüsrana ve öfkeyi fark etti.

"Dağıt kartları."

Cross, Michael'a baktı; gözlerindeki soru sanki yüksek sesle söylenmiş gibi açıktı. Michael dokuz yıldır bahse girmemişti. Tek bir el kâğıt oynamamış; sanki tüm bu süre boyunca Langford'la tekrar bahse tutuşacağı bu gece için, bu an için beklemişti ve bu sefer kazanacaktı. Ama gururlu ve muhteşem karısının hayatının büyük bir kısmını nefret ederek geçirdiği adamı kendi üstüne aldığı izlerken son on yıl boyunca Langford'ı ve çaldığı toprakları her düşündüğünde içini kemiren kötü arzusunun gitmiş olduğunu fark etti. intikam arzusuyla birlikte kaybolmuştu.

Onlar kendi geçmişiydi. Penelope geleceği. *Eğer onu hak edebilirse.*

"Leydi benim yerime oynuyor." Tommy'nin doğum kanıtını koyduğu yerden alarak Penelope'nin önüne koydu. Penelope dikkatini ona çevirdi, gözleri berrak ve maviydi, hareketin anlamını idrak ederken şaşkınlıkla bakıyordu. Tommy'yi mahvetmeyecekti. Penelope'nin yüzünde bir şey yapıp sondu. Mutluluk ve gurur karışımı bir şey daha vardı ve Michael

o anda bunu her gün, tekrar tekrar yeniden sağlamaya karar verdi. İfade bir anda yok olmuş, yerini ani bir dehşet almıştı.

"İstedigini yapabilirsin, sevgilim. Karar senin." Michael tek kaşını kaldırdı. "Ama senin yerinde olsam durmazdım. Seri galibiyet konumundasın."

Penelope, Langford'ın bahsine baktı. Michael'ın geçmiş ve yüzünde beliren ifade için Michael onu iyice öpmek istedi... Asabiyet ve kazanma arzusu. Kendisi için.

Penelope değişikliği olağan karşılayıp hızlı, hesaplı hareketlerle desteyi karıştıran Cross'a başıyla işaret etti. "Bir el. Yirmi bir. Kazanan her şeyi alır."

Cross kâğıtları dağıttı ve Michael'ın aklına oyunun leydilere göre olmadığı geldi. Her ne kadar kurallar aldatıcı bir şekilde basit görünse de muhtemelen Penelope hiç oynamamıştı ve eğer şansı çok yaver gitmezse kendisini Langford gibi kurt bir oyuncununun altında ezilmiş bulacaktı.

Michael olasılıkları düşünürken -bunca zaman sonra Langford'u mahvetmeye ve markiliğin topraklarını yeniden elde etmeye bu kadar yaklaşmışken başarısız olduğunu- çok uzun zamandır bunları kurtuluşunun işaretleri olarak dikkate almış olduğunu fark etti. Ancak artık gerçeği biliyordu.

Onun kurtuluşu Penelope'ydı.

Penelope'nin önünde, ön yüzü açık sinek dörtlüsü vardı. Elindeki kartın ne olabileceğini belli edecek bir işaret arayarak Penelope'nin diğer kartın köşesini kaldırmasını izledi. Önemli bir şey değil, diye tahmin yürüttü. Langford'a döndü. Önünde kupa onlusu vardı; sol eli her zamanki gibi masanın üzerinde duruyordu.

Cross avucunu masanın üzerine bir kez vuran Langford'a baktı. "Kart almıyorum." İyi bir eli vardı demek ki.

Langford da Michael'la aynı sonuca varmış gibi görünüyordu: Penelope'nin acemi olduğunu ve tüm acemiler gibi heyecanlı olacağını.

Cross, Penelope'ye baktı. "Leydim?"

Penelope'nin alt dudağını kemirmesi Michael'ın dikkatini çekmişti. "Bir tane daha rica edebilir miyim?"

Michael'ın ağzının bir tarafı bir tebessüm belirtisiyle yukarı kalktı. Çok nazikti, hatta Londra'nın en seçkin kumarhanesinde bir milyon sterlinden fazla değeri olan gayrimenkullerle kumar oynarken bile.

Cross bir kart daha verdi: Kupa üçlüsü. *Yedi*. Michael son seferin onun yirmi biri aşmasına neden olabileceğini bilerek kart almamasını diledi. Düşük değerli iki kartlayken bahse girmek yapılan en kolay hataydı.

"Başka, lütfen."

Cross duraksadı, eşitsizlikleri biliyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

"Kız başka bir tane istedi," dedi Langford tüm kendini beğenmişliğiyle. Kazanmak üzere olduğunu biliyordu ve Michael yaşlı adamın -kulüpten hiçbir şey kaybetmeden çıkabilecek olsa da- tüm gücüyle atacağı yumruğunu tatmadan gidemeyeceğine yemin etti.

Kupa altılısı diğer kartların yanındaki yerine kaydı. *On üç*.

Penelope dudaklarını ısırarak kapalı kâğıdını bir kere daha kontrol etti. Oyunda acemi olduğunun kanıtı... Eğer yirmi biri olsaydı bakmazdı. Gözlerinde endişeli bir ifadeyle önce Cross'a sonra Michael'a baktı ve Michael onun başarması için tüm servetini bahse koyabileceğini düşündü.

"Bu kadar mı?"

"Başka istemediğin sürece."

Penelope başını salladı. "Hayır."

"Kızın işi bitti. Bir kör bile bunu görebilir." Langford sırtarak ikinci kartını açtı. Kız. *Yirmi*.

Vikont bu gece Londra'daki en şanslı adamdı ama bu, Michael'ın umurunda bile değildi. O sadece bu akşamın bitmesini istiyordu, böylece karısını eve götürebilir ve onu sevdiğini söyleyebilirdi. *Nihayet*.

"Aslında benimki yirmiden fazla," dedi Penelope son kartını açarak.

Michael öne eğildi, kuşkusuz yanılıyordu.

Karo sekizlisi.

Cross sesindeki şaşkınlığı engelleyemedi. "Leydimın yir-

mi biri var."

"İmkânsız." Langford öne eğildi. "İmkânsız!"

Michael kendini tutamadı. Gülünce sesi Penelope'nin dik-katini çekti. "Benim muhteşem karım," dedi. Gururla söyler-ken inanamayarak başını sallıyordu.

Penelope'nin arkasında bir hareket oldu, sonra kızılca kı-yamet koptu.

"Seni hilekâr *fahişe*!" Langford'un ağır elleri omzunday-dı. Çılgın bir ölkeyle onu sandalyesinden çekti, Penelope çığlık atıp tökezlerken onu kaldırdı ve vahşice sarstı.

"Sen bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun? Seni hilekâr *fahişe*!"

Daha bir iki saniye sürmemiştir ki Michael yetişti ama Penelope'yi Langford'un elinden kurtarıp emniyette tutmak için Cross'a geçirinceye kadar geçen zaman ebcdiyet gibi gelmişti.

Sonra Michael hiç düşünmeden, kararlılıkla Langford'un peşinden gitti. "Tüm bunlardan sonra seni tamamen mah-velmek yetmez," diye kükredi. "Bunun yerine seni öldüre-ceğim." Onu duvara doğru döndürerek var gücüyle çarptı, Penelope'ye dokunmaya cüret ettiği için onu tekrar tekrar cezalandırmak istiyordu. Şimdi.

"Sen beni hâlâ çocuk mu sanıyorsun?" diye sordu Lang-ford'u duvardan geriye çekip tekrar çarparak. "Benim ku-lübüme gelip hiçbir sonucu olmadan *karımı* tehdit edebile-ceğini mi sanıyorsun? Ona dokunmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Sen onun soluduğu *havayı* solumaya bile uygun değilsin."

"Michael!" diye bağırdı Penelope odanın öbür tarafın-da, Cross'un kavgaya girmemesi için tuttuğu yerden. "Kes şunu!"

Michael ona döndü, yanaklarından aşağı yaşların yuvar-landığını görünce durdu, Langford'u incitmekle onu teselli etmek arasında kalmıştı.

"O buna değmez, Michael."

"Sen onunla topraklar için evlendin," dedi Langford ci-

ğerlerine hava çekerek. "Londra'nın geri kalanını kandırma-
olabilirsin. Ama beni değil. Falconwell'in senin için dünya-
daki her şeyden daha önemli olduğunu biliyorum. O, sena-
ulaşmak için bir araçtı. Bunu anlamadım mı sanıyorsun?"

Sonuç için bir araç. Sözlerin -evliliklerinin başlangıcında
çok sık tekrarlanan- yankısı kısmen doğru olduğu için ama
daha ziyade yanlış olduğu için bir darbe olmuştu.

"Seni piç! Beni tanıdığını mı zannediyorsun sen?" Lang-
ford'u tekrar duvara çarptı, güçlü duygu onu daha fazla çı-
leden çıkarmıştı. "*Onu seviyorum.* O benim hayatımdaki tek
önemli şey. *Ve sen ona dokunmaya cüret ettin.*"

Langford konuşmak için ağzını açtı ama Michael lafını
kesti. "Sen merhameti hak etmiyorsun. Bir baba, bir vasi ve
insan olarak daima yüz karası oldun. Hâlâ yürüyebiliyor ol-
manı tamamen leydinin cömertliğine borçlusun. Ama eğer
ona bir daha bir milden fazla yaklaşırsan veya onun hakkında
kötü bir şey söylediğinin fısıltısını bile duyarsam büyük bir
zevkle uzuvlarını birer birer koparıp seni lime lime ederim.
İyice anladın mı?"

Langford yutkunarak hızlı hızlı başını salladı. "Evet."

"Bunu yapacağımdan kuşkun var mı?"

"Hayır."

Vikontu, Bruno'ya doğru itti. "Kurtul ondan. Ve Thomas
Alles'e haber yolla." Michael emrinin yerine getirileceğın-
den emin halde odanın öbür tarafına gitmiş, Penelope'yi kol-
larının arasında eziyordu.

Penelope yüzünü onun boyun boşluğuna bastırdı. "Ne de-
din sen?" diye fısıldadı, Michael'ın elleri sırtına gidip onu
sıkıca kavrarırken sesi titredi. Başını kaldırdı, mavi gözleri
yaşlarla parıldayarak tekrarladı. "Ne dedin sen?"

Michael ona bu şekilde söylemeyi planlamamıştı ama ev-
lilikleriyle alakalı hiçbir şey geleneksel bir şekilde olmamıştı
ve bu an da geri kalandan farklı olmamalı diye düşündü. Bu
yüzden orada, bir kumarhanedeki altüst olmuş oyun salonu-
nun orta yerinde karısının gözlerinin içine baktı ve, "Seni se-
viyorum," dedi.

Penelope başını iki yana salladı. "Ama sen onu seçtin. İntikamı seçtin."

"Hayır," dedi Michael oyun masasına dayanıp onu uyluklarının arasına çekerek durdurdu, ellerini ellerine aldı.

"Hayır. Seni seçiyorum. Aşkı seçiyorum."

Penelope başını kaldırıp onun bakışlarını araştırdı. "Bu doğru mu?"

Aniden gerçek Michael'ın o güne dek hayal edemeyeceği kadar fazla önem kazandı. "Tanrım, evet. Evet, doğru."

Penelope'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seçiyorum, Penelope. İntikam yerine aşkı seçiyorum, geçmişin yerine geleceği seçiyorum. Başka herşey yerine senin mutluluğunu seçiyorum."

Penelope uzunca bir süre Michael'ın endişelenmesine yetecek kadar uzun süre sessizliğini korudu.

"Altı-peni?" diye sordu aniden korkarak. "Bana inanıyor musun?"

"Ben..." Penelope başladı, sonra durdu. Michael onun ne söyleyeceğini biliyordu. Bunu durdurmayı isterdi.

"Bilmiyorum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Penelope o gece uyumadı. Denemedi bile. Ve bu yüzden ertesi sabah Tommy'nin ziyaretçiler için oldukça erken bir saatte uğraması sorun olmadı.

Penelope kabul odasına girdiğinde üzerinde palto, elinde şapka ve bastonla şöminenin yanında duruyordu. Döndü, Penelope'nin kızarmış gözlerine baktı ve tüm inceliğiyle konuştu, "Aman Tanrım. Sen de onun kadar berbat görünüyorsun."

Bu kadarı yetmişti. Penelope gözyaşlarına boğuldu. Tommy ona yaklaştı, "Ah! Pen. Yapma. Ah! Kahretsin! Ağlama. Geri alıyorum. Hiç de berbat görünmüyorsun."

"Yalancı," dedi gözyaşlarını silerek.

Tommy'nin ağzının bir tarafı seğirdi. "Hiç de değil. Tamamen iyi görünüyorsun. Aptal aptal sırtan kadınlara şu kadar-cık bile benzemiyorsun."

Penelope kendisini aptal gibi hissetti. "Elimde değil, biliyorsun."

"Onu seviyorsun."

Penelope derin bir nefes aldı. "Korkunç bir şekilde."

"Ve o da seni seviyor."

Gözyaşları gene tehdit ediyordu. "Öyle olduğunu söylüyor."

"Ona inanmıyor musun?"

İnanmak istiyordu. Umutsuzca. "Yapamıyorum... Bunu neden yapacağını anlamıyorum. Bendeki neyin onun değiş-tirdiğini anlamıyorum. Neyin onu harekete geçirdiğini. Beni

ona sevdirenin ne olduğunu." Omzunu silkti ve aşağıya ayaklarına, eteklerinin altından çıkan yeşil terliklerinin burnuna baktı.

"Ah, Pen..." Tommy göğüs geçirerek onu çekip sıcak bir şekilde kardeşçe kucakladı. "Ben bir aptaldım. Ve Leighton da öyleydi. Ve tüm diğerleri. Sen hepimizden daha iyiydin. Hepimizin toplamından." Geriye adım attı, Penelope'nin omuzlarını sıkı sıkı tutarak doğruca gözlerinin içine baktı. "Ve sen Michael'dan da iyisin."

Penelope derin bir nefes alarak uzanıp onun paltosunun yakasını düzeltti. "Biliyorsun ki değilim."

Tommy'nin ağzı bir tarafa doğru buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Ve işte bu nedenle seni hak etmiyor. Çünkü o soylu bir eşek ve sen onu gene de seviyorsun."

"Öyle," dedi Penelope usulca.

"Dün gece sen ayrıldıktan sonra onu gördüm biliyorsun." Penelope bakışlarını kaldırdı. "Bana skandalımın kanıtını verdi. Bana ondan senin geri kazandığını söyledi."

"Bana o verdi," diye düzeltti Penelope. "Bunun için bahis oynamam gerekmedi. Seni mahvedecek değildi, Tommy. Bunu o durdurdu."

Tommy başını iki yana salladı. "Sen durdurdun. Ona hayatta intikamdan daha fazla yaşanacak şeyler olduğunu gösterecek kadar sevdin onu. Sen onu değiştirdin. Soğuk, sert Bourne haline gelmişken yeniden tanıdığımız Michael olması için başka bir şans verdin. Dağları devirdin." Elini kaldırıp Penelope'nin çenesine dokundu. "O sana tapıyor. Gözü olan herkes bunu görebilir."

Ben seni seçiyorum. Aşkı seçiyorum.

Bütün gece zihninde tekrarlayıp duran sözler birdenbire anlam kazanmıştı. Ve sanki bir mum yanmış gibi kuşku duymadan bunların doğru olduğunu biliyordu. Onun kendisini sevdiği. Bunu anlamak onu sersemletti. "Beni seviyor," dedi önce usulca, sözlerin içinde yankılanmasına izin vererek dilinde bıraktığı etkiyi test etti. "Beni seviyor," diye gülerek bu sefer Tommy'ye tekrarladı. "Gerçekten seviyor."

“Tabii ki seviyor, seni aptal kız,” dedi Tommy bir tebesümle. “Bourne gibi erkekler aşklarını yalandan itiraf etmezler.” Tommy sesini komplocu bir fısıltıya alçalttı. “Bu tam olarak onun karakteri doğrultusunda değil.”

Tabii ki değildi. Harika, tehlikeli Bourne; tamamen soğuk ve acımasız, kumarhane işleten ve gecenin köründe kadın kaçıran, hayatını intikam almak için yaşayan bir adam, karısına âşık olacak bir erkek değildi. Ama her nasılsa olmuştu. Ve Penelope bir an daha neden diye sorarak geçirmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Hayatının kalanını sadece onun sevgisine karşılık verip onu severek geçirmek varken sorgulamakla uğraşmayacaktı.

Tommy’ye gülümsedi ve, “Ona gitmem lazım. Ona inandığımı söylemeliyim,” dedi.

Tommy memnun, gülümseyerek paltosunu düzeltti. “Mükemmel bir plan. Ama evliliğini kurtarmaya koşturmandan önce eski bir arkadaşına güle güle diyecek zamanın var mı?”

Penelope, Michael’a gitme hevesiyle sözlerini hemen anlamadı. “Evet, tabii ki.” Durdu. “Bekle. Güle güle mi?”

“Hindistan’a gitmek üzereyim. Gemi bugün ayrılıyor.”

“Hindistan’a mı? Neden?” Penelope kaşlarını çatmıştı. “Tommy, artık gitmek zorunda değilsin. Senin sırtın... O gene senin oldu.”

“Ve bunun için sonsuza kadar minnet duyacağım ama yolculuk rezervasyonum yapıldı ve boşa harcanmasına izin vermek ayıp olur.”

Tommy’ye dikkatle baktı. “Bunu gerçekten istiyor musun?”

Tommy sarışın kaşını kaldırdı. “Sen Michael’ı gerçekten istiyor musun?”

Evet. Tanrım, evet. Penelope gülümsedi. “O zaman bu da bu ikimiz için macera olacak.”

Tommy güldü. “Sizinki benimkinden daha zor sanırım.”

“Seni özleyeceğim.” dedi Penelope.

Tommy önüne baktı. “Ben de seni. Ama çocuklarına uzak ülkelerden sürprizler yollayacağım.”

Çocuklar: Michael'ı görmek istiyordu. Hemen.

"Yapmaya bak." Ben de onları Tommy Amca'nın hikâyeleriyle eğlendireceğim."

"Michael buna bayılacaktır" diye yanıtladı Tommy büyük bir kahkahayla. "Umarım benim ayak izlerimi takip edip dik-kate değer balıkçılar ve vasat şairler olurlar. Şimdi git kocanı bul."

Penelope sırttı. "Sanırım öyle yapacağım."

Michael, karısını dün gece kulüpte bir odaya kitleyip onu sevdiğine inanıncaya kadar gitmesine izin vermeyi reddetmediği için kendine kızarak Cehennem Konağı'nın basamaklarını ikişer ikişer çıktı.

Nasıl olur da kendisine inanmazdı? Vücudunu ve aklını kasıp kavurduğunu, sükûnetini yok ettiğini ve aşkından kendisini mahvettiğini nasıl oluyor da göremiyordu? Onun için her şeyi göze alabileceğini nasıl göremiyordu?

Üst basamağa ulaştığında kapı açıldı ve düşüncelerinin konusu hızla evden çıkarken neredeyse onu merdivenlerden aşağı yuvarlıyordu. Üzerinde yukarı çekip kısalttığı, etrafında girdap yaparak döndükçe bacaklarına sürtünen yeşil bir pelerin vardı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Onun görüntüsüyle Michael nefesini tuttu. O güne dek onun gösterişsiz olduğunu nasıl olmuş da düşünebilmişti? Şubat ortasındaki bu gri, soğuk günde; sulu karda tamamen pembeleşmiş yanakları ve mavi gözleriyle; güzel, pembe dudaklarıyla onu en yakın yatağa götürmek istemesine neden olan bir mücevherdi. İkisinin yatağına. Çünkü bir yatakları olmasının zamanı gelmişti. Yatak odalarının arasındaki duvarı yerle bir edecekti ki böylece o lanet olası kapıya tekrar gözlerini dikmesi gerekmesin.

Penelope düşüncelerini böldü. "Michael..."

"Bekle." Michael söyleyeceklerini duyma riskine girmek istemeyerek lafını kesti. Kendi kısmını söylemeden olmazdı. "Özür dilerim. İçeri gel. Lütfen?"

Penelope peşinden içeri girdi, arkalarından kapadıkları büyük, meşe kapının sesi mermer antrede yankılandı. Gözleri

Michael'ın elindeki pakete takıldı. "Bu da ne?"

Michael bunun elinde olduğunu unutmuştu. Kendi silahı.

"Benimle gel." Eldivenli olmamalarını; ona dokunabilme-yi, tenlerinin değmesini isteyerek Penelope'nin elini tuttu ve evin birinci katına çıkan merdivenleri tırmanarak onu yemek salonundan içeri çekip parşömene sarılı paketi uzun, maun masanın üstüne koydu.

"Bu senin için."

Penelope merakla gülümseyince Michael onu öpmemek için kendini zor tuttu, acele etmek istemiyordu. Onu korkut-mak istemiyordu.

Penelope kâğıtları dikkatle açarak sadece içine göz atma-ya yetecek kadar bir kısmını sıyırdı. Bakışlarını kaldırdı, şaş-kınlıkla alnı kırışarak parşömeni çıkardı. "Bu..."

"Bekle." Bir kibrit aldı ve nesneyi tutuşturdu.

Penelope gülünce sesiyle hafifçe gevşedi. Sesi büyük boş odada müzik gibi geliyordu. "İncirli puding."

"Bir yalancı olmak istemiyorum, altı-peni. Bunun gerçek olmasını istiyorum. İkimizin incirli pudingle âşık olmamızı istiyorum," dedi çekici sesiyle.. "Ben sende kalbimi, amacımı görüyorum... Ruhumun özünü."

Penelope onun bu sözleri ilk söylediği zamanı hatırlarken bir an tam bir sükûnet olunca Michael çok geç kalmış olabi-leceğini düşündü. Bu aptal puding çok küçüktü.

Sonra Penelope kollarının arasında onu öpüyordu. Michael bu öpüşmeye tüm aşkını, tüm duygularını koydu; Penelope'nin boynunun dibindeki tüyleriyle oynayan elleri, alt dudaklarını dişleriyle kemirirken nefesini tutması hoşuna gidi-yordu. Penelope geriye çekildi, güzel mavi gözlerini açarak gözlerinin içine baktı ama Michael onu serbest bırakmaya hazır değildi ve bir öpücük daha çaldıktan sonra konuştu. "Ben seninim, hayatım... İsteddiğini yapman için sana aitim. Gecenin köründe seni çalıp sahip çıktığımda şimdi, bu gece, ebediyen sahip olunan kişinin kendim olacağını nasıl bile-bilirdim? Kalbimin çalınacağını? Sana layık olmadığının farkındayım. Tamir etmem gereken bir ömürlük harabeler ol-

duğunun farkındayım. Ama sana yemin ediyorum seni mutlu edebilmek için her şeyi yapacağım, aşkım. Seni hak eden bir erkek olmak için her gün çalışacağım. Senin sevgini hak eden. Lütfen... Lütfen bana bir şans ver."

Lütfen inan bana.

Penelope gözlerinde yaşlar parıldayarak başını iki yana sallayınca Michael tıkanı, kendisini geri çevireceği ihtimaliyle yüzleşemeyecekti. Kendisine inanmama ihtimaliyle. Aralarına sessizlik çökerken Penelope'nin sözlerinden umutsuzluğa kapılmıştı.

"Çok uzun zaman acı çektim," diye fısıldadı Penelope. Parmakları onun yüzündeydi, sanki Michael'ın orada olduğuna kendini ikna eder gibiydi. Onun kendisine ait olduğuna. "Daha fazlası için azap çektim, aşkı hayal ettim. Bu an için azap çektim. *Senin* için çektim..." Michael eliyle onun güzel yanağından süzülen bir damla yaşı sildi. "Sanırım seni çocukluğumuzdan beri seviyorum, Michael. Sanırım hep sendin."

Michael alnını onunkine dayadı, onu yakınına isteyerek kendisine çekti. "Ben buradayım. Seninim. Ve ulu Tanrım, Penelope; ben de senin için acı çektim. Çok fazla..."

Penelope gülümsedi, çok güzeldi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Nasıl olmayabilir?" diye sordu Michael, sözleri haşin ve duyguyla doluydu. "Dokuz yıl boyunca beni kurtaracak olanın intikam olduğunu düşündüm ve sen... benim güçlü, güzel karım... bana yanıldığımı ve kurtuluşumun aşk olduğunu kanıtladın," diye fısıldadı. "Sen benim için bir kutsamasın."

Penelope ağlıyordu ve Michael yaşları yudumladıktan sonra tüm sevgisini vererek uzun uzun her ikisi de nefes nefese kalana kadar okşayarak öptü. Başını kaldırdı. "Bana inandığını söyle."

"Sana inanıyorum."

Bu sözler üzerine içi rahatlayarak gözlerini kapadı. "Tekrar söyle."

"Sana inanıyorum, Michael."

“Seni seviyorum.”

Penelope gülümsedi. “Biliyorum.”

Michael onu derin derin hızla öptü. “Leydilerin duygulara karşılık vermesi âdettendir.”

Penelope güldü. “Öyle mi?”

Michael kaşlarını çatı. “Beni sevdiğini söyle, Leydi Penelope.”

“Senin için, Leydi Bourne,” Kollarını kocasının omuzlarına dolayarak parmaklarını saçlarının arasına soktu. “Seni seviyorum, Michael. Seni deli gibi seviyorum ve beni sevmeye karar verdiğin için çok mutluyum.”

“Nasıl sevmeyebilirdim ki?” diye sordu. “Sen benim savaşçımsın. Mücadelede Bruno ve Langford’u sindirdin.”

Penelope utangaç utangaç gülümsedi. “Bırakamazdım. Senin düşmüş meleğin olmayacaktım. Seni cehenneme kadar izlerdim ama sadece seni geri getirmek için.”

Sözler onu mütevazılaştırdı. “Seni hak etmiyorum,” dedi. “Ama korkarım gitmene izin veremem.”

Penelope mavi gözlerinde tereddüt olmadan sordu. “Söz veriyor musun?”

Her şeyiyle. “Veriyorum.” Onu kollarına alarak çenesini başına yerleştirdikten sonra onun için getirdiği diğer şeyi hatırladı. “Sana kazandıklarını getirdim, sevgilim.” Önceki akşam kart oyunundaki kâğıtları çıkararak pudingin yanına koydu.

“Senin şahsi mülkiyetin.”

Boynuna bir öpücük kondurdu ve Penelope göğüs geçince gülümsedi. “Benim değil. Senin. Kolayca kazanılmış.”

Penelope başını iki yana salladı. “Geçen akşam kazanılanlardan istediğim sadece bir tek şey var.”

“Nedir o?”

Penelope uzanıp onun nefesini keserek iyice öptü. “Sen.”

“Bu kazanımdan pişman olabilirsin, altı peni.”

Penelope tüm ciddiyetiyle başını iki yana salladı. “Asla.”

Tek vücut olarak uzun uzun tekrar öpüştükten sonra merakı alevlenen Michael başını kaldırdı.

“Langford’u nasıl hallettin?”

Penelope küçük bir kahkaha attı ve onun etrafından kıvrılarak kâğıtları aldı; destenin arasından küçük, kare bir kâğıt çekip çıkardı. “Bana alçakların en önemli kuralını öğretmeyi unutmuştun.”

“Hangisini?”

Penelope kâğıdı özenle açtı ve ona uzattı. “Kuşku olduğunda blöf yapmayı.” Bu onun Melek’e davetiyesiydi.

Şaşkınlık önce kahkahaya, sonra gurura yol dönuştü. “Ah-laksız, kumarbaz karım benim. Senin gerçekten ezici bir şeyin olduğuna inanmıştım.”

Penelope cesur ve parlak bir tebessümle gülümseyince Michael yeterince konuştuklarını fark etti. Bunun yerine karısını yemek odasının zeminine yatırıp vücudunun her santimine tapınarak cırılçıplak soydu. Ve Penelope’nin kahkahası, iç çekişlere dönüşürken Michael’a tekrar tekrar onu ne kadar çok sevdiğini hatırlatıyordu.

Yıllar boyunca çocuklar ve torunlar Cehennem Konağı’nın yemek masasındaki yuvarlak koyu renk işareti sorguladıklarında Bourne Markizi kötü sonuçlanan bir incirli puding hikâyesi anlatacaktı...

Marki lafa girerek kendi açısından oldukça mükemmel sonuçlandığını ekleyecekti...

Son Söz

Sevgili altı-peni,

Biliyorsun ki hepsini sakladım. Senin yolladığın her mektubu, hatta hiç cevap yazmadıklarımı bile.

Pek çok şey için özür dilerim, aşkım. Seni terk ettiğim için, eve hiç gelmediğim için, senin benim yuvam olduğunu ve yanımda sen olunca geri kalanın hiç önemi olmadığını anlamam bu kadar uzun sürdüğü için.

Ama en karanlık saatlerde, en soğuk gecelerde, her şeyi kaybettiğimi hissettiğim zamanlarda gene de senin mektupların vardı. Ve onlar sayesinde, bazı küçük yollarla da olsa, benim için hâlâ sen vardın.

O zamanlar seni hayal edemeyeceğim kadar seviyordum, benim canım Penelope'm. Tıpkı seni şimdi senin hilemeyeceğin kadar sevdiğim gibi.

Michael

Cehennem Konağı, Şubat 1831

Bir hafta sonra

Cross her zamanki gibi Düşmüş Melek'teki ofisinde dolup taşan bir kitaplık ve kâğıtlarla kuşatılmış büyük bir yükün arasına sıkışıp kalmış derme çatma bir ot yataкта uyandı. Ancak her zamanki gibi değildi, masasında oturan bir kadın vardı. Birdenbire fark etti, bir kadın değildi. Bir leydiydi. Genç, sarı saçlı, gözlüklü bir leydi. Muhasebe defterini okuyordu. Üzerinde gömlek olmadığı ve geleneksel olarak centimlen-

lerin leydileri yarı çıplak karşılamadığı gerçeğini göz ardı ederek oturdu. Geleneğe aldırmadı. Eğer kadın kendisini yarı çıplak görmek istemiyorsa o zaman gece vakti odasını işgal etmezdi. Çoğu erkeğin ofislerinde uyumadığının pek önemi yoktu.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Kadın başını kaldırmadı. “F kolonunu yanlış hesap etmişsiniz.”

Kahretsin, bu da neydi?

“Etmedim.”

Kadın gözlüğünü yukarı doğru itti ve bir tutam sarı saç kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra tamamen muhasebe defterine odaklandı.

“Etmişsiniz. Doğru hesap yüz on iki bin üç yüz kırk altı sterlin ve on yedi peni olmalıydı.”

İmkânsız.

Cross kalktı, gidip kadının omzunun üzerinden baktı. “Burada öyle söylüyor.”

Kadın başını iki yana sallayarak uzun parmağını listedeki satıra koydu. Cross parmak ucunun hafifçe çarpık olduğunu fark etti, hafifçe sağ tarafa eğikti.

“Siz yüz on iki bin üç yüz kırk beş sterlin ve on yedi peni yazmışsınız. Siz...” Bakışlarını kaldırdı, adamın çıplak göğsüne bakarken gözlüklerinin arkasındaki gözler baykuş gibiydi “Siz... bir sterlini kaybetmişsiniz.”

Cross onu kasten sıkıştırarak ve kendi yakınlığıyla nefesinin kesilmesiyle eğlenerek üzerinden eğildi.

“Bu bir altı.”

Kadın boğazını temizleyerek tekrar baktı. “Ah!” Kadın eğilerek rakamı bir kere daha inceledi.

“Bunun yerine el yazısı becerinizi kaybettığınızı sanıyorum.” dedi kuru kuru. Kaleme uzanıp rakamı düzeltirken Cross kıkırdadı.

Cross onun ikinci parmağının ucundaki nasıra gözlerini dikerek izledikten sonra alçak sesle kulağına fısıldadı. “Siz gecenin köründe benim rakamlarımı incelemek için yollanan

bir muhasebe perisi misiniz?"

Kadın fısıltıdan geriye çekildi ve dönüp ona baktı. "Saat öğleden sonra bir," dedi sakın bir şekilde ve Cross sadece bu tuhaf kadının ne diyeceğini görmek için gözlüklerini çıkarıp kendinden geçirinceye kadar öpmek için şiddetli bir arzu duydu.

Arzusunu bastırdı. Bunun yerine gülümsedi. "Gündüzün köründe diyelim mi o zaman?"

Kadın gözlerini kırptırdı. "İsmim Philippa Marbury."

Cross'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir kumarhanede, ofisinde, gömleksiz olarak Bourne'un baldızıyla kesinlikle duramayacağını fark ederek geriye doğru büyük bir adım atınca bir şapka standına çarptı ve onu kurtarmak için arkasını döndü. Bourne'un nişanlı baldızı... Bir gömleğe uzandı. Buruşuk ve yıpranmıştı ama işe yaracaktı. Ketende beyhude yere açık bir yer ararken tekrar geri çekildi. Daha uzağa.

Philippa kalkarak masanın etrafından ona doğru ilerledi. "Sizi rahatsız mı ettim?"

Şu gömlekte neden bir delik yoktu? Son çare olarak onun koskocaman, her şeyi gören gözlerine karşı bir kalkan olarak gömleği önüne tuttu.

"Hiç de değil ama ortaklarımın kız kardeşleriyle yarı çıplak gizli saklı toplantılar yapma alışkanlığım yoktur."

Philippa sözleri düşündükten sonra başını bir yana eğerek. "Eh, siz uyuyordunuz; bu yüzden gerçekten bunu engelleyemezsiniz," dedi.

"Her nedense Bourne'un bunu bu şekilde göreceğinden kuşku var."

"En azından bana bir görüşme sağlayın. Buraya kadar onca yolu geldim."

Cross reddetmesi gerektiğini biliyordu. Ömür boyu bir kumarbaz olmanın keskin sezgileriyle bu oyuna daha fazla devam etmemesi gerektiğini biliyordu. Bunun kazanılamaz olduğunu. Ama bu genç kadında öyle bir şey vardı ki kendisini tutmasını imkânsız kılıyordu.

"Pekâlâ, madem *buraya* kadar geldiniz... Size nasıl yar-

Sarah Maclean

dımcı olabilirim, Leydi Philippa?”

Philippa derin bir nefes alıp bıraktı. “Bana bir mal varlığının iflası gerekiyor ve sizin bu konuda uzman olduğunuzu duydum.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)